

Giới thiệu Nại Hà - Thiên Lại Chỉ Diên

Editor: Thiên Lại Chỉ Diên fanpage(C1- hết)- Aki/Duz (C2-C18)

Thể loại: Huyền huyền, âm tào địa phủ, cổ sắc cổ hương, ngôn tình

Câu chuyện chủ yếu xoay quanh nữ Đông Phương Mỹ, xuất thân cao quý vốn là thiên kim nhà Thừa tướng đáng tiếc cha mẹ qua đời sớm mà gia đình lại mắc nợ nần nên bị lưu lạc tới thanh lâu hát hí khúc, cũng vì hai phu quân trước đồng loạt chết mà phải chịu thêm cái danh "Đông Phương khắc phu".

Vào cái ngày mà nàng cùng với vị phu quân thứ ba đưa nhau đi trốn, nhị phu quân hóa quỷ trời lên trên mặt sông, bắt hồn của nàng xuống U đồ ở cõi âm.

Nàng gặp lại cha già đã chết của mình, bất ngờ phát hiện ông đã trở thành một trong Ngũ Đại Quỷ Đế, nhân tiện ở cõi âm cho phép đa phu đa thê nên an bài cho nàng ba mối hôn sự luôn.

Fu quân thứ nhất là hồ ly lăng lợ Nhan Cơ, phu quân thứ hai là Bạch Vô Thường độc miệng, phu quân thứ ba là người hại chết nàng, cũng chính là nhị phu quân tiền nhiệm Tiểu Vương gia Thang Thiếu Khanh.

Tùy rằng nàng cưới một lúc ba người, nhưng Đông Phương Mỹ vẫn luôn một lòng nhưng nhớ phu quân đầu tiên tiền nhiệm của mình Dương Vân, có điều Dương Vân chết được nhiều năm, chỉ sợ đã đầu thai chuyển kiếp từ lâu.

Quý trọng chuyện xưa của Trung Quốc cổ đại, mỹ nhân quý luôn luôn là nữ nhân.

Câu chuyện này có nhiều mỹ nam quý quay lại báo thù...

★ Do kí bạch bình hà, quân diện đào hoa sắc

★ Mỹ nhân vọng bất kiến, phùng diện đồ nại hà.

★ Ta ngay tại chỗ này, chờ người quay đầu, rồi yêu ta.

★ Ta luôn luôn chờ đợi. Chỉ cần ta còn chờ, tình yêu tha thiết nhất định khai hoa.

★ Mà người, vô luận người lấy thân phận nào tồn tại, vì ta, người vẫn cứ là người trước kia, cười yếu ớt bình thản, sống trong ngày cũ, khuôn mặt như xưa.

★ Tình yêu vốn là như thế, mục thối xương, tới chết chẳng dòi.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chỉ Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Phu quân

Ta tên Đông Phương Mỹ, hơn nửa đời làm thiên kim nhà Thừa tướng, gần nửa đời sau đứng đầu bảng chốn thanh lâu, cộng lại vừa hơn hai mươi cái xuân xanh, cả đời rất cuộc trong một đêm nguyệt hắc phong cao đi thuyền đêm phải một "hòn đá tảng".

Sau khi ta chết luôn luôn nghĩ, tốt xấu gì ta cũng là "Kính thành đệ nhất Mỹ," lại chết trên giữa sông nước hoang vu trở thành cô hồn dã quỷ, đúng là mất hết thể diện.

Trước đó vài ngày, ta cùng tiểu công tử của Hữu Đô Ngự Sử đại nhân gặp gỡ, từ đó củi khô gặp mỗi lửa, càng không cách nào vãn hồi. Mẫu thân trái tim thủy tinh của hẳn nghe nói nhi tử nhìn trúng ta, một tháng lau cổ ba lần.

Rốt cục hẳn bí quá hóa liều, mang núi vàng núi bạc cùng ta bỏ trốn, tái diễn truyền kỳ Đỗ Thập nương. Chúng ta gặp nhau cạnh bờ sông, nhanh chóng ngồi trên thuyền gỗ mà phong nguyệt tình nồng, công tử Ngự sử nhìn ta với ánh mắt thâm tình, nâng mặt ta lên định hôn gặm, đúng lúc này ta lại không hiểu tình hình mà trung tiện một cái.

Lần này cha mẹ hẳn không đồng ý, cũng không thoát khỏi can hệ với tội nghiệt của ta.

Nếu cùng công tử Ngự sử bá thiên địa bên trong thuyền, hẳn chính là phu quân đời thứ ba của ta. Về phần hai người trước, theo cách nói của dân chúng thì là bị ta khắc chết.

Tệ nhất là, công tử Ngự sử hôn hít ta nửa ngày, mới nhận ra mình đang hôn cái xác, chán kinh quá độ mà xuống suối vàng luôn. Vì thế, ta gả cho bao

chồng liền chết bấy nhiêu chồng, không chỉ mệnh khắc phu phát huy cực hạn, cuối cùng cả cái mạng nhỏ bản thân cũng phải đền theo, thuận lý thành chương, từ kinh thành đệ nhất mỹ biến thành hoang thành đệ nhất quý.

Về phần ta chết như thế nào, đây là một chuyện rất tài tình. Vẫn nói kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa, ta ở thanh lâu hát hí khúc, hẳn phải vô tình vô nghĩa. Vậy nên dù không có thủ tiết, cũng không có người đem ta vào lồng heo đim xuống. Nhưng người đang làm quý đang nhìn, khi đang cùng công tử Ngự sử tình chàng ý thiếp, qua khe hở trên mũi thuyền ta nhìn thấy một bóng đen, quá nửa đêm nên nhìn không rõ, chỉ thấy nó lướt nhẹ trên mặt nước. Vừa mở to mắt muốn nhìn cho kỹ, cái bóng kia liền bay thẳng tới mũi thuyền. Khe hở nhỏ bé bỗng bị xé toạc, lộ ra một đôi mắt đẹp.

Cặp mắt kia như chứa tinh quang của bầu trời đêm, hình dạng vô cùng đẹp mắt, màu còn xanh biếc thăm thẳm. Nhìn một đôi mắt như vậy cùng làn da trắng âm u, người bình thường đã thấy hết hoảng, ta lại cảm thấy quen quen.

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, một khuôn mặt người chết lách vào theo khe hở.

Ta và cái mặt người chết kia nhìn nhau thật lâu, không khỏi cảm khái: cô nãi nãi quả đúng là cái chỗ đặt quan tài, chồng trước chết được hai năm ta mới bắt đầu mùa xuân thứ ba, hẳn lại sắp đến tìm ta lấy mạng.

Lúc đó, công tử Ngự sử đang ôm lấy thắt lưng ta, mắt đầy nhu tình nâng cằm ta: "Mị Nương, sao nàng không nhìn ta?"

Miệng của hắn xich lại gần, bóng đen tiến qua mũi thuyền đứng cạnh người ta. Công tử Ngự sử cái gì cũng không thấy, ta lại bị ôm ấp, có cảm giác như bị quý đề: "Chàng có nhìn thấy gì không?"

"Ta cái gì cũng nhìn không thấy, trong mắt ta chỉ có Mị Nương nàng."

Ta tin hắn không nhìn thấy gì. Bởi vì bóng đen kia đã cúi đầu, thổi nhẹ một hơi trên mũi ta...

Lúc khôi phục lại ký ức, ta đã rời khỏi mũi thuyền, trôi nổi trên mặt sông.

Không biết là trôi bao lâu, mặt sông trước mắt ta nhìn không giống lúc trước. Trên mặt nước không chỉ có ánh sáng trắng mờ mờ, còn có hơn trăm bóng người trong suốt như ẩn như hiện. Bọn họ đi theo ánh đèn lồng vàng nhạt trên mặt nước, có lúc đi xuyên qua cả con thuyền trên mặt sông. Mỗi lần xuyên qua một con thuyền, sẽ có người trên thuyền cảm thán sao gió to trời lạnh thế, rồi lại bám chặt mũi thuyền, cố chèo thật nhanh.

Chỉ có thuyền gỗ của ta cùng công tử Ngự sử lẳng lẳng lướt trên mặt sông, hiện lên ánh nến yếu ớt, hết như xác chết trôi dập dềnh trên dòng nước.

Chuyện kỳ quái ấy làm ta hoài nghi không biết bản thân có phải đang ở trong mộng. Nhưng vừa quay đầu lại, đã thấy một bạch y công tử ngọc thụ lâm phong đứng bên cạnh.

Ta cùng hắn mắt to mắt nhỏ nhìn nhau một hồi, rốt cuộc nghẹn ra một câu: "Người là người hay là quý?"

Hắn rất không hợp hình tượng trừng mắt nhìn ta: "Nàng nói xem?"

So với lần cuối ta gặp hắn thì bộ dạng sinh long hoạt hổ hơn nhiều lắm, xem ra cũng không phải quý. Nhưng là tự tay ta đem hắn nhập liệm hạ táng, xem ra cũng không phải người.

Bất luận thế nào, hai năm xa cách ta cũng có chút tưởng niệm hắn. Ta thâm tình nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nước mắt: "Phu quân, hai năm rồi, chàng chưa từng xuất hiện trong mộng của ta. Bây giờ chàng rốt cuộc cũng tới."

Ai ngờ phu quân không nể mặt, hồi xưa hắn bệnh nặng tiểu tiện tái nhợt, xem ra bộ dáng lúc trước không còn sót lại chút gì: "Lúc trước nàng nói nếu ta chết, nàng lập tức mặc áo tang đi theo ta xuống âm tào địa phủ, bây giờ thì cái gì vừa xảy ra?"

Ta thu lại nước mắt, suy nghĩ một hồi, lại lệ nóng chảy dài lần hai: "Khi đó không phải phu quân đã nói ta ngàn vạn lần không nên làm chuyện ngu ngốc sao?"

"Nàng không thể làm chuyện ngu ngốc, nhưng ta đã chết được bao lâu mà nàng đã lén gặp đàn ông, làm mất hết thể diện của ta ở âm phủ!"

Xem bộ mặt tuần tú của hắn trở nên như sắt thần, ta nhìn một chút, chuẩn bị cười cười đáp lại, nhưng hồi tưởng lại chuyện hai năm trước, vẫn không nhịn được mà gân xanh nhảy loạn: "Họ Thang kia, đủ rồi đó!"

Phu quân giật mình, vẻ mặt không tin nổi: "Nàng, nàng nói gì cơ?"

"Không sai, ta đúng là chỉ làm quả phụ hai năm. Nhưng lúc thành thân, còn chưa thấp nỗi hai nén nhang, ngay cả phòng cũng chưa viên, chàng đã vội xuống mồ đầu thai rồi. Nếu không phải vì giao tình giữa cha chúng ta, chàng cho là ta sẽ nguyện ý gả cho một tên sắp tàn hơi để khoác trên lưng cái danh hiệu "Đông Phương khắc phu" này sao! Lão nương ta hết lòng quan tâm giúp đỡ chàng rồi!"

"Đông Phương Mị, nàng, nàng khá lắm. Đến giờ vẫn chưa biết hối cải, nàng, nàng khá lắm."

Nhìn mặt hắn tái nhợt càng lúc càng trắng, còn nói liên tục hai lần "Nàng, nàng khá lắm", trong lòng ta có chút áy náy - suy cho cùng hắn đã là người chết, hơn nữa khi còn sống đối xử ta không tệ, thậm chí ngoan ngoãn phục tùng. Chỉ tiếc bây giờ hai ta âm dương chia cách, vẫn nên ai đi đường nấy, dương quan đạo và độc mộc kiều.

Đang nghiền ngẫm suy nghĩ phải tỏ ra dịu dàng, hần lại nhướn mi, hòa nhã nói: "Không sao, Mị Nương, thói nàng xưa nay vẫn thế, cũng khéo là ta thích. Nàng thích Ngự sử công tử kia cũng không thành vấn đề, dương thọ của nàng coi như cho hần. Chết rồi lại trở về bên người ta, ta cho nàng cơ hội sửa đổi."

"Chàng nói thế, chờ ta chết thì nói tiếp." Ta chấp tay với hần. "Phu quân, chúng ta giang hồ không gặp lại."

"Phu nhân, nàng đã chết."

"Cái gì?"

Phu quân khẽ thờ dài, phát tay về phía mũi thuyền. Lán kia bị âm phong tốc lên, nằm bên trong là hai xác, cứng đờ như tượng gỗ.

Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn thi thể của mình và Ngự sử công tử.

Lúc này, có một nữ quý ôm đầu mình vút qua, hai tay lấp đầu lên cổ, cười tự nhiên: "Thang vương gia, lâu không gặp. Hiếm khi thấy ngài qua đây chơi."

"Ta tới đón phu nhân." Phu quân nhẹ nhàng nắm vai ta, dáng vẻ của đôi phu thê mới cưới hạnh phúc. "Đây là Đông Phương Mị lần trước ta nhắc đến, phu nhân của ta."

Ta vẫn nhìn chằm chằm thi thể bản thân.

Một tên quý yêu tăng cầm chuỗi hạt tràng, vút qua bên người chúng ta: "Lục đạo luân hồi, ác giả ác báo, xa thì con cháu chịu, gần thì xuống thân. Yêu nghiệt này trời sinh khắc phu, tà khí bao phủ, nên giờ bị đày xuống âm phủ trầm luân bể khổ, nam mô a di đà phật."

"Đại sư kia, mở mắt nhớ đề ý trước sau, cẩn thận ta bảo Diêm La lão đệ trừng trị ngươi, cho ngươi người không ra người, yêu không ra yêu, quỷ không ra quỷ, vĩnh viễn không siêu sinh."

Mắt đẹp của phu quân trừng lên nhìn tên yêu tăng ác bá, khiến yêu tăng sợ tới mức chuỗi hạt tràng cũng rơi xuống mặt sông.

Hần đảo mắt nhìn ta, ánh mắt còn nóng cháy hơn Ngự sử công tử gấp trăm lần.

Sông đục gió tà từng cơn, hai bên sông âm u tĩnh mịch. Phu quân đưa tay về phía ta, phong độ dịu dàng, mi mục như họa, mỹ mạo không thua gì năm đó: "Phu nhân, chưa viên phòng cũng chẳng sao. Lại đây, ta mang nàng về âm tào địa phủ làm cho trọn vẹn."

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phán Quan (Nhất)

Nhìn nhìn chung quanh, ngoại trừ yêu tăng bị phu quân dọa chạy cùng nữ tử bị chặt đầu, thì trên mặt sông những thứ không sạch sẽ còn rất nhiều: có u hần mặc áo trắng chỉ có tay mà không có chân, có quý đầu quý bay bay không có thân mà chỉ có đầu, có quý dị dạng có tới sáu chân sáu tay đi đi lại lại trên mặt nước, có quý treo cổ lúc nào cũng thè lưỡi ra... Bọn họ đi qua đi lại, mang tới từng đợt gió suu suu. Những quý hồn này một khi cách xa ta, đều trở thành một màu xanh mượt, xa hơn tí nữa, biến thành màu lam đậm, cuối cùng biến mất trong sương trong đêm.

Rốt cuộc có một hồng y nữ tử nhẹ nhàng bay tới, nhìn nàng tóc dài bay bay, tứ chi khỏe mạnh, vòng eo tương đối thướt tha, ta lờng trợn người này trước khi chết tương đối bình thường nên sẽ không dọa người, vì thế gọi theo bóng lưng nàng: "Vị muội muội này..."

Nàng đứng lại, quay người lại, nhưng khuôn mặt cùng mặt trái của mái tóc dài phiêu phiêu kia giống nhau như đúc.

Nếu nói quý cũng có thể chết, ta đại khái sẽ ngáng dậy một lần.

"Sao lại, sao lại..." Ta nghe tiếng của chính mình phát run, quay đầu lại nhìn phu quân, kẻ duy nhất có ngoại hình bình thường, "Ta thực sự đã chết?"

"Người vừa mới chết đều như vậy, với đồng loại nơi âm phủ luôn có chút xa lạ. Nhưng mà ta thích bộ dáng này của nàng, cho nên giữ cho nàng thân hình nguyên gốc, nàng nhìn xem, có vừa lòng không?"

Hần đưa tới một mặt gương đồng, trên mặt gương phát ra một mặt quý lam sắc trông hoảng sợ. Ta sờ sờ mặt mình, quý trong gương cũng sờ sờ mặt mình. Ta đưa tay kia đặt lên mặt, y chang, quý kia cũng đặt tay lên mặt!

Ta từ từ nhắm hai mắt quên đi gương đồng, dùng chút sức lực cuối cùng quay đầu với phu quân run giọng nói: "Ta..."

Phu quân hòa nhã nói. "Lại phát cáu. Ai, Mị Nương, chết trên sông mà muốn toàn thân thì chỉ có thể làm thủy quỷ, cho nên rất nhiều điều nàng có thể

không thấy rõ, có thể còn biến mất. Nhưng mà trước tiên nàng cố chịu đựng, khi về bảo Quý Đế cho nàng lên cấp.”

“Chàng...” Ta chỉ vào hắn.

Phu quân cúi đầu, tóc không biết từ bao giờ biến thành màu son, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, xung quanh hốc mắt một vòng đen sì, hai mắt màu lục u tối, lúc cười răng nanh thật dài còn lộ ra, rõ ràng là kiểu trang điểm của mặt người chết.

“Phu nhân, có việc gì cứ nói.”

Ta cảm thấy hơi thở mắc trong ngực, một lúc lâu sau mới thốt lên tiếng kêu thê lương quý dị: “Yêu quái a ——!!”

Chắc là khi rống lên dùng quá sức, trước mặt ta bỗng tối sầm

Họ Thang kia chính là con cóc mắt da, khi sống khiến cho người không yên, chết rồi còn dọa người.

...

“Lão hủ làm quan nhiều năm như vậy, đây là lần đầu thấy quý ngài.” Âm phong vẫn thối suru suru như cũ, lúc ta khôi phục ý thức nghe thấy âm thanh một lão già.

Ngay sau đó là tiếng phu quân: “Mị Nương đang nghỉ ngơi, người nhỏ tiếng chút đừng làm ồn tới nàng. Sách thọ mệnh sửa xong chưa?”

“Sách thọ mệnh đều ở trên mặt bàn, kêu một tiếng thì quý nào cũng có thể sửa. Chỉ là Thang vương gia, chỗ Diêm La vương thì lão hủ có thể giúp ngài giải quyết, Hắc Vô Thường gần đây thần bí lắm lắm suốt ngày mộng tưởng hão huyền cũng không thành vấn đề, nhưng Bạch Vô Thường xưa nay xảo quyệt khắc nghiệt, hồn không phải hắc xóa hơn phân nửa là vào số đen, ngài nên thỏa đáng lôi kéo hắn. Nếu xảy ra chuyện, thì bồi lại vốn cũng không có tin đồn gì, nhưng ngài ngàn vạn lần đừng động đến Phong Đô đại đế kia. Lần này không giống lần trước, thực không phải việc nhỏ, đại đế cũng bảo vệ không nổi chúng ta. Sự tình cấp bách, ngài vẫn nên suy nghĩ bây giờ nên đưa Đông Phương cô nương tới nơi nào tương đối tốt đi.”

“Cái gì mà Đông Phương cô nương? Thê tử bốn vương, có thể gọi là cô nương sao?”

“Vương gia, ngài đã chết hơn hai năm, chiếu theo luật của địa phủ, đã...”

“Ông thử nói tiếp xem.”

“Được được được, lão hủ biết sau. Tóm lại, ngài còn phải đề phòng Nghiệt Kính đại nhân, ngài ấy hẳn đã biết vương phi đã chết, chỉ sợ không dễ dàng mà quên đi.”

Lão nhân có vẻ rất lo lắng, nhưng mà ta rất hiểu phu quân, người này, ngoài lời hắn nói ra thì có thể nghe vào năm chữ đã là thần tích.

Khẽ mở mắt, phát hiện bản thân mình đang vùi đầu vào lòng phu quân. Chúng ta đi trên thuyền gỗ, một thuyền phu toàn thân áo đen không đầu đang chậm rãi dùng đòn chèo thuyền. Vốn muốn quan sát tình huống xung quanh cho rõ, phu quân đã rất nhanh nói:

“Mị Nương, nàng tỉnh rồi?”

Ta tiếp tục ở trong vòng tay hắn giả bộ làm thi thể.

“Thôi phán quan, ông xem phu nhân của ta đúng là thích làm nũng, rõ ràng là tỉnh còn giả bộ ngủ...”

Không đợi hắn nói xong ta đã ngồi thẳng dậy, nhìn phu quân đã khôi phục thái độ bình thường nhưng không có bóng, thuyền phu không đầu, còn có một lão nhân mặc quan bào cầm một bút lông bằng lông thỏ: “Chẳng lẽ ta thật sự đã đi xuống suối vàng?”

“Đường Hoàng Tuyền? Đã qua. Chúng ta bây giờ ở trên sông Tam Đồ, cũng sắp đến Vong Xuyên rồi.” Phu quân quay thân mình ta lại, chỉ về phía một con đường gập ghềnh nở đầy hồng hoa phía xa xa. “Kia mới là đường Hoàng Tuyền. Vốn vừa rồi cổng nàng qua muốn cho nàng xem, nhưng thời gian hôm nay khá gấp, mới không dừng lại.”

Cho tới lúc này còn không chấp nhận hiện thực, ta thực sự là đồ khờ đầu khờ nào.

Phu quân vừa ra khỏi bụng mẹ đã không thoát khỏi quan hệ với vương hầu tướng lĩnh, bệnh công tử của hắn cũng bởi vậy mà phát huy tới cực hạn. Đối với người coi trọng, hắn sẽ cố ôn nhu một chút, nhưng mà, phạm khi hắn đưa ra yêu cầu, từ chối nghĩa là chết. Giọng điệu người nói chuyện với hắn từ quý qua đường ở con sông nơi kinh thành kia tới lão phán quan này, cũng đủ thấy, ở âm phủ hắn từ lâu đã gây sóng gió.

Nghe cuộc nói chuyện giữa hắn và phán quan, hình như bọn họ sửa lại sách thọ mệnh của ta, khiến ta chết danh không chính ngôn không thuận. Nhưng nơi này ta hoàn toàn không biết gì cả, cùng hắn đối đầu chỉ sợ không có gì hay ho.

“Xem ra phu nhân rất thích đường Hoàng Tuyền. Dù sao trẻ cũng trẻ rồi, thuyền gia, phiền quay lại...”

“Không được, không được!” Thôi phán quan dùng sức lắc lắc bút lông trong tay. “Vương gia à, không cần gây thêm chuyện đâu.”

“Nhưng phu nhân ta thích.”

Ta cũng khoát khoát tay theo: “Không cần không cần, ta chỉ đang tính còn bao lâu nữa mới tới quý môn quan.”

“Thì ra là thế, để ta xem”

Phu quân đứng lên, đưa mắt liếc về phía dòng Vong Xuyên bất tận. Đại áo nam kim tuyến cùng bạch y tóc đen nhẹ nhàng bay bay, cái gì mà ngọc thụ lâm phong, cái gì mà dung mạo thiên nhân, đây này.

Quả thật, hắc tử nhỏ đã đẹp tới nỗi cảnh hoa loạn chiến. Nhưng người dù đẹp, thế mà thành thân trong thời gian hai nén hương cũng đủ khiến người ta thấp thóm không yên. Ta nóng ruột nóng gan, rốt cuộc vẫn kết tóc phu thê. Nhưng như đã nói trước đây, kết tóc cũng bị ta khắc chết, tuy rằng hắc tử chết ngay năm đầu, nhưng cũng nên đoán trước hắc tử ở trên tường kia phi ngựa không ngừng, hơn phân nửa là tại âm phủ không được đầu thai. (Aki: Không hiểu câu này lắm...). Cho nên, ta biết mình cùng vị này trước mặt có khúc mắc rối loạn không rõ, nghĩ vậy, ta thanh thanh yết hầu, sửa miệng xưng hô nói:

“Thiếu Khanh, nghe nói chàng cùng Thôi đại nhân có kế hoạch lên đem thiếp vào, kỳ thực, thiếp thấy thiếp vẫn nên đi quan đạo mới ổn thỏa.”

Thiếu Khanh nói: “Nàng không được đi quan đạo. Đi quan đạo, liền giống như ngự sử công tử kia, trực tiếp bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục.”

Ta nghe thấy trong lòng lộp bộp vài tiếng: “Vì sao?”

Hắc tử lườm ta: “Ta nghĩ nàng nên hỏi chuyện ngự sử công tử ngày trước, tốt xấu gì các người mới thành thân.

Ta thay đổi rất nhanh: “Thiếp đang hỏi vì sao y bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục.”

Thang Thiếu Khanh nhìn ta nửa ngày, hất cằm với Thôi phán quan bên cạnh.

Thôi phán quan lật lật sổ ghi chép, chậm rãi nói: “Hai tháng trước khi y cùng phu nhân đã đùa chết hai nam hai nữ, vì bán kỹ nữ | dâm phiêu |, vào nồi cháo; không để ý cha mẹ vương pháp cùng phu nhân bỏ trốn, là tội bất hiếu bất trung, tẩm huyết trì; vài canh giờ trước các người còn ở nhà huynh đệ y bày đại tiệc rượu lại lãng phí một bàn lương thực, đập hư ngũ cốc, cho vào cối giã; khi y mười một tuổi sẵn thủ giết một thỏ hoang đang mang thai, vì hành hạ súc vật đến chết, vào hồ trâu...”

“Được rồi.” Thiếu Khanh khoát tay với ông ta. “Đưa Mị Nương tới Diêm La điện cho nàng được định tội.”

“Vâng, vương gia.”

Thôi phán quan còn chưa kịp tiếp tục, ta đã nói: “Phu quân, chàng sẵn sóc như thế, thế còn cầu gì? Lấy chồng theo chồng gả chó theo chó, dù là âm tào địa phủ, Đông Phương Mị ta vẫn là người của chàng.”

Thấy trên mặt Thiếu Khanh lộ ra ý cười nhàn nhạt, ta thầm nghĩ chịu đựng chịu đựng. Việc nhỏ không nhịn tất sẽ chết thảm, mặc kệ là khi còn sống hay sau khi chết thì bản chất treu tức người khác kia cũng vẫn chưa sửa được.

Nhưng mà, ta biết chuyện tam phu quân chơi đùa với nữ nhân, nhưng không nghĩ tới ngay cả nam nhân cũng bị đùa, còn đùa tới chết. Chuyện này thật sự không ổn.

Mà bộ dạng của Thiếu Khanh da mông thịt non mi thanh mục tú, thực tế từ ba bốn tuổi đã là một con cua chỉ biết đi ngang. Ai khi còn sống chẳng làm chuyện sai trái, chỉ là có bị người dối theo hay không thôi, huống chi tam phu quân cũng không có phẩm chất gì. Cho nên ta đoán việc y rơi vào bể khổ hơn phân nửa cũng là nhờ Thiếu Khanh buồn đi bán lại.

Nhưng mà ta cho tới giờ vốn không phải người phân rõ trắng đen, tam phu quân đùa người cũng được, nhị phu quân xử lý tam phu quân cũng được, cả hai người họ đều không phải thứ gì tốt, ta không có mù quáng làm theo là được.

Kết quả thương lượng giữa Thang Thiếu Khanh và Thôi phán quan là đi quan đạo trước rồi vòng cửa sau.

Dần dần, sông Tam Đồ màu đen phân ra dòng Vong Xuyên. Hai bờ sông Vong Xuyên nở đầy hoa đỏ như lửa, đều là mạn đà la kéo dài từ đường Hoàng Tuyền mà tới. Bởi vì màu hoa tương đối nóng rực, lại kéo dài một dải, liếc mắt thì như hai bờ sông đang bị lửa thiêu đốt. Sau đó, sắc mạn đà la lại như gợn sóng thành một với nước sông, nước cũng nhuộm thành đỏ, tràn ngập mùi, dường như mùi màu loãng nồng đậm.

Ta che mũi, không biết rõ mà hỏi: “Đó là cái gì?”

“Nại Hà, nhảy vào tức khắc mất hồn mất vía.” Thang Thiếu Khanh chỉ vào cây cầu đỏ trên sông. “Đó là cầu lớn nhất âm phủ, Cầu Nại Hà.”

Trên cầu Nại Hà màu đỏ, có một tòa cầu ba tầng đỏ vàng đen. Phía trên mây đỏ lượn lờ, âm khí bao phủ, có vài u hồn đang đứng phía trên nhìn xa ca. Nhìn đi, một nữ quý nào đó đột nhiên nhảy từ trên cầu xuống. Ngay sau đó, làn sóng hồng phía dưới dâng lên nuốt trọn nàng.

Toàn thân ta da gà nổi cao ngất: “Đây là đang làm trò gì?”

“Nhảy sông tự sát.”

“Quý cũng có thể tự sát?” Việc như thế xảy ra rất nhiều trong Lệ Xuân Viện, cũng từng giúp tú bà nhật xác vô số lần, nhưng nhìn quý tự sát, ta vẫn có chút không quen.

“Há chỉ có thế, nơi này mỗi ngày đều có quý tự sát, hơn phân nữa là tại cầu Nại Hà đợi không được người mình nhớ, nhất thời luẩn quẩn trong lòng mà nhảy xuống. Nay, lại đi một người nữa.” Thôi phán quan vuốt vuốt râu. “Kỳ thực quý tự sát cần nhiều dũng khí hơn cả người tử sát, vì nhảy vào Nại Hà thất hồn lục phách đều sẽ phi tán, cho nên quý này mới thật sự là người dũng cảm.”

“Nếu cứ chết như vậy, linh hồn chẳng phải sẽ càng ngày càng ít?”

“Không đâu. Lục đạo luân hồi vốn liên hệ với nhau, quý giới thiếu quý, thần giới bất cứ lúc nào cũng có thể nặn ra một bó to thần tiên sung quân vào tiên giới, tiên nhân phạm tội nhẹ thì bị trừ tiên tịch biến thành người, người chết thì lại có hồn. Đừng xem nhẹ nơi này có nhiều quý không đầu không tay, tùy tiện bắt một đứa, nói không chừng đời trước đều có lai lịch lớn. Ví dụ luôn, đương kim Phong Đô đại đế được xưng là ‘quý trung chi quý’, họa bị Quý Vương, đời trước thế mà là một đại tiên nhân phiêu nhiên xuất trần, hiện tại cỡi bộ da ra thì cũng chỉ là bộ xương khô héo, mỗi tối còn muốn trang điểm thêm da người chết, còn một hơn cả khi còn sống mà buộc đá trên móng.”

Nghe hắn nói vậy, ta không lý do mà sợ run cả người. Xem ra ta thật sự phải cảm tạ Thiếu Khanh, ta chết cũng chết rồi, nhưng chỉ là mặt biến thành màu xanh, ít nhất không bị chặt tay mất chân, cũng không mỗi ngày đối mặt với một tầng da người được vẽ tới vẽ lui.

Qua Nại Hà lên bờ, dưới một cây cổ mộc cao ngút trời là một đại môn, phía trên viết dày đặc ba chữ to “Quý Môn Quan”. Qua đen quanh quẩn trên cây, trên trăm u hồn ma quỷ từ cửa đi đi vào vào.

Ở bờ sông cách không xa đại môn có hai thân ảnh một đen một trắng, đoàn binh quý phía sau bọn họ mỗi người mang theo bốn năm cây móc câu hồn. Thấy chúng ta tới gần, bóng trắng cảnh giác bay tới, hạ xuống trước mặt chúng ta.

“Thanh vương gia, lâu rồi không gặp.”

Nam tử trước mặt ước chừng hai sáu hai bảy tuổi, mặc áo bào trắng, trên đầu đội bạch quan cao cao dài dài, đều được khảm tơ hồng, mắt phượng trên khuôn mặt trái xoan, nhìn qua đã thấy thanh lãnh sắc bén không nói nên lời. Y cầm trong tay khúc tang bồng có tác dụng câu hồn cùng chiêu hồn bài, lúc này đều nghiêm cẩn ôm ở trước ngực.

Thiếu Khanh nói: “Vô Thường gia.”

Thôi phán quan bên cạnh lập tức im lặng lau mồ hôi. Đừng nói Thôi phán quan, ngay cả ta cũng biết Thiếu Khanh sẽ không gọi người khác là ‘gia’, giờ lại mở miệng như vậy, quả nhiên, đôi mắt vốn mạn bất kinh tâm (thờ ơ hồ hững) của Bạch Vô Thường lập tức đảo lên người ta, hơi hơi nheo lại:

“Vị cô nương này là?”

“Nàng là —— “

Không chờ Thiếu Khanh mở miệng, ta đã ủy khuất nói: “Nô tì là tì nữ mới của vương gia, mới được điều từ bên ngoài hầu hạ vương gia.”

Đôi mắt tối đen như mực của Bạch Vô Thường chậm rãi chuyển sang Thiếu Khanh: “Lời này là thật?”

Mắt Thiếu Khanh đầy đau lòng: “Mị Nương, sao nàng có thể nói mình là tì nữ? Nàng rõ ràng là ta —— “

Ta hồn dỗi một tiếng, ngượng ngùng che miệng Thiếu Khanh: “Nô, nô tì không dám có gì vọng tưởng với vương gia, vương gia không cần trước mặt người khác...” Thực hận không thể đem cái chuyện vô liêm sỉ không có đầu óc này đá xuống sông Nại Hà.

May mà Bạch Vô Thường hình như cũng có chút mệt mỏi, nghe ta nói như vậy, trong mắt tràn ngập nhảm chán: “Vương gia đã hững hờ như vậy, ngay cả thùy quý cũng muốn thử, ta đợi người bên ngoài cũng không thấy nói gì không tốt. Nhưng mà đã muốn vào thành vẫn cứ báo tên, nếu sau này vương gia chán cô ta, cô ta lại lảm nhảm, có thể nói chuyện.”

“Với nàng, ta vĩnh viễn không chán.” Thiếu Khanh nheo nheo mắt ta. “Bạch lưỡi dài, ngươi nên nhanh nhanh đi cho.”

Đồng tử của Bạch Vô Thường nhanh chóng co rút lại: “Vương gia, ngài vừa gọi ta là gì?”

Như ta dự đoán, Thiếu Khanh đã sớm quên sạch lời nói qua với Thôi phán quan. Ta vội vàng liếc qua Thôi phán quan, Thôi phán quan lau lau mồ hôi trên mặt: “Vô Thường gia, chúng ta có việc muốn tìm Nghiệt Kính đại nhân, giờ ngài ấy có Diêm La điện không?”

“Tự đi mà nhìn.” Bạch Vô Thường trôi lơ lửng trời về phía sau, lộ ra vài chữ ‘Ngươi cũng tới’ trên chiều hồn bài, vô cùng âm khí nhìn qua Thiếu Khanh, “Vương gia, nhân gian có câu nói ‘đi đêm lắm có ngày gặp ma’, ngài thân là quý, cần phải hiểu rõ đạo lý này mới đúng.”

Nghiệt Kính đại nhân này nghe nói là mấu chốt cho chúng ta đi cửa sau. Ngay cả Bạch Vô Thường đều phải nhường ba phần, hẳn là nhân vật lớn.

Đi xe ngựa tiến vào Phong Đô, ta từ Thôi phán quan đại khái cũng có chút hiểu biết: âm phủ quý giới do Phong Đô đại đế thống lĩnh, thủ hạ lệ thuộc có ngũ phương quý đế, thập điện vương gia cùng phán quan sinh tử Diêm La vương, trong đó thập điện vương gia chưởng quản mười vương điện, Diêm La vương chưởng quản mười tám tầng địa ngục. Mười tám tầng địa ngục đều có phán quan ở mỗi tầng, Nghiệt Kính đại nhân là phán quan Nghiệt Kính địa

ngục, nhưng thân phận thực sự là Đông Phương quý đế, quản lý một phần năm lãnh thổ biên cương ở quý giới.

Ta nói: “Phán quan cùng quý đế, khác biệt không phải quá lớn sao? Vì sao ông ta lại đi làm phán quan?”

Thôi phán quan nói: “Kiêm chức. Phán quan bổng lộc cao.”

“Ông ta muốn nhiều bổng lộc như vậy làm cái gì?”

“Lão quý này tham tài ham bài bạc, đèn vồn, bây giờ vì kiếm tiền mà không ngừng cố gắng. Năm trước lão bà của ông ta chết, ông ta lại cuộc với Diêm Vương chuyện lão bà liệu có bỏ ông ta lại một mình đi chuyển thế hay không, lão bà ông ta nghe được thì vô cùng tức giận liền một hơi uống hết canh Mạnh Bà, không quay đầu lại mà đi vào luân hồi, lão uế oải một độn, hai tháng trước lại sinh long hoạt hổ (sinh khí dồi dào) trở về sông bạc.”

Nghe lời miêu tả này, ta thật sự có một dự cảm không rõ.

Quả thực vừa vào Diêm La điện, ngoại trừ liếc mắt một cái là có thể đoán ra đầu trâu mặt ngựa Diêm La vương, ta còn thấy một người quen.

“Mị Mị, con rốt cuộc cũng đến.” Nghiệt Kính đại nhân đang muốn đứng dậy, lại nhìn mặt chước trong tay, đẩy bài ra. “Hò!”

Ta mặt không biểu cảm, nhưng khóe miệng có chút giật giật.

Nghiệt Kính đại nhân lúc này mới đếm ngân phiếu đưa cho đầu trâu bên cạnh giữ tạm, lão nước mắt tung hoành vuốt vuốt tóc ta: “Mị Mị, nhiều năm không gặp, con gây đi không ít.”

Ta tiếp tục run rẩy. “Con nghe nói mẹ đã đầu thai, cho nên cho rằng ngài cũng đầu thai, cha.”

“Vi phụ làm sao không muốn đầu thai? Nhưng mà chỗ Diêm La gia này thì ba chỗ thiếu một, cho nên vi phụ quyết định ở lại nơi này vì bọn họ giải sầu tịch mịch, thuận tiện cũng đợi con.”

Chú thích (1): “Vong xuyên” cùng “Sông Tam đồ” có hai loại quan hệ, một loại nói sông Tam Đồ và Vong Xuyên là cùng một sông, bên ngoài là Tam Đồ, bên trong là Vong Xuyên. Một loại khác nói Vong Xuyên là nhánh của sông Tam Đồ, và cũng là nhánh sông dài nhất. Truyện này tham khảo phía sau.

Chú thích (2): về vũ khí hình cây côn trong tay Hắc Bạch Vô Thường, có cách gọi là “Khốc tang bổng”, khi là “Câu hồn côn”, có khi là “Tang hồn bổng” ... Cách nói không giống nhau, trong truyện dùng “Khốc tang bổng”, là cây mà nhóm hiếu tử cầm trong tay lúc đưa tang.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Phán Quan (Nhị)

Cha liếc ta một cái, lại nhìn thoáng qua Thang Thiếu Khanh phía sau ta, sắc mặt lập tức thay đổi: “Thanh Thiếu Khanh, người qua đây cho ta!”

Thang Thiếu Khanh căng thẳng đi qua: “Cha.”

“Ai cho phép người gọi ta là cha? Trước kia ta đã nói, không cho người và Mị Mị ở cùng nhau! Người thừa dịp ta chết lừa đi nữ nhi của ta, còn hại nó lưu lạc thanh lâu! Bây giờ thậm chí còn kéo nó chết theo, chết một vạn lần cũng không bù nổi đâu!”

Khi còn sống cha ta làm quan, nhưng xuất thân bần hàn. Ông ấy và ta giống nhau, đều ban đầu tương đối thương thức tính tình đại nam nhân của đại phu quân, bởi vậy đối với tính cách công tử của Thiếu Khanh luôn có chút phản cảm.

Nhìn Thiếu Khanh bên cạnh vô cùng buồn bã, ta nghĩ nghĩ rồi vẫn nói: “Kỳ thực cha à, người vừa qua đời không lâu con phải đi hát hí khúc, bằng không không có cách nào trả nợ. Thiếu Khanh còn chuộc con ra, không nên trách cứ chàng.”

“Cha, con sai rồi, con sẽ đối xử tốt với Mị Nương.” Thang Thiếu Khanh một bộ tiểu tức phụ. (con dâu)

“Đã bảo không cho người gọi ta là cha!” Cha quay đầu nhìn về phía ta. “Mị Mị, mấy năm nay con chịu khổ, là cha không tốt. Nhưng mà họ Thang này tâm thuật bất chính, suốt ngày trộm theo dõi con. Vi phụ quyết định, một lần nữa giúp con tìm hôn phu tốt.”

Thiếu Khanh vội la lên: “Cha à, Mị Nương là thê tử của con, người cứ thế để nàng tái giá, danh dự nữ nhi nhà người sẽ bị hủy mất.”

“Được được, tiểu vương gia, lời này người có thể lừa Mị Mị thì cho rằng lão tử là đồ ngốc à? Luật nơi này giấy trắng mực đen, phu thê âm dương hai ngả hai năm tự động giải trừ quan hệ, người chết hai năm bao nhiêu rồi?”

Nhìn bộ dáng im lặng của Thang Thiếu Khanh, tuy ta mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng thoải mái vô cùng.

Cha nói: “Mị Mị, ta biết con thích nam nhân bộ dạng đẹp mắt, ngoại trừ Quý Đế và Phong Đô đại đế không thể giúp con làm chủ, những quý dạng khác có thể tùy tiện cho con chọn lựa!”

Ta theo bản năng nhìn thoáng qua Diêm La vương bên người ông. Diêm La vương cười khanh khách vốn muốn nói gì đó, nhưng vừa thấy ánh mắt cha âm trầm đảo qua, vội vàng xua tay nói: “Đông Phương cô nương, tuổi ta xứng là cha cô mấy trăm lần, tìm ta không hợp đâu.”

Cha không thèm nói tiếng nào vỗ vỗ tay, một đám quý tốt (tốt ở đây là hạ nhân) đem đến một hộp lớn bằng vàng, mở trước mặt chúng ta. Trong hộp đầy những mộc bài.

Cha giống như đang chơi mặt chược lật lật mộc bài bên trong: “Vi phụ đã nghĩ xong thay con rồi, vì hạnh phúc cả đời con, chỉ một trượng phu là không đủ. Nhưng nhiều quá lại không nên, người khác cũng sẽ nói nhảm. Trên phương diện này, nam quý ở U Đô đều tương đối có lai lịch, bộ dạng cũng không tồi, con chọn ba người đi...”

“Cha, con vừa mới tới, không cần gấp rút như vậy, con vẫn còn...”

Lời còn chưa dứt cha đã nhìn ta một cái, lại dò xét nhìn sang Thang Thiếu Khanh bên cạnh. Cha và nữ nhi chúng ta trên hai phương diện này luôn luôn linh tê tương thông, ta đại khái hiểu ý ông ấy là chừa lại cho Thiếu Khanh chút mặt mũi, vì thế thở hắt ra một hơi, tùy tiện cầm lên bà cái coi như gọi dễ nghe thì là danh bài.

Trên mộc bài thứ nhất viết: Nhan Cơ.

“Con chọn ai không chọn, chọn ngay hồ ly tinh...” Cha nhú nhú mày. “Thôi, đã chọn thì chứ đi xem xem, không tốt lại đổi.”

Mộc bài thứ hai có viết: Tạ Tất An.

Thần sắc cha dịu đi một chút: “Tạ công tử khá lắm, hơi độc miệng, nhưng là người chính trực, hơn nữa trước đây y cũng ly dị với phu nhân, là một trượng phu tiêu chuẩn.”

Còn mộc bài thứ ba thì gì: Hoa Tử Tiêu.

“...” Cha nhìn cái tên nà một lúc lâu. “Thiếu Khanh.”

“Có.” Thiếu Khanh vẽ mặt đau khổ.

“Bây giờ cho người một cơ hội nữa, miễn cưỡng để người làm một tiểu tướng công.”

Thiếu Khanh hiển nhiên vẫn không thể phục hồi tinh thần, nhìn cha một lúc không nói chuyện. Cha liếc hẩn một cái. “Thế nào, người không đồng ý? Được Mị Mị, con chọn lại một người đi.” Dứt lời quẳng mộc bài của Hoa Tử Tiêu ra bên ngoài.

Ta nói: “Vì sao không cần Hoa Tử Tiêu?”

“Cái tên Hoa Tử Tiêu này thì dễ nghe, nhưng bộ dạng giống như yêu quái vậy, là một lệ quý chết oan, con khẳng định sẽ sợ.”

*lệ quý: ác quý.

Thiếu Khanh rút cuộc cũng đã trở lại từ cõi thần tiên: “Tạ ơn cha, con nhất định sẽ chăm sóc Mị Nương thật tốt!”

Cũng hiển nhiên, lời tuyên bố đồng dạc này cha không có nghe vào tai. Ông bắt đầu có khuôn có dạng nghĩ viết thư đất sinh lễ, còn đặc biệt sai đầu trâu mặt ngựa tự mình đi, ta cảm thấy lão cha này cũng không đặc biệt lắm, bảo Thiếu Khanh ra cửa đợi ta.

Hắn vừa đi ra ta liền hỏi cha: “Cha, về sau con ở đâu?”

“Tam Tiên Lâu bên cạnh Đình Văn các, chỗ đó phong cảnh tốt lắm, về sau con và mấy vị phu quân của con cũng ở đó.”

Ta nhìn nhìn ngoài cửa, nói: “Thiếu Khanh giờ đã đi xa rồi.”

Cha gật gật đầu, trầm tư một lát: “Đúng rồi, bảy ngày sau là ngày con hoàn hôn, vừa vặn đó cũng là rằm tháng bảy, sau đêm mọi quý sẽ từ dương gian trở về, trong kinh thành thật sự náo nhiệt, đến lúc đó con cũng có thể đi thăm thú một chút. Con muốn đi với vi phụ, hay là cùng các phu quân của mình.”

“Cha, Thiếu Khanh đã không nghe được nữa, có chuyện gì đừng ngại nói ra.”

“Mị Mị, vi phụ thật không hiểu ý tứ của con.”

“Ý con là, Thiếu Khanh đã đi xa, cha không cần phải làm bộ vì con tìm hôn phu.”

“Vi phụ lúc nào nói làm bộ tìm hôn phu cho con?”

“...”

“Nữ nhi, thư mời đều đã gửi, bây giờ có lẽ cũng đã tới tới Nhan công tử và Tạ công tử, cho dù con không muốn gả, tốt xấu gì cũng nhìn người hãy định. Về phần tiểu tử họ Thang kia, con muốn hưu lúc nào thì hưu. Vừa rồi thật sự là xấu hổ, vì phụ già rồi hồ đồ, đã hiểu sai ý tứ của con.”

“...”

Cha không có già rồi hồ đồ, già rồi hồ đồ là ta. Rõ ràng thỏa đáng như vậy mà.

Bấm tay tính toán, trước khi ta chết gả đi ba lần, sau khi chết thì gả cho ba người. Nữ nhân lập gia đình nhiều nhất thời đại này, không, nữ quý, đại khái chắc chỉ có ta nhỉ?

...

Cùng cha hàn huyên một lát, ta nhìn ánh mắt người luôn hướng về bàn đầy quốc túy (mặt chược thời xưa), liền tìm có muốn yên ổn chỗ ở để chuẩn đi. Không ngoài dự đoán, Thang Thiếu Khanh đang đứng chờ ở cửa Diêm La đại điện, sắc mặt không hề dễ coi. Bước chân của ta ngừng một chút, rất thông thả đi tới trước mặt hắn: “Thiếu Khanh, dẫn thiếp đi xem phòng ở, thiếp chưa quen nơi này.”

“Chuyện ba vị phu quân, nàng tính xử lý thế nào? Thật sự tính thành thân cùng hồ ly tinh và Tạ gì kia thành thân?” Đinh đầu Thiếu Khanh đầy mây đen, vẻ mặt không vui.

Ta nghĩ nghĩ nói: “Thiếp luôn coi trọng chàng, nhưng lời cha mẹ mai mối khó cãi. Chuyện này chúng ta nói sau đi.”

“Nàng luôn coi trọng ta?” Thiếu Khanh mang bộ dáng oan khuất. “... Nàng từ khi nào coi trọng ta.”

“Lời này của chàng thật không có lương tâm. Nhìn xem, chẳng phải sau khi chàng chết thiếp luôn luôn không vui, còn thủ tiết hai năm nữa. Tuy rằng chàng khiến thiếp mất mạng, nhưng cũng giúp thiếp và cha gặp lại, chuyện này phải cảm tạ chàng.”

Ai ngờ Thiếu Khanh chẳng những không vui, ngược lại càng oan khuất: “Mị Nương, ta cái gì cũng thích, nhưng rất ghét tặc xấu nói chuyện thiên hời bách chuyển (ý tứ không rõ, thay đổi liên tục). Nàng nói xem, từ khi nàng sinh ra đến giờ có khi nào nghĩ trước khi nói không?”

Ai, cùng ở với Thiếu Khanh thì phiền não nhất chính là chuyện này. Hắn hỏi nhiều, cũng muốn nhiều, trước khi chết thể nhược bao bệnh còn chưa có dong dãi thể này, sau khi chết tinh thần hẳn là tốt, rất khiến người ta có cảm giác lòng kiên nhẫn bị ép.

“Đó là do chàng nghĩ nhiều.” Ta vỗ vỗ cánh tay hắn. “Được rồi, chúng ta đi tới Đình Văn các đi.”

Thiếu Khanh sững sờ một chút, nhìn thẳng qua tay ta đụng vào tay hắn. Kỳ thực chỉ là một động tác bình thường, cho dù làm thế với một nam nhân, người ta cũng không thể loạn tưởng, nhưng không biết vì sao hắn cứ thích nghĩ nhiều như vậy. Ta nhanh chóng thu lại tay. “Đi thôi.”

“Phu nhân, chúng ta đây đang đi viên phòng sao?”

“...”

May mà Thiếu Khanh mạng mệnh vương gia, khi còn sống là Tiểu vương gia, sau khi chết là một trong Thập Điện vương gia (3), không có nhiều thời gian quần lầy ta. Tuy rằng hắn rất không tình nguyện, nhưng đại khái là rằm tháng bảy đang tới, luôn có quỷ quái chạy đến dương gian làm loạn, sự vụ Thập Điện nặng nề, hẳn cùng ta đi xe ngựa, dẫn ta tới Đình Văn các liền bị quỷ soa kéo đi xử lý công việc.

Mà trước ngày hoàn hồn ta đều chỉ có thể duy trì trạng thái của tán hồn thủy quý, bây giờ ra ngoài cũng không nhìn rõ phía xa. Cũng may lão cha không chỉ an bài cho ta nơi ở, còn phái mấy quý nha hoàn chiếu cố cuộc sống hằng ngày cho ta. Bọn nha hoàn ngoại trừ làn da trắng bệch như thi thể, tính cách đều rất hoạt bát.

“Tiểu thư người thật đẹp a, giờ đã đẹp như vậy, sau khi hoàn hồn nhất định đẹp hơn.” Nha hoàn giáp nhìn mặt ta thì kinh thán như thế (kinh ngạc thốt lên). Nếu không phải thẩm mỹ của quý người khác nhau, nàng tuyệt đối là võ đúng mông ngựa.

Nha hoàn ắt: “Thật sự rất muốn nhìn nhân thân (hình dáng con người) của tiểu thư, đến lúc đó so nàng với đệ nhất mỹ nhân quý ở U Đô, xem ai đẹp hơn.”

Ta nói: “Đệ nhất mỹ nhân quý?”

Nha hoàn bình: “Tiểu thư vừa mới chết nên không biết, U Đô đệ nhất mỹ nhân quả thật là chơi đàn rất giỏi, thanh lãnh đậm mạc lại ôn nhuận như ngọc, vẻ ngoại lại càng khuynh quốc khuynh thành. Cho dù mỗi năm đều nhận được rất nhiều sính lễ, nhưng vô luận có bao người theo đuổi, đều bị từ chối ngay ngoài cửa. Có đôi khi mỹ nhân tâm tình giận, thậm chí có thể xé hồn đối phương thành bảy trăm lẻ tám mảnh.”

Nhắc tới đàn, tay ta có chút ngứa ngáy, muốn một cây đàn tranh, bảo các nàng ra ngoài rồi quay lưng về phía cửa sổ mà đánh đàn.

Từ nhỏ sau khi ta mơ giấc mộng mơ hồ, liền phổ một khúc nhạc ngắn. Bởi vì mộng đứt quãng, khúc cũng không trọn vẹn đầy đủ, mỗi lần đàn đến phần mầu chốt lại không đàn được tiếp. Ta chỉ biết điều cơ bản của khúc nhạc này là nhẹ nhàng mờ ảo, làm cho người ta có cảm giác không kiểm chế được

sao vào tình yêu.

Vốn tưởng rằng sau khi qua cầu Nại Hạ thành quý linh tính sẽ mạnh hơn một chút, nhưng khúc nhạc này trước sau như một vẫn dừng ở chỗ máu choots.

Lúc này, dư quang nơi khoe mắt thoáng thấy trên gương đồng có một thân ảnh màu trắng thoỉ qua. Tay ta đặt trên dây đàn ngừng lại một chút, nhưng rất nhanh đã tiếp tục đàn.

Nơi này âm khí thật sự quá nặng, động một chút có thể thấy quý ảnh.

Lại gảy hai dây đàn, bóng dáng kia trên gương đồng khẽ động.

Ta rút cuộc thu hết dũng khí nhìn về mặt gương phía kia.

Quả thực, trong gương chiếu ngược một bạch y quý đang bay ngoài cửa sổ giữa không trung. Vì ánh mặt kỳ ánh sáng này không dùng tốt lắm, cách xa như thế ta không nhìn rõ.

Cửa sổ khắc hoa lan can che đây, quý ảnh kia xuyên qua cửa gỗ rồi cứ như vậy trực tiếp nhẹ nhàng đi vào, còn mang theo tiếng ô ô. Rút cuộc thân ảnh chậm rãi hiện rõ, ta thấy quý kia mặc bạch y, đầu đội nón cao màu trắng, cầm trong tay chiều hồn bài “Ngươi cũng tới”, lưỡi hồng vượn ra kéo dài tới trước bụng, mắt đen chỉ có hai tròng trắng đang nhìn ta chăm chăm, chớp cũng không chớp.

Dây đàn dưới tay vang một tiếng, ta trước mắt tối sầm lần hai, ngã lên đàn tranh.

...

Lúc tỉnh lại, Bạch Vô Thường trước mặt đã biến trở lại bộ dáng lần đầu gặp mặt. Y ngồi bên cạnh ta, một tay tự rót trà, khinh khinh nói: “Bản thân là quý còn có đức hạnh tới nỗi bị quý dọa thành như vậy, đây cũng là một loại năng lực.”

*đức hạnh ở đây là từ mĩa mai, mang nghĩa xấu.

Ta về mặt cầu xin: “Vô Thường gia, ta mới chết không lâu, ngài đừng như vậy.”

“Quý thân (hình dáng quý) và nhân thân của ta không khác nhau mấy, nếu như cô nhìn quý thân của quý khác, chẳng phải sẽ sợ hơn?”

Nhìn mặt y nghiêng nghiêng nửa che sau cốc trà, mũi như tuyết phong, mắt phượng, ta thiếu chút nữa lấy đàn tranh đập bàn — đây mà gọi là không khác nhau mấy sao? Chẳng qua chỉ là lưỡi dài quá vài thước, mắt tròng đen nổi sắp rơi ra thôi, đúng không?

Ta lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Mỗi quý đều có quý thân?”

“Đúng, mỗi quý đều có quý thân, nhưng không nhất định có nhân thân. Quý có nhân thân thường là người vượt trội hoặc tiên, bởi vậy địa vị cao hơn quý không có nhân thân, giống như Thang vương gia, Nghiệt Kính đại nhân, Diêm La vương, Thôi phán quan... Những gì cô thấy đều là nhân thân của họ.”

Nói như vậy, ta nhớ tới trên mặt sông Thang Thiếu Khanh lộ rõ nguyên hình của quý: “Thiếu Khanh là quý gì vậy, bộ dáng thật là dọa người.”

“La sát.” Bạch Vô Thường dùng nắp bình trà gậy gậy lá trà. “Thập Điện vương gia đều là quý la sát, là một trong những loại quý mạnh nhất địa phủ.”

“Vô Thường gia là quý gì?”

“Quý câu hồn.”

Ra là câu hồn, ta còn tưởng quý treo cổ. “Diêm La vương là quý gì?”

“Phán quan. Ông ta cùng Thôi phán quan đều là quý phán quan, nhưng địa vị của Diêm La vương cao hơn một chút?”

“Cha ta cũng là phán quan sao?”

“Không, ông ta là ma bài bạc.”

Trên đầu ta lại rùng rùng mồ hôi lạnh: “... Nói như vậy, ta cũng có quý thân?”

Bạch Vô Thường cúi đầu, uống một ngụm trà. “Cô bây giờ chính là quý thân, qua ngày hoàn hồn mới có năng lực biến thành nhân thân.”

Ta thở hắt một hơi: “May thật, vừa rồi trông ta thật dọa người.”

“Cô cho là bộ dáng của cô bây giờ không dọa người?”

Y cầm gương đồng trên bàn đặt xuống trước mặt ta, ta vừa thấy mặt quý màu lam ẩn ẩn kia, lấy tay vuốt ve gương. “Vô Thường gia, vẫn chưa hỏi ngài tới nơi này làm gì?”

“Nguyệt Kính đại nhân bảo ta đưa cô đi dạo U Đô.” Bạch Vô Thường buông chén trà, đôi mắt sắc bén như bàn ti liếc ta một cái. “Nhưng mà tính khí của cô, còn chưa đi ra hồn phố đã ngất rồi.”

Lão cha thực sự có mặt mũi, dẫn ta đi tham quan cũng mời tới cả Bạch Vô Thường.

Cùng Bạch Vô Thường ra Đình Văn các, đến cửa ta đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, Vô Thường gia, ngài cùng Hắc Vô Thường là huynh đệ sao?”

“Là nghĩa huynh đệ.”

“Vậy hai người danh hiệu giống nhau, là vì nguyên nhân kết nghĩa.”

“Không, quý soa câu hồn tâm thường đã gọi ‘Câu hồn’(4), đạo giáo âm dương bát quái nhị phân, dương sai bên dương đi ban ngày gọi Bạch Câu Hồn, dương sai bên âm đi ban đêm gọi Hắc Câu Hồn. Câu hồn âm soái gọi ‘Vô Thường’, bởi vậy ta và Phạm Vô Cửu gọi chung Hắc Bạch Vô Thường.”

Thì ra Hắc Vô Thường tên Phạm Vô Cửu. Ta có chút dăm chiêu gạt gạt đầu: “Vậy Vô Thường gia ngài tên gì?”

Bạch Vô Thường có chút ngạc nhiên: “Cô không biết tên của ta?”

“Vẫn chưa thỉnh giáo.”

Trong mắt Bạch Vô Thường có chút khinh thường: “Tạ Tất An.”

Chú thích (3): Nguyên bản thập điện âm phủ ở Trung Quốc là “Thập điện Diêm La”, nhưng trong truyện có Diêm La vương, vì không muốn lẫn lộn nên đổi thành “Thập Điện vương gia”. Nguyên hình của Thiếu Khanh là “Thập điện chuyển luân vương”.

Chú thích (4): trong truyền thuyết câu hồn sứ giả của âm phủ chỉ có hai người Hắc Bạch Vô Thường, nhưng nghe vậy thật không khoa học, nhân gian nhiều quý thể hai người khẳng định không theo kịp, cho nên trong truyện tăng thêm mấy quý soa ‘câu hồn’.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hoàn hồn (Nhất)

“Hóa ra là Tạ công tử, thất kính thất kính.”

Ta cười cười chấp tay hướng Bạch Vô Thường, trong lòng sớm đã long trời lở đất. Cũng không biết Vô Thường gia liệu đã biết đến kế hoạch của lão cha mình chưa. Ta suy nghĩ một lát, vẫn là quyết định hỏi chuyện an toàn một chút: “Tạ Tất An Tạ công tử, sao có cảm giác đã từng nghe qua cái tên này?”

“Cô nếu đã nghe qua tên ta, cũng chẳng có gì lạ.”

Đáp án ba phải như thế đâu có được, điều này càng khiến ta đứng ngồi không yên: “Phải phải, đại danh của Vô Thường gia đáng lý phải nghe qua, nhưng ta cảm thấy đặc biệt quen tai, dường như còn tại nơi khác nghe qua.”

Bạch Vô Thường đảo mắt nhìn ta, khẽ cau mày: “Ồ? Đó là nơi nào?”

Thật không hổ là âm soái, dám đấu trí với ta. Ta nghĩ nghĩ vẫn là quyết định lui một bước, cười khanh khách chỉ vào cửa lớn. “Nhất thời ta nghĩ không ra. Mời ngài đi trước.”

Bạch Vô Thường cầm lấy chiêu hồn bài, tựa tiểu phi tiểu đứng lên đi xuống lầu.

Theo y đi ra Đình Văn các, tới cuối cùng cũng đứng trước mặt đường chiêm ngưỡng dáng vẻ phố Hồi Hồn. Hiên lâu đồ sẫm trùng trùng điệp điệp, xung quanh treo đầy Thường Mãn U Đăng với họa tiết bảy mảng năm tranh (1). Đèn được ánh vàng, ánh sáng liên tục kéo dài từ đầu phố này sang đầu phố khác. Nghe nói đây là khu phố náo nhiệt nhất U Đô, nhóm yêu quý trên đường đều cướp giật ồn ào, nhưng lại khác với sự ồn ào nhân gian, vì truyền khắp đầu đường cuối ngõ đều là tiếng nức nở hoặc khóc lóc của yêu quý.

Càng tệ hơn là, Bạch Vô Thường là âm soái nổi danh, dọc theo đường đi không biết có bao nhiêu quý cúi đầu khom lưng chào hỏi, có tên vừa mới chết, cúi đầu một cái không cẩn thận làm đầu rớt xuống, thật dung là muốn lấy cái mạng nhỏ của ta.

Bạch Vô Thường hiển nhiên là không có lòng thông cảm, đứng một bên nhìn ta bị dọa đến thất hồn lạc phách cũng chỉ là nhàn nhạt cười.

Thực vật âm phủ cùng hoa cỏ dương gian cũng khác nhau, ngay cả hoa quế cũng mang theo ánh sáng u uất lạnh lẽo. Hoa nở nhiều, đóa này chồng đóa kia, hoa đem cả cành uốn xuống. Mùi hoa quế tỏa lên đáng cười vô cùng âm khí của Bạch Vô Thường, khiến ta cảm thấy toàn thân lạnh buốt như bị phong thấp.

Đi được một đoạn, y dung cây khốc tang bỗng chỉ chỉ vào cửa hàng đứng giữa phía đường cái đối diện: “Đó là nơi bán vàng mã, rằm tháng bảy sắp tới, trên từng nhà ở đều cần tiền vàng mã, gần đây chuyện làm ăn nơi này chật ních.”

Cảnh hoa quế theo gió thổi bị xe ngựa kéo bởi dị thú gào thét giẫm lên, cũng khiến đồng tiền trắng trước nơi bán vàng mã thổi đầy trên mặt đất, nhìn qua đã biết là điềm xấu. Nhưng mà khi sinh thời cũng vì tiền tài mà quấy người suýt biến thành quỷ, ta đối với ngọn nguồn chi tiêu vẫn rất có hứng thú:

“Cuộc sống ở đây chỉ dựa vào tiền vàng mã thôi à?”

“Đương nhiên không phải, chờ cô hoàn hồn, còn có cơ hội tìm một việc làm phù hợp với quý như cô. Ví dụ như quý sản phụ, là nữ quý vì sinh nở mà chết, hơn phân nửa đều làm bảo mẫu cho quý đồng tử (quý nhỏ); đã quý, kẻ chết ở vùng hoang vu dã ngoại, hơn phân nửa đều làm binh lính tuần tra hoặc thi nhân; cương thi, bởi vì phản ứng tri độn, đều làm việc khổ cực cứng nhắc... Tóm lại, kiểu chết sẽ quyết định tư chức âm phủ của cô.”

“Thầy quý thì sao?”

“Chỉ sợ phải đưa xuống mười tám tầng địa ngục trước, sau khi trở về mới có thể quyết định.”

“Cái gì!”

Da đầu ta đột nhiên run lên. Lập tức thấy trong mắt Bạch Vô Thường lóe lên ý cười, mới biết mình bị gạt. Vô Thường gia này đúng là người thông minh, nói chuyện với y ta phải đề phòng, bằng không bắt cần một cái sẽ chết vì ngu. Ngược lại, nếu nói chuyện với Thiếu Khanh, không cần biết nói gì, ta đều cảm thấy bản thân mình quả thực thông minh tuyệt đỉnh không ai sánh bằng.

Kế tiếp, Bạch Vô Thường vô cùng nhiệt tình mà dẫn dắt ta đi tản bộ trên phố Hồi Hồn, đồng thời giới thiệu mấy quý lâu lớn nhỏ —

“Đây là nơi mua bán tay chân cung cấp cho yêu quỷ, cô muốn chém rớt hai đầu hay nói thêm hai đầu đều được. Nhưng mà cảnh đầu người rơi như lá mùa thu không thích hợp để ngắm cho lắm.”

“Đây là tiệm cầm đồ Hồi Hồn, không những có thể cầm đồ dương gian, đồ của lục giới đều có thể để trong này. Nhưng người hai bàn tay trắng, biết cũng chẳng để làm gì.”

“Đồ phùng (sòng bạc), bên trong máu thịt tứ tung, khí quan văng khắp nơi, kẻ nhát gan không thích hợp vào xem.”

“Tứ Anh Phòng. Nơi nhận nuôi trẻ nhỏ, người đang sống dựa vào người khác không nên nhận nuôi.”

“Nơi bán yêu thú. Cô không mua nổi.”

“Đồ ăn ở tiệm cơm này có thể nói là tuyệt nhất U Đô, trở về trễ chút để nếm thử”... Đây đại khái là câu duy nhất nghe được của y ngày hôm nay.

Ta nhìn thoáng qua cái ‘quán cơm Minh phủ’ kia, thuận miệng nói: “Lưỡi Vô Thường gia dài như vậy, sợ là bày mười bàn ăn cũng không đủ ăn.”

Bạch Vô Thường dường như rất để ý nói đầu lưỡi của y, lần trước Thiếu Khanh gọi y là bạch lưỡi dài bị y nhìn rất âm dương quái khí dọa. Lúc này sắc mặt y lại càng biến, lại còn ra vẻ thoải mái giả vờ cười: “Đứng đứng, đồ ăn nếu không đủ, cho nên có thể sẽ ăn cô nương để lấp bụng.”

Đôi khi phản ứng quá nhanh cũng không phải chuyện tốt, trong đầu ta lập tức hiện ra cảnh y thè lưỡi dài lột da ăn thịt người, không khỏi sợ run cả người: “Ăn thế nào, cần rồi ăn?”

“Ừ, cứ thế mà cắn rồi ăn.” Đôi mắt y mang theo ý cười lười nhác, đảo trên người ta. “Đây dù sao cũng là chuyện vui của nhân sinh, Đông Phương cô nương cần gì sợ hãi như thế.”

Ta run lên một cái, nhưng nhanh chóng liếc mắt cười nói: “Thì ra là thế, Vô Thường gia đúng là người am hiểu phong tình. Ngài nếu như không nói, ta còn tưởng ngài không hiểu chuyện chuyện đời.”

Bạch Vô Thường sùng sốt một chút, bỗng nghiêm mặt nói: “Đông Phương Mị, cô...” Mặt y có chút ửng hồng. “Cô là một cô nương, sao có thể nói ra chuyện này?”

Ta thè lưỡi: “Ngài không phải cũng nói sao, đây là chuyện vui lớn của đời người.”

Bạch Vô Thường đương nhiên không giấu được gương mặt đang đỏ lên kia, không đợi ta đuổi theo, phát tay áo đi nhanh về phía trước.

Nói thật, ta luôn luôn nghĩ “Việc vui vẻ” này đương nhiên chỉ có người và yêu mới làm được, tiên khẳng định không thể vui vẻ, quỷ sao, không có cách nào vui luôn — chết thì cũng chết rồi, thi thể cũng cứng hết rồi, sợ là muốn vui cũng vui không xong.

Giống như cái đầu đang bay đi bay lại kia, với thần hình đó, vui sao nổi? Vui như thế nào?

Nhưng mà, như thế thật khiến bên tai nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, ta thân nhiên đi theo sâu y, rất nhanh đã quay trở lại Hồi Hồn phố, gọi xe ngựa đi Tây thành.

So với Đông thành, Tây thành lớn hơn rất nhiều, bởi vậy bao nhiêu hoa lâu mày đỏ đỏ đen đen lục lam xanh tím cũng nhiều hơn. Nơi này cũng không ít đã quý mở quán hai bên đường, đều bán những thứ ở thế gian ta chưa bao giờ thấy qua. Đang muốn đi ngắm nhìn kĩ chút, lại thấy một đám người đi tới.

Đi đầu là một gã khoác da lông màu vàng, trên đầu là một cái nón viền có lớp lông cùng màu. Vành nón kéo xuống rất thấp, bởi vậy chỉ có thể nhìn thấy nửa dưới gò má. Vóc dáng hần thẳng đứng cao gầy, vừa nhìn là biết nam nhân, nhưng cảm nhận mà không thô, làn da trắng, khỏe miệng đo đỏ khẽ nhếch, càng làm nổi bật mái tóc bạc rũ xuống, tựa như một bông hồng mai trong tuyết... Cộng thêm tư thái khi bước đi quyền rũ là lướt, thật sự diễm lệ không hề giống nam nhân.

Theo sau hần là một đám trai lẫn gái trẻ tuổi, có đôi chút phong thái lẳng lơ như hần, nhưng dù sao cũng không đạt nổi phong tình kia.

Người này, cả quý cũng không giống, lại có chút giống yêu.

Ta nhìn theo hướng hần đi, chỗ đó có một cổ lâu đỏ thẫm ẩn hiện sau một đồng lúa trắng vàng bay bay, trên chiều bài nam vàng có đề tên: Vân Tiêu Cầm lâu.

Bạch Vô Thường nói: “Đây chính là Cầm lâu lớn nhất Tây thành, ở trong này có thể nghe được hoa khúc hoàn toàn khác với phong cách dân gian. Lại bởi vì người đàn tranh và cầm đều là ma quý chết oan, là nhạc khí mà họa bì quý và hồ ly tinh yêu nhất, ba loại quý này đều là khách quen của cầm lâu.”

Nam tử đội mũ kia đứng ở dưới lâu.

Hần vươn ngón trở trắng nõn, nhẹ nhàng đẩy đẩy lông tơ trên vành nón, mái tóc dài màu bạc ả ả tỏa sáng. Động tác nho nhỏ này vậy mà hấp dẫn sự chú ý của tất cả quý quái bên đường, nhưng hần không coi ai ra gì tiếp tục giờ tay lên.

Một yêu nam nào đó đứng cạnh tiến vài bước lên phía trước, lớn tiếng nói với Cầm lâu:

“Mời mỹ nhân xuống lâu!”

Lần này ngay cả Bạch Vô Thường cũng quay sang nhìn.

Yêu nam lại nói: “Mời mỹ nhân của U Đô xuống lâu, chủ tử chúng ta muốn gặp người!”

Nam tử tóc bạc kia đậm đậm đôi gầy màu vàng, một tay ôm lấy cánh tay kia, xiêu xiêu vẹo vẹo nghiêng người, khỏe miệng nhếch lên, đôi mắt thập phần yêu khí hồ ly liếc nhìn Cầm lâu quét tới quét lui.

Đội sau một lúc vẫn chưa nhận được câu trả lời, yêu nam bên cạnh nam tử tóc bạc lại lên tiếng khiêu khích: “Nghe đồn bên trong có mỹ nhân đệ nhất quý giới, thế sao hôm nay không dám lên tiếng? Sợ nhìn thấy chủ tử của chúng ta sẽ tự ti mà chết?”

Rất nhanh chóng, đầu óc ta bị cảnh tượng li kỳ này khuấy thành hồ dán: “Chuyện gì đây?”

“Đây là việc thường xuyên xảy ra, thấy nhiều sẽ thấy thường.” Bạch Vô Thường hất cằm về phía Cầm lâu. “Lâu chủ nơi này có ngoại hiệu ‘mỹ nhân U Đô’, bộ dáng dễ coi, luôn luôn có yêu quý tới khiêu khích so sánh. Con cừu vĩ hồ đuôi dài này cũng là một trong số đó.”

“Nam nhân cũng muốn so sánh sao?” Quan sát tên hồ ly lẳng lơ kia, ta có chút xấu hổ.

“Chỉ có yêu mới có thể làm chuyện không đâu này, quý tiên hơi đâu mà làm. Huống hồ tên cừu vĩ hồ ly kia là tiểu công tử của hồ yêu, nên so với yêu quái bình thường còn nhân hơn.”

Lại nhìn tên hồ ly lẳng lơ kia, nếu không phải là nghiêng về bên trái thì cũng là nghiêng về bên phải, từ đầu tới cuối không hề đứng thẳng. Yêu quái quả nhiên âm khí ít hơn quý vài phần, nhưng lẳng lơ hơn nhiều.

Như vậy xem ra, hồ ly tinh tên Nhan Cơ kia cũng không thua loại này. Được lắm, Thiếu Khanh người thắng rồi, ba vị phu quân chuẩn kia của ta cuối cùng chỉ còn mình người.

Lúc này, người hầu của tên hồ ly tinh kia lại cười càn quý dị: “Mỹ nhân thực sự sợ hãi? Nếu thực sự sợ hãi thì không cần ——”

Lời còn chưa dứt, một cái đầu lâu khô bị người ném ra từ lâu hai, nện trước mặt đám hồ ly. Bọn họ lập tức lùi lại né tránh, rồi lại đồng loạt nhất tề ngẩng lên nhìn.

Từ lâu hai, một nữ tử trẻ tuổi nhẹ nhàng bay múa ra từ sau tấm lụa trắng, ước chừng hơn hai mươi, khuôn mặt thực sự là xinh đẹp không còn lời nào để nói.

Ta mờ to mắt mà nhìn: “Quả thật là một mỹ nhân.”

Bạch Vô Thường nói: “Đây là nha hoàn của mỹ nhân.”

“Cái gì? Chỉ là nha hoàn?” Vậy mỹ nhân khuynh thành kia còn trông như thế nào?

Nha hoàn khoanh tay lại, cả giận nói: “Hôm nay Cầm lâu không mở cửa, mắt các người mù hết à? Chủ tử chúng ta có việc đi ra ngoài, trước rằm tháng bảy tuyệt không trở lại. Nếu muốn so đo thì xếp hàng trước...” Nói đến đây, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của hồ ly lăng lợ kia.

Hồ ly lăng lợ quả nhiên không bỏ cơ hội này, ngửa cằm nhón lên, mị nhãn mà nhìn nàng.

Nha hoàn của mỹ nhân choáng váng tại chỗ, đỏ mặt lên nói thêm hai câu rồi bỏ chạy về sau tấm lụa trắng.

Ta bật cười một tiếng.

Cười lên, quý xung quanh cũng nở nụ cười. Hồ ly lăng lợ như phát hiện ra điều gì đó, nghiêng đầu liếc ta một cái. Ta sừng sốt một chút, hàng mi dày như cánh bướm của hắn cũng hơi rung rung, mị nhãn mà nhìn ta.

Mẹ của ta ơi!

Nhất thời có cảm giác như bị sét đánh vào người, ta sợ run cả người quay sang chỗ khác: “Vô Thường gia, ta, chúng ta đi thăm nơi khác đi.”

Đi dạo nửa ngày, ta và Bạch Vô Thường mới trở lại phố Hồi Hồn. Vừa cảm thấy đói bụng, Bạch Vô Thường vậy mà tương đối săn sóc đưa ta vào quán cơm mình phủ kia. Có vẻ như sau chuyện cắn ăn một cô nương đã khiến y có chút cổ kị với ta, một khi đã vậy, về sau nếu y có chỗ nào không an phận, ta liền nói việc thấp hèn này cho hắn chết vì xấu hổ.

Liếc nhìn Vô Thường và tiểu nhị hai đầu chọn đồ ăn, ta dường như ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, nhưng bởi vì quá mệt không thể nghỉ nhiều, liền tựa trên ghế rồi chỉnh cho bản thân thoải mái: “Hôm nay xem như chúng ta cũng đã dạo chơi hơn phân nửa quý giới phải không?”

“Không tới một phần.”

“Hà?”

“Tôi chỉ đưa cô tới những nơi phồn hoa nhất nhiều quý nhất, còn đầy rẫy những ngoại ô hoang vu đầy dã quỷ. Hơn nữa, U Đô là đế đô quý giới, cực đông quý giới còn có Đăng Thiên Thê, cực tây có Nghiệp Chướng Thai, gần dương gian còn có Vọng Hương Thai, ở các đô thành khách nhau, sợ là tới khi cô đầu thai cũng xem không xong.”

“Không ngờ người chết lại nhiều vậy, không biết so với phạm nhân thì bên nào nhiều hơn... Phải rồi, nói tới đầu thai, bao lâu nữa ta mới có thể đầu thai?”

“Hồn còn chưa hoàn đã muốn đầu thai, người cô chết nên óc cũng chết theo sao?”

Bị người khinh bỉ nhận xét trí tuệ là chuyện không thể chịu đựng nổi, ta nhướn mày, bắt đầu khiêu khích: “Ta dù sao cũng thích dương gian hơn. Dù sao người khó hiểu phong tình chuyện cắn cô nương như Vô Thường gia cũng khó có thể hiểu được.”

Bạch Vô Thường quả nhiên có chút mất tự nhiên: “Đông Phương Mị, cô nương như cô —”

“Vô Thường gia thẹn thùng thế làm gì, đây là chuyện thường tình của con người. Ta hỏi nhé, phu nhân của ngài chẳng lẽ không phải cô nương? Ngài chẳng lẽ chưa từng ăn qua nàng?” Nhớ lời cha già có nói, y từng thành thân.

“Đúng vậy.” Bạch Vô Thường dăm chiêu gật gật đầu, nhưng vẫn rất câu nệ.

Chẳng bao lâu, tiểu nhị bưng rượu và thức ăn nóng hổi hấp đi qua, ta vừa thấy đồ ăn liền cảm thấy bụng mình đảo lộn, thiếu chút nữa thì nôn ngay tại chỗ: một mâm toàn là ngón tay ngón chân người, chiên dầu qua, bên cạnh còn có một hoa củ cải do đầu bếp tỉ mỉ cắt sửa; một mâm khác chứa rau dưa tươi mới, bên trên là hai quả tim đỏ tươi; canh trong bát thì là máu đỏ, một đồng trông mất lần qua lần lại trong bát cùng với củ cải trắng vuông vuông trắng trắng; một mâm khác thì toàn sùi cào, nhưng sùi cào nửa trong suốt lại tẩm máu tươi, xương sụn thịt tươi ở trong đó cũng không biết là từ đâu đến; đến ngay cả cái gọi là ‘rượu’, cũng là máu chảy đầm đìa...

Ta thờ dốc vì kinh ngạc, che miệng, ngồi xồm trên đất mà nôn khan.

Bạch Vô Thường vỗ vỗ lưng ta: “Ta thấy Đông Phương cô nương cứ nói chuyện ‘ăn cô nương’ bên miệng, đoán rằng cô cũng muốn thử. Cô xem, trong mâm này còn có vài cô nương.”

Y vừa nói thế ta càng nôn mạnh hơn. Y cũng không khuyên ta nữa, tiếp tục ân cần vỗ vỗ lưng ta. Một lúc lâu, ta ngồi dậy muốn nói vài câu, nhưng vừa thấy đồ ăn, lại lần nữa cong lưng mà nôn.

“Cô yên tâm, đây đều là thịt của những kẻ tội ác tày trời, được đưa tới thẳng từ mười tám tầng địa ngục, tuyệt đối sạch sẽ. Hướng chi đến âm phủ, quý không ăn thịt tươi sẽ bị quý khách chê cười. Nào, ta đưa cô đôi đũa.”

“Vô Thường gia, đại gia, tổ gia gia...” Ngón tay ta phát run tới khi lực chỉ chỉ mọi thứ cũng không có. “Đem mấy thứ này đi đi, ta sẽ không bao giờ nói tới chuyện ngài ăn cô nương, không bao giờ nói tới...”

...

Rốt cuộc cái đồng huyết tinh kia cũng bị đem đi, ta tựa vào cửa sổ khắc hoa cạnh bàn mà cả người mềm nhũn. Bạch Vô Thường chỉ để lại một ly rượu huyết nóng hầm hằm, lại khôi phục bộ dáng sắc bén lạnh như băng.

Tên nam nhân có thù ắt báo này, thật sự rất không có khí độ!

Nhưng mà y không có nói dối. Ta quan sát xung quanh, cho dù không ăn thịt người, thì cũng ăn súc vật máu thịt còn tươi. Hóa ra mùi máu tương nồng đậm ban đầu là từ đó mà tới.

Đại khái là đầu bếp quán ăn này lâu không có nấu thịt chín, một lần nữa mang đồ chín lên thì còn khó nuốt hơn trước. Cuối cùng ta chỉ có thể cắn cái trắng ăn cả rốt như một con thỏ, hồi lâu cũng không dám quay đầu nhìn bốn phía, kéo lại nón trăn nữa. Bởi vậy thẳng cho tới khi có người ngồi xuống bên ta, ta mới để ý chỗ này có người quen.

Thiếu Khanh ngồi cạnh ta, sắc mặt có chút khó coi: “Mị Nương, ta phải người điều tra một chuyện, nàng nghe xong chớ có kinh ngạc — Tạ Tất An kỳ thực là tên quỷ treo cổ này.” Hắn nhìn thoáng qua Bạch Vô Thường phía trước.

Còn chưa hỏi hắn vì sao đột nhiên xuất hiện, đã bị lời hắn nói ra dọa phát hoảng. Vừa định ngăn hắn mở miệng nói tiếp, Bạch Vô Thường đã cất tiếng cười nhạt: “Toàn bộ âm phủ này người không biết tên thật của ta, chỉ có hai vợ chồng các người.”

“Mị Nương, nàng có nghe không đó?” Thiếu Khanh dứt khoát không nhìn y. “Chẳng lẽ nàng thực sự muốn cùng loại người này...”

Ta che miệng hắn lại, kịp thời ngăn trở đại họa.

Trước khi thư mời được gửi tới Bạch Vô Thường, ta nhất định phải cùng cha già nói rõ việc từ hôn. Bằng không Vô Thường gia vì muốn ngăn cản hi sự hoang đường này, biết đâu làm không được nửa đêm hóa quỷ xử lý ta.

“Tiểu vương gia, ta đã sớm nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma. Đường đường là Thập Điện vương gia lại làm tiểu đệ cho một câu hồn âm soái, đổi lại là ta, cũng sẽ không cam lòng.”

Bạch Vô Thường cảm chén ngọc, uống một ngụm màu, khoe môi đỏ tươi, tươi cười cũng trở nên tà khí. Ta thấy bộ dáng kia của y, cảm thấy lời này có chút không ổn. Vừa đúng lúc ánh mắt y từ Thang Thiếu Khanh lên người ta, dùng khăn trắng lau sạch khoe miệng, bộ dáng thanh nhã thanh lãnh:

“Ngày sau nếu Tạ nữ có chỗ nào thiếu sót, như là thiếu phong tình khi ăn cô nương...” Y dừng một chút, ý cười càng thêm sâu. “Còn mong nương tử vui lòng chỉ giáo.”

“Không dám, không dám”

Ta trả lời rất nhanh, nhưng trong đầu trống rỗng chỉ có gió vu vu thổi qua.

Chú thích (1): *Thường môn đăng* : theo 《 tây kinh tạp ký 》 ghi chép, là chiếc đèn bằng đồng do thợ thủ công của Tây Hán chế tác, trang trí trên đèn có năm rồng bảy phượng, dựa trên nền hoa sen, củ sen, rất hoa lệ. Bởi đây có bối cảnh là ở âm phủ, cổ tình đem Thường Môn đăng biến đổi thành “Thường môn u đăng”, long phượng vốn là biểu trưng của điềm lành, địa phủ đổi thành “Mãng Xà” cùng “Tranh”. Tranh là một loại dã thú trong 《 sơn hải kinh 》 hình dạng giống xích báo, có năm đuôi dài và một sừng, phát ra thanh âm giống như tiếng vang khi đánh lên đá.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hoàn Hồn (Nhị)

“Các người đang nói cái gì? Bạch nhiều chuyện, “Nương tử” là từ người có thể gọi sao? Huống chi một nữ hầu đa phu thì còn thể thống gì!” Thiếu Khanh tuy rằng tương đối đơn thuần, nhưng ý thức về nguyên cơ là bản năng. Hắn tới gần ta một chút, dùng cánh tay bảo vệ ta.

Bạch Vô Thường vẫn cười khanh khách: “Vương gia luôn không coi luật lệ ra gì. Âm phủ không giống dương gian, cho dù là nhất phu đa phụ hay nhất phụ đa phu, đều là hợp pháp. Tiếp nhận ta hay không, cần phải hỏi nương tử và Nghiệt Kính đại nhân. Họ nếu đồng ý mà người lại bất mãn, người cứ việc đi.”

Thiếu Khanh nói: “Mơ tưởng!”

Ta nói: “Vì sao âm phủ có thể nhất phu đa phụ?”

“Nương tử vừa rồi đã đi qua mấy khu phố ở U Đô, hẳn cũng nhìn ra quỷ và người khác nhau, không ít kẻ có cốt cách kỳ dị lại không có hình người, một trạng phu là không đủ dùng.”

“Cốt cách kỳ dị có quan hệ gì với thành thân?” Ta bung nước trong, uống một ngụm.

“Nói cách khác, có nam quý chỉ có một đầu không thân, thê tử tất nhiên bất mãn. Còn nữa, có nữ quý trên người mọc hơn năm mươi đôi... ừm... vù, một trương phu tất nhiên không đủ.”

Ta suy tít nữa thì phun nước lên mặt Thiếu Khanh: “Khụ khụ, Vô Thường gia, nơi này không khí không đủ thông, lời này chúng ta ra ngoài hăng nói.”

“Mị Nương cũng đâu phải quý có cốt cách kỳ dị.” Thiếu Khanh liếc mắt nhìn ta, lại lẩm bẩm nói. “Chăm sóc nàng một mình ta cũng có thể, cha vợ cần gì phải kéo theo tên quý treo cổ lưỡi dài này làm phiền ta.”

Bạch Vô Thường xoay xoay tang bồng, không nhanh không chậm nói: “Vương gia bây giờ đúng là nhanh miệng, tương lai e là muốn sống cũng không yên. Người ta vẫn nói, có mài dao tốt mới giết lừa nhanh, không phải sao.”

“Ta nói lời nào cũng là thật, vậy người nói xem, ta sai chỗ nào?”

“Tạ mỗ nếu là quý treo cổ, tiểu vương gia e là quý sản phụ.”

“Bản vương rõ ràng là nam nhân, sao là quý sản phụ.”

“Coi vợ như con, mỗi ngày đều lăm nhăm cần nhần, nói tiểu vương gia không phải quý sản phụ sợ người khác không tin.”

“Thì ra là thế, bản vương quả là không phải với người.” Thấy sắc mặt Bạch Vô Thường hòa dịu một chút, Thiếu Khanh khiêu khích nhìn y một cái, “Vô Thường gia không phải quý treo cổ, là quý treo cổ bị chồng ruồng bỏ, tâm ghen tị quá mạnh, chanh chua, lại tràn đầy oán khí.”

Bạch Vô Thường quả nhiên tức giận, tầm mắt sắc bén đảo trên người Thiếu Khanh, mở miệng quả nhiên không câu tốt lời hay.

Vốn muốn khuyên nhủ, nhưng ngẫm lại đây là chiến tranh giữ hai nam nhân, có ta hay không hai người họ vẫn cứ tranh chấp. Ta giờ là vật ngoài thân, không nên tham gia làm đá mài dao, tội nghiệt a tội nghiệt.

“Chờ thê như tử, một ngày nói nhỏ thần bí lăm nhăm, nói tiểu vương gia không phải sản phụ quý sợ người khác đều không tin.”

“Thì ra là thế, bản vương hướng người cùng cái không phải.” Gặp Bạch Vô Thường thần sắc hòa dịu chút, Thiếu Khanh khiêu khích nhìn hán một cái, “Vô Thường gia không phải treo cổ quý, là treo cổ bị chồng ruồng bỏ quý, ghen tị tâm cường, chanh chua, còn oán khí mười phần.”

Bạch Vô Thường khó được cũng có chút giận, sắc bén tầm mắt tảo ở Thiếu Khanh trên người, mở miệng quả nhiên lại không câu lời hay.

Vốn tưởng khuyên nhủ giá, nhưng ngẫm lại này rõ ràng là hai nam nhân trong lúc đó chiến tranh, có hay không ta hai người bọn họ đều có thể tranh đứng lên. Ta nãi vật ngoài thân, thực không nên tham gia làm mài dao thạch, tội nghiệt a tội nghiệt.

Sau đó ta tìm cha, cùng ông nói rõ chuyện muốn từ hôn. Cha ngâm tẩu thuốc thật dài, trước bàn mặt chực lượn lơ sương khói, nhéo nhéo râu của mình, ý vị thâm trường mà nói: “Mị Mị, con nên biết, làm người ấy à, cũng giống đạo lý khi làm tiền vậy.”

Ta sừng sốt một chút: “Nữ nhi không hiểu.”

“Con nhìn đồng tiền này đi, cha vừa mới đem tiền giấy đi đổi lấy.” Ông ấy ném cho ta một đồng tiền âm phủ. “Cái này ấy à, đều do lão bằng hữu của vi phụ thiếu đây. Không có mấy huynh đệ khác họ này, cha cũng không đánh bạc đến ngày hôm nay.”

Ta chẳng hiểu gì nhìn ông. Ông dùng tẩu thuốc gõ gõ đồng tiền. “Đồng tiền này bên trong hình vuông, bên ngoài hình tròn. Chúng ta làm người cũng phải như vậy, bên trong chính tề có cạnh có góc, bên ngoài phải tròn tròn khéo léo đưa đây.”

Ta đâm chiêu gạt đầu. Cha trải qua nhiều hơn, lời nói ra luôn có vài phần đạo lý. Chỉ là ta không hiểu điều này có can hệ gì tới việc từ hôn của ta.

“Ở phương diện tình yêu nam nữ cũng có cùng một đạo lý. Vi phụ biết con một lòng thương nhớ hài tử Dương Vân kia, vi phụ cũng nhớ thương nó. Nhưng con đường này đã đi không thông, ta phải đổi đường khác, đi một con đường khác thấy rõ rồi nói. Trước hết đừng quyết định quá nhanh, cắt miếng đậu hủ ra không phải hai bên đều giống nhau sao.” Cha hít luôn một ngụm khói, bộ dáng hưởng thụ tới mất hồn. “Tự tìm đi.”

Diêm Vương gia và đầu trâu mặt ngựa đồng thời sắc mặt đại biến.

....

Lúc tuổi già, cha già trong triều đình có ngoại hiệu là ‘lão rùa già cảm tình cá chạch’, thứ nhất vừa tròn vừa trơn, thứ hai kiên nhẫn đối xử tử tế. Có thể nói thời trẻ của ông trôi qua trong sự chờ đợi, sức chịu đựng hạng nhất, lại bởi vì không có người thấu hiểu mà hận đời, bị ngã đau. Sau khi ăn giáo huấn, những năm xế chiều của ông có thể nói là tron đến một chút góc cạnh cũng không có. Nếu không phải vì mê cờ bạc thành tính chết ở trên bàn mặt chực, tương lai nhà chúng ta nhất định làm rạng rỡ tổ tông.

Lúc cha tuổi trung niên đã chết hai người con, vì thế với ta đặc biệt cưng chiều. Con rể có thể được ông xem vào trong mắt thật sự không được mấy ai, dù là tài đức vẹn toàn cũng có thể bị ông nói thành phân ngựa phân trâu. Tạ Vô Thường được ông cực kỳ ưu ái, ông mỗi ngày đều mong ta trở thành Vô

Thường phu nhân, luôn hồ hững với chuyện từ hôn này, thật sự có chút khó khăn.

Nhưng mà tới nơi mới rồi, ngày cũng có vẻ qua mau, chỉ có mỗi cái phố Hồi Hồn thôi cũng đủ cho ta đi dạo tới phát ngáy. Hôn nữa từ sau khi yên ổn lại, Tạ Tất An và Thang Thiếu Khanh liền thành khách quen của Đình Vân Các. Nếu không gặp mặt thì thôi, một khi đụng nhau, hai người họ như biến thành hai con nhím, người đâm ta ta chọc người, có thể làm âm ỉ quấy phá một ngày một đêm không yên tĩnh nổi.

Trong nháy mắt bảy ngày đã qua, rằm tháng bảy đã tới, ta vốn muốn gọi cha đi dương gian với ta một chút, nhưng cha già nói ông và Diêm Vương có ‘công việc’ phải làm, chạy trốn tại trận.

Đầu tháng bảy và rằm tháng bảy là lúc bắt đầu quý tiết (2), trong hai ngày này, rất nhiều u quỷ oán niệm sâu nặng thường này không được tiến vào dương gian, thường xuyên sẽ ở nhân gian gây chuyện ăn thịt người, hoặc là vụng trộm đem cốt nhục người sống về âm phủ. Bởi vậy hôn Tạ Tất An cần cầu nhiều hơn so với bình thường, án mạng Thiếu Khanh cần xử lý cũng nhiều hơn bình thường, cho nên trước đêm khuya phải đuổi chúng quỷ về âm phủ, bọn họ thật là có việc phải làm. Nhưng Thiếu Khanh lại hứa hẹn với ta khi xong việc lập tức tới tìm ta, hẳn phải tận mắt thấy ta từ thủy quý xanh lét biến thành dạ xoa điểm lệ.

Nhân tiện nói luôn, sau khi tiểu vương gia và Vô Thường gia tranh chấp vô số đã ra kết luận, đó là sau khi ta hoàn hồn sẽ thành dạ xoa.

Quý dạ xoa là ác quỷ nổi tiếng âm phủ, là một trong thiên long bát bộ, công việc có chút giống võ quan ở dương gian, bình thường là trông coi quỷ môn quan và tuần tra ngã tư đường để duy trì trị an U Đô, đơn giản thoải mái bổng lộc cao, là loại quỷ tương đối tốt.

Nam quỷ dạ xoa thì tốt lắm, vô cùng khí phách.

Nhưng nữ dạ xoa... Tựa hồ có chút không êm tai nổi.

Nhưng mà trước đó có nghe nói các quỷ khác nói qua, sau khi hoàn hồn xây dựng quan hệ, dường như có thể chuyển thể đầu thai nhanh chóng. Chốn âm phủ này tuy là cũng không tồi, nhưng sống lâu thì ta không thể vui nổi. Cho nên cái chức Mẫu Dạ Xoa này chắc cũng không cần làm lâu. Ta tính toán nịnh nịnh cha già cho ta đi siêu sinh tới một nơi tốt đẹp.

Trước khi hoàn toàn biến thành Mẫu Dạ Xoa, ta tính hưởng thụ đêm cuối cùng làm thủy quý. Vừa ra khỏi quỷ môn quan, ta lại gặp Thôi phán quan.

Ông ta cầm bút lông thỏ và sổ sinh tử, vô cùng long trọng hành lễ với ta: “Vương phi hôm nay hoàn hồn, qua cửa này, lên Vong Xuyên sẽ tự động biến thành tán hồn hình người, sau đêm khuya có thể dùng ý niệm biến đổi quỷ thân. Tán hồn bình thường không thể hóa ra thân thể, nhưng vương phi là vương phi, có thể tùy thời mà biến thành hình người đi lại dương gian. Nhưng nhớ kỹ, không thể để phạm nhân phát hiện cô là quỷ. Nếu là bình thường thì thôi, ít nhiều gì cũng có một hai quỷ đi lên gây chuyện, nhẹ thì thả nặng thì phạt, lúc này là rằm tháng bảy cũng là thời điểm mấu chốt, nếu cô gây chuyện, ngay cả Phong Đô đại đế cũng không bảo vệ nổi. Vương phi chớ trách hạ quan lắm chuyện, hạ quan đây chỉ là nhắc trước mà thôi.”

“Ta biết rồi, đa tạ Thôi đại nhân đã dặn.” Ta nhìn ra bên ngoài cầu Nại Hà. “Hôm nay phải đi qua cầu sao?”

“Chỉ có người đầu thai mới đi qua cầu Nại Hà. Vương phi là quỷ, không cần qua cầu, trực tiếp theo dòng Vong Xuyên đi thuyền lên dương gian là được.”

“Vậy vì sao trên cầu có nhiều quỷ như vậy? Bọn họ đều đi chuyển thể sao?”

“Có rất nhiều, có không phải.” Thôi phán quan dùng bút lông thỏ chỉ chỉ ông lão tóc bạc trên cầu. “Ông ta kia, ông ta đã ở chỗ này chờ hơn ba mươi năm, nhưng vẫn không thể chuyển thể, vương phi biết vì sao không?”

Ta lắc đầu. Thôi phán quan nói: “Trần duyên kiếp trước chưa dứt. Không biết vương phi có thể đã từng nghe qua một câu nói thế này, ‘đôi ta hẹn ước trăm năm, ai nếu chín mươi bảy tuổi chết, trên cầu Nại Hà đợi ba năm.’ — ông ta vừa mới từ dương gian trở về, bởi vì thế từ còn sống ở dương gian, cho nên phải đợi thế từ tới cùng đầu thai.”

“Đúng là tình thâm ý thiết.” Ta thâm trầm gật đầu. “Nhưng mà, đợi chờ cũng là ông ấy tự nguyện. Nếu ông ấy muốn đầu thai, thì không ai có thể ngăn cản phải không?”

“Vương phi nói đúng.”

“Còn nếu không có duyên trần, có phải có thể đi đầu thai ngay lập tức không?”

“Vương phi thông minh.”

“Ta đây đêm nay sau khi hoàn hồn phải đầu thai.”

“Ừm, trên nguyên tắc mà nói thì không thành vấn đề. Chỉ là đầu thai chuyển thể luôn là việc quan trọng bậc nhất âm phủ, cũng giống như việc hạ táng người chết ở dương gian vậy, danh sách tất cả quỷ hồn đi đầu thai đều phải do Phong Đô đại đế tự mình phê hạ mới có thể thông qua. Kiểu chết của vương phi không phải vấn đề, thời gian lại có chút vấn đề. Nếu lúc Phong Đô đại đế phê danh sách chuyển thể quá rảnh rồi đi đọc lại sổ sinh tử, phát hiện thời gian chết của cô bị sửa đổi, biết cô nguyên là phải rơi xuống mười tám tầng địa ngục lại thoát ngục, chỉ sợ phải vào địa ngục Vô Gian.”

“Địa ngục Vô Gian là cái gì?”

“Vương phi cần phải biết, ngục giam nào cũng có tử lao. Vô Gian địa ngục này chính là tử lao nơi âm phủ, nói cách khác, có nghĩa là trọn đời không được siêu sinh.”

“...” Ta và ông ta mắt to mắt nhỏ nhìn nhau hồi lâu. “Ta đây nên làm gì bây giờ? Ở luôn dưới âm phủ làm Mẫu Dạ Xoa sao?”

“Không phải vậy. Vương phi không cần lo lắng, chỉ cần có người đem tên của Vương phi viết lên sách chuyển thế dưới hình thức ‘vợ của ai đó’, đừng bỏ tên của Vương phi lên, khi cùng trượng phu đi qua cầu Nại Hà, liền bình an vô sự.”

“Cái này dễ. Ngươi nếu gặp Thiếu Khanh, nói với chàng một tiếng rằng ta muốn chuyển thế, hỏi chàng có muốn đi cùng ta không.”

“Hạ quan nghe lệnh. Vương phi đi thông thả.”

Đi thuyền thuận theo Vong Xuyên, cách sông Tam Đồ, được quý sai dẫn tới dương gian, cánh đập vào mắt trước tiên là nghĩa trang hoang vắng. Hơn nữa, bên trên rất nhiều phần mộ cũng có tán hồn bay ra bay vào, cũng giống như ta đến dương gian xuyên qua cánh cửa đó.

Trong nghĩa trang tối tăm này, có không ít người tới truy điệu cho cố nhân. Ở ngay cạnh cái mộ nhỏ nứt vỡ tên ‘Đông Phương Mị chi mộ’ của ta, có một nam tử quý gối trước ‘Ngô thê chi mộ’ vừa rơi lệ vừa đốt vàng mã dâng hương. Tán hồn của thê tử hắt quỳ ngay trước mặt hắn, cũng chỉ có thể yên lặng rơi lệ mà hắn không thể nhìn thấy.

Đây là lần đầu tiên ta không thấy quý đáng sợ, ngược lại có chút buồn lại có chút cảm động. May mà trượng phu của ta cũng theo ta đi xuống, bằng không nhìn thấy loại cảnh tượng này thật sự khiến tính ta chịu không nổi.

Đột nhiên một tiếng kêu khóc làm chấn động cả bãi tha ma truyền đến. “Đông Phương khắc phu con hồ ly tinh không biết xấu hổ nhà ngươi... Ngươi khắc chết ai không khắc, lại khắc chết con ta... Ngươi không chết từ từ được đâu... Xuống địa ngục cũng sẽ bị cắt đầu lưỡi cho vào chảo... Cái đồ mệnh khắc chết phu... Ôi tâm can của ta, bảo bối của ta, con bị khắc chết thảm...”

Ta quay qua nguyên nhân của âm thanh kinh sợ này, khoe miệng không khỏi run rẩy.

—— hóa ra là Ngự Sứ phu nhân, là mẹ của tam phu quân. Phía sau bà ta còn có cha và một đám đệ đệ muội muội của hắn.

Một muội muội trong số đó hỏi: “Mẹ, Đông Phương khắc phu là ai vậy?”

Ngự sừ đại nhân nói: “Là ca kỹ đã khắc chết ca ca con.”

“Ca kỹ là gì ạ?”

“Chính là loại đàn bà ca hát diễn trò cho người khác, bán mình giống như kĩ nữ thanh lâu.”

“Cha nó, chuyện này không được nói thế với hài tử.” Ngự sừ phu nhân vội vã giải thích với bọn nhỏ: “Tóm lại, ả không phải thứ gì tốt, lại là yêu quý chuyên môn hại chết chồng mình.”

“Các ngươi nói vậy!” Một đứa nhỏ khoác áo tang gào to chạy tới, hai má đỏ ửng lên mà quát. “Tỷ tỷ của ta không phải là yêu quý! Tỷ là người tốt! Tỷ làm ca kỹ là để nuôi ta! Nếu như không có tỷ ấy ta đã sớm chết đói rồi! Các ngươi không được làm nhục tỷ!”

Ngự sừ đại nhân lạnh lùng nói. “Mặc kệ là vì sao, ca kỹ chính là ca kỹ, chẳng có gì tốt đẹp. Huống chi khi ả chưa làm ca kỹ cũng không phải thứ gì tốt.”

Còn chưa chờ đứa nhỏ kia mở miệng, bọn đệ đệ muội muội rất không rành thế sự của tam phu quân vỗ tay nói: “A a a, ca kỹ! Ca kỹ! Ca kỹ hát rong! Tỷ tỷ ngươi là ca kỹ! Tỷ tỷ ngươi là ca kỹ!”

“Không cho các ngươi mắng tỷ! Tỷ tỷ của ta không giống các người nói!”

Vành mắt đứa nhỏ kia đỏ lên, ra sức chạy vài bước chân, cuối cùng quỳ gối trước mộ phần của ta, ôm chặt lấy mộ bia: “Tỷ tỷ, tỷ trở về, trở về đi! Tỷ trở về đi! Bọn họ không được nói tỷ như vậy, tỷ tỷ, cầu xin tỷ trở lại đi!”

Đệ đệ ta rốt cuộc còn quá nhỏ tuổi, một chút là đã không chịu nổi rồi. Nói còn chưa được vài câu đã gào khóc. Mà đám trẻ ở đằng sau nó còn đang đồng loạt sung sướng vỗ vỗ tay: “Ca kỹ, ca kỹ! Phương Đông khắc phu là ca kỹ! Đệ đệ của ca kỹ cũng là ca kỹ!”

Nhìn Sách nhi một thân mặc đồ tang tro tro quỳ gối trước mộ phần, ta liền có chút xúc động biến ngay thành hình người để che chở cho nó. Nhưng nữ quý vừa ngồi bên cạnh trượng phu kia lại đứng lên ngăn cản ta, “Những người này nếu không biết cô thì tốt, nhưng đã biết cô thì họ sẽ phát hiện, sự việc này có thể âm ỉ lớn, đến lúc đó không chỉ có cô xuống mười tám tầng địa ngục, chỉ sợ còn liên lụy đệ đệ mình.”

“Nhưng mà ——” ta vội vàng từng bước đi lên.

“Mỗi quý đều có người vương bên nơi dương gian, đều có chuyện xưa cũ khó dứt.” Nữ quý nhìn trượng phu bên cạnh. “Cô đừng quá xúc động.”

Lúc này, một đôi giày thêu cùng rìa váy tím nhạt xuất hiện trước mắt Sách nhi.

“Ca kỹ thì thế nào?” Thanh âm như băng lạnh thấu xương, xuất hiện trước mặt nó đúng là nha đầu họ Lãnh vô liêm sỉ, “Dù sao cũng hơn mấy vị quan to

lộc hậu không làm được chuyện gì tốt.”

Ngự sử phu nhân cả giận nói: “Ngươi nói cái gì? Lãnh Dung, đừng nghĩ ngươi có hoàng thất làm chỗ dựa thì giỏi, ngươi trước kia cũng chỉ là ca kỹ.”

“Nhưng các người cũng đâu dám đắc tội ta, không phải sao.” Lãnh Dung lạnh lùng liếc mắt nhìn họ. “Nói thêm một câu nữa, ta nói hoàng thượng đem cả nhà ngươi đi trảm.”

Từ đó trước phần mộ của công tử nhà ngự sử thật yên tĩnh.

“Lãnh tỷ tỷ, tỷ của đệ có còn có thể trở về không?” Sách nhi nhìn Lãnh Dung, mắt sưng đỏ. “Đệ nhớ tỷ ấy, đệ thực sự nhớ tỷ ấy...”

Lãnh Dung than nhẹ một tiếng, quỳ gối trước phần mộ bỏ tiền giấy vào chậu than: “Đồng Phương Mị, ngươi xem ngươi đi, chỉ có mệnh mệnh. Lúc trước ta nói cho ngươi bạc, ngươi lại cứng miệng, không cảm kích. Luôn miệng nói là sẽ chăm sóc Sách Nhi thật tốt, cuối cùng lại cùng với trượng phu tự tử trên thuyền... Ngươi đó, vẫn cứ luôn xúc động làm việc như vậy.”

Khóe miệng ta run rẩy lần hai.

Là ta xúc động sao? Là ta muốn tự tử sao?

Là Thang Thiếu Khanh xúc động! Ta là bị bức tử.

—

Đồng Phương Sách khóc trước phần mộ rất lâu rất lâu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đầy vết dơ bẩn. Trước khi đi nó đập đầu ba cái trước mộ ta, đứng lên đầu cũng bị trầy. Nhìn trên cái đầu nho nhỏ của nó buộc một dải vải trắng, trước trán còn thấm chút máu, tim của ta đến là tan nát.

Đây chính là chuyện ta lo lắng nhất. Ta chết rồi, Sách nhi còn nhỏ vậy, ai chiếu cố đệ ấy? Trong cây vào loại người cướp trượng phu của người khác như Lãnh Dung sao, heo mẹ cũng biết treo cây rồi.

Người chết như ta đây cũng thật đáng buồn. Tắt thở được bảy ngày, người đến mộ phần đốt vàng mã dâng hương vậy mà chỉ có hai. Một là thân nhân duy nhất của dương gian thì không nói, người kia vậy mà lại là tình địch cũ đấu nhau cả đời.

Cũng phải thôi, những người quen biết khi còn sống chết sạch rồi còn đâu, hai vị ca ca đại khái cũng chết hơn mười hai hai mươi năm rồi.

Ta im lặng than một tiếng, đi theo bọn họ ra bãi tha ma, nhìn bọn họ tiến vào xe ngựa, biến mất ở tận cùng ngã tư đường.

Đêm rằm tháng bảy, phổ độ báỉ báỉ (3) mới kết thúc, người trên đường không ít, chẳng qua những quan đạo kinh thành đều trống vắng không một bóng người, cửa hàng cũng đóng cửa nhường đường cho quỷ hồn. Giữa đường cứ cách một đoạn là có hương án bày đầy đồ ăn, sông đào bảo vệ quanh thành cũng lênh bênh trôi đầy đèn hoa sen, nói theo kiểu của dân gian, đó là để đưa tiễn các yêu quỷ tán hồn đang đi về đường Hoàng Tuyền.

Xem ra với người sống, cứ mỗi dịp mười lăm trăng tròn này thì kinh thành bỗng trở thành tòa thành trống, chỉ có tiếng gió u ám thổi tiền giấy cùng cánh hoa bay lá rụng. Nếu bọn họ có thể thấy diện mạo thật của đêm này, e là sợ đến nổi lập tức biến thành một thành viên của chúng ta: cho dù là quanh đường núi rộng lớn ngập tràn ánh trăng, hay là cây cầu lớn bằng đá trên con sông đào bảo vệ quanh thành, thậm chí đến đỉnh trên tòa hồng lâu tinh xảo... đều chật ních đủ loại quỷ: thủy quỷ, cương thi, sát thần, oan hồn, treo cổ quỷ, quỷ không đầu, quỷ hai đầu... Còn có những tán hồn vừa mới hoàn hồn còn chưa kịp xác định xem thuộc nhóm tán hồn dã quỷ nào giống như ta, nhóm yêu quái tới “ngắm cảnh” từ yêu giới, bọn họ khua chiêng gõ trống kêu khóc la gào ai oán, lượn lờ trên không trung, lượn lờ trên mặt đất, ở trên đường nhảy tới nhảy lui, kéo theo cái chân gãy... Làm buổi diễu hành long trọng để hưởng tiệc.

Đèn lồng đỏ thắm theo gió lắc lư, mùi hoa quế thoảng tràn ngập kinh thành.

Những cánh hoa theo gió mà bay tựa tuyết rơi, bay qua một cửa hàng bán tranh nho nhỏ. Bên cạnh cửa hàng bán tranh có một đám yêu quỷ đang làm giao dịch, một đám nam tử lưu lạc lang thang không thấy họ, dường như không có việc gì mà vây quanh xem họa sư vẽ người.

Bảy ngày làm quỷ, năng lực nhận diện quỷ của ta tăng lên rất nhiều. Cho dù đó là quỷ dùng hình người hiện thân, cũng có thể liếc mắt nhận ra đó không phải người sống. Âm khí của nữ họa sư kia cách mấy thước ta đã ngửi được rồi. Cửa hàng đó bày ra văn phòng tứ bảo cùng giấy có chất lượng tuyệt hảo, ta có thể đoán được mực đang mài trong nghiền mực kia thực tế là mực trộn máu người, mà trang giấy lại là bộ da tươi mới. Lại ngẩng đầu nhìn kĩ mặt nàng, tuy là xinh đẹp, nhìn kỹ lại trông thật giả, đại khái là một quỷ họa bì, khoác da người vào kinh thành góp vui.

Ngồi trước cửa hàng chờ nàng vẽ tranh lại hình như là một con người.

Tuy y đưa lưng về phía ta, nhưng một chút âm khí cũng không có. Dưới ngọn đèn mờ nhạt của cửa hàng, mái tóc y dài như thác nước đen dừng ở thắt lưng, áo choàng đỏ thắm vây quanh đáng người cao ráo, nghiêng đầu lộ ra vùng cổ và mũi trắng tuyết như ngọc.

Xem ra, là một mỹ công tử trẻ tuổi.

Trên mặt sông phía sau cửa hàng trôi chảy ngàn vạn đèn hoa sen vàng, giống như ma trôi lập lờ vây lấy kinh thành đêm trăng tròn.

Cảnh hoa quế bị những đóa hoa chồng chất cong cong run rẩy trong gió, những cánh hoa phấn trắng rơi xuống vai y. Cùng lúc đó, gió thổi bùng lên ngọn

đèn của cửa hàng, ánh đèn càng khiến mái tóc đen của y thêm chói lọi.

Bộ da xinh đẹp như vậy, đại khái sẽ rất nhanh bị quý họa bì kia lột làm y phục mà mặc.

Bây giờ này có gặp vài quý họa bì, bọn họ chính là loại quý ta sợ hãi nhất chốn âm phủ. Bọn họ không có nhân thân, chân thân chỉ là những thi thể không có khả năng hồi phục sau khi chết. Từ khi đầu thai chuyển thế, chỉ có thể mặc cho lớp da dưới thi thể hư thối dần. Bởi vậy, nếu không muốn ra cửa hủ chết đồng loại, bọn họ phải lột bộ da người sống, chờ thêm vài ngày thì da đó cũng bắt đầu hư thối thì ném đi giống như giẻ rách, hoặc là trang điểm một chút cho nó nhìn không quá thối rửa. Chỉ cần nhìn vẻ ngoài của bọn họ, lại nghĩ tới dưới làn da kia là bộ dạng như thế nào, liền cảm thấy có chút chịu không nổi.

Lúc này, vị mỹ công tử kia đứng lên từ chỗ ngồi, nhận lấy bút lông từ quý họa sư, vẽ thêm vài nét bút trên bức họa. Khi y vẽ tranh, nhẹ nhàng để lại tay áo, tóc đen như dòng chảy che kín hồng y, lộ ra tay cầm bút lông, ngón tay thon dài cùng đốt tay rõ ràng, xinh đẹp đến nỗi làm người ta đui mù.

Ta dù sao cũng là người mới chết, nghĩ đến chuyện mỹ công tử này có khả năng bị lột da thì da đầu run lên. May mà y không biết ta, không sợ bị y phát hiện ta là quý. Ta hóa thành hình người đi đến phía sau y muốn cứu y một mạng:

“Vị công tử này, xin hỏi...”

Công tử kia vốn đang chăm mực, lúc quay đầu lại nhìn ta, trông có vẻ ngạc nhiên.

Tình hình sau đó có gì rất không thích hợp.

Thời gian ta và y hai người nhìn nhau nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Tóm lại trong khoảng thời gian đó không có ai chú động lên tiếng, cho tới khi quý họa sư vẩy vẩy tay nói:

“Hoa công tử, tranh này ngài có cần đề tự không?”

.....

Chú thích (2): *Tục truyền đầu tháng 7 ông bà tổ tiên đã qua đời sẽ được Diêm Vương thả ra nửa tháng, do đó mà có tập tục đầu tháng 7 đón tổ, giữa tháng 7 đưa tổ*

Chú thích (3): *Là lễ tiễn biệt diễn ra sau trưa ngày mười lăm tháng bảy. Lễ cúng tế gồm các loại hoa quả được dâng lên vài trăm bàn, hàng chục con heo, thậm chí cả trăm con, một xe ngựa cổ lớn, một núi cá lớn, phô trương toàn bộ sở trường của họ, cũng giống như “Lễ mừng”. Khác là có mời hòa thượng hoặc đạo sĩ dâng đàn tụng kinh, dẫn độ cô hồn đã quý, trở về thiên địa, có khi cũng trình diễn vở kịch dân gian Chung hức đạo tặc quý.*

Aki: Mỹ nương à, quý họa bì không làm gì được Hoa công tử đâu.

Có người chờ cầu Nại Hà 30 năm, Hoa công tử đã chờ lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Mỹ Nhân (Nhất)

Vị Hoa công tử này nhìn nhăm nhăm ta, hơn phân nửa là bị dọa, nhưng ta nhìn y thật ra là bởi vì quần không được ánh mắt. Luôn luôn nói nam nhân bề ngoài không qua trọng, nhưng mà Hoàng đế lão tử với Diêm vương gia gia, y lớn lên như vậy cũng quá đáng quá đi!

“Xin cô nương chờ chút.” Hoa công tử xê dịch bức họa trong tay, cầm bút lông viết ở phía dưới bên phải hai hàng chữ:

Mỹ nhân vọng bất kiến, phùng diện đồ Nại Hà.

(Mỹ nhân gặp không tới, đành gặp tại Nại Hà)

Tuy rằng chỉ là mười chữ ngắn ngủi, viết cũng thật nhanh, nhưng bút pháp y thật rành mạch, rất có vài phần phong thái của thư thánh Vương Hi Chi. Sau khi viết, y đẩy bức họa tới trước mặt quý họa sư: “Làm phiền người rồi.”

“Được rồi, lúc này xin ngài thương cho, đừng sửa lại nữa. Mỗi lần tôi cầm thì ngài lại sửa vài nét, thật sự ép chết tôi mà...” Quý họa sư bắt đầu bán bức họa kia, lại ngừng đầu nhìn ta có chút bất mãn, cứ như trách ta làm hỏng chuyện tốt của nàng.

Ta liếc liếc mắt nhìn bức họa kia.

Bên trên vẽ một nữ tử như tiên xuất trần đạp mây, trong lòng ôm một chiếc đàn tranh điêu khắc tinh tế.

“Xin hỏi cô nương có gì chỉ giáo?”

Nghe thấy tiếng của Hoa công tử, thần kinh ta lại lần nữa căng thẳng mà nhìn về phía y – cho dù bộ dạng thật đẹp mặt, thanh âm nói chuyện còn trầm thấp êm tai như vậy, một người sống mà có thể lớn lên thành như vậy, quả thật có chút không còn gì để nói.

“Ta chỉ muốn hỏi công tử, hôm nay không phải rằm tháng bảy sao, sao lại ra đầu đường mua tranh?”

“Cô nương nói bức tranh này sao?” Hoa công tử chỉ chỉ bức họa kia, thấy ta gật đầu thì ôn nhã nói, “Đây là tranh của ta, chính là tìm vị đại sư này để đem dán lên.”

“Nhưng mà đêm nay ma quỷ lộng hành, rất không an toàn.”

Hoa công tử mỉm cười. “Cô nương là nữ nhi, dường như còn không an toàn hơn cả ta.”

Y là con người, làm sao biết nữ dạ xoa an toàn như thế nào.

“Vậy sao.” Ta nhìn nhìn bức tranh kia. “Đây là tiên nữ vân du đồ sao?”

“Đây là thê tử của ta.”

“Thê tử của huynh?” Có chút chút kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy nằm trong dự kiến.

“Đúng vậy. Ta và nàng âm dương chia cách đã nhiều năm, bây giờ chỉ còn có thể nhìn tranh nhớ người.”

“Ra là như thế... thật đáng tiếc.”

Đáng tiếc cho đôi phu thê này chỉ chiếm một phần nhỏ thôi, cái chính là tiếc cho bản thân ta kia. Sau khi tiên nữ này chết, phu quân nàng đến rằm tháng bảy cho dù quý nháo đầu đường cũng tới để tự vào tranh nàng. Ta từ kỳ chưa tới, phu quân ta lại kéo theo ta xuống âm phủ làm quý với hắn. Thành quý thì đã, còn bị lão cha gán thêm cái tên tướng công Vô Thường gia độc mồm độc miệng. Thật sự là một khối tâm bệnh.

Hoa công tử không đáp lời, chỉ là nở nụ cười với ta, sau đó cầm lấy chiếc quạt trắng xấp trên bàn mà đứng lên, chờ vị quý họa sư kia dán tranh. Cho đến khi y đứng thẳng dậy ta mới phát hiện mỹ nhân này mặt nhỏ đáng người lại không hề nhỏ. Tay áo choàng y rộng, cánh tay giấu trong tay áo đồ sẫm, chỉ để ngang quạt trắng xếp trong đó. Trong lúc nhất thời, từ ta có thể nghĩ tới cũng chỉ có ‘trường thân ngọc lập’, (*dáng người cao lớn*) ‘ôn văn nho nhã’ — mỹ công tử mặc hồng y điểm lệ thế nhưng lại khiến người cảm thấy vô cùng phù hợp, điều này cả ta cũng nghĩ không thông.

Không dễ mà chờ quý họa sư kia dán tranh xong, Hoa công tử nhận lấy cuộn tranh tuyết trắng thật dày, để nó cùng một chỗ với cái quạt, thanh toán bạc, rồi hỏi ta: “Còn chưa thỉnh giáo phượng danh cô nương.”

“Đồng Phương Mị.”

“Vậy, Đồng Phương cô nương, chúng ta sau này còn gặp lại.” Hoa công tử cầm quạt cười khẽ với ta, rồi khỏi quán tranh.

Nụ cười kia quá mức âm mị mỉa lẹ, có cảm giác giống như đụng phải quý câu hồn, câu luân hồn phách của ta đi, thê cho nên quên hỏi luôn tên của y, thật sự có chút thất lễ.

Sau khi y đi xa rồi, ta quay sang nói với quý họa sư: “Đã quấy rầy việc buôn bán của ngài, thật sự ngại quá.”

“Ta nói này vị tán hồn cô nương, rằm tháng bảy ta bán tranh đầu đường, cũng chỉ là muốn thêm tiền tiêu vặt, cô có nhất thiết phải quấy rối không?”

“Đa người là tiền tiêu vặt của ngài?”

“Đa? Đa của Hoa công tử? Ôi dạ xoa cô nương, ta đây đâu dám! Ta chọc ai cũng không dám chọc y đâu!” Quý họa sư chỉ chỉ theo hướng Hoa công tử vừa rời đi. “Cô xem đi, cô xem đi.”

Ta nhìn theo hướng cô ta chỉ, phát hiện nơi y đi qua, yêu quỷ chung quanh đều sẽ cúi đầu khom lưng hành lễ với y. Mà y cứ không buồn chớp mắt tiến lên phía trước, như là không nhìn thấy quỷ.

“Đây là chuyện gì?”

“Tiên thân của y là một tiên nhân có địa vị cao, chúng ta ai cũng không thể trêu vào đâu, sao còn dám lột da. Ai, ta nhìn cô tuổi còn trẻ mới chết không lâu, không so đo với cô nữa. Cô nương, lần sau gặp lại y, cô nói chuyện cần phải cẩn thận chút đo.” Quý họa sư làm thủ thuật che mắt người xung quanh, vội vàng vàng biến sập hàng thành một đồng xương trắng chạy lấy người, thuận tiện còn kéo theo một tiểu cô nương bộ dạng cũng coi là xinh xắn.

Bên đường có một đám hài tử tầm mười tuổi đang chơi trò trốn quỷ, quy tắc của trò chơi là mỗi người đều đeo mặt nạ quỷ, rồi bắt người thua đoán ai là ‘quỷ’ đã đánh vào đầu mình. Có mấy loại quỷ căn bản là không thêm đeo mặt nạ, còn lộn thật giả để bọn nhỏ tưởng là bạn mình. Những tên quỷ này ung dung mà tới đây ý mà đi, lúc bọn nhỏ phát hiện chân tướng thì sẽ bị dọa cho tới sợ, sợ tới mức luôn tâm bệnh. Chỉ là nơi này có vài tên quỷ, ta cũng không tiện ra tay chỗ mồm vào, chỉ đứng cạnh nhìn chúng.

Một tiểu hài tử bắt được góc áo của một bạch y quỷ la sát, nói: “Là người!”

Tên quỷ la sát bạch y kia là nguyên hình lạc vào, lại bị đứa bé kia bắt kiên quyết muốn lột ‘mặt nạ’. Hắn dùng lực xua tay, bước lùi vài bước. “Không phải ta, không phải ta.”

Vừa nghe thanh âm này, ta im lặng than một tiếng, tiến về phía hắn.

“Chính là người!”

Tiểu hài tử bỏ nhào qua muốn sờ mặt hắn, nhưng ta nhanh chóng bắt lấy cánh tay của la sát kia: “Phu quân, sao chàng lại chạy tới nơi này, con chúng ta còn ở nhà chờ cùng nhau ăn cơm đây.”

Thang Thiếu Khanh trốn sau lưng ta, một tay ôm lấy ta, cảm động vô cùng: “Phu nhân!”

“Được rồi được rồi, chúng ta về nhà. Tiểu bằng hữu, cháu đi tìm bạn mình mà chơi đi.”

Ta đuổi khéo đứa nhỏ kia đi, gân xanh trên trán như muốn bật ra nhìn Thang Thiếu Khanh. Thực không thể tin được, đường đường Thập điện vương gia lại đi làm chuyện ngu xuẩn này.

“Mị Nương, nàng biến lại rồi.” Thang Thiếu Khanh thâm tình nhìn ta, lấy bàn tay vuốt vuốt gương mặt ta, “Thấy bộ dạng hiện tại của nàng, thực hoài niệm tới hôm nàng gả cho ta...”

Ta càng hết lời để nói. Hắn vừa dùng bộ mặt quỷ vừa nói với ta những lời này, đúng có chút dọa người; thứ hai, ngày ta và hắn thành thân kia, hắn nhớ lại thì thấy tốt đẹp, ta nhớ lại chỉ thấy thể lương tận xương. Dù sao thì thể của tân lang nằm trên vài đồ mừng hi sự trên giường là điềm xấu, mà sau đó học còn không chút tiếp thu nói ta khắc chết Thang Thiếu Khanh, chuyện cũ bao chưa xót không nên đề cập tới.

Nhưng mà, trước khi chết Thiếu Khanh có nói với ta một câu khiến ta nghe rất vui sướng:

Lúc đó môi và sắc mặt hắn giống nhau đều tái nhợt như tờ giấy, nắm tay ta cũng có chút lạnh: “Phu nhân, ta nếu như tới âm tào địa phủ, nhất định sẽ đứng cạnh cầu Nại Hà chờ nàng, như vậy chúng ta cùng nhau đi đầu thai chuyển thế, đời sau vẫn là một đời phu thê.”

Lúc đó ta rất cảm động, liền theo đúng tình hình và nói với hắn: “Chàng không thể chết được, nếu chàng chết, thiếp lập tức thắt cổ theo chàng mà đi.”

“Đừng làm như vậy. Ta muốn nàng sống thật tốt, muốn nàng sống lâu trăm tuổi. Bất kể bao năm, ta đều nguyện ý chờ...” Nói xong câu này, hắn tắt thở.

Ta ôm thi thể hắn khóc lớn lên, nhưng hắn cứ thế nhắm mắt mà ngủ vĩnh viễn.

Một khắc kia ta đã nghĩ, nếu Thiếu Khanh có thể sống lại, nếu tất cả có thể làm lại một lần nữa, ta nhất định sẽ quên đi Dương Vân, mỗi ngày ở bên hắn, chăm sóc hầu hạ hắn thật tốt, vì hắn xuống bếp nấu cơm, vì hắn sinh con đẻ cái. Tóm lại, khi đó ta vô cùng quyết tâm.

Nhưng mà quy luật thường thấy là nhân sinh biến ảo ngàn mệnh khó dò, một đồng lời động tình chúng ta nói khi sinh ly tử biệt, hai năm sau đều thành cái rắm phóng ra.

Cuối cùng ta đâu có thắt cổ, hắn cũng không nhẫn nại đợi khi ta theo xuống.

Thiếu Khanh nói: “Vừa rồi nàng có nhắc tới con chúng ta, đây có lẽ là tiếc nuối lớn nhất. Tuy rằng quỷ cũng có thể mây mưa một phen, nhưng không thể sinh con. Ban đầu ta cũng không muốn đầu thai, là bởi vì không muốn uống bát canh kia rồi quên hết thấy. Nhưng mà chúng ta rốt cuộc cũng chỉ là khách qua đường nơi âm phủ, không nên lưu lại quá lâu, nàng vẫn nhìn xa hơn ta. Diêm La lão đệ đã an bài hai thai tốt cho chúng ta, chúng ta có thể đầu thai đến nhà giàu, quen nhau từ khi còn mặc quần yếm, cùng nhau lớn lên, tương lai bạch đầu giai lão, con cháu đầy đàn... Nàng thấy thế nào?”

“Nhanh như vậy là đầu thai được sao?”

“Mị Nương, không phải nàng vừa nói với Thôi phán quan, muốn trên sách chuyển thế viết lên ‘vợ của Thang Thiếu Khanh’ cùng ta đi qua cầu Nại Hà sao? Ta nghe xong thấy rất vui vẻ.” Dứt lời, hắn vui vẻ cầm lấy tay ta rồi hôn nhẹ lên mu bàn tay.

Tiểu hài tử bên cạnh thấy một thúc thúc mặt quỷ hôn ta như vậy, sợ tới mức run cả người. Ta nhìn về ngã tư đường mệnh mong tới tám, kinh thành lượn lờ khói sương ấy, nhẹ giọng nói:

“Chuyện này chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn.”

Thiếu Khanh ngây người một chút, một lúc sau mới nói: “Vì sao?” Hắn dừng một lát, cũng không đợi ta trả lời liền nói tiếp với vẻ đề phòng: “Nàng còn muốn nhân cơ hội được gặp hắn đúng không?”

“Cái gì, ài?”

Thiếu Khanh có chút giận: “Ở trước mặt ta không cần giờ trò khi, ta còn không biết nàng sao. Nàng nói với cha muốn từ hôn, ba vị phu quân cũng chẳng muốn. Đông Phương Mị, ánh mắt nàng cao vậy sao, thật sự là ai cũng thấy chóng mặt? Trong đầu nàng toàn là Dương Vân, người không liên quan thì nhìn cũng không muốn nhìn.”

“Lại là đề tài này.” Con tức giận của ta cũng dâng. “Rốt cuộc chàng yêu Dương Vân tới mức nào, trước đây sống rồi sau khi chết đều nói, so ra còn nói nhiều hơn ta một trăm lần. Ta xem người nhớ hán không phải ta, mà là chàng đoạn tụ chi phích muốn cùng hán thân mật!”

“Nàng... nhớ Dương Vân thì thôi đi, cần gì phải làm nhục ta!”

“Ta không cãi nhau với chàng. Ta cũng đâu phải Vô Thường gia, nhân nhả cãi nhau với chàng.” Ta phát phát tay áo. “Ta đi chỗ khác dạo.”

Vừa mới quay người, Thiếu Khanh lên tiếng sau lưng ta: “Mị Nương, Dương Vân có lỗi với nàng như vậy, nàng lại vì hán hạ thấp bản thân, có đáng không?”

Ta quay lưng về phía hán, hít vào thở ra mấy lần, rốt cuộc nhìn không được quay đầu tức giận nói: “Dương Vân Dương Vân Dương Vân, hiện tại cả chàng cùng cha đều hận không thể đem tên hán đeo lên miệng, người này và ta sớm đã không có quan hệ! Không nhắc lại hán được không!”

“Vậy sao nàng nói mà không làm?”

“Vì Sách Nhi.” Cô họ ta có chút khô khốc.

Thiếu Khanh ngăn ra.

Sách Nhi tuy rằng sinh ra lúc nhà chúng ta giàu nhất hiển hách nhất, nhưng cha ta chỉ nhận xúc xắc không nhận con. Sách Nhi không có được tình thương của cha, lại liên tiếp chứng kiến cha mẹ qua đời, cửa nát nhà tan, nháy mắt từ một tiểu thiếu gia nhà quan lại biến thành cô nhi không cha không mẹ, từ đó cùng ta nương tựa vào nhau mà sống. Khi đó ta đã trải qua vô số lần sinh ly tử biệt kỳ thực cũng không bi thống đến mức muốn chết, nhưng nghĩ tới đệ đệ ta khi ấy mới năm sáu tuổi, liền thường xuyên đau lòng ngủ không được, hận bản thân không thể biến thành một mảnh trời trên đầu đệ ấy, giúp đệ ấy cản tất cả phong sương tuyết vũ.

Sau khi cha qua đời, tất cả tài sản trong nhà bị quan binh cướp sạch. Sách Nhi không thể không rời trường, phải sống những ngày nghèo khổ, đệ ấy không có khóc, có lẽ vì tuổi nhỏ quá nên không hiểu gì. Không bao lâu mẹ cũng đi theo cha, Sách Nhi cũng chỉ cùng ta lặng lẽ nhỏ vài giọt nước mắt, cũng không giống đêm nay ôm bia mộ gào khóc như vậy. Đứa nhỏ hiểu chuyện thì cũng chỉ là một đứa nhỏ, làm sao chịu sự dả kích mất đi tất cả người thân?

“Thực xin lỗi, ta không nghĩ nhiều như vậy.” Đáy mắt Thiếu Khanh có hơi hơi xúc động, hán tiến tới đỡ vai ta, thuận thế muốn ôm ta vào lòng.

Nhưng ta né tránh hán.

Thiếu Khanh lại như hiểu rõ ý ta, thấp giọng nói: “Là ta đã sai. Một khi đã như vậy, ta và nàng cùng nhau chờ Sách Nhi lớn lên. Chờ sau khi đệ ấy trở thành nam tử hán chân chính, chúng ta hãy nghĩ tới vấn đề chuyển thế...”

Lúc này, phía sau ta truyền tới một thanh âm quen thuộc: “Tiểu vương gia, mấy ngày không gặp, ngài và nương tử đang nói gì đó.”

Ta và Thiếu Khanh nhìn nhau, sắc mặt hán cũng thay đổi. Tạ Tất An tuy là vị hôn phu do cha ta ‘thỉnh’ tới, nhưng dù sao chúng ta với y cũng không an tâm được. Nếu y trở mặt chạy tới chỗ Phong Đô đại đế báo cáo một chút, nói Thiếu Khanh chính sửa sổ sinh tử, ta vốn phạm pháp lại trốn ngục nghĩ cách đầu thai, đôi ta có thể trực tiếp bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục thậm chí là địa ngục Vô Gian.

Thanh Thiếu Khanh mở miệng định lên tiếng, thanh âm vừa khinh khỉnh vừa lạnh lùng của Bạch Vô Thường lại nhẹ nhàng truyền tới: “Vương gia đừng vội mở miệng, ta bây giờ cũng chẳng muốn hiện thân, nếu ngài mà nói, sợ là người bên ngoài sẽ cho là kinh thành có chuyện ma quái.”

Ta và Thang Thiếu Khanh tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng dùng ánh mắt thỏa thuận đi tới sau một cái phòng để ẩn thân. Cuối cùng cũng thấy Thiếu Khanh biến lại bộ dáng vốn mi mục như họa, trong lòng ta đây cũng thấy thư thái.

Hai vị Vô Thường quý khí dày đặc nhẹ nhàng tiến tới, đứng cạnh chúng ta.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Hắc Vô Thường ở gần vậy. Hán cảm sợi xiềng xích rất nặng, tay cầm bài chiếu hồn có viết “Chính tại tróc nhĩ” (đang đi tróc người), nhìn qua có vẻ cao hơn Bạch Vô Thường một chút, đứng cạnh một Bạch Vô Thường tài năng bộc lộ như vậy, lại không có chút lu mờ nào. Chắc hẳn là vì da hán cũng trắng nõn, mặc hắc y ngược lại càng làm tăng vẻ tuấn đạt trầm ổn. Nhưng miệng hán giống như có dán giấy niêm phong vậy, nhìn thấy chúng ta vẻ mặt cũng chẳng có chút thay đổi tỏ ý chào hỏi, sau đó lại càng không biết sẽ làm gì.

Tạ Tất An nhìn ta nửa ngày. Bị đôi mắt nhỏ dài kia của y nhìn chăm chăm từ đầu tới chân, ta thật có chút thờ không nổi, phòng bị mà lui về phía sau. Tạ Tất An đột nhiên ngoài cười trong không cười nói: “Nhân thân của nương tử đúng là một mỹ nhân, khó trách sao tiền đồ rộng mở.”

“Đừng nên khen ta. Vô Thường gia khen ai, người đó sẽ hết hồn.”

Kỳ lạ nhất chính là, nghe y gọi ta một tiếng nương tử, Hắc Vô Thường vậy mà chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, rầu rĩ chẳng nói một câu. Hán có thật kết nghĩa

với Bạch Vô Thường không? Thế nào mà huynh đệ thành thân cũng không hỏi vài câu.

“Không cần đề ý hần, trong khoảng thời gian này hần cứ có bộ dáng như vậy.” Bạch Vô Thường quét mắt về phía Hắc Vô Thường, “Đường đường là một trong thập đại âm soái, lại bị một yêu quái câu mắt hôn, quả thực vô cùng nhục nhã.”

Ta hỏi: “Xảy ra việc gì?”

“Chuyện của hần là việc nhỏ, quan trọng hơn là chuyện có quan hệ với nương tử.”

“Không dám không dám.”

Ta lại cùng Thiếu Khanh nhìn nhau dùng ánh mắt nói chuyện, đoán rằng cuộc nói chuyện vừa rồi họ đã nghe được ít nhiều, ai ngờ ngay sau đó Tạ Tất An liền nói: “Nương tử là mỹ nhân, với ta với nàng đều là chuyện tốt, nhưng mà muốn lại bỏ trốn cùng tiểu vương gia thì có chút không được.”

Thang Thiếu Khanh nói: “Tạ công tử, người đi câu hồn quá nhiều, lỗi tai cũng không còn tốt.”

Tạ Tất An cười nói: “Vậy sao, hóa ra ta nghe lầm.”

“Đúng vậy, là người nghe lầm, mau đi nghỉ ngơi đi.” Thang Thiếu Khanh vênh mặt hất hàm khoát tay với họ

Thiếu Khanh không buồn nghe, ta lại đột nhiên nhận ra một việc: cả âm phủ này mọi người đều gọi Thiếu Khanh là “Thang Vương gia” hoặc “Thập điện vương gia”, mà không phải “Tiểu vương gia.” Tiểu vương gia là danh hiệu của Thiếu Khanh trước khi thành quỷ, vì hần là thân đệ đệ nhỏ tuổi nhất của Hoàng Thượng.

Trước đây chỉ có cha ta gọi hần là Tiểu vương gia. Mà Tạ Tất An sau khi nhận được thư mời cũng bắt đầu gọi như vậy, mới vừa rồi còn nói ta ‘lại’ cùng Thiếu Khanh bỏ trốn.

Ta thờ dài, vỗ vỗ vai Thiếu Khanh: “Thiếu Khanh, đừng có chối. Tạ công tử có mười tám cái tâm nhãn, y cái gì cũng biết rồi.”

Thiếu Khanh liếc ta một cái, lại nhìn sang Tạ Tất An.

Trong mắt Tạ Tất An vẫn là ý cười sâu không lường được: “Giờ tỷ hai khác rồi, nương tử nên nhìn gương mặt mới của mình trong gương đi, quả thật là mỹ nhân.” Dứt lời không biết lấy đâu ra một cái gương đồng đưa tới trước mặt ta.

Bên trong vẫn là bộ dạng con người: “Hình như không có gì thay đổi.”

“A, ngại quá, mặt này là mặt chiếu kiếp trước, mặt này mới là gương bình thường.” Tạ Tất An xoay gương lại.

Có lẽ là do tôi luyện mấy ngày ở âm phủ, nhìn thấy trong gương một nữ quý tộc da trắng đầu toàn lửa mắt đỏ răng nhọn, ta không hề té xỉu tại chỗ, từ từ nhắm hai mắt vỗ vỗ ngực: “Đề ta bình tĩnh đã.” Thiếu Khanh liếc ta một cái, im lặng nắm lấy vai ta, cũng một bộ dạng đau đớn vô cùng. Tạ Tất An cũng chỉ trầm mặc nhìn ta.

Hắc Vô Thường rút cuộc mới mở miệng vàng: “Dân chúng dương gian thích dùng Mẫu Dạ Xoa sợ người, thật là so sánh chính xác.”

.....

Vì không muốn dọa bọn quý nha hoàn, sau khi trở lại Đình Vân Các, việc đầu tiên ta làm là dùng nhân thân ra gặp người, cho phép các nàng chuẩn bị tâm lý rồi mới biến thành Mẫu Dạ Xoa cho các nàng làm quen. Ai ngờ sau khi bọn nha hoàn thấy nhân thân của ta, ánh mắt mỗi người vậy mà lộ ra vẻ thất vọng.

“Nhân thân của tiểu thư, thanh tú thì cũng có đấy, có điều...”

“Đúng vậy đúng vậy, nhân thân mà được thế cũng là tốt lắm rồi.”

“Ừm, tuy rằng thủy quý trông như trò hề, nhưng nhân thân cũng không tồi.”

Diện mạo hoặc là được người hâm mộ hoặc là bị người ghen ghét ở dương gian tự dung được an ủi như thế, ta cảm thấy có chút mất mặt. Sau khi nói với họ quý thân còn xấu hơn thế này gấp trăm lần, họ lại có chút bối rối.

Rốt cuộc, ta dứt khoát biến thành bộ dáng Mẫu Dạ Xoa. Quả nhiên bọn nha hoàn đều bị dọa choáng váng, một đám mắt trừng lớn nhìn ta.

“Ta đã sớm nói với các người là rất dọa người.” Ta có chút nhụt chí đưa lưng về phía gương đồng.

“Trời ạ!”

“Trời ạ! Nữ vương bệ hạ, xin cho chúng tôi phủ phục dưới chân ngài!”

Ta mở lớn mắt: “Hả?”

“Quá đẹp, quả nhiên chúng ta đoán không sai, tiểu thư là quý đẹp nhất U Đô! U Đô mỹ nhân tính là gì! Không bằng một phần của tiểu thư chúng ta!”

“Mau, bây giờ mỹ nhân U Đô đang ở Vân Tiêu cầm lâu, đưa tiểu thư đến cho họ nhìn một cái, đầu mới là mỹ nhân quý đệ nhất U Đô!”

Ta còn không có thời gian đáp lời, các nàng đã vội vã trang điểm cho ta, thay cả trang phục lẫn mặt mày. Tính lực của ta thực sự không thể sinh long hoạt hổ như bọn nha hoàn, chỉ đành ngồi trên ghế tùy các nàng muốn làm gì thì làm. Các nàng lấy bột phấn vẽ loạn lên mặt ta, lại bôi nước son đỏ thắm lên môi ta. Ta mấp máy môi, cảm thấy hương vị có gì đó không đúng, dùng ngón tay áp út lau một chút ngửi ngửi:

“Đây là cái gì, hương vị sao lại quen thuộc như vậy.”

Nha hoàn Giáp quơ quơ cái chậu vàng đầy chất lỏng màu đỏ trong tay: “Hồi bẩm tiểu thư, đây là máu người mà, đương nhiên quen thuộc. Tiểu thư dùng đều là đồ xa xỉ nhất đó, đây đều là đồ mới hết đó, người xem còn có chút ảm đùng không hi hi.”

Ta ói ra vài tiếng, lau lau mặt, một quả tim cũng đến nước nhảy lên cổ họng: “Đây, đây là phấn đó à?”

Nha hoàn Át phát tay với nha hoàn Bính, nha hoàn Bính lấy ra một thanh xương trắng gỗ gõ: “Tro cốt, cũng là vừa mới mài!”

“.....”

Trên mặt ta toàn là nước, nồn vào cái chậu rửa mặt cũng phải mất thời gian một chén trà nhỏ.

Dù sao cuối cùng cũng đã hiểu rõ, thâm mỹ của quý khác thâm mỹ của người. Bởi vậy, cái vị mỹ nhân U Đô kia hẳn là có quý dạng hù chết người.

Ta bị bọn nha hoàn này chinh đi chinh lại tới nửa chết nửa sống, bởi vậy với việc gặp mỹ nhân thật tốt đã chuẩn bị tâm lý phi thường cứng cỏi. Cho dù nàng ta không đầu không tay không chân lười quá dài hay tròn mắt quá to, ta cũng không nên phản ứng thái quá.

Cho nên, khi các nàng chỉ vào bóng dáng của một hồng y quý, trong lúc nhất thời ta có chút phản ứng không kịp: “Ở đâu kia?”

“Ở đó đó!” Bọn nha hoàn chỉ vào hồng y quý kia.

Trong Vân Tiêu Cầm lâu người người tấp nập, ta đi chen chúc nửa ngày mới nhìn thấy bóng dáng vị mỹ nhân kia, bỗng nhiên chớp mắt: “Các người đang nói tới ai?”

Bọn nha hoàn đồng loạt đáp: “Người mặc hồng y kia!”

“Nhưng mà đó là nam tử...”

Bọn nha hoàn ngăn người, nha hoàn Giáp nói: “Chẳng lẽ các người không ai nói cho tiểu thư, mỹ nhân U Đô là nam quý sao?”

Những nha hoàn khác hai mặt nhìn nhau chốc lát:

“Ta nghĩ tiểu thư biết rồi.”

“Ta cũng nghĩ...”

“Nhưng mà đó là nam nhân mà...”

Ngay cả quý đại thẩm bên cạnh đều không nhịn được lên tiếng: “Dạ xoa cô nương, cô có phải mới chết không bao lâu? Ngay cả danh hòa của mỹ nhân công tử cũng chưa nghe qua?”

Ta thành thật lắc đầu. Quý đại thẩm vẻ mặt khinh khinh xua tay, tiếp tục chen vào để ngắm hồng y quý bên trong.

Hồng y công tử ngồi trên chiếu trúc, trước người là một đàn tranh thật dài, rèm tơ kết châu hoa che đi thân ảnh y. Ngón tay y thon dài trắng nõn, đầu ngón tay gầy cảm huyền vậy mà hữu lực, cho nên đàn ra một khúc cũng trào dâng bao u oán. Mái tóc đen dài phủ lên áo choàng đỏ thắm, bày trên chiếu trúc như một hoa hồng nở rộ giữa thác nước đen.

“Người này... có phải họ Hoa hay không? Ta hình như cũng gặp qua y.”

Nha hoàn nói: “Đúng vậy đúng vậy, chàng ấy họ Hoa.”

“Nhưng mà bộ dáng tuyệt không dọa người, còn rất đẹp mắt.”

“Nam quý sao lại có bộ dáng dọa người? Nam quý đâu phải nữ quý, phải xinh đẹp mới được.”

“Đây là cái đạo lý gì vậy, chẳng lẽ nữ quý phải có bộ dáng giống ta mới được sao?”

“Tiểu thư, người không biết quý trong truyền thuyết dương gian hầu hết là nữ sao?”

“Đúng.”

“Ti chức nơi âm phủ, chính là khiến người phạm sợ hãi. Âm khí nữ quý càng thích hợp dọa người, cho nên được phái đi dương gian giết người báo thù đều là nữ quý. Nếu người có bộ dạng giống phạm nhân, thì còn dọa người sao được? Vì vậy diện mạo càng dữ tợn càng khủng bố thì nữ quý chỗ chúng ta càng xinh đẹp. Nhưng nam quý không giống vậy, ngoại trừ hai vị Vô thường gia và quý sai là đặc biệt ra, nói chung thì nam quý sẽ không rời âm phủ. Cho nên, nam quý bộ dạng xinh đẹp mới phù hợp với thẩm mỹ của chúng ta.”

“Thì ra là vậy. Xem ra ta thực sự rất đẹp.”

Nhìn thấy các nàng đồng loạt gật đầu, ta đành cam chịu quay lại nhìn về phía mỹ nhân. Cuối cùng y do gầy đàn mà nghiêng đi nửa mặt, ta bỗng quay đầu hỏi: “Khoan đã, Hoa công tử là quý.”

“Đúng vậy, không phải quý thì sao gọi là U Đô mỹ nhân.”

“Nhưng có nữ quý cho ta biết y là tiên, trên người y cũng không có âm khí.”

“Chàng trước kia là tiên, sau vì phạm chuyện gì bị hạ tới địa ngục Vô Gian. Song ở âm phủ này nếu có người quen, hết thấy đều suôn sẻ. Mỹ nhân Từ Tiêu cũng là vậy, chàng có quan hệ rất tốt với Phong Đô đại đế, hiện tại không chỉ thoát ra, còn thành đại nhân vật. Còn nữa, chàng đạo hạnh rất cao, rất nhiều lệ quý đều không cảm nhận nổi âm khí của chàng...”

Ta ngắt lời nàng: “Từ từ, người gọi y là gì?”

“Mỹ nhân... Từ Tiêu đó.” Nha hoàn nghiêng đầu, vẻ mặt không hiểu.

“Y tên Hoa Từ Tiêu?”

“Vâng, tiểu thư.”

Cha nói với ta, Hoa Từ Tiêu tuy tên dễ nghe, nhưng trông như yêu quái, là lệ quý chết oan, ta nhất định sẽ sợ...

Nghĩ vậy, Hoa Từ Tiêu dường như phát hiện điều gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía ta, có chút kinh ngạc sau đó mỉm cười, lông mi dày và đen dường như che đi đôi mắt cong lên vì cười. Ta không biết y có phải đang cười với ta hay không, tim đã đập thình thịch.

Y hoàn toàn không có yêu khí của hồ ly lăng lợ kia, nhưng cũng không phải bộ điệu như phạm nhân. Gương mặt khuynh thành như thế lại tàn ra hơi thở quý mị, lúc trước sao ta có thể nhìn y là con người chứ?

Ta bây giờ chỉ muốn biết, là cha ta nói dối, hay ta hiểu sai chuyện gì?

Đừng nói tới Đông Phương Mị, tim tui cũng đứt đứt.

Câu hỏi cho các bạn: yêu tinh nào câu hồn Hắc Vô Thường?

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mỹ Nhân (Nhị)

Khúc này vừa hết, đầu ngón tay của Hoa Từ Tiêu chuyển động nhanh như gió, dứt khoát thu lại những thanh âm cuối cùng, chúng quý hoan hô vỗ tay. Y ngồi dựa vào ghế trúc, gọi một đám nữ quý nhạc công mặc áo hồng phấn đi lên phía trước, để các nàng diễn tiếp cảm khúc. Các nàng gảy vài đoạn, lại có một đám nam quý đi ra từ sau màn trướng, thổi những cây tiêu dài từ bạch cốt.

Khúc ca từ mở đầu bình tĩnh biến thành tiết tấu hợp tấu, nhóm quý nghe đến xuất thần, bản thân Hoa Từ Tiêu lại dựa vào cửa sổ, lấy ra từ giỏ trái cây một quả lựu chín mọng, lấy thanh đoản đao sắc dài bằng cánh tay cắt nó làm đôi, vừa ăn lựu, vừa bật cười, xuyên thấu qua rèm châu, hướng về phía yêu quý đang tấu nhạc, ánh mắt lại lần nữa dừng trên người ta. Muốn nói bộ dáng này của y không mê người tuyệt đối là mở to mắt nói bừa, nhưng bị y nhìn như vậy, ta không biết nên thấy vui sướng hay là sợ run người.

Y ném nửa quả lựu xuống đất, hạt lựu như huyết châu rơi trên chiếu trúc. Y lại cắn răng rắc nửa kia, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi ta. Có lẽ do U Đô âm khí quá nặng, mỹ nhân này rõ là đang cười với ta, ta lại cảm thấy trong nụ cười của y nồng đậm oán ý. Nếu không phải y cách ta khá xa, ta thực sẽ cảm thấy y nhất định sẽ dùng thanh đoản đao kia chọc thủng yết hầu ta.

Ánh nến đỏ trong cầm lâu lay động đầy u ám, hòa với tiết tấu lạnh run. Nhóm quý nhạc sư mỗi lần xướng khúc lên, đến thời khắc máu chốt, Hoa Từ Tiêu dùng chuỗi của đoàn đao gây gây huyền cầm, khiến cho ca khúc đang trào dâng càng làm thêm không khí có chút thờ không thông. Bất chợt, thân ảnh của y cùng nhóm họa sư đều trôi nhẹ trong ánh nến.

Thì ra đây chính là cái mà Vô Thường gia gọi là tấu nhạc âm phủ, thực sự đem lại cảm giác quẩn ma loạn vũ.

Thì ra đây là Vô Thường gia cái gọi là âm phủ tấu nhạc, thực sự quẩn ma loạn vũ cảm giác.

Ta nói: “Trật tự nơi này thật không tệ, không giống nhạc công dương gian, bị người quấy rầy suốt, có thể an an tâm tâm nghe nhạc.”

Nha hoàn nói: “Không đâu không đâu, âm phủ có khi còn loạn hơn dương gian, chỉ là không ai dám giương oai ở Văn Tiêu cầm lâu, bằng không chết như thế nào cũng không biết.”

Ta cười: “Chúng ta không phải đều đã chết sao, còn có thể chết lần thứ hai sao?”

“Cũng không phải... tỷ như... tỷ như...” Nha hoàn ngửa đầu nghĩ hồi lâu, lại chỉ chỉ Hoa Từ Tiêu: “Tỷ như thế đó!”

Lúc này, một nam quý bốn tay bụng to vọt tới, bốn cánh tay để lại tay cầm lư của Hoa Từ Tiêu, mở to con mắt cá vàng rống lên nói: “Hoa mỹ nhân à Hoa mỹ nhân, ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu, hôm nay cho dù xuống mười tám tầng địa ngục, ta cũng phải mang ngươi theo cùng!”

Lư rơi xuống, hạt lư rơi như mưa.

Hoa Từ Tiêu áp tất cả tay gã trên cầm huyền, vung đoàn đao chém hai cái, một đao chém rớt hai tay gã, cũng không nghe gã kêu thảm thiết cái gì, dùng tay gảy dây đàn, chân động mạnh khiến cả bốn cánh tay đều văng lên không trung. Cùng lúc đó, một đám quý lười dài vọt ra, tranh nhau nuốt bốn cánh tay kia. Nam quý bụng lớn kia đau đến trời đất quay cuồng, trên dây đàn vẫn còn có máu tươi tím đậm. Hoa Từ Tiêu nhặt lư lên bóp mạnh, chất lỏng màu tử hồng dần rửa lên dây đàn, rồi lại lấy khăn trắng lau đi máu tươi, thuận tiện lau sạch sẽ ngón tay trắng nõn của bản thân.

Chứng kiến cảnh này, mặt của ta không tự giác mà nhẩn lại: “Thế này cũng quá tàn nhẫn rồi.”

“Dạ xoa cô nương mới qua quý môn quan vài ngày, chắc là không biết đó là tính tình vốn có của công tử chúng ta. Nam quý kia đã xấu lại còn quấy rầy nhả húng ngài. Ngài ấy đã sớm nói qua, lúc tấu nhạc không hoan nghênh bất luận kẻ nào quấy rầy.” Tiếp lời không phải là nha hoàn của ta, mà là một thư đồng có tới bốn mắt.

“Công tử của ngài đâu có tấu nhạc, rõ ràng đang ăn lư.”

“Lúc nào cũng đàn chưa hẳn đã hay, khi ăn lư ấy, trong lòng công tử chúng ta cũng nghĩ tới nhạc.”

“Nhất tâm nhị dụng, như thế thì sao có thể tấu khúc nhạc hay?”

“Đạo lý này cũng giống như tình yêu nam nữ vậy. Nói một cách khác, cô nương gả cho ai đó, có thể chuyên tâm hầu hạ hắn, nhưng trong lòng luôn nhớ tới người khác.”

Ta có chút sùng sốt, lại một lần nhớ tới ai đó sớm đã không biết nơi nào.

Đang nghĩ ngợi, lại lần nữa nhìn Hoa Từ Tiêu. Mắt y đen vô cùng, khiến cho người ta có cảm giác đi vào bẫy, ý cười nhàn nhạt nơi khóe mắt cũng giống như hộp hồn người, khiến người khác không thể dịch bước...

“Mị Nương, cuối cùng ta cũng tìm được nàng.”

Lần đầu nghe tiếng tiếng Thiếu Khanh mà cảm thấy như thanh âm của Phật, ta lập tức quay đầu tìm kiếm bóng dáng hắn. Quả nhiên lẫn lộn bên trong đám yêu ma quỷ quái, bộ dáng hắn bình thường nhất cũng đẹp nhất, gương mặt tuấn tú lẫn bên trong một đám gương mặt hình thù quái dị quả nhiên rất gây chú ý. Hắn bảo quý sai đuổi nhóm người nghe đi, lập tức đi tới nắm tay ta kéo ra ngoài:

“Rằm tháng bảy ở U Đô vừa mới bắt đầu, nàng sao lại chạy tới đây nghe nhạc? Ta đưa nàng ra ngoài đi dạo.”

Ta nhanh chóng rút tay ra, hắn cũng không chút để ý, một tay khoác quanh vai ta, lại nói:

Đi ra ngoài vài bước ta liếc mắt nhìn Hoa Từ Tiêu, y không nhìn ta nữa, nét mặt rất vui mừng, như là việc phan thây quỷ lẫn nhìn nhau chăm chăm vừa này chưa từng xảy ra.

Ra khỏi Văn Tiêu cầm lâu, mới phát hiện cảnh đêm U Châu thực ấn tượng.

Đèn đuốc cả thành đều tắt hết, ánh ma troi màu vàng sáng lên như mây vạn ngọn đèn lơ lửng, di động cao thấp. Trên đường, cửa hàng đủ mọi loại mở ra bốn phía, bán những thứ cổ quái hiếm lạ: lap xương thịt người, gan xào cay, tê lân kính (1), la ngư phát trâm, trường cầm bằng xương khô, trang sức bằng lông cừu vĩ hồ, đèn dầu lâu... Trên đường không chỉ có nhiều quỷ hơn so với bình thường, còn có một vài yêu quái và tiên ma thừa thốt.

Lúc này, vừa khéo có một nữ quý cổ dài ba thước cùng trượng phu thấp lè tè của nàng ta đi qua cửa hàng trang sức, trượng phu đi cà nhắc trèo lên sạp lấy xuống một trâm cài đầu lâu gắn trên châu, ả y đưa tình ngẩng đầu nhìn nương tử. Nương tử cổ dài dùng cổ mình quấn quanh cổ trượng phu một

vàng, dựa đầu mình bên cạnh gò má trượng phu, trượng phu có bao thâm tình cài trâm lên đầu nàng.

Ta bị cảnh này dọa cho sợ, Thiếu Khanh dường như lại thấy cảm động, cũng noi theo đôi phu thê này, chọn một ngư trâm đưa tới chỗ ta: “Mị Nương, nào.”

“Không cần.”

Ngư trâm không phải không bán ở dương gian, nhưng mà đó là loại mọi cô nương đều thích, có phượng có rồng có chim, ai lại đem một cái xương cá dài ngoằng cài trên đầu, trông y chang bạch cốt tinh.

Thiếu Khanh vô cùng ủy khuất trả lại trâm cài, yên lặng dẫn ta lên xe ngựa rồi quỵ môn quan, ra ngoài thành.

Mặt sông ngoài thành vốn đen ngòm bây giờ lại trôi đầy những liên hoa thủy đăng, liếc mắt nhìn qua trông giống vô vàn thuyền nhỏ rực cháy. Không ít quý hờn ngồi xỏm nơi bờ sông, dùng hòa chiết tử thấp sáng một số thủy đăng sắp tắt.

Ta hỏi: “Bọn họ đang làm gì thế?”

“Tục nguyện, đây là tập tục âm phủ. Vào rằm tháng bảy nếu viết nguyện vọng của mình lên thủy đăng cháy tới dương gian, đèn kia sáng càng lâu, nguyện vọng càng có thể thực hiện.”

“Đúng là có ý nghĩa, chúng ta đi xem xem.”

Đến gần bờ sông, quả nhiên thấy không ít quý đang viết lên liên hoa thủy đăng, có “Cầu nữ nhi bình an”, có “Cầu gặp lại thê tử”, có “Cầu cha mẹ khỏe mạnh trường thọ”, có “Mong sớm ngày đầu thai”...

Ngồi xỏm xuống nhìn một lát, Thiếu Khanh đã mua bút đưa cho ta: “Ta đoán nàng cũng muốn viết gì đó.”

Ta vô cùng thân thiết vỗ vai Thiếu Khanh, kéo kéo một liên hoa thủy đăng lại, muốn viết chữ lên, nhưng phát hiện không có cách đốt lửa.

Thiếu Khanh đã ngồi xuống bên người ta: “Muốn viết gì nào? Ta viết giúp nàng?”

“Cái này phải do bản thân viết, nếu không sẽ mất linh nghiệm.”

Ta thử lại vài lần, nhưng thế nào cũng không ra tay được, viết được cũng xiêu xiêu vẹo vẹo. Thiếu Khanh trực tiếp lấy nghiền mực tới, nắm lấy tay ta chấm vào, viết lên thủy đăng “Cầu Sách Nhĩ”.

Ta có chút kinh ngạc: “Chàng vậy mà biết thiếp muốn viết gì.”

Thiếu Khanh không đáp lời, chỉ tiếp tục nắm tay ta, viết tiếp bốn chữ “lớn lên bình an.”

Đã sớm nên biết ta và hắn rất hiểu nhau. Ta cười thành tiếng, thả liên hoa thủy đăng đã viết xong trôi theo sông, đẩy nó đi, chống cằm nhìn nó trôi xa: “Hi vọng lửa này sáng lâu một chút.”

Nói xong lâu rồi mà vẫn không có tiếng đáp lại, ta quay đầu nhìn Thiếu Khanh. Hắn cách ta rất gần, đôi mắt đen láy nhìn ta chằm chằm, tựa hồ có chút giật mình. Nhưng mà tầm mắt hai ta vừa đối nhau, y liền quay đầu nhìn về phía thủy đăng trên Nại Hà, đặt ngón trỏ lên môi háng giọng: “Đúng vậy, khụ, đúng vậy.”

...

Trở lại Đình Vân các, ngay cạnh cửa sổ bằng gỗ lim nơi phòng khách là thứ gì đó nửa trắng nửa vàng, như một búi lông tơ nằm trên đệm. Vẻ đẹp kia thực sự rất lộng lẫy, ta và Thiếu Khanh cơ hồ đều phát hiện nó đầu tiên. Tiến lên phía trước một chút, một cái đầu nho nhỏ chui ra từ đồng lông tơ, khuôn mặt và ánh mắt liếc xéo kia khiến người ta có cảm giác giống như từng quen biết.

Hóa ra là một hồ ly.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, đã thấy một cái đuôi màu vàng trượt từ trên đệm xuống, vung vẩy ở không trung. Đang suy nghĩ về xuất xứ con thú này, đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước lúc tuyển hôn phu, cha có nói một câu: “Người chọn gì không được lại chọn đúng hồ ly tinh này.”

“Nhan... Nhan Cơ?” Nói xong bản thân ta cũng không dám chắc, nhìn qua Thiếu Khanh, thấy hắn còn mặt mờ hơn cả ta.

Hồ ly kia lười nhác nhìn chúng ta một cái, một đồng đuôi màu vàng lại liên tục trôi xuống, ta nhìn không được lấy khăn tay lau mồ hôi lạnh – thì ra cha nói hồ ly tinh hóa ra là hồ ly thật.

Chờ toàn bộ đuôi của hồ ly trượt xuống khỏi đệm, ta nhận ra nó cũng không phải là hồ ly bình thường, mà là cửu vĩ yêu hồ chính hiệu. Vừa thấy bộ lông vàng bạc sáng bóng kia của hắn, tay ta vô cùng ngứa ngáy, thật vui vẻ: “Xem ra chúng ta cũng không suy lắm, cho dù là con thú cũng tốt, về sau ở trong nhà làm sủng vật ra cửa cần cường đạo cũng không thể.”

“Tuy yêu quý thừa đường, nhưng thi thoảng mang nó ra ngoài đi dạo cũng được.”

Quá dễ thấy, lời nói của ta và Thiếu Khanh đã kích thích con thú này, nó nhảy từ đệm xuống, lông mày run rẩy, phút chốc biến thành người.

“Ngay cả tên bản thiếu gia cũng chưa nghe, sao các người có thể sống ở quý giới này thế hả?”

Hắn khoanh tay híp mắt nhìn chúng ta, tóc bạc da trắng mắt hồ ly, dù chỉ là khí thôi cũng đã rất chói mắt. Đáng tiếc người này ta không chỉ từng gặp qua, mà còn bị hắn khiến cho da gà loạn nhảy — trước đó không lâu, hắn chạy tới Vân Tiêu cầm lâu khiêu khích Hoa Từ Tiêu, muốn so tài với Hoa Từ Tiêu xem ai mới là âm phủ đệ nhất mỹ quý. Đầu năm nay thật sự cái gì cũng mới lạ, nam nhân này không chỉ muốn so sắc với nam nhân, con hồ ly lăng lợ còn chạy tới tận nhà ta hiện nguyên hình!

Mặt Thiếu Khanh nhú lại: “Nói như vậy, người thật sự là Nhan Cơ?”

“Không phải thư mời cũng gửi rồi sao, còn không biết ta là ai?” Nhan Cơ dong đưa từng bước mà đi đến trước mặt chúng ta, đi một vòng quanh ta và Thiếu Khanh, chậm rãi nói: “Quả nhiên là người đã có gia thất, cho dù là làm lớn cũng thật bạc đãi bản thiếu gia...”

Kỳ thực hắn nói những chuyện rất bình thường, nhưng mị khí từ trong xương cốt này tỏa ra thật sự là muốn xông chết người khác mà. Hàng mi thật dày của hắn khẽ rung một chút: “Thôi, dù sao các người cũng không làm quý ở âm phủ lâu lắm, bản thiếu gia chơi với cũng được.”

Hồ ly lăng lợ yêu diễm vô cùng, nghe hắn nói chuyện ta cũng mềm lại, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ không thích hợp. Hắn như đang nói với ta, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối không rời người Thiếu Khanh.

“Đông Phương Mị.”

Ngữ điệu của hắn khi nói ba chữ này rất nhẹ, ta nhìn không được giật mình một cái. Hắn lại lẩm bẩm nói: “Đông Phương Mị ới là Đông Phương Mị, người rốt cuộc thích nam nhân hay nữ nhân, hay thích cả hai?”

Nhìn Nhan Cơ khẽ lắc lắc ngón tay thon dài, lại nhìn Thiếu Khanh vẻ mặt chẳng hiểu gì, trong lòng ta lại sáng rõ thông suốt. Vừa định mở miệng làm sáng tỏ chút việc, Nhan Cơ đã khoác cả hai tay lên vai Thiếu Khanh: “Người chính là Đông Phương Mị đúng không? Quả nhiên người cũng như tên, nhưng đã có nữ thiếp sao còn cưới nam thê, làm người không thể quá tham lam đấy.”

Như ta dự đoán, cả người Thiếu Khanh hóa đá.

“Thế nào, nói trúng điểm yếu?” Nhan Cơ nhắc đuôi lắc lắc, lại dùng ngón tay nhắc nhắc cằm Thiếu Khanh.

Ngay sau đó, Nhan Cơ thiếu chút nữa là bị Thiếu Khanh lật nhào. Thiếu Khanh thất kinh chạy trốn phía sau ta, sắc mặt tái nhợt: “Phu nhân, cứu ta.”

Thiếu Khanh chính là một tiểu vương gia không để ý tới chuyện bên ngoài, cũng khôn biết trên thế giới này còn có một loại nam nhân, bọn họ có chút không giống nam nhân bình thường.

Ta ho khan một tiếng: “Kỳ thực... Ta mới là Đông Phương Mị.”

Nhan Cơ vốn mang vẻ mặt khinh khỉnh vẩy vẩy cổ tay áo, sau khi nghe ta nói thì mắt hồ ly mở tròn xoe: “Cái gì? Thế nào được? Quý sai nói với ta con của Đông Phương đại nhân là một công tử.”

“Đó chính là vấn đề đấy.” Ta thanh thanh cổ họng. “Nhan công tử đây thật sự là hiểu lầm, ta đây quay về sẽ cùng gia phụ nói rõ sự tình, tới từ hôn...”

“Đông Phương Mị... Là nữ nhân?” Nhan Cơ dùng bộ mặt bi thương nhìn ta, giống như là chưa tỉnh lại từ trong mộng yếm.

“Đúng vậy, thật là đắc tội, rất mong thứ lỗi.” Ta lau lau mồ hôi trên trán, sự tình này đúng là có chút xấu hổ.

“Ta... phải cùng nữ nhân thành thân?”

“Nhan công tử, Đông Phương Mị ta hôm nay lời này nói rõ, chúng ta tuyệt đối sẽ không thành thân, việc này do gia phụ chỉ làm. Hôm nay trôi qua, ngày khác nhất định gặp được mỹ nam.”

Nhan Cơ vẫn mang vẻ mặt giật mình.

Thiếu Khanh chỉ vào Nhan Cơ, ngón tay phát run: “Phu nhân, hắn, hắn... Hắn giống như là một tên đoạn tụ. (3)” Hai chữ “đoạn tụ” này nói đặc biệt nhỏ, như là phạm phải tội ác thấu trời sợ người nghe thấy.

“Cái gì mà như đoạn tụ?” Nhan Cơ như bị chọc giận. “Bản thiếu gia chính là đoạn tụ.”

Người ngoài nhìn vào thấy ta đúng là có điểm phúc lớn, trước khi chết khắc chết phu quân, sau khi chết mệnh cuối cùng sửa lại hoàn toàn. Nhưng người đó làm sao biết nỗi đau trong lòng ta, nơi âm phủ gả ba trọng phu, một gian xảo độc ác, một mưu sát thê tử, một đoạn tụ. Trong đó đoạn tụ là lớn nhất.

Ta vỗ nhẹ vai Thiếu Khanh, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là một mình hiu quạnh quay lại phòng ngủ.

Trong việc tuyển phu quân này, người duy nhất khiến ta có chút vừa lòng không hiểu sao lại bị cha gạt sang. Người không thể cứ thế khuất phục thiên

mệnh, việc này ta cần phải bàn bạc kỹ hơn với cha.

Sáng hôm sau ta dậy sớm, tính đi tìm cha để bàn chuyện thành thân, nhưng thấy thời gian còn sớm không muốn quấy mộng đẹp của ông, liền một mình đi dạo dưới cầu Nại Hà.

Mặt sông vẫn đầy đặc liên hoa thủy đăng như đêm trước. Tuy âm phủ không có ánh mặt trời, nhưng ban ngày cũng có chút sáng, sông Nại Hà nhìn qua thật bình thường, cũng có thể chờ thủy đăng nhẹ bằng này mà đi, không biết vì sao quý nháy vào thì biến mất ngay cả cọng lông cũng không thừa.

Đọc theo Nại Hà đi lên phía trước, phóng mắt nhìn ra là Vong Xuyên rộng lớn trong suốt. Có tiếng sáo cùng tiếng nước truyền tới, nghe xong một đoạn ngắn thôi mà ta bất giác đứng thẳng một chút — đối với ta mà nói, khúc này thực sự quen thuộc, là khúc mà ta thường xuyên nghe thấy trong mộng.

Chỉ là lúc này đây, giai điệu lại có chút thể lượng thấm vào tận xương tủy. Ta không thể hiểu nổi tại sao một khúc ca du dương ôn nhuận như thế cũng có thể thổi nên nhạc điệu như vậy, không nhận được theo dòng Vong Xuyên mà tiến lên phía trước.

Cánh hoa quế theo tán âm bị gió thổi đi, cuối cùng dừng lại phía sau người thổi sáo. Y đối mặt với Vong Xuyên, bên cạnh là một thư đồng cảm đèn lồng, cò vè như đã đứng ở đây một đêm.

Bóng lưng của người tóc đen mặc hồng y này quá dễ nhận ra, nói đến thì toàn bộ U Châu chỉ có một người. Y tựa hồ vẫn chưa phát hiện ra có người tới gần, chỉ khẽ ấn tiếp lỗ sáo, thổi toàn bộ khúc ca mà ta chưa bao giờ nghe được hoàn chỉnh.

Khúc ca này vừa hết, y đứng nhìn Vong Xuyên thật lâu, nhận lấy đèn lồng từ tay thư đồng: “Ý Sinh, ngươi về trước đi.”

“Dạ, công tử cũng sớm đi nghỉ ngơi.”

Thư đồng Ý Sinh dừng một chút, cuối cùng vẫn không lên tiếng, xoay người thì lập tức thấy ta: “Dạ xoa cô nương?”

Hoa Từ Tiêu cũng quay đầu lại, tay cầm sáo nắm chặt hơn một chút: “Đồng Phương cô nương, chúng ta gặp lại cũng thật nhanh.”

Ý Sinh liếc ta một cái, lại liếc Hoa Từ Tiêu một cái, ánh mắt có chút cổ quái, nhưng vẫn quay đầu đi. Ta đến gần một chút: “Xin hỏi Hoa công tử vừa thổi khúc...?”

“Vì sao lại hỏi vậy?”

“Bởi vì hình như ta đã từng nghe qua, nhưng đây là lần đầu được nghe trọn vẹn, cho nên có chút tò mò.”

“Khúc nhạc này là một cảm khúc gần như thất truyền, mấy năm nay đã không còn người nhớ kỹ. Nói vậy Đồng Phương cô nương nhất định nghe qua từ vị lão nhân ở đâu đó.”

Hoa Từ Tiêu có thể nói là người quái dị nhất mà ta gặp ở đây. Khi cùng y nói chuyện, ta, ta liền cảm thấy mũi mao cực đẹp của y có thể khiến người ta mất hồn, nhưng cách xa nhìn lại, loại oán khí khó diễn tả bằng lời lại khiến người khác sợ hãi.

Ta suy nghĩ kỹ, gật đầu: “Lại nói, ở kinh thành ta nhìn thấy huynh nghĩ là con người, sau này mới biết hóa ra là U Đô mỹ nhân.”

“Đó là vì ta chết sớm, lâu lâu lại xuất hiện một vài cái tên cổ quái. Theo ý ta mà nói, mỹ nhân chân chính phải như Đồng Phương cô nương vậy.”

Y vừa nói như vậy, ta theo bản năng sờ sờ mặt bản thân: “Hiện tại ta hẳn là đang ở dạng người mà?”

“Dạng người hay dạng quỷ đều đẹp mắt, cho nên ta cuối cùng có chút không nhận được nhìn chăm chăm, thật sự có chút mạo phạm.”

...

Chú thích (1): theo《 Sơn Hải kinh 》ghi lại, tê là thú ăn thịt người phương bắc, trông giống chó, truyền là thần thú trong biển, giống ngựa mà có vẩy, phun ra lửa từ miệng, mạnh dị thường, ăn long nảo.

Chú thích (2): theo 《 Sơn Hải kinh 》 ghi lại, la ngư, giống cá mà có cánh, thanh âm như uyên ương, gặp phải ắt có lũ lụt.

Chú thích (3): Đoạn tự. Chỉ đồng tính luyến ái nam nam. Xuất xứ từ 《 Hán Thư · nghị hạnh truyền · đồng hiền 》: “Đồng Hiền là người xinh đẹp, đối nhân xử thế hòa nhã, Ai Đế trông thấy, chú ý dung mạo. Hiền cực kỳ được sủng ái, trong thi là phò mã đô úy, tham gia xã tắc, ngoài là ngự tả hữu, trong thán gia rất nhiều, quý chấn triều đình. Thường cùng thượng năm chung giường. Thường ngủ ban ngày, nằm trên áo thượng, thượng ngủ dậy, Hiền chưa dậy, không muốn động Hiền, liền cắt tay áo đứng lên. Ăn ái đến bực này.”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Họa bì (Nhất)

Người vĩnh viễn không thể hình dung cảm giác khi được một tuyệt sắc mỹ công tử khen ngợi là gì đâu. May mà ta từng xướng khúc noi thanh lâu, còn không chắc hẳn ngất xỉu tại chỗ: “Hoa công tử đã quá khen rồi.”

Hoa Tử Tiêu đang muốn tiếp lời, một tràng khóc ô ô cách đây không xa vang tới. Ta và y nhìn nhau: “Huynh có nghe thấy không?”

“Có, có thể là quý mới, đi xem sao.”

Chúng ta đi dọc bờ sông lần theo tiếng khóc, cuối cùng thấy bóng lưng một nữ quý trước một vùng hoa đỏ. Nàng ta ngồi dưới đất, toàn thân đều là nước, mái tóc đen dài ướt sũng rủ xuống, trăm hoa cùng trang sức rơi tan tác trên đất. Thân thể nàng ta có chút sưng phù, vừa nứt nở vừa ôm bụng, nôn ra rất nhiều máu loãng. Thấy cảnh tượng này, chân ta như bị đóng đinh tại chỗ, Hoa Tử Tiêu không chút sợ hãi, quay qua nàng ta, nhẹ giọng nói: “Cô nương, cần giúp gì không?”

Nữ quý cứng ngắc quay đầu lại.

Chớp mắt kia thấy khuôn mặt thủng một lỗ đỏ, ta nhất thời không phản ứng kịp mà suýt kêu lên một tiếng mạo phạm người khác — mặt của người này tái nhợt, đông cứng, hai mắt trũng trũng, môi méo xệch, bụng to lên do thân thể đều sưng, toàn bộ thể hiện bộ dáng một thi thể ngâm trong nước bảy ngày bảy đêm mới được vớt lên.

“Ta, ta chết rất oan...” Đôi môi méo xệch của nàng ta hơi hơi run lên, máu loãng trào ra từ trong miệng.

Thấy máu đen này, nghe tiếng khóc, Hoa Tử Tiêu vẫn như cũ không hề tỏ vẻ ghê tởm, ngược lại còn nhẫn nại cúi người muốn đỡ nàng ta đứng dậy. “Có việc cứ đứng lên từ từ nói.”

Nữ quý lắc đầu quảy quảy, ôm mặt khóc lớn lên: “Ta bị gia đình hãm hại, hấn thừa dịp quan nhân không có nhà bỏ thuốc vào com, sau đó, ta và hấn đã cùng nằm trên giường... Sau đó ta bị cho vào lồng heo, quan nhân nhà ta muốn ngăn cản họ, nhưng không ai tin tưởng. Nhưng mà, ta thật sự bị oan...”

Tiếng khóc của nàng thê lương mà u oán, vang vọng trong sơn cốc trống vắng, bén nhọn đến nỗi khiến da đầu ta run lên từng đợt.

Hoa Tử Tiêu nói: “Cô nương, người chết không thể sống lại, cô đã thành quỷ họa bì, không bằng khoác một tấm da đến dương gian xem sao, điều tra rõ ai làm hại cô, đòi lại trong sạch, nói không chừng Diêm Vương gia có thể tìm chỗ tốt cho cô đầu thai.”

Thân thể nữ quý run lên một chút: “Nếu ta cũng đi hại người lột da người, vậy thì có gì khác so với tên gia nhân ti tiện kia? Chỉ cần quan nhân chàng bình an sống tiếp, cho dù ta có chết trăm lần, ta cũng can tâm tình nguyện.”

Hoa Tử Tiêu nói: “Cô bị hãm oan mà chết, trượng phu cô ít nhất cũng phải tìm lại thi thể cô, cầu Phật siêu độ, nhìn bộ dạng hiện tại của cô, hiển nhiên là hấn đã quên rồi. Loại nam nhân này, nhớ hấn để làm gì?”

“Nói vậy!” Đôi mắt nữ quý càng trũng lớn hơn, “Chàng tất nhiên là có việc mới quên! Ngày thường ta vì chàng nấu cơm giặt giũ, ăn thức ăn chàng ăn thừa, rửa nước chàng dùng thừa, chàng sao có lỗi với ta được! Lũ quý các người theo thói tục tập, chẳng qua chỉ là ghen tị tình cảm phu thê trăm năm ân ái ở dương gian!”

Nghe nàng ta nói vậy, gân xanh trên trán ta nổi lên, nhưng nhìn nàng ta mới chết chưa lâu nên không thèm tính toán quá chi li: “Cho dù xảy ra chuyện gì, cô cũng đã trôi tới đây rồi, tốt xấu gì cũng phải qua Quý Môn quan phía trước rồi tính tiếp.”

“Qua Quý Môn quan, ta chẳng sẽ thành quỷ! Các người đừng hòng hại ta!”

Ta vốn định nói cô chờ ở đây cũng là quỷ, lại còn là tán hồn họa bì quỷ, nhưng thấy nàng ta phản ứng kịch liệt như vậy, nghĩ khuyên cũng vô dụng, đành phải lừa gạt nói: “Cô nương, thành quỷ thì có thể đầu thai làm người. Dù sao cũng không trở về được, chỉ bằng vào trong U Đò đi dạo. Âm phủ cũng tốt lắm, ở trong này có thể lấy nhiều nam nhân...”

Nữ quý sợ hãi kêu lên: “Ta chỉ nghe qua nhất phu đa thê, chưa bao giờ nghe tới nhất thê đa phu, người — đồ nữ nhân không tuân thủ nữ tắc! Đừng để khí tức lăng lợ của người dính lên người ta!”

Không tuân thủ nữ tắc đúng là từ quen thuộc, trước khi chết bị người nói tới ta có vết chai. Ta bất đắc dĩ nhìn qua Hoa Tử Tiêu: “Cô ta không thích ta, huynh tiếp tục ở lại khuyên đi. Ta về thành tìm cha ta.”

“Vừa khéo ta cũng có việc phải về, chúng ta đi cùng thôi.” Hoa Tử Tiêu lại cúi người nói với nữ quý kia: “Cô nương, ta quay về tìm người đến giúp cô.”

Theo dòng Vong Xuyên trở về, Hoa Tử Tiêu nói: “Đông Phương cô nương mới tới âm phủ không lâu, vậy mà đã biết nơi này có thể chế nhất thê đa phu.”

“Ta bị cha kiên quyết gán cho ba trượng phu, có thể không biết sao.”

Hoa Tử Tiêu ngăn người, lập tức cười nói: “Nàng có lẽ là người thành thân nhanh nhất mà ta gặp ở đây đây.”

Nhìn nụ cười khuyhnh đào chúng sinh của y, tim của ta rất không biết đầu đập nhanh vài nhịp, lại càng xác định đầu mối của cha chẳng đúng gì hết. Ta nói: “Hoa công tử liệu có từng nghe qua Đông Phương Mặc?”

“Nguyệt Kinh đại nhân là quý đế một phương, ta hiển nhiên là nghe qua. Ông ấy cùng nàng cùng họ, không biết có phải trùng hợp?”

“Ông ấy là cha ta.”

“Thì ra Đông Phương cô nương là thiên kim quý đế, thất kính.”

Nghe thấy từ “Quý đế” này, trong đầu ta hiện lên cảnh bộ dáng cha già hút thuốc đánh bài tới mất hồn, không cách nào liên hệ được hai khái niệm này.

“Đâu có đâu có, quá khách khí rồi. Ta chỉ muốn hỏi, Hoa công tử có quen biết gia phụ?”

Hoa Từ Tiêu cười nói: “Ta biết ông ấy, ông ấy hẳn là không biết ta quá rõ.”

Xem ra Hoa Từ Tiêu và cha già không có kết thù kết oán, việc kia không phải do cha xử lý theo cảm tính. Nhưng mà nói Hoa Từ Tiêu bộ dáng dọa người không cho ta tiếp xúc với y thì thật không hiểu nổi, dù sao quý thân của Thang Thiếu Khanh và Tạ Tất An cũng đủ dọa người rồi, nhất là lúc Tạ Tất An hóa quỷ, đầu lưỡi thực sự là một ác mộng, bản thân ta hóa quỷ khi soi gương cũng có thể dọa mình chết khiếp, quý thân của Hoa Từ Tiêu có thể khủng bố tới mức nào?

Trực tiếp hỏi về quý thân của y trông thế nào thì không ổn lắm, ta suy nghĩ lúc lâu chỉ có thể nói quanh co lòng vòng: “Nhân thân của Hoa công tử có lẽ là đẹp nhất mà ta từng thấy, giống như ở dương gian vậy.”

Hoa Từ Tiêu nao nao, nói: “Ta không có nhân thân.”

Ta mở to mắt nhìn: “Huynh không có nhân thân? Chẳng lẽ đây là... Quý thân?”

Đúng lúc này chúng ta đi tới cầu Nại Hà, Hoa Từ Tiêu nói: “Ta thấy người quen, đi tâm sự với ông ấy thôi.”

Đứng cạnh cầu Nại Hà là một ông lão tóc bạc y phục tinh tế. Hoa Từ Tiêu nói: “Lục gia, chân đứng không sợ tê sao.”

Ông lão nói: “Lão thái bà ở dương gian thân thể rất tốt, ta thấy bà ấy sống khỏe mạnh như thế thì rất vui, bao lâu cũng có thể chờ.”

Tình cảm vợ chồng lâu năm luôn khiến người ta cảm động, mấy quý trẻ tuổi cũng đứng bên cầu như gặp được bề trên, đều lệ nóng doanh tròng xúc động.

Ông lão nói: “Mỹ nhân công tử, ta chết cũng đã được hơn ba mươi năm, lúc ấy đã thấy công tử đứng đây rồi, ngay cả quý đế có khi cũng đầu thai du ngoạn nhân gian, người sao không muốn chứ?”

Hoa Từ Tiêu nói: “Không phải lần trước Lục gia đã hỏi qua ta sao, ta đã nói rồi, ta thích U Đô. Đầu thai, chưa hẳn có thể vui vẻ như bây giờ.”

“Âm khí U Đô quả nặng, rốt cuộc chỉ là tạm ở, người sao phải tội làm vậy.”

Hoa Từ Tiêu cười cười, tạm biệt ông lão rồi đi tới chỗ ta.

Kỳ thực nghe bọn họ nói vậy, ta mới phát hiện lục đạo luân hồi này có thật nhiều quy củ, thí dụ như chúng quý nhất định phải đi qua Quý Môn quan, nhất định đi cầu Nại Hà, nhất định uống canh Mạnh Bã, thai cũng nhất định phải đầu. Nếu người không chuyển thế không đầu thai, người chắc chắn là quái thai.

Kỳ thực ai quy định nhất định phải chuyển thế? Chỉ là người ta nhất định coi đó là khuôn phép thôi.

Ta nói: “Hoa công tử, ngoại từ Diêm La vương cùng hai vị Vô Thường công việc bận rộn quán thân, huynh là người duy nhất lưu luyến với âm phủ đấy.”

“Ta không phải lưu luyến âm phủ, chỉ là không muốn chuyển thế. Đối với phần lớn mà nói, chỉ cần chuyển thế, hết thảy đều dễ dàng, hết thảy đều có thể lặp lại.” Hoa Từ Tiêu lấy sáo chỉ cầu Nại Hà. “Nhưng với ta mà nói, thực sự bước qua cầu này, uống bát canh kia, thì xem như là kết thúc rồi.”

Y nói như vậy, lại kích thích lòng hiếu kỳ của ta.

Nhưng dù sao ta và y cũng mới quen biết, hỏi nhiều là mạo phạm, chỉ nói với y vài câu rồi tạm biệt khi cả hai đã vào U Đô.

Sau đi vào thành, ta bỏ qua phán quan điện, trực tiếp đi tới Diêm Vương điện tìm cha. Quả nhiên, Diêm La vương, đầu trâu mặt ngựa lại cùng ông làm thành một bàn. Thấy ta tới, cha gạt tẩu thuốc, hỏi: “Mị Mị, vấn đề công việc con tìm vị phụ là không đúng rồi, phải đi tìm tiểu tử Thiếu Khanh kia, nó sẽ an bài một chức tốt cho con.”

Tại sao ta không đi tìm Thiếu Khanh ấy à?

“Phu nhân, ta không đành lòng để nàng ở ngoài dãi dầu sương gió. Nàng chỉ cần ở nhà đánh đàn trồng hoa, chờ tướng công ta đây đem toàn bộ bạc kiếm được về cho nàng tính toán là được rồi.”

— trích nguyên lời Thiếu Khanh.

Ta vẫn còn đang hóa đá, cha lại bổ sung thêm một câu: “Về phần ba vị phu quân của con, chúng ta tùy ý cho con lo hi sự cùng họ. Mặt ngựa, bài này ta chơi, người mau đi giúp con gái ta lật hoàng lịch tìm ngày lành tháng tốt...” Nói đến đây, thân hình ông có chút run lên, là do ta vỗ vai ông.

“Con gái à, có chuyện gì từ từ thương lượng, bài này vì phụ không đánh nữa...” Cha rút cuộc buông đầu thuốc hạ mặt chược, sợ hãi rụt rè nhìn ta, chuyên tâm thành thân giúp ta an bài một ti chức.

Không phụ kỳ vọng của chúng phu, làm nữ dạ xoa, tư chức được chọn chính là đề đốc Quý Môn quan. Đề đốc Quý Môn quan là gì? Đó là lấy Quý Môn quan là nơi bắt đầu, đi vào trong U Đồ, tuần tra quan sát trong phạm vi trăm dặm, phạm có người gây sự, chém.

“Mì Mì, trong người con máu của vị phụ, cho bọn tiểu quý kia biết lợi hại.” Cha ít khi nhiệt huyết mà vỗ vai ta. “Nếu làm không được, cứ tìm vị phụ, vị phụ lập tức đổi chức khác cho con.”

Có lẽ là do áy náy, với ta, cha luôn có chút cứng chiều và sợ hãi.

Kỳ thực trước kia trở thành “lão rùa già cầm tinh cá chạch”, ông ấy thanh liêm tới muốn chết. Tới mức nào sao? Nói ngắn gọn, chính là ngay cả lúc ta đây tháng tặng dư mùi lượng bạc cũng sẽ bị đóng cửa thả chó.

Năm đó, cha là quan tham nghị tam phẩm, thành thực mà nói, chức quan này ở kinh thành cấp phẩm chỉ là con kiến, nhưng công việc của ông ấy được tiếp xúc với thừa tướng, người thúc ngựa tặng lễ tới nịnh nọt nhà chúng ta năm nào cũng có, tháng nào cũng thấy.

Trong mười năm cha làm quan, đồng môn đi thi tiến sĩ đều thăng chức rất nhanh. Trong khi cha vẫn giống như hai mươi năm trước làm một tiểu tham nghị, thành thành thật thật mỗi tháng nhận lương bổng hơn hai mươi lượng sống qua ngày. Thân thích bên mẹ ta luôn ý kiến chuyện này, nói ông không hiểu đường làm quan không biết xoay xở, nói hai mươi lượng bạc này mời bọn quan viên ăn một bữa cũng không đủ. Mẹ ta cũng chịu ảnh hưởng ít nhiều, nhưng tới giờ vẫn không nói ra ngoài miệng.

Sau này hữu thừa tướng qua đời sau căn bệnh nặng, thừa tướng mới nhận chứng chẳng hề che chở ông ấy, bọn quan viên trước kia bị ông từ chối đẩy ra ngoài cửa không tồn tới nửa năm đã đuổi cả nhà chúng ta ra khỏi kinh sư, đưa cha tới bờ “Thăng quan.”

Bảy năm sau đó, mẹ ta quá cảm tức, nói thẳng ra giống như nữ quý địa phủ vậy. Điều này ít nhiều cũng ảnh hưởng tới cha, nhưng cho tới giờ cha cũng không nói ra khỏi miệng.

Bảy năm sau, phản quân đánh tới biên giới, đại ca của ta bị địch nhân trùng trùng điệp điệp bắt sống chém đầu té cò. Đến tận bây giờ ta còn nhớ rất rõ, lúc ấy thăng đường, mấy chữ “Gương sáng treo cao” treo cao mà rỗng tuếch. Mẹ chuẩn bị uống thẳng một chén hạc đỉnh hồng, cha đâm nhị ca, rồi vùng kiếm tới chỗ ta, rồi dùng tay đúng một tích tắc trước khi vùng kiếm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, triều đình phái Trần quốc tướng quân cùng Tiểu vương gia tới bình địch phản tặc, ta mới may mắn không bị chính cha mình chém chết, hy sinh thân mình vì nước. Sau đó, hành động trung liệt vĩ đại của cha được hoàng thượng biết đến, lập tức thay thế luôn hữu thừa tướng vừa mới bị phế kia, mẹ trở thành nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đại ca nhị ca được phong cho thụy hào dài ngoằng, an táng ở hoàng lăng, ta được chỉ hôn cho Trần quốc tướng quân, đồng thời mẹ cũng được một đám cửu cửu di di tăng bốc tới gà chó biết bay... Tóm lại, khi cha qua tuổi năm mươi mới rút cuộc xuất đầu.

Ba năm sau Tiểu vương gia không biết lấy đâu ra chí khí, sống chết muốn Hoàng thượng bỏ việc cưới xin của ta muốn ta chỉ hôn cho hắn. Nhưng cha già cũng khá là uy vũ, rút cuộc vẫn thỏa mãn tâm nguyện của ta, gả ta vào gia môn của Dương tướng quân.

Chỉ là từ đó về sau, cha cũng càng ngày càng nghĩ không thông. Gian khổ học tập mười năm, xấn lưng xấn áo cố gắng mười năm cuối cùng thăng quan tiến chức cũng nhờ đầu hai đứa con đôi lầy, chuyện này nghe thế nào cũng có chút không hợp lý. Nhưng mà ông ấy một giọt nước mắt cũng không rơi, không hề gét chết bọn vô liêm sĩ trung thư tỉnh trước kia khiến ông “Thăng quan”, mà làm một sự lựa chọn vĩ đại mà chính xác: ông ấy cùng bọn họ thông đồng làm bậy.

Điều này khiến tiệc rượu đầy tháng của đệ đệ ta hoàn toàn khác biệt, còn có vòng eo của ông ấy càng ngày càng to ra thấy rõ.

Mười năm còn lại của cha béo lên hơn bốn mươi cân, mỗi ngày ăn uống thịt cá đánh bài đến ngu cả người. Có một ngày cả gia sản đều đánh bạc thua hết sạch, tim của ông ấy vốn không tốt, lúc ấy thờ cũng không ra hơi, cứ thế ra đi.

Ông ấy qua đời lúc Trần quốc tướng quân sắp bị ta khắc chết, cho nên tình hình nhà chúng ta so với mười năm trước còn thảm hơn. Lúc bọn thị vệ trong nhà cướp sạch gia tài bạc triệu của cha, mẹ nói với ta: “Chuyện làm quan chính là như vậy, người thanh liêm, bọn quan viên người không đầu được; người hủ bại, hoàng thượng sẽ chẳng bỏ qua. Đúng cũng là sai lầm, sai cũng là sai lầm, dù sao con người ta mở mắt nhắm mắt là vài thập niên, không bằng cứ dễ vậy đi.”

Cho đến bây giờ ta vẫn không hiểu mẹ nói “cứ dễ vậy đi” là thế nào. Ta chỉ biết bản thân từ đó về sau không còn hi vọng gì, dù sao người thân đều chết cả rồi, về phía tình yêu thì cả trái tim chỉ đặt trên người Dương Vân. Đường như là không bao lâu kể từ khi gặp mặt lần đầu tiên, ta cũng muốn giống như họa bì nữ quý cả người sung phù kia, chỉ cần có thể gả cho hắn, chẳng e nấu cơm giặt giũ cho hắn, ăn thức ăn thừa của hắn, rửa nước thừa của hắn. Chẳng e chính mắt nhìn thấy hắn thê non hèn biền với nữ nhân khác, bản thân mình chỉ là kẻ thay thế, tất cả đều có thể làm bộ như hiểu gì cả, cam tâm tình nguyện.

Nữ nhân nhiều lúc là như vậy, đặt bản thân mình ở chỗ để nam nhân xem thường, một khi đối phương thật sự làm ra chuyện xem thường mình, lại sẽ thẹn quá hóa giận.

...

Ta rất nhanh đã bắt đầu công việc của một đề đốc. Mỗi ngày hóa thành quỷ thân, một nhóm tiểu dạ xoa, từ Quỷ môn quan tới phùng Cốt Thân, từ phùng Cốt Thân tới phùng Huyền Kiếp, từ phùng Huyền Kiếp tới Tam Tiên Lâu, lại từ Tam Tiên Lâu tới Tây thành... Không thể không nói chức vị này vừa nhân nhả lại vừa uy phong, ngoại trừ mấy dạ xoa già trẻ theo sau lủ rủ khiến đầu óc có chút đau, mọi mặt khác ta đều cảm thấy thật viên mãn.

Hai ngày sau, ta đang đi tuần ở Quỷ môn quan, thấy một xe ngựa sơn hoa văn chạy tới trước mặt, Hoa Từ Tiêu và thư đồng Ý Sinh đi ra từ bên trong. Hoa Từ Tiêu nhìn nhìn ta: “Đông Phương cô nương, ta đã phái người đi thăm dò manh mối của nữ quỷ họa bì bị chìm lông heo lần trước, giờ đã có kết quả, nàng có muốn đi theo ta tìm cô nương ấy?”

“Được thôi.”

Ta bảo nhóm tiểu dạ xoa tiếp tục tuần tra, còn mình thì theo Hoa Từ Tiêu ra khỏi Quỷ môn quan.

“Nàng xem, trên thực tế quan nhân của nàng ta chẳng được như vậy. Hắn ở dương gian sớm đã có người tình mới.”

Hoa Từ Tiêu lấy ra một mặt gương, bên trong hiện lên bộ dạng trượng phu của nữ quỷ họa bì. Hắn đang ôm một nữ tử mỹ mạo khoảng hai mươi tuổi nằm trên ghế khanh khanh ta ta, hai người đều y quan không chỉnh, vẻ mặt biếng nhác một mối, giống như là vừa xong chuyện tốt.

Hoa Từ Tiêu nói: “Thực tế quỷ họa bì kia bị trượng phu của nàng ta và tình nhân hại chết, bọn họ hạ dược trong thức ăn của gia đình và nàng ta, khiến gia đình đó xâm phạm nàng ta lúc ngủ, cuối cùng đề hàng xóm tới tố giác.”

Thấy đôi nam nữ không biết liêm sỉ kia thân thiết, ta nhủ thầm nói: “Nam nhân này sao không trực tiếp nạp thiếp, ngược lại muốn hại chết thê tử kết tóc của mình?”

“Bởi vì họa bì quỷ muốn quan hệ một vợ một chồng, thà chết chứ không nhường.”

Nghe câu này, đầu óc ta trong khoảnh khắc trống rỗng, nhớ tới một cảnh tượng tương tự.

Năm đó, người nọ hấp hối trong lòng ta, cứ luôn miệng xin lỗi. Đòi ta ít có khi nào mắt không chế như vậy, cũng không quan tâm là hắn sắp chết, mắng hắn xối xả. Khi đó bản thân vô cùng rối loạn, mắng cái gì cũng không nhớ rõ, ta chỉ biết cuối cùng mình có hỏi hắn một câu:

“Đây là lí do nhiều năm như vậy ngay cả tay thiếp chàng cũng không muốn chạm vào? Chàng thích nàng ta, thiếp cũng không để ý chàng nạp thiếp, nhất định phải đối xử với thiếp như vậy sao!”

“Mị Nương, ta rất xin lỗi nàng. Nhưng mà, nàng chỉ có thể nhận tình cảm một với một...”

Sau khi hắn chết, ta cảm thấy cảnh tình này thật đáng cười, thứ nhất trượng phu chết rồi thân ta vẫn nguyên vẹn, thứ hai hắn khi chết vẫn vì nàng ta, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ.

Sau khi trở lại kinh thành, người thân thích dù không nói gì, thực tế sau lưng đều vụng trộm oán ta tham sống sợ chết, không ở trên chiến trường mà đi theo hắn.

Kỳ thực, ta đây một mình lẻ loi thúc ngựa chạy từ kinh thành tới biên cương, có lòng muốn có thể cùng chết chung một chỗ với hắn. Nhưng mà, cuối cùng hắn lại lưu lại cho ta một câu hỏi, ta lấy mặt mũi gì mà đi theo hắn?

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Họa bì (Nhị)

Tình yêu vốn là như thế, mục thấu xương, tới chết không thay

(ái tình nguyên bản như thừ, hủ hủ triệt cốt, chí từ bất du)

Ta và Hoa Từ Tiêu lại tìm thấy họa bì quỷ kia. Nàng ta vậy mà đầu cứng như đá hoa cương, cứ ngồi một chỗ cạnh dòng Vong Xuyên, mấy ngày mấy đêm. Nàng ta là quỷ họa bì, cả người đầy nước cứ ngồi chỗ thông gió như vậy, tuy không còn sưng như lúc mới gặp, nhưng thân thể mục nát đã bắt đầu có mùi.

Điểm khác biệt lớn nhất của quỷ họa bì với quỷ khác chính là không có năng lực phục hồi, cho nên hơn phân nửa quỷ họa bì ta gặp trước đây đều vô

cùng yêu quý thân thể bản thân, chỉ cần điều kiện cho phép, bọn họ nhất định sẽ bọc một tầng da người phòng ngừa thi thể bên dưới thối rữa quá nhanh. Nhưng mà nữ quý họa bì này hiển nhiên cao quý hơn một chút, dù trên người chui đầy giòi, dù ruồi bọ bay đầy đầu, cũng không ảnh hưởng tới tình yêu kinh thiên động địa của nàng ta. Đối với tình nhân chấp nhất si mê như vậy, ngay cả mỹ nhân Từ Tiêu bụng đầy cảm tử cũng phải do dự thật lâu mới bước qua ngả bài với nàng.

Cũng từng trải qua, ta đại khái là đoán được họa bì quý này sẽ làm gì. Quả nhiên, âm thanh thê thảm chói tai có lực xuyên thấu của họa bì quý này vang vọng hai bờ Vong Xuyên, truyền thẳng đến Hoàng Tuyền. Đôi bàn tay không ngừng đào mảnh đất trước mặt, điên cuồng lác đầu, thét đến khản giọng:

“Người gạt ta, người gạt ta! Ta không tin!! Ta không tin!! Ta không tin!! Chẳng chỉ yêu một mình ta, chẳng không thể đối xử với ta như vậy! Các người ghen tị, các người đang ghen tị ——!!”

Âm thanh này nghe thật sự thảm thiết, ta không nhịn được mà nhăn mặt. Hoa Từ Tiêu đúng là lão quý lâu năm, không hề sợ hãi bộ dạng vừa đáng thương vừa khủng bố kia, ngồi xổm xuống nhân nãi đưa nàng ta xem cảnh trong gương. Giờ thì tốt rồi, tiếng kêu thảm thiết kia cao thêm mấy bậc, tâm can nhỏ bé của ta đều bị nàng ta kêu cho loạn hết lên.

Cái gì cần nói cũng nói rồi, Hoa Từ Tiêu có lẽ cũng biết lúc này khuyên nàng ta đầu thai cũng không được, liền xoay người cùng ta rời đi.

Đi vài dặm đường mà vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc, ta thật sự có chút không đành lòng: “Đúng là oan ức, chẳng lẽ không thể trừng phạt trượng phu của nàng ta thật đáng đời sao?”

Hoa Từ Tiêu nói: “Ta đã nộp sổ lên Phong Đô đại đế, sau khi hán chết sẽ luân hồi xuống mười tám tầng địa ngục. Chỉ là cô nương này lại không muốn đi qua Quỷ môn quan, nếu bỏ lỡ cơ hội tốt để đầu thai, thì cũng không có kết quả tốt.”

Ta gật gù đầu: “Vậy ngày mai chúng ta lại tới khuyên nhủ.”

Hoa Từ Tiêu ngừng một chút, nhìn sang ta, nói: “Đồng Phuong cô nương, thực sự muốn đi cùng ta tới sao?”

“Dĩ nhiên.”

Hoa Từ Tiêu gật đầu, phản ứng vẫn lãnh đạm như trước, nhưng khóe mắt lại hiện lên ý cười nhân nhật: “Vậy ngày mai ta tới Đình Vân các đón nàng.”

Trở lại Đình Vân các, ta quả thực không thể tin nổi hai mắt mình: trong phòng khách sương khói lượn lờ, ở giữa bày một cái bàn vuông, cha già, Nhan Cơ, Tạ Tất An, Thang Thiếu Khanh đang ngồi thành một vòng chơi mạt chược.

Thang Thiếu Khanh hiếm khi nghiêm túc mà nhìn chăm chăm bài trước mắt, như là trên mỗi khối mạt chược viết kinh văn niệm đi niệm lại; Tạ Tất An nhấc nhấc lông mày, liếc nhìn hân; lão cha được người gọi là lão rùa già, sự nhân nãi tốt vô cùng, dùng cái móc nhỏ khuấy khuấy thuốc bên trong tấu, còn thỉnh thoảng thổi một cái; chỉ có Nhan Cơ thì không yên, giấy vàng đập trên mặt ghế, một tay chống cằm, vẻ mặt rất không kiên nhẫn nhìn Thiếu Khanh: “Người sắp nhìn chín đồng này đến rồi mặt rồi đấy, ngửa bài đi.”

Thiếu Khanh cả kinh nói: “Người dám nhìn lên bài ta!!”

Nhan Cơ chớp chớp đôi mắt đầy yêu mị: “Nén hương kia đốt cũng xong rồi, người trình độ này thì đánh bài gì, về nhà mà sinh con đi.”

Rốt cuộc Thiếu Khanh cũng ngửa một đồng, Nhan Cơ dùng ngón cái và ngón giữ bắn ra hai đồng: “Tên gốc họ Thang, ăn.”

“Người... Người ăn ta!”

“Cứ ăn người đấy, thì sao.” Nhan Cơ cười đến run rẩy cả người.

Cha già lúc này mới không nhanh không chậm ngậm tấu soạn bài, bộ dạng vô cùng bí hiểm.

Đúng lúc Thiếu Khanh thấy ta, ném cho ta một ánh mắt ứa ra tình quang. Ta vòng phía sau đi nhìn bài của hân, lại nhìn nhìn Nhan Cơ, cảm thấy vận may tốt như vậy mà Thiếu Khanh cố gắng đầu lại không dễ dàng gì. Nhưng mà nếu ta nhớ không lầm, đây là lần đầu hân chơi mạt chược.

Ta ngồi xuống cạnh Thiếu Khanh, giúp hân ra bài.

“Mị Mị đã về rồi.” Cha nhả ra một miệng khói, tay kẹp điếu thuốc, một tay lật bài mình.

Khuôn mặt Tạ Tất An dưới đèn treo trông thật anh tuấn, nhưng nhìn thể nào cũng không giống người lương thiện: “Nương tử giúp đỡ tiểu vương gia, nếu tiểu vương gia lại thua, mặt mũi chẳng phải là mất hết.”

Nhan Cơ thở ra một hơi: “Đây là chuyện của nam nhân, nữ nhân xem nào nhiệt gì chứ, đi qua một bên đi qua một bên đi.”

Ta liếc nhìn họ một cái, thấy Thiếu Khanh xếp bài càng ngày càng loạn, trực tiếp đẩy tay hân để ra bài, ăn luôn cha già. Mà Thiếu Khanh tên này vận may không phải tốt bình thường, bài hân sờ tới dường như đều một màu đồng nhất, hơn nữa lại có ta hỗ trợ bên cạnh, không tới mấy lần ra bài đã khiến sắc mặt của cả hồ ly lăng ló và Vô Thường gia đều thanh đổi.

“Mị Mị, bài này chúng ta đánh sau, chuyện chính sự quan trọng hơn.”

Vẫn là cha già hiền ta nhất, nhưng ta há có thể dễ dàng buông tha cho, dùng ngón cái và ngón giữa soạn bài đọc bài, đẩy bài ra ngoài:

“Thuần nhất sắc, hò.” Xong xòe tay ra, lấy tẩu thuốc cũng lão cha hút một ngụm, mắt không thèm nhìn hai nam nhân kia, chỉ ngón tay ngoắc ngoắc với họ.

“Phu nhân, quả nhiên nàng lợi hại nhất.” Thiếu Khanh mừng tới rơi nước mắt ôm vai ta.

“Làm sao có thể, hẳn là trùng hợp thôi...” Nhan Cơ mang vẻ mặt không thể tin nổi.

“Nương tử ra tay quả nhiên không giống bình thường, chúng ta tiếp tục luận bàn lần nữa.” Tạ Tất An không tự ti không kiêu ngạo đẩy bạc ra.

Mấy vị thiếu gia vương gia Vô Thường gia này muốn đấu với ta sao, còn không nghĩ xem trước kia ta lăn lộn chốn nào. Trong tâm ta tràn đầy kinh thường và ý muốn chơi đùa, ai biết cha già lại cảm động đi vỗ vai ta: “Thấy các con hòa hợp như thế, vì phụ nghĩ ba ngày sau hôn lễ cứ thế mà cử hành đi!”

Thực ra thì ta không hút thuốc, trước kia vì đối với trường hợp đặc thù của Lệ Xuân Viện, chỉ học được trọn vẹn tư thế hút thuốc mà thôi. Nghe cha già nói như vậy, khỏi lập tức phun ra từ lỗ mũi, ta bị nghẹn, ho tới rớt nước mắt:

“Cái gì, cái gì...”

Cha hồ hời dọn bài, đôi mắt tràn đầy nước mắt hiện ra từ trong sương mù: “Vi phụ tâm ý đã quyết, ba ngày sau bốn con tổ chức đại hôn!”

Cách cha nhìn nhận mọi việc đúng là lập dị, tí như trên bàn mặt chước vợ chồng hòa thuận, thì đây chính là phượng hoàng bay xa, tốt lành trăm năm.

Lúc canh ba ta hình như là nghe thấy Nhan Cơ oán thán kêu mệt, cuối cùng bọn họ mới tan bàn đi ngủ.

Chuyện ép duyên này đúng là thật đáng sợ, nhưng lại không tìm được lí do từ chối, sáng sớm hôm sau, từ ác mộng tỉnh lại, ta đi từng bước khề khàng xuống lầu chuẩn bị lấy mấy cái bánh bao nguội trong tủ phòng, lại thấy bóng lưng của một tổ y nam tử.

Tóc của y dài tới thắt lưng, lúc này tóc đen buông thông vắt trước ngực áo, vài sợi rơi tùy ý trên vai, ẩn ẩn lộ ra bên mặt thanh tú. Vốn tưởng Thiếu Khanh, nhưng tóc Thiếu Khanh không dài như vậy, bờ vai cũng rộng hơn một chút. Nam nhân này tương đối gầy, cũng không có một đầu tóc bạc của Nhan Cơ. Thấy y ở trong tủ phòng đi ra đi vào, ta vừa định mở miệng hỏi ai, y đã nghe tiếng quay đầu lại, hơi hơi sừng sốt:

“Dậy rồi à?”

“Vô... Vô Thường gia?” Ta nhìn y từ trên xuống dưới, vô cùng kinh ngạc.

“Cũng không phải lần đầu gặp ta, nàng làm về mặt đó làm gì.”

Nhìn thấy ánh mắt coi khinh người khác kia, ta mới thờ phào nhẹ nhõm. Vẫn là Tạ Tất An lúc bình thường. Nhưng mà nhìn y vừa cảm bát đĩa vừa xúc cháo, ở nhà lại ăn mặc tùy ý như vậy, thật sự là không thể nào liên tưởng tới câu hồn âm soái dùng thẻ chiêu hồn đội mũ cao bay tới bay lui.

Không biết ngốc ra bao lâu, y đã mang cháo loãng và bánh bao đặt trước mặt ta. Hai người chúng ta nhìn nhau, y bổ sung thêm: “Nét mặt đó là sao? Bên trong không có thêm thịt hay máu người.”

“Sao huynh sáng sớm đã dậy nấu cơm rồi?”

“Công việc của Vô Thường vô cùng bận rộn, ngày ngày đi sớm về trễ, nương tử lại cho rằng ta nhàn nhã giống nàng.”

“Ý ta là, sao huynh phải tự mình xuống bếp nấu cơm? Việc này cứ sai nha hoàn làm là được rồi.”

“Không phải ai cũng giống nàng, sinh ra là có nha hoàn nấu cơm ăn. Thật sự là một đại tiểu thư không biết khó khăn, nếu như không có người hầu hạ, nàng sớm muộn cũng bị đói chết.”

Cũng không biết có phải do thay đổi kiểu tóc và y phục hay không, lực sát thương ngày hôm nay của Tạ Tất An kém hơn rất nhiều. Tóc của y vừa dài lại vừa dày, buông rũ trước mặt càng tăng vẻ khôi ngô tuấn tú. Kì thực so với Hoa Tử Tiêu, ta lại thích diện mạo của Tạ Tất An hơn. Tạ Tất An tuy tuấn tú, nhưng cho dù là diện mạo hay tính cách đều khiến người ta thấy chân thật. Hoa Tử Tiêu quá đẹp, quá khó tin, tính cách cũng mờ ảo khó hiểu, thật giống một u hồn phiêu lãng dưới âm phủ.

Uống mấy ngụm cháo loãng, ta cảm ơn Tạ Tất An, đang chuẩn bị đi ra ngoài thì y bỗng dung đưa ta một cái gương: “Đây là Sinh Tiền kính, mặt trước chiếu nhân thân khi còn sống, mặt sau chiếu quỷ thân sau khi chết, nàng cứ mang theo đi, đề phòng mọi trường hợp.”

“Vì sao?”

“Nhìn nàng rõ ràng là người dễ bị vẻ ngoài mê hoặc, đầu óc cũng không thông minh lắm, gặp quỷ lạ nhất định phải dùng kính này chiếu, bằng không nếu bị người ta lừa ăn mất thì Nghiệt Kính đại nhân sẽ giết chúng ta.”

“Người dễ bị vẻ ngoài mê hoặc?” Ta liếc xéo y. “Ý huynh là ta không sớm nhìn ta huynh lười dài sao?”

Ta Tất An trừng lại ta một cái, hất cằm chỉ ra ngoài cửa sổ: “Cái kẻ bên ngoài kia, đừng nói với ta là nàng mới biết y vài ngày đã nhìn được bên trong y.”

Ta thò đầu ra ngoài cửa sổ, thấy Hoa Từ Tiêu đang đứng ở dưới lầu.

Ta Tất An nói: “Quả thật quý thân của y không dọa người như đồng loại, nhưng tính cách thì phải cẩn thận chút. Người có thể nhìn thấu y chón âm phủ này, e rằng chỉ có chính y.

...

Trời mới tờ mờ sáng, trên đường phố Hồi Hồn chỉ có vài quý hồn lơ lửng. Tiến giấy trắng bay qua bay lại, bay đầy đường giống như trận tuyết lớn.

Ta chạy xuống dưới vẫy vẫy tay với Hoa Từ Tiêu: “Hoa công tử, sớm như vậy?”

Hoa Từ Tiêu nói: “Ta đánh thức nàng à?”

“Huynh đâu có phát ra âm thanh, làm sao mà đánh thức ta? Là ta ngủ không ngon thôi...” Ta hắt hơi một cái. “Đi thôi, chuyện cô nương kia quan trọng hơn.”

“Được.”

Y mỉm cười với ta, sóng vai cùng ta bước lên phía trước.

Cũng không biết có phải là do quý và người khác biệt rất lớn hay không, có lẽ hơi nhạy bén hơn chút. Khi cùng Hoa Từ Tiêu bước đi trên phố Hồi Hồn, ta bỗng nhiên phát hiện nơi này giống với phố phường dương gian rất nhiều, đi tới đi lui, sẽ có cảm giác từng quen biết. Như là đã từng tới hơn trăm hơn ngàn lần, chỉ là một lần cũng không nhớ được.

Chúng ta lại lần nữa đi tới bên dòng Vong Xuyên, lại không ngờ rằng nữ quý kia đã biến mất. Cả hai đi tìm vùng lân cận ven sông một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng nàng ta đâu, quyết định quay lại trong thành hỏi quý sai xem liệu nàng ta có phải đã vào thành không, đột nhiên thấy trên đường Hoàng Tuyền đối diện có một nữ tử xinh đẹp vô cùng quen mắt.

Có một cái chảo sắt lớn đặt trước mặt nữ tử, nàng vừa mới tảng củi cho lửa dưới chảo cháy to chút, đã đứng dậy xoa xoa mồ hôi trên trán.

“Hoa công tử, huynh nhìn cô nương kia xem”

Hoa Từ Tiêu nhìn theo hướng ta chỉ: “Nàng quen nàng ta sao?”

“Huynh không thấy nàng ta rất quen mắt sao?”

“Chưa từng gặp qua.”

“Nàng ta là tình nhân của chồng quý họa bị phải không, ta chắc không nhìn nhầm chứ?”

Hoa Từ Tiêu nhìn chăm chăm nàng ta một lát, cuối cùng gật gật đầu: “Hình như là nàng ta.”

Kỳ thực nữ tử này trẻ tuổi lại xinh đẹp, tuyệt đối có tư chất khiến nam nhân nhìn qua khó quên. Ta những tưởng trong mắt mỹ nhân U Đô, mỹ nhân này cũng lắm cũng chỉ là đỉnh vàng trên tranh, lại không nghĩ tới Hoa Từ Tiêu vậy mà quên luôn cả nàng ta...

Ta hỏi: “Nàng ta cũng chết rồi sao?”

Hoa Từ Tiêu im lặng nhìn nàng ta một lát, bỗng nhiên than một tiếng: “Đúng vậy. Nhưng mà có lẽ khác với tưởng tượng của nàng một chút.”

Ta đang định hỏi nguyên nhân, nàng kia nhìn thấy chúng ta, đứng đối diện vẫy tay với chúng ta, lớn tiếng nói gì đó. Nhưng tiếng nước âm ỉ làm chúng ta cái gì cũng nghe không thấy, nàng ta lại chỉ chỉ chảo sắt trước mặt ý bảo không thể rời đi, làm chúng ta phải đi qua.

Chúng ta tùy ý gọi một thuyền chèo qua sông. Nàng ta chạy nhanh tới chào đón. “Công tử, cô nương, ngày hôm qua ta thật sự quá thất lễ, vẫn mong các vị tha thứ.”

Ta không hiểu gì nhìn Hoa Từ Tiêu. Y khoát tay: “Cô nương không cần để trong lòng.”

“Chuyện gì đây chứ...”

“A, quên mất, ta vẫn đang khoác da của tiểu tiện nhân kia.” Nữ tử kéo kéo da của mình. “Nửa đêm hôm qua, ta có về nhà một chuyến, mặc y phục mới vào. Thế nào, có vừa không?”

Nàng mặc váy phấn nhạt quay một vòng. Nhìn gần mới biết nàng cùng với vị quý họa sư gặp rằm tháng bảy giống nhau, có bộ mặt giả đến không ngờ. Chẳng qua nàng khoác lên người da người còn mới, da thịt vẫn chưa chết hết, cũng lắm chỉ là cơ mặt mất tự nhiên thôi, cũng không cảm thấy đang khoác

da thì thể.

Hoa Từ Tiêu nói: “Cô nương vui vẻ là tốt rồi. Nhưng mà, cô lấy thịt của trượng phu và tình nhân hấn nấu lên sao?”

“Không, ta bóc da của tiểu tiện nhân xong đã ném thi thể vào Nại Hà. Chỗ này chỉ có thịt quan nhân nhà ta, nhưng là nước trong chảo này cũng là nước sông Nại Hà.”

Hoa Từ Tiêu than nhẹ một tiếng: “Chưa được Phong Đô đại đế tự mình phê chuẩn đã ném người vào Nại Hà, sẽ bị hạ xuống địa ngục Vô Gian. Có lẽ tình huống của cô sẽ được xét xử, còn có hi vọng rời khỏi địa ngục Vô Gian, nhưng trọn đời đã định không được siêu sinh, cô sẽ không hối hận sao?”

“Ta không quan tâm.” Họa bì mỉm cười thần nhiên. “Chỉ cần có thể thoát, cứ như vậy khoác da người qua ngày chưa chắc đã không tốt. Về sau, ta muốn biến thành dạng gì thì là dạng đó, muốn nam nhân thế nào yêu thương ta, nam nhân thế ấy sẽ yêu thương ta. Cho dù là trượng phu ai cũng có thể là trượng phu của ta, cho dù là hoàng đế lão tử cũng vậy thôi.”

“Nhưng mà, một khi bọn họ thấy bộ mặt chân chính dưới da người của cô, đừng nói là yêu có khi còn bị dọa tới bệnh không dậy nổi, điều này cũng không sao à?”

“... Thi có sao, cho dù ta không biến thành quý họa bì, cũng sẽ không ai thật tình đối đãi ta. Ngay cả trượng phu ta yêu thương nhiều năm như vậy, cũng thể cả thôi...” Nàng ngồi xuống cạnh chảo, dùng thìa lớn đảo đảo bên trong, thấy nổi lên tóc đen thui và tay chân bị chặt đứt.

Một lần nữa chạy thật nhanh tới thuyền, ta không nhìn được quay đầu lại nhìn nàng ta, thấy trên khuôn mặt phủ da người chết kia tràn đầy nét cười, cả người không thể thoải mái nổi.

Trên thế gian này có biết bao giai thoại của tài tử giai nhân đều như vậy, khởi đầu mỹ lệ, kết thúc kinh hoàng.

...

Vốn Hoa Từ Tiêu muốn đưa ta trở về U Đô, nhưng thuyền còn chưa tới bờ đối diện, mưa to đã rơi xuống. Hoa Từ Tiêu từ đầu thuyền lấy một tấm vải xanh biếc phủ lên đầu chúng ta, nhìn Quý Môn qua ở rất xa: “Sớm biết sẽ mưa thì đã thuê xe ngựa rồi. Bây giờ đa số xe ngựa đã bị thuê, đường trở về còn lâu lắm... Đông Phương cô nương, hay cô nương tới nhà ta ngồi một lát?”

“Nhà huynh ở chỗ nào?”

Kỳ thực lúc này khoảng cách giữa chúng ta không gần, nhưng phủ tấm vải này lên thì thấy không gian thật chật hẹp, nếu thuyền chỉ hơi chút lắc lư thôi ta sẽ phải nhào lên người y. Hoa Từ Tiêu vẫn mặc xiêm y đỏ thẫm, vậy mà tấm vải xanh biếc màu lá cây kia phủ lên tóc đen của y lại không hề có chút phản cảm, ngược lại càng khiến khuôn mặt y trở nên xinh đẹp.

“Ở thượng du Vong Xuyên, từ chỗ này tới tương đối gần.”

“Được.”

Hoa Từ Tiêu không đáp lời, chỉ hạ mắt mỉm cười với ta, rồi nhìn về phía tận cùng Vong Xuyên.

Mưa càng ngày càng lớn, nhưng nam tử cường tráng ngồi đối diện với chúng ta dường như không có cảm giác, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm Quý môn quan bờ bên kia, từ đầu tới cuối ngay cả nước mưa trên mặt cũng chẳng buồn lau.

“Vị tráng sĩ này, chỗ này còn một tấm vải, có muốn che chút hay không?” Ta đưa một tấm vải khác cho nam tử kia.

Nam tử đó lúc này mới quay đầu lại, lắc đầu: “Không cần, cũng sắp tới rồi, ta lập tức qua sông.”

Hoa Từ Tiêu nói: “Ta ở âm phủ đã nhiều năm như vậy, rất ít khi gặp người vội vã muốn vào Quý môn quan. Có thể hỏi là do đâu không?”

Nam tử vò đầu, mắt trong mưa to khó khăn không mở được: “Ta muốn tìm chủ tử của ta.”

Hoa Từ Tiêu nói: “Trung tâm như thế, thật sự khó thấy.”

Nam tử kia vẻ mặt sợ sệt, đột nhiên ôm đầu khóc rống lên: “Không, ta không trung tâm! Là ta hại chết nàng! Nam chủ tử nhà ta vì muốn cưới tình nhân vào cửa, hạ được trong thức ăn của ta và nàng, hại ta gây ra việc bất trung bất nghĩa với nàng, còn hại nàng bị tẩm lỏng heo, là ta hại nàng!”

Ta và Hoa Từ Tiêu nhìn nhau, không quay đầu lại nhìn quý họa bì đang nấu canh người sống phía xa.

Ta nói: “Người đã biết thế là sai, sao còn khiến nàng...”

“Ta là gia nô của nàng, từ nhỏ đã thích nàng! Cô hỏi công tử bên cạnh cô đi, đã uống thuốc rồi, lại cùng nữ nhân mình thầm mến cô nam quả nữ ở một chỗ, nàng lại chủ động như vậy, nam nhân nào chịu được! Ta vốn muốn sau đó mang nàng bỏ trốn, nhưng mà...” Nói tới đây, nam nhân lại khóc lên, “Sống thì ta vô dụng, ta sinh ra ti tiện, ta không xuống với nàng, nhưng giờ chúng ta đều đã chết, ta nhất định phải tìm ra nàng, nói với nàng tâm ý của ta...”

Hoa Từ Tiêu trầm mặc lúc lâu mới nói: “Nếu nàng chết rồi, bộ dạng và tâm tính đều không còn như xưa nữa, ngươi còn muốn ở cùng nàng sao?”

Đúng lúc này, thuyền cập bờ.

Nam tử rời thuyền nhảy lên bờ, quay đầu nói với chúng ta: “Không cần biết nàng biến thành dạng gì, ta không để ý. Cho dù ta chết một lần lại một lần, ta cũng muốn cùng nàng qua cầu Nại Hà, cùng nhau đầu thai chuyển thế. Đời sau, ta nhất định phải cưới nàng làm vợ.”

Ngay cả khi lực lau đi nước mưa cũng không có, nam tử này chạy vào làn sương mù mênh mông nơi quỷ môn quan.

Con đường trước cửa kia vĩnh viễn âm ỉ chỉ chít tân hồn, lúc này vài vị phán quan vừa câu hồn vừa chỉnh đội ngũ. Dưới cơn mưa to này, không phải bất cứ tân hồn tân quỷ nào cũng có thể nhìn thấy, người lại càng không biết lúc họ còn sống đã có bao cổ sự xảy ra.

...

Có lẽ chuyện của quỷ họa bì này đã khiến tâm tính ta có chút hoảng hốt, người chèo thuyền vung chèo cũng không để ý, nghiêng người một cái, Sinh Tiền kính trong túi rơi ra. Lúc ta nhặt gương lên, vừa khéo là mặt sau chiếu quý thân, bên trong hiện lên bộ dáng hiện tại của Hoa Từ Tiêu. Ta thấy y không chú ý, liền vụng trộm lấy gương qua, dùng mặt trước chiếu y một cái.

Nhìn ảnh chiếu trong gương, ta quả thực không thể tin đây là cùng một người — kỳ thật mặt vẫn giống nhau, nhưng người trong gương, thực sự là một tiên nhân tóc đen như mây áo choàng phiêu dật.

Một tiên nhân xuất trần, vậy mà lại trở thành bộ dạng quỷ mị thế này... Rốt cuộc phải trải qua bao năm dưới âm phủ, mới khiến một nhân tài thay đổi lớn như thế?

Ta có chút xuất thần, cất lại gương vào áo: “Đôi vừa rồi thật khiến người ta tiếc hận...”

Hoa Từ Tiêu lúc này mới cúi đầu nhìn ta lần nữa, trong mắt dập dờn ý cười nhàn nhạt: “Chuyện như thế ở âm tào địa phủ xảy ra rất nhiều. Xem nhiều, cũng sẽ thấy nhạt. Huống chi tình yêu vốn là như thế, mục thối xương, tới chết không thay.”

Thuyền dừng lại ở thượng du Vong Xuyên, chúng ta tới nhà Hoa Từ Tiêu. Trước nhà y là một mảnh rừng trúc, gió thổi mưa rơi, trong rừng trúc tràn đầy âm thanh cành lá. Đi qua rừng trúc, bên trong có một trạch viện màu đỏ, trên biển có ghi chữ “Hoa phủ”.

Tiến vào phủ đệ, Hoa Từ Tiêu phân phó thị nữ lấy khăn lau nước mưa trên đầu ta, còn mình thì vào trong thay quần áo. Quan sát trạch viện của y, ta mới phát hiện nơi này giống như môn hộ của thư hương. Trong phòng khách bày rất nhiều bút giấy, trên tường cũng treo rất nhiều tranh sơn thủy, tranh hoa điệp, tranh mỹ nhân. Nhưng mà nữ tử bên trong mỹ nhân đồ ấy, cho dù tư thế gì hay xiêm y thay đổi thế nào, gương mặt thủy chung ta đã thấy qua — thể tử của Hoa Từ Tiêu.

Chỉ chốc lát sau, y thay một bộ xiêm y màu tím nhạt bước ra, thấy ta đang nhìn chăm chăm bức họa, đi tới nói: “Họa kỹ kém cỏi, mong cô nương đừng chê cười.”

“Rất đẹp mà.” Ta nhìn chăm chăm mấy bức mỹ nhân đồ. “Đó... đều là thể tử của huynh sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta nhớ lần đầu gặp huynh, huynh nói hai người âm dương cách biệt. Lần đó nghĩ huynh là người, cho rằng thể tử huynh đã chết... Xem tình hình bây giờ, nàng hẳn là còn sống, đúng không?”

“Có lẽ vậy.”

“Huynh không biết?”

“Nếu thực sự tìm hiểu, ta có thể biết nàng ấy ở nơi nào. Nhưng ta dù còn sống, đã từ lâu không phải là một người.” Hoa Từ Tiêu ngẩng đầu nhìn nữ tử xinh đẹp trong tranh. “Vẽ nhiều tranh như vậy, chỉ vì tình khó khống chế. Kỳ thực, sớm nên buông tay.”

Nhìn nét mặt nghiêng nghiêng chăm chú xem tranh của y, ta cười nói: “Ta có thể hiểu, vì ta cũng từng si mê một người như vậy.”

Hoa Từ Tiêu cười đáp lại, nhưng không nói tiếp. Không biết là do không có hứng, hay là đã hoàn toàn hiểu được, tóm lại có chút khó xử.

Tới tận hoàng hôn mưa mới hơi tạnh chút, ta mượn Hoa Từ Tiêu một cái ô dầu giấy, chuẩn bị rời đi.

Hoa Từ Tiêu cầm ô đưa ta ra khỏi rừng trúc, ta ngẩng đầu nhìn trời: “Hoa công tử, xin dừng bước ở đây.”

“Không thể để một cô nương một mình về nhà khi trời tối. Ta đưa nàng về.”

“Thật sự không cần, tự ta về là được rồi.”

“Đi thôi.”

Hoa Từ Tiêu hiềm khi nào thấy cứng đầu như vậy, ta lại thật sự cảm thấy phiền y hoài cũng không tốt. Ta nói: “Việc này... chỉ e rất không tiện.”

“Tại sao nói vậy?”

“Công tử cũng biết nhà ta có tới ba vị phu quân, nếu để họ biết ta tới nhà huynh... có lẽ sẽ bất tiện.”

Hoa Từ Tiêu gạt mình, rồi nói: “Thật thất lễ, ta không nghĩ nhiều vậy. Vậy ta sẽ đưa cô nương tới bờ sông.”

Y tiến ta ra khỏi rừng trúc, tới cạnh Vong Xuyên, đưa ô cho ta. Ta nhận ô, không cẩn thận đụng phải ngón tay y, nhưng lại vẫn bình tĩnh vươn tay, cầm lấy cán ô, ngẩng đầu nhìn y một cái.

Dưới tán ô giấy và mưa bụi phủ đầy, ánh mắt của y so với ngày thường càng đen hơn, lông mi trông cũng dày hơn, thậm chí giọng cũng ôn nhu hơn bình thường rất nhiều:

“Đồng Phuong cô nương, trên đường xin cẩn thận.”

Rõ ràng y chưa làm gì cả, chỉ đứng cạnh Vong Xuyên dặn ta một câu, “Trên đường xin cẩn thận”, vậy mà sau khi trở về, cả tối hôm đó trong đầu ta mơ hồ hồ.

Ba vị phu quân vừa về liền bị lão cha gọi đi chuẩn bị hôn lễ, một đêm này không có ai, trong nhà yên tĩnh tới đáng sợ.

Rõ ràng ngày đại hỉ sắp tới, không hiểu vì sao, khoảnh khắc ta nhắm mắt lại đột nhiên nhớ tới lời Hoa Từ Tiêu nói ban ngày:

“Tình yêu vốn là như thế, mục thối xương, tới chết không thay.”

Sau đó, ta giống như bị trúng ta nhảy xuống giường, mặc quần áo cầm theo ô đầu giấy, ra khỏi Đình Vân các.

...

...

“Công tử đang trang điểm, Đồng Phuong cô nương xin chờ đây một lát.”

Lúc này, ta bỗng thấy đầu óc của mình đúng là đáng bóp nát, lại lần nữa bị sắc đẹp của Hoa Từ Tiêu mê hoặc, thân là một cô nương, không biết đạo lý nửa đêm chạy tới nhà người khác trả ô.

Trước kia ta tuyệt đối không thể làm cái loại chuyện này, ta mười bốn mười lăm tuổi tuyệt không làm chuyện này!

Sau khi chết, thật sự cái gì hoang đường ta cũng trải qua, đầu đúng là nhiễm nước. Nhưng hiện giờ rồi đi có vẻ không đúng lễ nghĩa, vẫn nên gõ cửa nhà Hoa Từ Tiêu vài cái rồi chạy lấy người, như thế cũng tốt.

Nhưng mà nghe Hoa Từ Tiêu đang “trang điểm”, ta có chút không tin nổi.

Tuy rằng biết y không lâu, ở âm phủ này chuyện nam không ra nam nữ không ra nữ cũng rất nhiều, nhưng ta luôn luôn cho rằng Hoa Từ Tiêu là mỹ nhân trời sinh, không giống với Nhan Cơ phong tử lẳng lơ treu ghẹo, không nghĩ nửa đêm mà cũng trang điểm ăn vận, đã thế còn lâu tới vậy.

Ta vừa nghĩ bộ dạng Hoa Từ Tiêu soi gương thoa phấn, vừa cười đi vào hậu viện Hoa phủ.

Ánh trăng nhàn nhạt lạnh lùng bao phủ đình viện, trong viện là cảnh hoa hồng như tranh thêu. Cũng không biết có phải do ta chịu kinh hách quá lớn do sắp đại hôn hay không, đêm trăng này nhìn đặc biệt thể lương lạnh lẽo, trong biệt viện cũng yên tĩnh giống như bãi tha ma lúc rạng sáng. Nếu không phải tiền viện thì thoáng vọng tới tiếng mở cửa đóng cửa, ta sẽ nghĩ hai tai mình mất cảm giác thật rồi.

Hành lang nơi hậu viện dài thật dài, nối giữa vài tòa hồng trạch, ta đang âm thầm ngẫm nghĩ xem phòng ngủ của Hoa Từ Tiêu ở nơi nào, lại thấy có gì đó trong đình viện, so với ánh trăng còn trắng hơn.

Lúc đầu ta nghĩ sao có pho tượng dọa người như vậy. Nhưng chớp chớp mắt, lại phát hiện thứ màu trắng đó cử động. Trong nháy mắt ta cả kinh tới động cũng không dám động, chỉ biết đứng nhìn tại chỗ nhìn thứ đó không một tiếng động.

Đó là một bộ bạch cốt khô lâu của người. Nó ngồi dưới đất, trước bàn thấp bằng gỗ lim bày đủ văn phòng tứ bảo và các loại thuốc màu, trên giá bút treo đủ loại bút lông lớn nhỏ khác nhau. Khô lâu quay lưng với ta, dùng một bàn tay đỡ cổ tay kia, chấm bút lông vào nghiền mực, vẽ thứ gì đó lên bàn.

Cánh hoa đỏ từ cảnh bay là tà, như là mưa tiền giấy bay đầy trời phủ Hồi Hồn. Chúng xoay tròn rơi rất chậm, dừng ở trên bức da mỹ nhân trên bàn. Khô lâu vươn ngón tay xương xẩu dài nhỏ, nhẹ nhàng nhắc cánh hoa kia ném sang một bên, lại tiếp tục vẽ lên bức họa da mỹ nhân.

Có lẽ do cảnh tượng quá mức yên tĩnh, động tĩnh rất nhỏ cũng có thể tạo ra tiếng động kinh động khô lâu kia. Ta ngay cả dũng khí lấy tay che miệng cũng không có, cả người cứng đờ phát lạnh nhìn cảnh trước mắt.

Sau khi khô lâu kia sửa vài nét bút, một giọng nói bỗng nhiên vang lên:

“Đồng Phương cô nương, ta đã bảo người nói nàng chờ bên ngoài. Vội vàng xông vào như vậy, không phải có chút thất lễ sao?”

Là tiếng của Hoa Từ Tiêu, từ chỗ khô lâu truyền tới, nhưng không hề thấy xương hàm dưới của khô lâu động đậy. Ta đang nghĩ xem Hoa Từ Tiêu ở chỗ nào, giọng y lại vang lên: “Nhưng nếu đã vào, mời ngồi xuống trước đã.”

“Hoa... Hoa công tử, huynh ở đâu vậy?” Giọng nói của ta đã có chút run.

“Nàng không phải đang nhìn ta sao, ta ở trong này.”

Rốt cuộc, ta cũng tìm được nơi phát ra tiếng nói — là bức da người trên bàn.

Ô giấy trong tay rơi xuống đất vang một tiếng, hai tay ta đặt lên mặt, không thốt lên được lời nào, nước mắt trực tiếp tràn mi.

Nhìn khô lâu dè dặt cẩn trọng mặc lên bộ da người trên bàn, giống như mặc quần áo, từ tay tới thân, ta rốt cuộc hoảng sợ kêu lên, loạng choạng lùi về phía sau vài bước, xoay người bỏ chạy.

Chạy vài bước ta rốt cuộc nhìn không được, quay đầu lại nhìn trong viện tối tăm.

Dưới ánh trăng nửa sáng nửa tối, Hoa Từ Tiêu khoác lên bộ da người hoàn hảo, cách trăm hoa trùng điệp mà nhìn vào ta. Ánh trăng khắc họa hình bóng y, y xinh đẹp nồng liệt mà khuynh thành, ánh mắt thâm trầm trước sau như một, chỉ khẽ nheo lại một chút liền chỉ còn tối tăm, khiến người ta nhớ thương.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quỷ Giá (Nhất)

Phát hiện bí mật lớn bằng trời này, ta thật sự nhìn không được phải tìm cớ nói hết. Vốn là muốn nói với cha, nhưng cha đang bận chơi, rồi lại lảng từ hồi đầu quay về Diêm vương điện làm chính sự. Hồ ly lăng ló kia mang sẵn vẻ mặt không đáng tin. Vô Thường gia rất đáng gửi gắm, nhưng động vào cái kẻ công tư phân minh như y, ta cũng chẳng dám nhiều lời. Cuối cùng ta tới thư phòng tìm Thiếu Khanh.

Thiếu Khanh đang ngồi trước bàn lật lật thẻ tre thời Tần, thỉnh thoảng cầm bút ở cạnh phê chú, ngay cả ẩm trà trên bàn cũng không hề tăng nhiệt. Ta thấy hần chằm chỉ như vậy, lén lút đi vòng qua phía sau thấp giọng gọi: “Thiếu Khanh.”

Thiếu Khanh bị dọa sợ, tay cầm bút run lên viết mực lên giấy, chữ tiểu triện viết ra dày đặc mảnh dẻ mà bị hủy trong chốc lát. Nhưng mà phê chú cái gì nháy mắt cũng thành mây bay hết, hần quay đầu lại ngạc nhiên nhìn ta, đứng bật dậy ôm chặt ta vào ngực: “Phu nhân, nàng rốt cuộc cũng về rồi!”

Ta bị hần ôm chặt tới nói chuyện có chút khó khăn: “Ta có một bí mật, muốn nói cho chàng, chàng phải hứa với ta, việc này trời biết đất biết chàng biết ta biết, không thể nói cho bất cứ ai khác.”

Thiếu Khanh vẻ mặt nghiêm túc: “Ta hứa với nàng.”

“Chàng có biết Hoa Từ Tiêu không?”

“Biết. Giàu có số một địa phủ, tiểu bạch kiểm mở cầm lâu quán trà đồ phở khách điểm ở U Đô. Người khác đều gọi y là mỹ nhân Từ Tiêu.”

Thật không thể hiểu Thiếu Khanh lấy đâu ra dũng khí gọi người khác là tiểu bạch kiểm... Nhưng mà công việc của Hoa Từ Tiêu ta đúng là chưa từng nghe qua, hóa ra là một thương nhân.

“Thì Hoa Từ Tiêu đấy.” Ta hít sâu một hơi. “Y là quỷ họa bì.”

Thiếu Khanh cả kinh hỏi: “Cái gì?”

“Đúng vậy, đệ nhất mỹ nhân U Đô lại là quỷ họa bì, thật sự kinh khủng đúng không?”

Thiếu Khanh kinh ngạc còn chưa hết, ta đã đem cảnh tượng mình thấy ở Hoa phủ tả kỹ lại một lần. Thiếu Khanh nghe thấy mà sắc mặt trắng bệch, bắt ngờ ôm chặt ta lần nữa: “Y không có hại nàng đúng không? Nàng không bị thương ở đâu chứ?”

“Đương nhiên là không, ta chạy.”

Thiếu Khanh từ từ nhắm hai mắt lại, vỗ nhẹ lưng ta vài lần: “Tốt quá, thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh. Lần sau đi đâu cũng phải gọi ta, ta nhất định bảo vệ phu nhân.”

“Thiếu Khanh, đây không phải chuyện nhỏ. Chẳng cũng biết mà, họa bị là loại quý kinh khủng nhất, việc này nếu truyền ra, Hoa Tử Tiêu nếu biết chuyện tốt chúng ta làm, hai chúng ta nhất định sẽ —” Ta sờ sờ cổ, đầu đổ mồ hôi lạnh.

Thiếu Khanh nuốt nước miếng, nghiêm túc gật đầu: “Điều này đúng là kỳ quái. Ta làm Vương gia cũng được một năm rồi, vậy mà chưa từng nghe mấy tin tức này trên đường. Phu nhân, nàng thật sự có hỏa nhãn kim tinh.”

....

Đại hôn được chỉ định vào hai ngày sau, hôm sau lão cha sai người đi làm bộ hi phục màu đỏ thẫm, cùng ba vị phu quân thân tốc sửa sang danh sách khách quý, rồi đi phát thiệp cưới ra ngoài. Buổi chiều, cha mẹ đánh bạc mà chuẩn ra ngoài, ta cùng ba vị phu quân với một đám nha hoàn tiểu tư trong phòng khác chuẩn bị thiệp cưới, Tạ Tất An còn đem cả huynh đệ Hắc Vô Thường tới giúp đỡ. Vì thế,... người nhiệt tình nhất là Thang Thiếu Khanh, hữu dụng nhất chính là Tạ Tất An, không quan tâm nhất là Nhan Cơ, không tác dụng nhất là Hắc Vô Thường.

Thang Thiếu Khanh mới viết được vài cái sẽ chạy tới tìm ta kể công, Tạ Tất An làm việc vô cùng nghiêm túc, tác phong nhanh mạnh chuẩn, trong chốc lát sửa xong xuôi danh sách thứ hai. Hắc Vô Thường trông thì trầm ổn rất có năng lực, khi làm việc thì mắt lại không hề rời người Nhan Cơ. Nhan Cơ ngả nghiêng ngồi trên ghế đối diện với ta, thỉnh thoảng nhưn mi nhìn ta một cái, vươn tay chọc chọc cằm ta: “Về ngoài thật ra cũng ổn, đáng tiếc là nữ nhân.”

Khóe miệng ta giật giật: “Thật sự xin lỗi huynh, hiện tại từ hôn vẫn kịp.”

“Quân tử nhất ngôn khoái mã nhất tiên, yên tâm, ta sẽ lấy cô.” Nhan Cơ khẽ cắn cán bút, tặng ta nụ cười phong tình vạn chủng.

*Quân tử nhất ngôn khoái mã nhất tiên: quân tử khi đã thốt lời cũng giống như khoái mã bị đánh một roi phải chạy.

Về Nhan Cơ, không phải ta chưa từng thương lượng với cha. Ta nói với cha, Nhan công tử là một kẻ đoạn tụ, hơn nữa còn là loại đoạn tới mười đầu trâu kéo cũng không về, tội gì phải gả ta cho hắn. Lão cha lại nói trong tộc cừu vĩ hồ ly, Nhan Cơ gần tuổi ta nhất, cũng là người duy nhất chưa đón dâu, thành thân với hắn cũng giống như thành thân với yêu giới. Mặc dù là đoạn tụ, nhưng hắn rốt cuộc vẫn là nam nhân, mà bản chất của nam nhân là thích nữ nhân, hắn dù làm đường lạc lối cũng sẽ quay về.

Cha già vừa nói vừa thể hiện sự hiểu biết rõ ràng với tính cách người khác, hoàn toàn không hiểu đoạn tụ là con đường không có lối về, đã đi là không thể quay đầu lại.

Nhưng mà suy nghĩ kĩ, ta cảm thấy ông ấy kiên trì vậy cũng đúng, thành thân với Nhan Cơ, ít nhất là sẽ an toàn.

Chỉ có điều tính tình công tử bột của Nhan Cơ thật sự không thua gì Thiếu Khanh, mới viết vài cái, hai ngón tay kẹp cán bút, hần mưng về mặt bất đắc dĩ nhìn trời: “Thật nhàm chán, tất cả đều là quý.”

Hắc Vô Thường cướp bút trong tay hắn: “Ta viết giúp ngươi, ngươi cứ chơi ở đây là được rồi.”

Nhan Cơ càng chán hơn, quay trái quay phải trong phòng nhìn chúng ta bận rộn, sau đó đứng phía sau ta, cúi đầu khẽ thở một hơi bên tai ta: “Nương tử...”

Ta lập tức che tai mình, hai má có chút nóng lên: “Nhan công tử, giữa ban ngày ban mặt, như thế là không được.”

Khuôn mặt tinh xảo kia sát lại gần, đôi mắt quyến rũ nheo lại, ngón tay vươn ra gãi gãi cằm ta, ngả ngón mà nhỏ giọng nói: “Nương tử, nàng thật đẹp.”

Quả nhiên là hần chán lắm rồi. Ta về mặt chết lạng nhìn hắn một lát, tiếp tục giúp Thiếu Khanh kiểm tra tên. Thiếu Khanh phát phát tay với Nhan Cơ, che trước mặt ta: “Hồ ly tinh đực này sẽ hút hết tinh lực, phu nhân nàng ngàn vạn lần nên cẩn thận. Yêu vật mau lui!”

Nhan Cơ mếu máo, vô cùng quyết liệt mà ngồi lên trên ghế, vắt chân bắt chéo lười nhác nói: “Ta khát quá, muốn uống rượu.”

“Ta đi lấy cho ngươi.” Hắc Vô Thường lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

“Ngươi trực tiếp đi cùng ta vào trong viện đi, phải giữ ấm mà, thuận tiện tìm đồ nhắm rượu.”

“Biết rồi.”

Hắc Vô Thường và Nhan Cơ một trước một sau đi ra ngoài.

Ta nhìn theo bóng dáng Hắc Vô Thường, hỏi Tạ Tất An: “Y vẫn như thế hả?”

Tạ Tất An nói: “Đương nhiên không phải. Y trúng mị hồn thuật của Nhan Cơ, bây giờ Nhan Cơ nói gì là y nghe cái đó.”

“Nhưng mà ta thấy ánh mắt y vô cùng thanh tỉnh, không giống như trúng pháp thuật.”

Tạ Tất An trầm mặc một lát, khẽ nhíu mày: “Dù sao Phạm huynh không thể là đoạn tụ, nhất là với loại như Nhan Cơ...” Thật hiếm thấy cũng có lúc y phải tìm từ thế này, y suy nghĩ rất lâu cuối cùng cũng nói: “Tóm lại, nếu y là đoạn tụ, ta sẽ tuyệt giao với y.”

Lúc này, từ giữa đồng danh sách, một câu hồn giúp Tạ Tất An sửa danh sách ngừng đầu hỏi: “Vô Thường gia, tên của Hoa Tử Tiêu phải để lên đầu sao?”

Tạ Tất An nói: “Đương nhiên phải thế.”

Vừa nghe đến tên này, đầu ta ‘ong’ một tiếng: “Không mời Hoa Tử Tiêu.”

Tạ Tất An nói: “Y ở âm phủ cũng xem như một đại nhân vật, không mời thì về sau không còn mặt mũi nào nữa.”

Ta nghiêm túc nói: “Nếu huynh biết bộ mặt thật của Hoa Tử Tiêu là gì, nhất định sẽ không mời y.”

Thiếu Khanh cũng vẻ mặt nghiêm trọng: “Đúng vậy, y thực ra chính là quỷ...”

Miệng người này đúng là không khóa được, ta giật mình lập tức lấy tay che miệng hắn, nghe răng trợn mắt với hắn. Thiếu Khanh cũng nhận ra mình lỡ lời, gật đầu giống như con gà con mổ thóc.

Giọng của Tạ Tất An trở nên khó hiểu: “Quỷ loại của Hoa Tử Tiêu...?”

Ta và Thiếu Khanh đã chuẩn bị rất tốt, sẵn sàng anh dũng hi sinh.

Sau đó, Tạ Tất An quét mắt nhìn chúng ta một cái, ánh mắt khó hiểu: “Hoa Tử Tiêu, chẳng lẽ không phải quỷ họa bì?”

.....

Sao lại thế này?

Ngay sau đó, một đồng quỷ nha hoàn nghe chúng ta nói chuyện về Hoa Tử Tiêu cũng tụ lại đây, ríu rít thảo luận: “Tiểu thư người chẳng lẽ không biết sao, mỹ nhân Tử Tiêu là từ tiên thành quỷ, là họa bì hồng y đẹp nhất âm phủ đó.”

“Lại nói, quỷ đẹp nhất âm phủ đều là họa bì quỷ, chẳng phải là đứng đầu họa bì luân.”

“Đúng vậy đúng vậy, mỹ nhân cung tử là họa bì quỷ vương, ngay cả Phong Đô đại đế cũng gọi chàng là ‘quỷ trung chi quỷ’.”

Ta và Thang Thiếu Khanh đều lờ mờ không hiểu. Ta lắc lắc đầu ngắt lời: “Khoan đã, Vô Thường gia, huynh không phải nói với ta, Hoa Tử Tiêu không dọa người giống đồng loại sao?”

Tạ Tất An hơi hơi sùng sốt: “Hoa Tử Tiêu khi cỡi da, không phải là một bộ xương khô sao?”

“Một bộ xương khô mà không dọa người?”

“Họa bì khác khi cỡi da đều là thi thể thối rữa, bộ dạng tróc da tróc thịt kia chẳng lẽ ổn hơn một bộ xương khô sao?”

Ta giật mình, lại càng cảm thấy mờ mịt: “Cho nên, các người đều biết Hoa Tử Tiêu là quỷ họa bì?”

“Quỷ khắp địa phủ đều biết mà.”

Có lẽ đây chính là nguyên nhân Thiếu Khanh chưa từng nghe qua tin tức trên đường.

Vấn đề có tính thường thức, tự nhiên không có người truyền bá khắp nơi.

Sau khi nghe bọn nha hoàn tranh nhau nói một hồi lâu, ta mới biết hóa ra quỷ họa bì ở âm phủ cũng giống như tù nhân thượng đẳng được phóng thích. Tất cả họa bì đều từng bị giáng xuống mười tám tầng địa ngục, hơn nữa có hơn ba phần là bị nhốt giam vào địa ngục Vô Gian. Vào địa ngục Vô Gian thì trọn đời không được siêu sinh, nhưng nếu có biểu hiện tốt, vẫn có thể trở lại cuộc sống nơi âm phủ. Nghe nói Hoa Tử Tiêu năm đó phạm vào chuyện cấm trên thiên đình, không chỉ bị phạt trọn đời không được tu tiên lại, còn bởi vì đắc tội ai đó mà vào địa ngục Vô Gian. Y là bị phạt thành quỷ, đó cũng là chuyện của ngàn năm trước. Cho tới nay không thể tu tiên là chuyện đương nhiên, nhưng nhiều năm y lăn lộn nơi âm phủ lại như cá gặp nước, bây giờ có thể đầu thai hay không cũng là chuyện tốt với mọi người. Dù sao khi một người mở tiền lệ vào địa ngục Vô Gian mà còn được ân xá, những quỷ khác muốn siêu sinh coi như vẫn có hy vọng.

Trong âm phủ, thế thảm nhất chính là quỷ họa bì. Bởi vì độ thối rữa và phá hủy của quỷ thân chậm hơn nhân thân rất nhiều, cảm giác nhìn thấy bản thân mình ngày càng mục nát, nằm trải thống khổ ngàn năm chưa dứt người thường không thể lĩnh hội nổi. Nghe nói họa bì ở U Đô bị mục tới độ còn mỗi xương trắng chỉ còn Hoa Tử Tiêu, những người khác hoặc thời gian không đủ dài, hoặc đã đầu thai, hoặc không chịu nổi thống khổ mà nhảy xuống cầu Nại Hà. Cũng do nguyên nhân đó nên bọn họ càng âm ngoan oán hận hơn nhiều so với quỷ bình thường, thường xuyên làm ra mấy chuyện bại hoại đạo đức tới ngay cả nhóm yêu quỷ cũng không thể chấp nhận được.

Trước đây Hoa Tử Tiêu vốn là tiên, khoác lên chính là tấm da tiên bất diệt, cho nên y không cần tới dương gian lột da người sống. Nhưng da này cũng sẽ phai màu, cho nên mỗi ngày phải cỡi da xuống thêm thêm thất thất cũng là chuyện tất yếu. Y vốn đã oán tới mức quỷ dị, bây giờ nghĩ lại cảnh tượng họa bì kia, lại khiến người ta nhìn không được mà run rẩy.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Thiếu Khanh phân phó cho mấy tiểu tử đi phân phát những thiệp cưới đầu tiên. Tà Tất An phê chú nhóm thứ hai xong thì ngẩng đầu nói: “Nghị Kính đại nhân đúng là vội vàng, cứ như sợ chúng ta chạy mất vậy. Kỳ thật, dùng thời gian mười ngày nữa tháng chuẩn bị hi yển có phải tốt hơn không.”

“Bây giờ muốn từ hôn còn kịp đấy, đừng để bản thân mình lưu hận vạn năm.”

Tà Tất An nhìn danh sách trong tay: “Tiệc cưới này không chỉ có Diêm La vương cùng Thập điện Vương gia, ngay cả Ngũ phương quý đế (1) sẽ đến chúc mừng, mặt mũi nhạc phụ đại nhân lớn như vậy, chỉ cần điều này thôi thì cửa làm con rể của ta đã định rồi.”

“Nhìn cách huynh gần đây lúc nào cũng chăm chỉ thận trọng đá kích ta, ta cho phép sau khi thành thân huynh được từ hôn.”

“Vốn ta cũng tính như vậy. Nhưng thể từ xinh đẹp thế này từ trên trời rơi xuống, từ hôn cũng có chút tiếc.”

Ta nao nao, nói: “Đạo làm chồng, thuật quyền mưu, Vô Thường gia đúng là vô song.”

“Cách xưng hô Vô Thường gia nên bỏ đi.” Tà Tất An đặt bút lông xuống, thấp giọng nói bên tai ta: “Ta đã bao ngày gọi nương tử, Đồng Phương cô nương ắt cũng phải hiểu có qua có lại mới toại lòng nhau.”

Ta có chút nghẹn lời, nhưng Tà Tất An chỉ mỉm cười nói: “Được rồi. Ta là nam nhân, lỗ mãng thì không sau, nương tử hiểu lễ nghĩa tri thức như thế, xưng hô này vẫn chỉ nên sửa sau khi động phòng.” Y vung danh sách trong tay, đi ra khỏi cửa.

.....

Hai ngày sau là ngày đại hôn của ta.

Đình Vân các nhỏ nhỏ lại có tới không dưới ba trăm vị tân khách, thế là chúng ta quyết định chuyển hôn lễ tới Phán quan điện của cha già.

Hôn lễ nơi âm phủ có chút khác với dương gian, ví dụ như tân lang trước hết phải vén khăn voan của tân nương, lộ ra trần châu mĩ miện rồi mới bái đường, lúc động phòng thì rém màn châu. Thiếu Khanh dành cả buổi sáng thuyết phục cha dành cho việc vén khăn voan, nhưng đổi lại, trước khi tới lễ đường hẳn chỉ có thể đi cạnh ta, phía sau Nhan Cơ và Tà Tất An, đường đường là tiểu vương gia lại phải đi sau Vô Thường gia và hồ ly lăng lợ, đúng là khổ không nói nổi. Tà Tất An nghe xong chỉ cười nhạt, y nói đây là báo ứng.

Ta biết ngày hôm nay có rất nhiều người tới đây, nhưng bởi vì đội khăn voan, từ lúc tiến vào lễ đường cũng chỉ có thể nhìn qua khăn voan, nhìn giầy người khác. May mà cha an bài đại hôn này tuyệt không rườm rà, trước khi vén khăn voan, ta chỉ phải đứng trái Tà Tất An đứng phải Nhan Cơ, còn có Thiếu Khanh theo sau đi tới trước chỗ cao đường.

Bước lên thăm dò thăm đi lên phía trước, chúng quý bên cạnh đều đang thảo luận, dường như là nói mấy lời linh tinh kiểu mấy vị tân lang trông thật tuấn tú tân nương nhất định rất xinh đẹp.

Rốt cuộc cũng đi tới bàn khách quý, ta nghe thấy phía trước truyền tới giọng nói của hai người:

“Đa tạ Dương Vương, bệ hạ nói, ta đây không biết làm gì, chém chém giết giết trên chiến trường còn có thể coi. Từ nay về sau còn phải học tập Dương Vương, học đạo đối nhân xử thế.”

“Tổng đốc đa lễ rồi. Bệ hạ ngày ngày lên triều xử lý chính phụ phiền não vô cùng, chức quan của ta cũng chỉ là chức tước an phận, thật sự không thể nói tới đạo đối nhân xử thế.”

Sau khi nghe thấy giọng nói này, ta nhìn không được ngừng một chút. Nhưng hai bên người còn có Nhan Cơ và Tà Tất An, thực không có cách nào quay đầu, chỉ có thể tận lực đi chậm lại, nhìn kĩ từng đôi giày nam hoặc đi hoặc đứng trên mặt đất. Đi được vài bước nữa, ta bắt gặp một đôi giày thêu màu đen quen thuộc.

Tổng đốc bên cạnh nói: “Dương Vương nhìn kia, tân nương tử đã tới.”

Chủ nhân đôi giày ngừng một lúc, mới chậm rãi nói: “..... Đúng vậy.”

Ta cùng với Tà Tất An và Nhan Cơ đi vào tận bên trong chờ bái đường. Ta thấp giọng nói: “Đứng ngoài cùng bên trái có những khách mời nào?”

Tà Tất An nói: “Nam phương Quý đế Đồ Vương, trung ương Quý đế Chu Vương, Phong Đô Ngô Tổng đốc, bắc phương Quý đế Dương Vương. ...”

“Dương Vương kia... Tên là gì?”

Có lẽ do giọng ta có chút quái dị, Tà Tất An yên lặng chốc lát. Y còn chưa kịp trả lời, quý chủ trì phía trước đã cao giọng nói: “Mời tân lang vén khăn voan.”

Tà Tất An và Nhan Cơ lui về phía sau, Thang Thiếu Khanh tiến lên. Nhìn theo cán vàng vén lên khăn voan đỏ thắm, cuối cùng ta cũng dần dần thấy rõ khung cảnh chung quanh.

Tìm kiếm trong số vô số vương đế quyền thần nhiều năm ở âm ty, có một ấn ký hình thoi ẩn hiện, là một nam nhân trẻ tuổi mặc áo choàng thêu giao long.

Hắn vốn đang nói chuyện bên cạnh Tổng đốc, lại đúng lúc Thiếu Khanh vén khăn voan lên, dùng ánh mắt bình sinh vốn ẩn giấu bao điều.

Khoảnh khắc kia nhìn thẳng vào hắn, trong mắt hiện lên rõ ràng bao yêu hận khi còn sống.

Đúng là kẻ không nên gặp lại nhất.

Có lẽ Thiếu Khanh sớm đoán được tình hình này, chỉ trầm tĩnh nhìn ta không nói gì. Ta biết thời khắc thế này không nên nhìn người kia, nhưng vẫn không nhịn được nhìn hắn. Tới nay vẫn thế, ta đọc không nổi ánh mắt hắn; chỉ có thể nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy Thiếu Khanh vẫn còn mờ mờ trong tầm mắt.

Lúc Thiếu Khanh buông xuống cả khăn voan màu đỏ và cán vàng, trong đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Ta đột nhiên nhớ lại, lúc mười sáu tuổi gả cho người kia, cũng mặc y phục đỏ thẫm như vậy, xung quanh cũng nghe vỗ tay nhiệt liệt như thế.

Nam nhân áo đen kia nhìn ta và Thiếu Khanh một lát, cuối cùng vỗ tay với mọi người.

Ngày lành tháng tốt năm đó, được hoa hồng trang, người đó chắc đã sớm quên.

.....

Chú thích (1): Lý luận gia của Đạo giáo Cát Hồng có ghi lại trong ở « nguyên thủy thượng chân chứng tiên kí » “Ngũ phương quý đế” phân biệt là: Đông phương Quý đế Thái Úc Lữ, Thần Đò, ở Đào Chi sơn; Tây phương quý đế Triệu Văn Hòa, Vương Chân Nhân, ở Bá Trung sơn; Bắc phương Quý đế Trương Hành, Dương Văn ở La Phong sơn; Nam phương Quý đế Đỗ Tử Nhân, ở La Phù sơn; trung ương quý đế Chu Khất, Kê Khang, ở Bảo Độc sơn. Trong truyện này Ngũ phương quý đế đều chỉ có một người.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Quý giá (nhị)

Lúc đó thiếp cười phát ra, nghĩ y cũng sẽ nhận được, nhưng mà đêm nay y chưa hề tới.

Không phải lần đầu thành thân, cho nên cũng không có khăn trương và khát khao như lần đầu, lần này lại bãi đường với ba người một lúc thì càng không nên nói lời vớ vẩn vô căn cứ.

Tuy rằng ta chưa sinh cảm giác quá lớn với ba người này, nhưng không thể không nói ánh mắt cha già đúng là tốt. Bọn họ cũng mặc hi phục đỏ thẫm giống ta, nhưng bộ dáng và kiểu tóc khác nhau, nhìn qua cũng mỗi người một vẻ: toàn bộ tóc của Thiếu Khanh được buộc ra phía sau, lộ ra toàn bộ gương mặt trẻ tuổi tuấn tú, có thể nói là anh tư phần chấn phong độ bùng bùng; Tạ Tất An cài tóc mai ra sau đầu, tóc còn lại tùy ý buông trên vai, nhẹ nhàng thoải mái, có phần nho nhã, có phần phong lưu. Còn Nhan Cơ thì để nguyên một đầu tóc bạc sáng lóa, lúc mặc hồng y trông càng giống hoa đực sắc sỡ. Ăn theo lệ thường ở địa phủ, nếu đồng thời thành thân với nhiều trượng phu, trước hết nên viên phòng cùng ta hẳn là đại phu quân, nói cách khác, tức là hồ ly lăng ló.

Nhưng ngay trước phòng ngủ, hắn và Thiếu Khanh giống như hoa với cỏ, bắt đầu liên tục đấu đá nhau. . .

“Tên yêu vật nhà ngươi, tránh xa phu nhân của ta một chút, bằng không tới nay bản vương gia đánh ngươi không còn chỗ chạy!”

“A?” Nhan Cơ vốn mang vẻ mặt mệt mỏi, nghe thấy Thiếu Khanh nói vậy, trong nháy mắt tinh thần chấn hưng, mắt cũng nheo lại: “Tuy rằng nương tử bộ dạng mắt sáng răng sáng cũng khiến ta vui mừng, nhưng mà rõ ràng là, ngươi và Vô Thường gia nhìn qua tựa như mê người hơn một chút.”

“Dám đánh đồng phu nhân ta với hán tử! Ngươi, ngươi đây là đang khất họa Vô Diệm, xúc phạm Tây Từ!”

(Tây Từ là tên gọi khác của Tây Thi)

Mấy ngày này Nhan Cơ đều phải ở trong nhà, hắn luôn rất thích bắt nạt Thiếu Khanh, lại vô cùng chán ghét Tạ Tất An cũng bắt nạt Thiếu Khanh, cho nên thường xuyên liên minh với Thiếu Khanh đối phó Tạ Tất An. Nhưng Thiếu Khanh từ xương tủy không thể tiếp nhận được liên quan tới đoạn tị, vô cùng xem thường Nhan Cơ, nhưng do cảm nhận sâu sắc được sự uy hiếp vô cùng vạm vỡ phong khinh từ Vô Thường gia, nên không thể không cùng đứng một phe với Nhan Cơ. . . Bởi vậy, thật vất vả mới thấy hai kẻ này âm ỉ lặt trời, Vô Thường gia dĩ nhiên là dương dương tự đắc ngồi bên uống trà, giống như là không hề khoắc hi phục đỏ thẫm trên người vậy.

“Không hiểu vẻ đẹp nam sắc, khó trách ôm hận hoàng tuyền. Nhưng mà, dù là nữ nhân thì ta cũng không phải không thể tiếp nhân. Đi thôi, nương tử, chúng ta phải đi động phòng.” Nhan Cơ quay đầu sang, lông mi thật dài rung rung, vươn tay về phía ta.

Ta giống như trứng phải ôn dịch rút tay về, Thiếu Khanh lập tức đứng ra bảo vệ ta: “Nhìn thấy không đó, Mị Nương nàng ấy chán ghét ngươi. Thành

thân chỉ là kẻ sách tạm thời của nhạc phụ, là để khảo nghiệm chân tình giữa ta và Mị Nương. Kết cục hai người các người đều phải đi thôi. Cho nên, biết khó mà lui đi.”

Thiếu Khanh vẫy vẫy tay, Tất An ngồi cạnh nhắc trà nhũ mảy, lại tiếp tục vui đầu uống trà:

“Sau khi bị đuổi rồi, người làm sao đuổi được ta và Vô Thường gia?”

Lúc này xem ra Nhan Cơ và Thiếu Khanh chưa thể phân rõ cao thấp, ta dứt khoát một mình đi về tân phòng nghỉ ngơi. Nhìn hi khách đồ thăm khắp phòng, ta đột nhiên nhớ tới nam nhân họ Hoa. Lúc đó thiệp cưới phát ra, nghĩ y cũng sẽ nhận được, nhưng mà đêm nay y chưa hề tới.

Tranh chấp bên ngoài không hề thấy người, đáng về Hoa Tử Tiêu một thân hồng y diễm lệ vuốt cằm mỉm cười không ngừng xuất hiện trong đầu, ta có chút rối trí, dứt khoát xuyên tường mà đi, lang thang khắp nơi.

Bên ngoài vắng trắng lạnh lẽo vắt vẻo trên bầu trời đêm, lại khiến điều đầu tiên nghĩ tới là đáng về bạch cốt vẽ da của Hoa Tử Tiêu dưới ánh trăng, nhất thời lạnh run cả người, bất tri bất giác đi loạn ra khỏi U Đô, đi tới tận hoàng thành chốn dương gian.

Phàm nhân đương nhiên không biết, tới đến, cho dù hoàng cung sáng sủa mỹ lệ quang vinh bao nhiêu vào ban ngày thì cũng âm binh bốn phía, oán khí vờn quanh. Đương nhiên, đây vẫn là nơi hoa lệ phú quý nhất bất khả xâm phạm nhất dương gian, thiên giới đã sớm thiết lập bảo vệ cho nó, cho nên dã quỷ tầm thường không thể tới gần. Thế nên, bao âm hồn ở trong thâm cung hậu viện này do khó sinh mà chết, nhảy xuống giếng treo cổ tự vẫn, hay là oan khuất bị hại cũng chỉ có thể ở trên đường mà bồi hồi, quý ảnh lay động từng cái từng cái dưới ánh đèn cung đình.

Nhưng mà, thân là đệ độc Quý môn quan, ta cũng có thể tự do ra vào hoàng cung, chẳng qua không thể phạm tội, một khi phạm tội, thì cũng giống như Hoa Tử Tiêu trọn đời không được siêu sinh.

Đây là lần đầu tiên ta đến hoàng cung ban đêm, thật sự có chút kích động. Dù có thành quỷ thì cảm giác phương hướng của ta cũng vẫn hồng bết, may mà trong trạng thái quỷ hồn có thể đi xuyên tường, ngược lại thấy không ít chuyện hay. Ví dụ như mỹ nhân nào đó đang làm hình nhân nguyên rửa bằng cỏ, tàn thiệp nào đó đang hối lộ công công để gả đặt bài tử của mình lên trên, quý phi nào đó đang khe khẽ nói nhỏ với cung nữ cả hai về mặt gian xảo, phi tử nào đó đang hấp hối trên giường bệnh, cửa cung điện của nàng ta có hai bóng hình một đen một đỏ...

Ta chớp chớp mắt mấy lần, nhận ra hai người đó đúng là Hắc Vô Thường và hồ ly lăng lợ.

Lông mày của Hắc Vô Thường và xiềng xích trong tay dường như trộn lẫn một chỗ, nghiêm túc nhìn Nhan Cơ vẫn còn mặc hỉ phục trước mặt: “Nhan công tử, chuyện khác ta đều có thể cho người, nhưng phi tử này đại nạn đã tới, tất cả tam cung lục viện công hầu huân vệ đều phải do Vô Thường tự mình câu hồn, ta lúc này nếu như dung túng, cả ta và người đều không có kết quả tốt.”

Miệng Nhan Cơ giống như mắc phải dầu, vẻ mặt khiêu khích: “Đó là chuyện của quý giới các người, ta là yêu, có quan hệ gì tới ta? Đêm nay ta không để người câu hồn đây.”

Hắc Vô Thường nói: “Phi tử này tuy rằng thân phận tôn quý, nhưng bởi vì tính tình cực đoan mà bị hoàng thượng lạnh nhạt nhiều nam, người để nàng tiếp tục sống cũng không khác gì đã chết, không bằng để nàng ta sớm xuống dưới đi tìm chỗ tốt đầu thai.”

Ta liếc nhìn bên trong thâm cung một cái, thấy bên trong không chỉ có cung nữ luôn hầu hạ cạnh phi tử, mà còn có một tiểu hài tử vẻ mặt bi thương ghé đầu trên giường. Vốn tưởng là ta nhớ đệ đệ nên nhìn ai cũng giống Sách Nhi, nhưng nhìn thật kỹ bên trong mới thấy, hài tử đó đúng thật là Đông Phương Sách!

Mà người đệ ấy đang lo lắng chăm sóc cẩn thận, quả thật là... Lãnh Dung.

Ta nuốt chút nữa thì quên, Lãnh Dung đã sớm vào hoàng cung làm phi tử, đã không phải là đào kép thanh lâu để ta tùy ý bắt nạt năm đó. Nàng ta lúc này trông diễm đạm đáng yêu như thế, còn dùng ngón tay ngọc ngà thon thon nhu nhược nắm tay Sách Nhi, tình thâm ý thiết nói: “Sách Nhi, tỷ tỷ và tỷ phu của đệ... Là ta có lỗi với họ, đệ có trách ta không?”

Sách Nhi lắc đầu quầy quậy: “Đây không phải là lỗi của Dung tỷ tỷ, là tỷ phu của đệ vô liêm sỉ, đi thích tỷ.”

Trong mắt Lãnh Dung tràn đầy nước mắt: “Nhưng mà, ta cũng thích tỷ phu đệ... Nhưng mà bởi vì chàng đã có thể tử, không dám ở cùng chàng.”

Sách Nhi tiếp tục lắc đầu: “Đó lại càng không phải lỗi của Dung tỷ tỷ.”

Nghe rõ mấy lời của họ, ta mới phát hiện nữ nhân này ngay cả đệ đệ ta cũng lừa gạt. Lừa gạt vô danh thiêu đốt trong bụng, ta nắm đấm hai tay không nói một lời nghe à tiếp tục nói:

“Sách Nhi ngoan, thật hiểu chuyện. Nhưng chỉ sợ Dung tỷ tỷ sẽ đi gặp tỷ tỷ và tỷ phu đệ rồi... Dung tỷ tỷ thực không có mặt mũi gặp họ...”

Sách Nhi vội la lên: “Đệ bây giờ không còn người thân, Dung tỷ tỷ cũng giống như tỷ tỷ ruột của đệ vậy, tỷ ngàn vạn lần không được có chuyện!”

Nghe thấy câu “giống tỷ tỷ ruột của đệ” của Sách Nhi, ta rốt cuộc nhịn không được, dõn sức xuyên cửa sổ mà vào!

Cho dù có thành toàn cho à cùng Dương Vân thành đôi quý uyên ương, cũng không thể để à lừa gạt Sách Nhi!

Bây giờ ta sẽ giết ả!

Vừa mới bay tới bên giường chuẩn bị bóp cổ ả, một cường quang chiếu qua, đẩy ta lùi lại vài bước. Ta cả người loạng choạng, đã thấy một lão phán quan cầm gương nói với ta: “Không thể được Đông Phương đề đốc, hạ quan vừa mới tiếp nhận ý chỉ của Phong Đô thái hậu, sửa lại sổ sinh tử của nàng ta, kéo dài mệnh hai mươi năm, chỉ có thể sống lâu không thể sống thiếu, nếu không đến lúc đó mới bị câu hồn mà chết, Phong Đô đại đế tất nhiên sẽ xử lí nghiêm khắc. Vẫn mong đề đốc không nên xúc động làm việc.”

Ta nắm bàn tay bị thương, neho mắt nói: “Để ta làm, rồi muốn làm gì cũng được! Hôm nay ta phải giết ả!”

Lại tới gần, lại một lần bị bóng. Hắc Vô Thường và Nhan Cơ cũng nhanh chóng lao vào ngăn ta lại, đều khuyên ta dừng tay. Ta nhìn Sách Nhi và Lãnh Dung giả vờ ngây thơ trên giường bệnh, càng lúc càng tức giận:

“Tránh ra! Ai cũng đừng cản đường!”

“Nurong tử một lòng nhớ đệ đệ, chẳng lẽ thân phụ cũng không cần?” Nhan Cơ hất hất cằm về phía Lãnh Dung, “Vì nữ tử này, nàng muốn hại nhạc phụ đại nhân bị liên lụy?”

Ta ngó ra.

Nhan Cơ nói: “Đi thôi, chuyện nơi này giao cho phán quan đại nhân và Vô Thường gia xử lý, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Ta không cam lòng nhìn thoáng qua Lãnh Dung cùng Sách nhi, cùng Nhan Cơ đi ra ngoài.

Nhan Cơ nói: “Vị quý phi tên Lãnh Dung Kia, hẳn là tình địch của nàng.”

“... Sao huynh biết?”

“Chuyện khi nàng còn sống, nhạc phụ đã sớm nói qua, ông ấy có nhắc tên vị quý phi này với ta, về phu quân trước đây của nàng ông ấy chỉ mập mờ nói là hạ quan phía dưới, nhưng mà hôm nay lúc báai đường ta vừa nhìn nét mặt nàng thì biết người nọ là Dương Vương. Nếu Lãnh Dung chết đi, chẳng phải là đã thỏa mãn tâm nguyện của đôi câu nam nữ này, để họ đoàn tụ dưới âm phủ? Loại nữ nhân đoạt đi tình yêu của người khác thế này, nên làm cho ả sống không bằng chết.”

Lúc này Hắc Vô Thường ra khỏi cung điện, Nhan Cơ nhử mày nhìn y: “Sao nhanh thế đã đi ra?”

Hắc Vô Thường nói: “Phán quan đến đưa ra ý chỉ của thái hậu, nơi này cũng không còn là chuyện của ta.”

“Một khi đã như vậy, mau về bưng trà đưa nước cho ta đi.” Nhan Cơ lắc la lắc lư đi được vài bước, quay đầu nhìn ta: “Nurong tử, ta ở cửa ngoại thành chờ nàng.”

Hắn nhanh như chớp ra khỏi cung điện, Hắc Vô Thường cũng theo ra không một lời oán thán.

Không thể không nói hồ ly lăng lợ này không chỉ có tật ác như cừu, miệng lưỡi cũng thật sự quá độc.

**tật ác như cừu: coi cái ác như kẻ thù.*

Đĩ nhiên, hắn cũng không biết hết sự tình.

Lúc còn sống Dương Vân là Trấn quốc tướng quân, đã từng từ Tịnh Châu đại doanh thống lĩnh năm ngàn phiêu kỵ, ngược gió đập tuyết chiến đấu chống lại phản đảng tiền triều, tiêu diệt thế lực còn sót lại, tham gia mở ra thể chế quân chính (quân sự và chính trị), tuổi còn trẻ đã giúp hoàng thượng giành được một mảnh thiên hạ, tạo nên thái bình thịnh thế.

Ta với hắn và Thiếu Khanh cũng quen nhau khi đó. Lúc hắn đi binh định phản kháng, cũng tiện thể binh định luôn tiểu tâm can của ta rồi. Sau khi chúng ta thành thân, hai người tuy rằng ngủ cùng giường, hắn cũng vô cùng bảo sao chỉ vậy ôn nhu săn sóc ta, nhưng chưa hề chạm qua ta. Năm đó ta vẫn còn trẻ dại, luôn luôn cho rằng đó mới là phu thê ân ái.

Cuộc sống êm thấm như vậy trôi qua được hai năm, cho tới đại thọ của cha ta mới có sóng gió.

Lúc đó cha nhìn ta và Dương Vân nói: “Trên chiến trường đánh giặc lợi hại như thế, sao trong phòng ngủ lại không làm nên chuyện như vậy? Ta còn tưởng được ôm ngoại tôn chứ, Dương tướng quân cần nỗ lực hơn đây.”

Ta đương nhiên nghe không hiểu, cho rằng chỉ cần ở cùng Dương Vân ngày ngày, nhất định sẽ có con, còn cười hi hi nói rất nhanh sẽ có.

Cha mới tới rất nhiều quan lớn quý nhân, Thiếu Khanh cũng ở trong đó. Nghe xong lời cha nói hắn uống say tới không còn biết gì, một mình đi dạo ra hậu viện, nói là đi hóng mát.

Ta luôn có chút áy náy với Thiếu Khanh, bởi vì thân thể hắn vốn không được tốt, lại luôn cố tỏ ra vui vẻ, khó khăn lắm mới bày tỏ ý muốn thú thê với hoàng thượng, lại bị kiên quyết từ chối, cho nên ta cũng vào trong hậu viện chuẩn bị an ủi hắn.

Đêm đó trăng thanh gió mát chim hót hoa thơm, Thiếu Khanh dựa vào lương đình ho khan, thật khiến người khác có vài phần không đành lòng. Ta lấy áo choàng của Dương Văn từ phòng ngủ khoác lên cho hần, vừa mới định nói vài câu, ta bị hần túm lên đùi, miệng hôn loạn một hồi. Ta sợ tới mức hồn bay phách tán, chúi chúi miệng thiếu chút nữa là la toáng lên: “Người làm cái gì thế, thật đáng ghét!”

Thiếu Khanh mang vẻ mặt suy sụp: “Dương Văn đối xử như vậy với nàng, nàng lại không thấy ghê tởm.”

“Nói bừa, chàng ấy không làm chuyện ghê tởm như vậy!”

Lời này vừa nói ra, việc ta và Dương Văn chưa viên phòng đã lộ hần. Cha già rất nhanh phát hiện có gì không ổn, cùng Dương Văn nói chuyện thân thiết một lúc lâu, một lời đi nói lại như sợ không nói hết. Nói tóm lại, cho tới khi Dương Văn chết, phòng này vẫn chưa viên.

Trên dưới triều đình dân chúng đều biết, Dương Văn có công hộ quốc, dũng lược đa tài, không chỉ là sủng thần của hoàng thượng, mà còn là một viên quan trung nghĩa. Nhưng trung thần nghiêm túc quá mức phần lớn đều có một tật xấu, đó là hắc bạch phân minh, không thể dung túng bất cứ hạt cát nào vào mắt. Cha ta từng như thế, Dương Văn cũng như vậy. Dương Văn xuất thân võ tướng, muốn đấu đá nhau thì so ra còn quá kém với bọn mưu thần bụng đầy lỗ hồng. Sai lầm lớn nhất trong đời hần, chính là bị một đám tặc thần tính kế khích tướng, trước mặt hoàng thượng chọc thủng chuyện mua quan bán tước của ba đến bốn vị trọng thần.

Tất cả đều biết, mười quan thì có chín tham quan. Rất nhiều lão thần tuổi lớn lắm rồi bắt đầu kết đảng tụ đàn vợ vét của cải dưỡng lão, hoàng thượng cũng nhìn quen chuyện này lắm rồi, đều là mắt nhắm mắt mở cho qua, Dương Văn trước kia dù nhìn không vừa mắt, nhưng cũng biết im lặng là vàng. Bởi vậy, hần vừa nói ra chuyện này cũng biết bản thân xúc động, nhưng mà chậm một chút. Đắc tội với bốn vị trọng thần cùng lúc, dù cho nể mặt tiên đế thì hoàng thượng cũng không dám lưu lại đầu hần, vì thế đẩy hần ra biên cương đánh giặc, trên danh nghĩa là lập công chuộc tội, kì thực là muốn Đỗ Bưu chi lục.

**Đỗ Bưu chi lục: sát hại trung thần (từ Sử Ký – Bạch Khởi Vương tiền liệt truyện)*

Lúc đó ta vẫn trẻ dại như cũ, chỉ biết phu quân phải đi đánh giặc, không biết sự tình nghiêm trọng tới mức nào. Lúc đang chuẩn bị đồ dùng hành quân cho hần, có một nữ khách nhân tới nhà. Khi đó ta vẫn cứ ngây ngốc, chuẩn bị nước trà điểm tâm cho vị khách này, cũng không ngờ thấy được Dương Văn và nàng lại làm chuyện Thiếu Khanh từng làm với ta.

Khách ở không được bao lâu thì đi. Dương Văn không yên tâm mà chuẩn bị xuất quân. Ta vẫn là người vợ an phận thủ thường, nghĩ rằng nam nhân có ai lại không đi trộm sao, thích nữ nhân khác, vậy chỉ cần để hần nạp thiếp là được. Lại nghĩ đây đang là lúc phu quân tâm tình không tốt, chuyện nữ nhi thường tình vẫn nên đợi hần đánh giặc trở về hẵng nói. Chỉ là trong lúc chờ hần trở về ta càng nghĩ càng không hiểu, nếu Dương Văn chỉ hoa tâm thì thôi, nhưng lời nói hần dành cho nữ nhân kia một câu cũng chưa nói với ta, hành động ôm ấp áp áp kia cũng chưa làm qua... Suốt một thời gian ta trà không nhớ cơm không nghĩ, ngày ngày mất ngủ giật tóc, thì lại nghe tới tin phu quân bị quân địch vây diệt.

Cuối cùng khi Dương Văn chết trong lòng ta, miệng vẫn gọi tên nữ nhân khác.

Điều khiến ta buồn bực nhất là, nữ nhân được hần toàn tâm đối đãi sủng lên tận trời đó hóa ra lại xướng hí khúc nơi thanh lâu. Cho dù hần đã chết, mỗi khi ta nghĩ tới bản thân mỗi khi ở trong khuê phòng một mình, hần lại say nơi bụi hoa no nê sắc đẹp, trong lòng tức giận không có chỗ trút. Sau này tới làm ca kỹ ở Lệ Xuân Viên, sự tức giận này cũng không thoát khỏi liên qua. Nhưng mà so ra thì vận khí Lãnh Dung tốt hơn ta nhiều lắm, sau này à thành phi tử, còn giả mù mưa sa gọi ta tỷ muội cho ta bạc, cứu ta từ trong nước sôi lửa bỏng, ta lại ném ra khẩu khí kia, ở trong thanh lâu hát hí khúc đến nhắm mắt tắt thở.

Không phải chưa từng hận Dương Văn, không phải chưa nghĩ qua triệt để cắt đứt với hần. Hơn nữa ta cũng biết, trong chuyện xưa của họ, ta quả thực chỉ là làm nền, là gia vị cho tình yêu của họ.

Nhưng mà, thời gian trôi qua, hận nhạt như trà, đến cuối cùng khi ta nghĩ lại, cũng chỉ có những gì tốt đẹp của hần.

Đi ra khỏi thâm cung trùng trùng tường khóa, đèn cung đình trước lầu gác ngàn tầng huy hoàng, trong bóng tối đầu thương chiếu vào sương mù. Thủ vệ thị vệ đều đã mệt mỏi buồn ngủ, đương nhiên sẽ không chú ý tới vô số u hồn đang xuyên tường mà đi. Ta chậm rãi đi tới dưới cửa thành, bỗng nhiên nhớ tới nhiều năm trước đã từng ở chỗ này vô số lần nhìn phu quân rời đi, nhìn bóng lưng cao lớn của hần khi cười tuần mã, ngóng trông hần sớm ngày trở về... Không thể đoán là sau khi ta chết, tất cả đều trở thành hoang đường.

Vừa thờ dài nghĩ đường quay lại địa phủ, ngẩng đầu đã thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa thành.

Ta neho mắt nhìn về phía hần, cứ sợ mình nhìn lầm.

Hần đi nhanh về phía ta, ấn ký hình thoi màu tím nhạt giữa trán hơi hơi tỏa sáng: “Hôm nay là ngày đại hôn của nàng, sao lại một mình chạy tới dương gian?”

Thấy mặt hần càng rõ dần, ta nghe giọng của chính mình run rẩy: “Ta... Ta chỉ là không ngủ được nên đi dạo xung quanh.”

Dương Văn khẽ cười nói: “Hóa ra là vậy, ba vị phu quân của nàng không quản sao?”

Vấn đề này ta cũng không muốn nói thẳng, đối mặt với hần cũng khó phát ra khổ sở trong lòng. Ta thở ra một hơi: “Về sau còn có nhiều cơ hội ở chung, hôm nay tới đây thôi. Nhưng mà...” Ta nghĩ nửa ngày vẫn không biết nên gọi hần là gì, “Nhưng mà chàng, chàng tới đây làm gì?”

Dương Văn nhìn vào mắt ta, vẫn là ánh mắt khiến người ta nhìn không thấu. Hần trầm mặc thật lâu, chậm rãi nói: “Có lẽ là do nhớ thê tử kết tóc, nên mới

tới quay lại cô thờ.”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thanh Ti (Nhất)

Chuyện cũ của Dương Vân và Lãnh Dung tuy rằng rất đẹp, nhưng vẫn là kết thúc bi kịch, từ đầu tới cuối hai người bọn họ ngay cả cơ hội lên hẹn ước cả đời cũng không có, theo lý mà nói ta là thể tử duy nhất của hắn. Nhưng mà khi hắn còn sống, chẳng nói chẳng rằng cho ta một vỏ đầu, bản thân lại chạy sang một bên hưởng lợi, điều này khiến ta không thể không đề phòng. Ta nhìn nhìn tứ phía: “Thê tử kết tóc sao?”

Dương Vân nhìn ta càng thêm cổ quái, nhìn tới nỗi cả người ta không thoải mái. Rốt cuộc, hắn nửa cúi đầu, thấp giọng nói: “Phu nhân, năm đó là ta có lỗi với nàng.”

Dương Vân nói: “Ta biết nợ nàng ta không trả nổi, cho dù là nguyên nhân gì, ta cũng đã sai. Nhưng mà, trong đó vẫn có chút nỗi khổ khó nói, không biết nàng có muốn nghe ta giải thích không?”

“Nỗi khổ...?” Ta nắm chặt nắm đấm, nghe giọng nói của chính mình run rẩy. “Chàng cũng làm tới đó rồi, còn có nỗi khổ sao?”

Dương Vân chưa kịp trả lời, Nhan Cơ ngoài kia đã lớn tiếng gọi: “Nương tử, nàng đang nói chuyện với ai thế, mau ra đây, ta thấy một người!”

Dương Vân nhìn hướng Nhan Cơ: “Hoàn cảnh bây giờ không tiện nói, ta không muốn mang phiền toái cho nàng. Mấy ngày nữa ta đều ở chỗ Sở Giang vương, nếu nàng cân nhắc kỹ, muốn cho ta cơ hội nữa... có thể tới tìm ta.”

Dương Vân hóa thành lửa đen rời đi. Ta vẫn còn đang hoảng hốt, thì đã bị Nhan Cơ kéo ra khỏi cổng thành. Hắn chỉ vào một người trẻ tuổi té xỉu bên đường, nói: “Nàng nhìn đi, chỗ này có người chết.”

Ta ngồi xổm xuống xem xem hơi thở người chết: “Gã đã chết đâu, chỉ là đói quá ngất xỉu.”

“Ta đi làm điểm tâm cho gã.”

Ta nhíu mày nhìn Nhan Cơ: “Từ khi nào Nhan công tử trở nên ôn nhu săn sóc như thế?”

“Nàng có biết là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp không.” Nhan Cơ chạy nhanh như chớp vào trong thành.

Nhìn cuốn sách trong tay người trẻ tuổi này, xem ra người đọc sách, có lẽ là vào kinh ứng thí. Nhìn kỹ khuôn mặt gã, bỗng nhiên sáng tỏ — một bạch trảm kê da mỏng thịt mềm, chính xác là khẩu vị của Nhan đoạn tụ.

**bạch trảm kê: Gò đại ca dịch là món ăn, chắc cùng một nghĩa với tiểu bạch kiếm.*

Không lâu sau, hồ ly lăng lợ kia đã làm ra một chút thịt gà, còn thân thiết tự tay đút cho thư sinh. Người này mơ mơ màng màng ăn thịt gà, mắt nửa nhắm nửa mở nhìn về phía Nhan Cơ: “Người... Người là thần tiên.”

Hồ ly lăng lợ kia ánh mắt quyến rũ câu nhân, lúc này lại tròng lên: “Thần tiên?”

...

...

Thực không thể tin được ta và Nhan Cơ lại hầu hạ thư sinh kia tới tận hừng đông.

Ánh nắng ban mai dần hiện rõ, quỹ hồn đây đường giống như hơi nước tan trong không khí. Ta và Nhan Cơ hóa thành hình người bố trí thư sinh ở một khác điểm, cùng nhau trở lại U Đô phán quan điện.

Bởi vì không muốn kinh động cha, chúng ta lên lút treo cửa sổ vào tân phòng... Vừa đặt chân xuống, đã thấy Tạ Tất An ngồi đọc sách trước bàn đọc sách. Y đã tháo xuống trang sức và mũ miện của tân lang, nhưng trên người vẫn khoác xiêm y đồ thẩm.

Tạ Tất An nhướn mày nhìn chúng ta, thân nhiên nói: “Biết hai người chạy mất, nhạc phụ giận dữ, một canh giờ trước còn giáo huấn Thiếu Khanh một trận, huấn tới bây giờ. Cho nên, nương tử, Nhan công tử, mọi người tự giải quyết cho tốt.”

Ta hoảng sợ: “Sao cha ta biết được?”

Tạ Tất An nói: “Cái này phải hỏi tiểu vương gia.”

Thiếu Khanh đúng là tên không giữ được bí mật. Ta và Nhan Cơ nhìn nhau, đang định thương lượng đổi sách, Tà Tất An lại nói: “Nhạc phụ biết các người không phải đi cùng nhau, cũng biết Nhan công tử với phương diện nữ nhân thì không thể làm gì, ý niệm trong đầu nên quên đi.”

“Ta đi xem xét trước, nương tử nàng ở lại từ giải quyết tốt hậu quả đi.” Nhan Cơ nhanh như chớp chạy mất.

Ta vội vã đi theo ra ngoài: “Ta cũng đi.”

Tà Tất An đứng lên nói: “Đợi chút.”

“Sao?”

“Tay nàng bị thương, ta giúp nàng băng bó.”

Ta lúc này mới nhớ ra trên tay có thương tích, đau đớn chậm chậm dâng lên. Tà Tất An đi hiệu thuốc một lát, quay lại cầm theo hai hòm thuốc. Nhìn y bày dược liệu băng vải lên giường, rất có dáng buồn bán, ta kiềm lòng không được hiếu kỳ ngồi xuống trước mặt y: “Tất An, huynh là người có chút ngoan độc, không nghĩ tới làm chuyện gì cũng có trăm dạng chu đáo.”

“Ta muốn cùng nương tử bạch thủ tề mi, làm việc đương nhiên phải chu đáo. Bằng không nếu nương tử nổi giận hờn ta, hoặc là giống như đêm động phòng hôm nay chạy đi cùng Nhan công tử, ta đây chẳng phải thành kẻ bị bỏ rơi.”

**bạch thủ tề mi: chỉ vợ chồng tới già vẫn còn kính yêu.*

Ta bị y oán tới không nói ra lời, đành phải ngăn người nhìn màn đỏ. Tà Tất An nắm tay ta, nhìn chăm chăm miệng vết thương, hồi lâu mới nói: “Vết thương của nàng là do phán quan ra tay?”

“Huynh nhìn ra sao?”

“Nàng đã gặp người quen nào ở dương gian?”

“À, có Nhan Cơ cùng Phạm huynh, còn có vài người quen biết khi còn sống, không có gì khác.”

“Tà Tất An nhìn ta một lát, muốn nói lại thôi, chỉ im lặng mở ngón tay ta, cẩn thận dùng nước thuốc tẩy rửa miệng vết thương, lúc tay ta phát run thì hơi dừng lại: “Nương tử quả là thiên kim quý thể, chút da thịt bị thương đã đau như vậy.”

Nếu như người trước mắt là Thiếu Khanh, ta nhất định sẽ nói có bản lĩnh thì đi mà để cho phán quan thiêu thử xem. Nhưng Thiếu Khanh sẽ không nói ra những lời này, hẳn mới đúng là thiên kim quý thể, nhìn thấy vết thương nhất định sẽ bị dọa cho xỉu trước rồi mới hai mắt nhắm lại rung rung ôm ta giúp ta băng bó... Tà Tất An là người tuấn tú hiếm thấy lại cẩn trọng hiếm thấy, không biết sao lại cho ta một cảm giác ta rất được chiều chuộng. Ta mặc dù sinh từ danh môn, nhưng đi theo cha già nửa đời trước ngu ngơ nửa đời sau hồ đồ, những năm toàn gia thịnh vượng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cộng thêm phượng hoàng gãy cánh chẳng bằng gà, những ngày lẩn lộn nơi thanh lâu kia lại càng không nói đến.

Ta lắc lắc đầu, chịu đau đuôi thẳng tay một chút. Cũng may động tác của y rất nhanh, lập tức đã băng xong rồi. Ta và y dù đã là phu thê, nhưng vẫn không thể nào hỏi y vì sao có ấn tượng như vậy. Kỳ thực nỗi da gà là việc nhỏ, tính nết ta trời sinh lo nghĩ nhiều, cùng với tật cũ như đóng khung không cách nào sửa.

Thu dọn hòm thuốc xong xuôi, Tà Tất An và ta đi tới cửa tân phòng, mở cửa xong, y nói: “Nương tử, mời.”

Ta lui về sau: “Không, quan nhân, mời.”

“Nương tử, mời.”

“Quan nhân, mời.”

“Một đêm vợ chồng trăm ngày ân ái, nương tử nên đi trước.”

Kỹ thuật châm chọc của Vô Thường gia đúng là vô địch địa phủ, ta không lay chuyển được y, chỉ đành cười hai tiếng, dứt khoát đi ra ngoài.

Tà Tất An chưa tới phòng khách với ta, mà quay lại hiệu thuốc trả hòm thuốc.

Ngồi trong phòng khách là hai vị phụ quân bị giáo huấn và cha già mắt đầy tơ máu. Thấy ta đi ra, cha dùng sức đập mặt bàn, bộ dáng vô cùng đau đớn: “Thật không thể tin nổi, khuê nữ của ta đào hôn ngay đêm đại hôn, mặt mũi của Đông Phương gia ta ở đâu, thể thống ở đâu!”

Ta nói: “Cha, thực ra đêm qua là Thiếu Khanh và Nhan công tử...”

“Nhan công tử, con vẫn còn gọi hắn là Nhan công tử, con đây là muốn vì phụ tức tới sống lại!” Cha nhìn Nhan Cơ và Thiếu Khanh, xua tay đuổi họ về tân phòng.

Bọn họ vừa rời đi, ta nói ngay: “Cha, xin nghe con giải thích...”

“Giải thích cái gì, giải thích con ngay đêm tân hôn trốn động phòng, giải thích con hôm đầu đại hôn còn chạy tới phủ mỹ nhân Tử Tiêu ngắm trăng?”

“Sao... sao cha biết?”

“Toàn bộ quý ở địa phủ đều biết rồi! May mà con còn biết cùng đại phu quân trở về, bằng không cái mặt già nua của vị phụ không biết giấu đi chỗ nào! Mị Mị, vị phụ đã sớm nói với con, con cách xa Hoa Tử Tiêu một chút, y không thể được đâu, không được!” Cha dùng sức lắc đầu vài cái.

“Chuyện Hoa Tử Tiêu là quỷ họa bị đúng là khiến người ta khó tiếp thu, nhưng dù sao cũng chỉ là ngoài da thịt, cha không nhất thiết phải nói người ta như thế.”

“Con gái à, phải biết rằng đồ trác phẩu lương trụ, văn minh tẩu ngư dương (mối có thể làm một cột nhà, muỗi đốt có thể khiến trâu chạy, chỉ những vật nhỏ tai hại có thể gây họa lớn), huống chi y còn có một tật xấu khiến người ta không thể dễ dàng tha thứ. Vị phụ làm gì cũng sẽ không gả con cho y.”

“Con chưa từng nói muốn gả cho y, nhưng con rất tò mò, tật xấu của y là gì?”

“Ài.” Cha nhắm mắt lại, lắc đầu đầy thâm trầm. “Con nhìn hai vị phu quân của con đi, vừa văn vừa võ, lại tri thư đạt lý. Tiểu vương gia tuy là vô năng, nhưng có thể từ từ tiến bộ, diễm phúc như thế, con rốt cuộc thấy không đủ chỗ nào? Tội gì phải dính lấy cái tên Hoa Tử Tiêu thiếu hụt đủ đường kia?”

“Cần gì phải nói đi tận đâu thế. Cha, ngài cũng đừng có thừa nước đục thả câu nữa, mau thành thật nói ra đi.”

Ta tuyệt đối không có quan hệ đó với Hoa Tử Tiêu. Mà lão cá chạch ngay cả chuyện phi pháp cũng có thể hàm hồ qua loa này, cái chỗ thiếu hụt kia khẳng định không nhỏ. Ta nhìn cha nửa ngày, ông vẫn mang vẻ áp a áp ứng, đang muốn hỏi tiếp, đột nhiên ánh sáng hiện ra trong đầu, có chút không chắc chắn nói:

“Cha, cha nói xem, sẽ không phải... không phải là chơi mạt chược chứ?”

Cha ta lập tức mắt nhắm mắt mở trộm liếc ta, lại nhắm mắt lần nữa, đau khổ gật đầu liên tục.

...

Đêm tân hôn qua đi, ta và ba vị phu quân quay lại Đình Vân Các, vẫn như trước chia phòng mà ở. Quý không thể sinh con, cũng không có người buộc chúng ta viên phòng. Dần dà, ngoại trừ Thiếu Khanh cũng chẳng còn nhớ thương chuyện viên phòng nữa. Chuyện ta lo cũng không liên quan tới họ, nhưng mà mãi không hạ quyết tâm đi tìm Dương Vân. Chuyện nhiều năm trước đã chọc trong lòng ta một lỗ thủng, bây giờ nhớ tới đều ần ần đâu, thật sự là không thể vui vẻ gặp mặt.

Một ngày, sau khi đã kết thúc tuần tra, nhóm tiểu dạ xoa về nhà nghỉ tạm. Ta vừa nghỉ tới Nhan Cơ và Thiếu Khanh suốt ngày ằm ỉ ở nhà đã thấy đau đầu, một mình đi bộ vài vòng khắp đầu đường cuối ngõ, không hề để ý mà đã đi tới cửa ra ngoại ô.

Trước mắt là một cánh rừng xa lạ, ngay phía trước có một thương thiên cổ thụ lá rậm sum suê. Cổ thụ bao trùm ần ần ánh xanh, phía trên hình như có cuốn một vòng tơ lụa màu đen, gió thổi khẽ qua, tơ lụa theo gió khẽ rung. Ta chưa từng đến chỗ này, cây này cũng không giống cây khác, nhất thời tò mò, lập tức đi lên phía trước.

Nhưng mà đứng dưới tàng cây nhìn lên, ta đột nhiên nhận ra bên trên cành cây không phải tơ lụa, mà là tóc đen thui, rủ xuống từng đợt từng đợt. Phía sau cổ thụ là rừng rậm tối đen như mực, liếc mắt nhìn qua trông không thấy đáy, khiến lòng tơ dưng thẳng hết lên. Ta lui về sau hai bước, dự định lần sau dẫn theo nhóm tiểu dạ xoa đến thám thính hư thực. Nhưng mới vừa xoay người đi chỗ khác, một mảng tóc đen dài chậm rãi buông từ cành cây xuống, lắc lư như cành liễu, chặn đi tầm mắt của ta.

Phía cuối mái tóc đen dài này đúng là một khuôn mặt đang treo ngược. Gã không có thân mình, giống như là mọc ngay trên cây vậy. Có lẽ do tóc quá dài, khuôn mặt còn treo ngược, khóe mắt đầy lên, có sự quý dị vụn vặt tới nói không nên lời, ta đẩy tóc gã ra, cố chạy về phía cửa thành. Nhưng rất nhanh chóng, mái tóc đen này giống như xiềng xích đuổi theo, cuốn lấy hai tay ta.

“Buông ta ra, buông ra, mọi người đều là quý, có gì phải khó xử đồng loại!” Ta run rẩy nhắm hai mắt, sợ hãi kêu lên.

Mất một lúc lâu, tóc quấn lấy tay ta đột nhiên nói ra, ta mất trọng tâm ngã trên đất, cả người dính bùn. Quay đầu nhìn lại quý kia, không ngờ thấy khóe mắt gã trào nước mắt:

“Cứu... cứu ta... Cô nương, cứu ta...”

Mỗi giọt nước mắt của gã rơi xuống rễ cây, rồi lại bị rễ cây hấp thụ lên.

Ta đứng bật dậy, ngạc nhiên nhìn gã: “Người... sao lại thế này?”

“Cô nương, ta bị oan...” Giọng nói gã yếu ớt vô lực, cộng thêm vẻ mặt bi ai vô cùng, nhìn qua cũng không đáng sợ như trước. “Ta sinh ra ở thành Tây Châu, rời xa quê hương lên kinh thành kiếm sống, rơi vào lưới tình với cô nương trong kinh thành, nhưng lại bị phụ thân phản đối. Ta với cô nương đó tình đầu ý hợp, lên đi thành thân, lại một ngày say rượu rồi chết bất đắc kỳ tử, sau khi trở lại đã biến thành quý Thanh Ti (quý tóc đen) trên cây này...”

“Sao có thể như vậy? Người cũng không biết mình chết thế nào sao?”

“Không biết, chuyện này nhất định có liên quan tới gia phụ, bởi vì loại cây này ông ấy có trồng trong vườn nhà chúng ta. Ta nghĩ ông ấy chắc cũng đi rồi, cho nên mới biến thành quỷ thụ này đến bám lấy ta. Ta ngày ngày đêm đêm trông ngóng ông ấy xuất hiện, ông ấy lại nhất quyết không hiện thân... Nương tử ta vẫn còn chờ ta ở nhà, ta lại ở nơi này chờ đã một năm. Nơi này có rất ít quỷ lui tới, có người đi đường cũng không muốn nghe ta giải thích. Cô nương, cô nhất định phải cứu ta...”

Rồi què vào kinh rồi cùng cô nương chôn kinh thành thăm mền nhau, nghe sao cũng giống những gì cha mẹ ta đã từng trải qua, chẳng qua lúc đó bên phản đối hôn sự là nhà mẹ ta. Ta không khỏi sinh lòng rắc rối với quỷ thanh ti này: “Người yên tâm, ta là đề đốc Quý Môn quan tân nhiệm ở U Đô, chuyện này ta sẽ đi xin chỉ thị của vương gia, để ngài ấy thay người đòi công đạo.”

Vốn chuyện này tìm Thiếu Khanh là xong rồi, nhưng chức vị đề đốc này vốn nhảm chán, thật vất vả mới tìm được việc cho ta xử lý, vẫn nên công tư phân minh.

Quay lại U Đô, ta đang chuẩn bị tìm thượng ti trực tiếp của ta là Sở Giang vương, thì gặp được U Đô mỹ nhân trong truyền thuyết ngay tại cửa thành.

“Đông Phương cô nương, vừa rồi ta thấy cô nương đi tới chỗ lão thụ ở ngoại ô.”

Từ lần trước chạy trốn khỏi phủ y, ta không gặp lại y nữa, lúc này gặp lại, phản ứng của y lại quá mức bình thường, giống như chưa từng phát sinh chuyện họa bì dưới trăng kia.

Nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành kia, không hiểu sao trên lưng có chút lạnh lạnh, ta muốn lui mà không được, chỉ đành nhìn ra chỗ khác nói: “À, đúng vậy.”

Đó là chỗ ta hoàn toàn không thể lý giải.

So với quỷ thanh ti không thân thể chỉ có màn trắng phủ người kia, quỷ thân của Hoa Tử Tiêu kỳ thực cũng không đáng sợ, y cũng khác với họa bì khác, cả da lẫn thân đều là của mình. Chỉ là, cứ nhìn thấy Hoa Tử Tiêu thì hàn khí dày đặc trong lòng không hề tan đi, nói chuyện với y cũng cẩn thận hơn xưa.

Hoa Tử Tiêu nói: “Án tử của quỷ thanh ti trên cây kia nghe đâu đã phê duyệt qua, cô nương vẫn muốn xin thăm tra xử lý án lần nữa sao?”

“Đúng vậy, nghe quỷ kia nói, dường như có oan tình.”

“Ta có thể giúp.”

“Không cần, không cần, nhiều lần đều làm phiền Hoa công tử, ta sao có thể vui được? Việc này chỉ là việc nhỏ, tự ta có thể làm.”

Hoa Tử Tiêu trầm mặc một lát: “Đông Phương cô nương vẫn còn để ý chuyện mấy ngày trước sao?”

Ta nhất thời tròn tròn mắt, chẳng lẽ y thực sự muốn nói về họa bì hả?

Hoa Tử Tiêu lại nói: “Lúc nhận được thiệp mời thì chúng ta đang làm việc ngoài thành, bên đó có chuyện cấp tốc cần ta xử lý, cho nên vội quá không thể quay lại. Vắng mặt như thế, vừa có lỗi vừa thất lễ.”

“Ha ha, hóa ra là vậy, không có gì không có gì, ta không để bụng đâu.” Thiếu chút nữa thì nói ra khỏi miệng. “Huống chi tân hôn của ta cũng không tốt lắm, ba vị phu quân cùng cha trở hết tài năng biến động phòng thành loạn cả lên, ta đến dương gian lại vô tình gặp phải trượng phu kết tóc, khúc mắc vô số...” Cũng may trong đầu ta còn chút thanh tỉnh, ngừng miệng.

“Như vậy, chuyện này tại hạ vẫn có thể giúp.”

“Được, được thôi.”

Thật muốn lau mồ hôi lạnh trên trán. Ta rốt cuộc bị sao thế này, kỳ thực thì chúng ta đều là quỷ, quỷ thân của ta cũng đủ kinh sợ rồi, có gì không thể tiếp nhận sự thực y là họa bì quỷ? Dù hiểu rõ đạo lý này, trong tiềm thức vẫn bắt gặp bài xích việc tiếp xúc với y.

(editor: đây không nhện nổi rồi nhé, Đông Phương Mị, cô đang phân biệt đối xử đấy à????)

Tuy nói như vậy, ta cũng không muốn thất tín với người khác. Hẹn Hoa Tử Tiêu cùng tới dương gian tra xét, hôm sau gặp mặt ở chỗ cũ. Đáng tiếc thời tiết không tốt, vừa đến cửa thành mưa đã rơi. Hình như do nơi này âm khí nặng, mưa cũng thật thường xuyên. Hoa Tử Tiêu thấy ta đến, mở quạt che trên đầu:

“Ta đi trước hỏi xuất thân dương gian của gã, như vậy cũng tiện điều tra.”

Ta gật gù đầu, vừa định đi cùng y, y lại nói: “Đông Phương cô nương, chỗ này lầy lội, cô nương đợi ta ở đây là được rồi.”

“Được.”

Rõ ràng là mỹ công tử hồng y quạt trắng, động tác y dùng quạt che mưa cũng tuyệt đẹp đến cực hạn. Nhưng mà nhìn động tác này của y, ý nghĩ đầu tiên của ta lại là: “Y lại sợ nước mưa chảy trôi phấn trên mặt.” Điều này nghĩ trong lòng thôi cũng thấy thất lễ, nhưng mà ta không nhện được.

Hoa Từ Tiêu và quý thanh ti nói chuyện rất lâu, ta tựa vào cửa thành ngẩn người. Một chiếc xe ngựa màu đen chạy như bay qua, dừng lại trước mặt ta. Nhìn thị vệ cưỡi ngựa phô trương như vậy cũng đủ biết đây không phải nhân vật nhỏ, nếu chạy qua chỗ náo nhiệt một chút, có lẽ là bị cả chúng quý vây xem

Người vén rèm đi ra hóa ra là Dương Vân.

“Mị Nương, ta chờ nàng lâu rồi, cuối cùng đợi không được.”

Ta phát hiện khi nào gặp lại hần cũng là thời cơ không tốt. Có lẽ, thời cơ tốt vốn dĩ không tồn tại.

“Mấy ngày nay bận việc, nhất thời đã quên...” Thật ra là mấy ngày này vô cùng khó rất, rốt cuộc vẫn không muốn đổi mặt hần.

“Vậy nàng còn muốn nghe ta giải thích không?”

Thật ra thời gian bây giờ tương đối gấp rút, Hoa Từ Tiêu rất nhanh chóng sẽ trở lại. Nhưng cuối cùng ta vẫn gật đầu, cứ như lại bị trúng ta.

Dương Vân thở dài một tiếng, dường như không biết bắt đầu từ chỗ nào.

“Sau khi chúng ta thành thân, ta quả thật có cùng mấy vị công thần đi thanh lâu tầm hoa vấn liễu, nhưng tâm tư của ta tuyệt đối không ở chỗ này. Lời ta nói trước khi chết cũng là nghĩ một đằng nói một nẻo — nếu ta không nói vậy, nàng có phải sẽ ngay tại chỗ đi theo ta?”

Ta chậm rãi gật đầu.

Dương Vân cũng không nói tiếp, chỉ là lẳng lặng chờ đợi ta trả lời.

Nghĩ lại thì ta hướng tới Hoa Từ Tiêu cũng có duyên có đặc biệt. Y có nhiều chỗ có chút giống với Dương Vân, nhất là nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không bao giờ nói rõ, thường thường nói bảy phần ẩn ba phần, thường xuyên khiến người ta khó hiểu.

Nhưng mà, những lời này của Dương Vân ta hiểu ngay lập tức: “Cho nên, huynh nghĩ chỉ cần ta sống, thì chết cũng vui vẻ, đúng không?”

“Ta không biết nàng sau đó phải trải qua bao chuyện không vui. Nếu ta biết, lúc đó đã dẫn nàng đi cùng.” Dương Vân hạ mắt nhìn ta, ánh mưa chợt lóe trong mắt, điều này càng khiến ta thêm xác định lần trước nhìn mắt Hoa Từ Tiêu cũng nghĩ tới người này, “... Bây giờ nàng có thể tha thứ cho ta không?”

Thật ra rất lâu trước kia, ta rất không muốn nhớ lại mấy chuyện năm đó. Nhất là những ngày đi xướng hí khúc kia, ta bị một đám đại lão gia đùa giỡn đã trình liệt phản kháng, nào ngờ bị lôi đi đánh tàn nhẫn, khi đó ta vừa ôm mộng vừa nghĩ, nếu Dương Vân có thể sống lại trò chuyện với ta, chẳng cần biết có thực là quý, ta cũng đi theo xuống hoàng tuyền.

Dương Vân vốn thường ngày trầm mặc ít lời, đột nhiên bộc trực thâm tình như thế, khiến ta có chút thích ứng không nổi, đầu óc cũng xoay không kịp. Ta lau nước mưa trên trán, mỉm cười: “Phu quân đừng quá khách khí. Giữ phu thê, nào có chuyện thù hận cách đêm như vậy.”

“Mị Nương.” Hần chỉ cúi đầu gọi một tiếng như vậy, liền vươn tay ôm lấy ta.

Mưa gió giống như hàng loạt sao rơi, xuyên qua vai Dương Vân, ta thấy Hoa Từ Tiêu đứng ở chỗ cũ. Y cầm quạt giấy màu trắng, đứng dưới cây cỏ thụ ngàn năm, phía dưới tán lá rộng lẳng lặng nhìn chúng ta một lát, chấp tay làm lễ với ta, rồi xoay người hòa mình vào bóng đen rừng rậm.

Hoa rơi trong mưa, rơi khắp cả khu rừng, bóng lưng của y vẫn đỏ rực hồng y, giống như u hồn biến mất trong đêm trăng.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thanh Ti (Nhị)

Hoa đại tiên, Hoa đại mỹ nhân, Hoa đại danh thương, Hoa đại gia, Hoa đại troll, Hoa đại thâm =)))) Hoa đại công tử đúng là...

Giờ thì hay rồi, ta đắc tội cả với Hoa công tử rồi. Trong mắt y, ta chắc là giống kẻ ngu đuổi theo mấy tiểu sinh tuần tú. Nhưng mà lúc này đừng nói tới Hoa mỹ nhân, cho dù là thiên hoàng lão tử ta cũng không cho vào mắt. Sau khi chia tay với Dương Vân, ta bắt đầu tìm cách thả đi ba vị phu quân kia.

Tuy rằng mới thành thân mà làm thế này thì không được tốt, nhưng đây cũng là vì bọn họ thôi, dù sao ngày sau ta mỗi ngày đều đi sùng hạnh Dương Vương, rất không công bằng với họ.

Ta đội mưa mà quay lại Đình Vân các, chuẩn bị cùng bọn nha hoàn xuống bếp nấu ăn cho ba vị phu quân, chờ sau khi chiều đãi thật tốt rồi tiễn bọn họ đi. Ai mà biết được vừa khéo ba vị phu quân cùng những hạ nhân khác đều ở nhà hết rồi, ngoại trừ Tạ Tất An, ai nấy cũng mây đen đầy đầu mặt phát xanh. Nhất là Thiệu Khanh, chắc do hôm qua bị ép ăn quá nhiều gạch cua thịt béo nộn, mặt dài giống cái lạp xưởng. Ta đang muốn an ủi đôi câu, nhưng nghĩ tới nghĩ lui thấy chính sự quan trọng hơn, chỉ vỗ nhẹ vai hắn: “Thiệu Khanh, Tất An, Nhan công tử, có tin tốt muốn báo cho mấy người.”

Tròng mắt của ba kẻ đồng loạt đảo lên người ta, Nhan Cơ và Thiệu Khanh vẫn mặt ừ mảy chau. Trong lòng có chút buồn bực, chẳng lẽ bọn họ đã biết ta muốn nói gì, sợ ta đập cho mất hết mặt mũi.

“Khụ.” Ta háng giọng. “Hôm nay ta và người ta luôn ngưỡng mộ đã quay lại rồi. Các người cũng biết, việc hôn sự này vốn do cha ta loạn chỉ sổ uyên ương, tất cả chúng ta từ đáy lòng đều không đồng ý. Từ nay về sau, Tất An và Thiệu Khanh hai người tìm thế tử tốt, Nhan công tử huynh đi tìm tướng công tốt của huynh. Chúng ta gặp nhau được, cũng rồi đi được.”

Một đàn quạ đen bay qua cửa sổ, phản ứng của ba người vẫn như vậy.

Thiệu Khanh nắm chặt tay ta, trong mắt lóe lên ánh nước óng ánh: “Mị Nương, nàng... nàng... nàng muốn hưu ta?”

Ta vội vàng nói: “Đây sao nói là hưu, đương nhiên không phải hưu, dù sao chúng ta ngay từ đầu đâu ai đồng ý...”

“Ai nói ta không đồng ý, ta nguyện ý mà. Già hay trẻ ta đều nguyện ý, nàng nhìn ra ta không nguyện ý chỗ nào?”

Ta bị một đồng ‘nguyện ý’ của hắn làm cho choáng váng: “Đúng vậy, như thế là ủy khuất càng rồi, thế nên ta mới lo lắng quyết định...”

Lần này vẫn bị người đoạt lời, người mở miệng là Nhan Cơ: “Lúc trước người gửi thư mời cho chúng ta là nhạc phụ, ít nhất ta cũng suy nghĩ thấu đáo rồi mới chạy từ yêu giới tới ở rê. Như thế cũng tốt, mới thành thân, lại bị hưu về. Trên mặt cha ta đúng là bôi tro vào.”

“Nhan công tử, lời này đâu thể nói lung tung. Một lời không ổn, trăm họa chúng sinh.” Thấy hắn chớp mắt bày ra vẻ mặt không tin đâu, ta rút cuộc chuyển ánh mắt cầu cứu sang Tất An.

Tất An vốn đang đưa sổ sách cho quản gia, nhấc mi nhìn ta một cái, nói: “Không đồng ý, chỉ có nương tử thôi. Chẳng ai ép chúng ta.” Lại tiếp tục xem sổ sách.

“Nương tử nếu như muốn chúng ta mỗi người mỗi ngả, không thành vấn đề, nhưng hôn sự này do nhạc phụ đại nhân định, hưu thư cũng nên do lão nhân gia tự mình viết. Bằng không ын theo luật, tự tay nương tử viết chỉ sợ không thể được.”

“Đi, người đâu, mời cha ta tới!” Chuyện nhất thế tam phu hoàng đường này ta tiếp thu không nổi, hôm nay nhất định phải ngã bài rõ ràng với cha.

Thật hiếm hoi lắm mới hắt hàm sai khiến một lần, kết quả là trong đại sảnh tới cái rầm cũng chẳng thấy vang. Ta nhìn khắp nơi một vòng, vẫn nhìn thấy vẻ mặt phủ đầy mây đen. Ta đành phải nhìn Tất An với ánh mắt cầu giúp đỡ.

Tất An dùng bút lông viết mấy nét lên sổ, lần này ngay cả đầu cũng không buồn nhấc: “Nương tử chẳng lẽ không biết, nhạc phụ vừa mới ra ngoài không bao lâu.”

“Ông ấy đi nơi nào, chỗ Diêm Vương gia à?”

“Ông ấy mới từ chỗ Diêm Vương gia về, bây giờ đi uống canh.”

“Uống canh?”

Thiệu Khanh âm thầm nói: “Canh Mạnh Bà.”

Ta nhìn khắp phòng khách, lẳng lặng giăng co cùng mọi người một lúc, rồi nhanh như chớp lao ra khỏi cửa.

Trời xanh đại địa ơi, cha ta đi thác sinh đầu thai mà không hề nói với ta một tiếng! Còn có vương pháp không đây!

...

May mà ta vốn trốn chạy nhanh tới thần tốc, lúc thờ không ra hơi chạy tới bên cầu Nại Hà, cha già vẫn còn ôm canh nóng đồ xúc xắc chơi mạt chược với Mạnh Bà. Ta chạy nhanh tới vỗ vai cha: “Đông Phương đại nhân, chỗ đầu thai của ngài tốt thật.”

“Đương nhiên, quan hệ giữa ta và Diêm Vương là như thế nào chứ, nửa năm trước hắn đã thay ta nhìn cái thai của gia đình thế giao với nhà mới của lão bà ta, hiện tại hắn là ổn rồi...” Nói tới đây, ông ấy nghiêng đầu. “Mị Mị!”

Hình như sắc mặt ta khó coi, ông nhìn ta nửa ngày mới nói tiếp: “Mị, Mị Mị à, con phải tha thứ cho vi phụ, vi phụ thấy mẹ con khỏe mạnh trưởng thành thế này, thật sự rất hoảng hốt. Nếu không đầu thai, có khi ta thành con bà ấy mất.”

“Thật sao, cha có thể thấy mẹ? Con cũng muốn thấy mẹ!”

Cha cầm tấm gương trên ghế của Mạnh Bà đưa cho ta. Trong gương, một tiểu cô nương bảy tám tuổi buộc tóc cao, đang thay nước tiểu cho một bé trai.

“Thật sự là lớn nhanh.” Ta mở to mắt nhìn. “Nhưng mẹ cũng thật lợi hại, cha xem bây giờ đã mi thanh mục tú như thế, về sau nhất định là đại mỹ nhân. Cha, ngài thật có phúc.”

Cha không chút nghi hoặc lắc lắc ngón tay: “Mẹ con mới đầu thai hơn một năm, làm sao lớn như vậy? Đó là đường tử của bà ấy, mẹ con là đứa trẻ được ôm.”

“Cái... cái gì? Đó rõ ràng là một bé trai!”

“Lúc đó mẹ con cũng muốn Diêm Vương chọn ra một thai nữ, nhưng không biết tên khốn nào chạy tới đâm thọc bà ấy, nói vi phụ thua lớn. Mẹ con giận dữ công tâm, nhất thời xúc động đi đầu thai đúng nhà võ Trạng Nguyên Tư Mã gia, nói là cho dù là một tên hán tử chết trận nơi sa trường, cũng không muốn vi phụ chọc vào mình nữa.”

“Vậy cha, không lẽ cha lại...”

Cha nắm chặt xúc xích trong tay: “Yên tâm, mẹ con sao có thể trốn khỏi bàn tay của vi phụ! Vi phụ đã chọn cái thai trước kia bà ấy chọn!”

Ta nhớ lại mỗi khi trong nhà gặp chuyện không may mẹ luôn tỏ ra không cam lòng, nói nếu có kiếp sau, bà nhất định sẽ đầu thai vào nhà đế vương, như vậy, sẽ không ai có thể làm khó bà.

“Chẳng lẽ mẹ muốn đầu thai tới...”

“Về sau nếu con có gặp Hoàn Chiêu công chúa, viên ngọc quý trên tay vạn tuế ấy, nhớ kỹ, đó là vi phụ.” Cha già mang về mặt tang thương nhìn về phía Vong Xuyên, lại nhìn ta. “Đúng rồi, con gái tìm ta có chuyện gì?”

Ta phản ứng nhanh vô cùng, tóm lấy giấy bút bên cạnh. “Cha, ngài phải giúp con gái làm chủ hôn nhân đại sự.”

Cha cười khanh khách nhận bút. “Thế nào, coi trọng công tử tuần tú nhà ai?”

“Không, con gái là muốn nhờ ngài viết giúp hưu thư, bỏ đi ba vị phu quân trong nhà...”

Lời còn chưa dứt, cha già đã ném bút giấy xuống Nại Hà, một hơi uống hết canh Mạnh Bà.

Ta mở to miệng, cảm như sắp rớt xuống rồi: “Cha, cha đây đây là...”

Cha già liếc mắt nhìn ta một cái: “Người là ai?”

Mạnh Bà vỗ vai cha ta: “Nghịch Kính đại nhân, sao có thể đối xử với con gái như vậy? Người ta không thích phu quân mình thì cứ để nàng hưu, âm tào địa phủ đất rộng của nhiều, nam nhân nào chẳng có?” Bà ấy lại xoay người nói với ta: “Đồng Phương cô nương, cô đừng tin cha cô, ông ấy đang diễn trò, uống canh này ấy à, phải đi qua cầu Nại Hà mới quên chuyện kiếp trước...”

Lúc Mạnh Bà thao thao bất tuyệt nói xong, ta chỉ chỉ cha già muốn nói chuyện, bà ấy lại chính khí đầy mình vung tay uy phong: “Cô yên tâm, canh giờ của ông ấy còn chưa tới, giờ mà đi đầu thai thì ai biết sẽ biến thành lợn chó hoa hoa có cò nào, cô cứ nói rõ với lão...” Rốt cuộc bà ấy cũng ý thức về mặt ta không tốt, nhìn theo hướng ta chỉ.

Cha già đã ôm đầu chạy tới chỗ cầu Nại Hà.

Một lúc sau, Diêm La vương đóng sổ sinh tử, giao lại cho đầu trâu bên cạnh:

“Cha người sau khi chết vẫn tinh thần ý nặng với mẹ người, bây giờ chuyển thế đầu thai thành một con gà mái nhà mẹ người, cũng coi như là âm soa dương thác, lấy ân báo oán vậy.”

*âm soa dương thác: thường vì sai thời điểm, sai địa điểm mà hiểu lầm nợ nói tiếp hiểu lầm kia

Ta mất cả buổi mới tiêu hóa được việc cha mình biến thành con gà mái, nghe Diêm Vương gia trấn an đi trấn an lại, rồi nói: “Cha ta bây giờ không ở âm phủ, ta có thể tự mình đưa hưu thư cho mấy vị phu quân không?”

“Được thôi, chỉ cần người giống cha người, uống canh đầu thai, hôn ước hiển nhiên không còn.”

...

Cha đầu thai là xong chuyện, việc hưu phu tạm thời gác lại, ba vị trong nhà kia cũng không cho ý kiến. Chuyện của quý Thanh Ti vẫn chưa xử lý, ta nghĩ lúc trước tiếp đãi Hoa công tử không được chu đáo, tự mình tới cửa nhà y nhận lỗi.

Hoa Tử Tiêu đúng là người có giáo dưỡng, ta vất vả lắm mới nói được, nói còn chưa xong thì y đã vắn đạm phong khinh bật lại: “Ta rời đi trước là vì cảm thấy không tiện quấy rầy, không phải là không vui. Đồng Phương cô nương lo lắng nhiều rồi.”

Đối phương đã nói như vậy, ta đây tiếp tục truy cứu thì có vẻ hẹp hòi. Vì thế chúng ta theo kế hoạch mà làm, điều tra tới địa chỉ của quý Thanh Ti ở kinh

thành, cải trang thành phẩm nhân đi vào.

Chuyện này với Hoa Tử Tiêu dễ vô cùng, bởi vì y cho tới bây giờ đâu có sống ở triều đại này, tùy tiện khoác lên bộ da tiên đẹp đẽ của y là có thể tùy ý đi lại trên đường. Nhưng mà trong thành này sao, từ hoàng thân quốc thích cho tới thường dân áo vải, người gặp qua ta không thiếu, người biết ta chết cũng không ít. Ta đành phải khoác tơ lụa trắng che hơn nửa khuôn mặt, đi phía sau Hoa Tử Tiêu trốn trốn tránh tránh.

Phu nhân của quý Thanh Tu là con gái của một nhà bán châu báu, nơi ở ở phía sau mấy tòa lâu. Nhưng mà ban ngày chúng ta không thể lấy thân thể tiến vào nhà gã, chỉ có thể bồi hồi chờ trong tiệm, chờ tới buổi đêm để lấy quý thân do thám.

Chuyện buôn bán châu báu ở nhà này cũng thật náo nhiệt, bên trong toàn là châu hoa ngọc thúy, tập hợp toàn trân bảo đỉnh ché của phu nhân tiểu thư nhà phú quý. Vốn người nhiều thì có thể thân không biết quý không hay mà mò vào, nhưng mà, cho dù ta che mặt, cũng che không nổi về huy hoàng chói mắt của Hoa Tử Tiêu. Chúng ta vừa vào cửa, tiếng người bên trong dần trở nên lặng ngắt như tờ, mấy chục cái đầu đồng loạt liếc qua.

Ta hạ thấp tơ lụa che mặt, làm bộ cùng Hoa Tử Tiêu chọn lựa châu báu phát ra ngũ quang thập sắc. Cúi mình xem xét như thế, tiếng người lại từng lúc khôi phục, có điều mấy vị phu nhân tiểu thư vẫn thì thoảng liếc mắt nhìn qua.

Ta đang suy nghĩ xem đi theo y vào đây có phải là lựa chọn sáng suốt không, thì nghe thấy được tên mình, suýt nữa thì phát hoảng.

“Cho nên nữ nhân có bộ dáng đẹp hay không cũng không quan trọng, quan trọng là có mệnh hay không. Nhìn chuyện của Đông Phương Mị với công tử nhà Ngự sử xem, chính là ví dụ tàn khốc đấy.”

“Đúng vậy, sinh ra đẹp thì có lợi gì. Cuối cùng vẫn chết thảm như vậy, cũng không được an nghỉ, suýt còn bị nhà chồng đào mộ, cũng quá đáng thương.”

Ta sùng sốt một lát, không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của Hoa Tử Tiêu.

Kỳ thực loại chuyện này trước đây nghe không ít, chỉ là không nghĩ tới chết rồi thì thể còn bị lấy ra đánh.

“Ta nói với người, chuyện này lại có quan hệ tới tướng mạo đấy. Cầm của ả Đông Phương khắc phu đó nhon tới có thể gọt hành, khó trách ả mệnh không tốt.”

“Đúng vậy, vẫn là tướng mạo phu nhân tốt, vừa nhìn đã biết là diện mạo mang lại phúc khí...”

Nghe câu đó, ta theo bản năng nhìn vào gương đồng, bên trong gương là bản thân mình đã tháo khăn lụa xuống, lộ ra phần dưới khuôn mặt, đôi môi đỏ sẫm trên da thịt tái nhợt, dường như là bôi lên cánh hoa vậy máu vậy, thật sự không có chỗ nào giống người sống. Ta mà nhất thời xúc động hóa thành quý thân lộ rõ nguyên hình, chỉ sợ cái ngoại hiệu mới kia lại là ‘Đông Phương xác chết sống dậy hù chết người một lâu.’

Gã tiểu tư bán châu báu đi tới nói: “Vị công tử này, phu phụ hai người đúng là trai tài gái sắc, mua cho nương tử ngài một đôi vòng tay đi.”

Ta vội nói: “Đây không phải phu quân ta, là huynh trưởng ta.”

“Thật sao, a, xem ra đúng có vài phần tương tự, ta còn đang định nói là có tướng phu thê.”

“Nương tử nhà ta tương đối then thùng, thích nói lung tung.” Hoa Tử Tiêu cầm cổ tay ta, lấy một cái vòng tay bằng vàng. “Nương tử, ta thấy vòng này rất hợp màu da của nàng, muốn thử hay không?”

Lúc bị y đụng vào da ta như bị điện giật muốn thu tay lại, tự cầm lấy vòng tay, tùy tiện nhìn một cái: “Cũng được.”

Có cô nương vốn đang nhìn Hoa Tử Tiêu, bây giờ ánh mắt lại toàn bộ dồn sang ta. Vị phu nhân vừa nói tới ta bỗng nhiên hỏi: “Vị phu nhân này... hình như ta đã gặp qua ở đâu?”

Ta vội tới nỗi ứa ra mồ hôi lạnh, sắp lộ rồi, phải làm thế nào đây?

Hoa Tử Tiêu nói: “Phu nhân cũng thấy nàng ấy quen mắt sao? Nàng ấy trông rất giống Đông Phương Mị.”

Hiển nhiên vị phu nhân kia khó chịu với ta đã lâu, bởi vì chồng bà ta đã từng chạy tới Lệ Xuân viện dùng số tiền lớn tìm ta, nhưng ta làm ca kỹ chẳng biết tốt xấu, cho tới bây giờ vẫn xem thường, thà bị đánh cũng không gặp lão ta. Thế nên, nghe thấy tên ta thì nàng ta nhả mày: “Ta thấy công tử lịch sự tuấn tú nói năng bất phàm, vì sao lại cưới một kẻ giống như Đông Phương Mị làm vợ?” Rốt cuộc vẫn là người nhà quan, nói chuyện khó nghe cũng không nghe ra thô tục.

Hoa Tử Tiêu cười nói: “Phu nhân có điều hiểu lầm. Lý do tại hạ cưới nàng, đó là vì nàng lớn lên giống Đương Phương cô nương.”

“Đông Phương Mị quả thật là đào kép có tiếng, nhưng rốt cuộc vẫn là ca kỹ, hơn nữa đã khắc chết ba vị trượng phu, công tử thấy không sao ư? Dùng một ca kỹ làm nhục thể tử của mình, cũng không sợ nàng nổi giận?”

“Nàng sẽ không để ý.” Hoa Tử Tiêu liếc ta một cái đầy ẩn tình. “Bởi vì nàng biết tại hạ với Đông Phương cô nương là một mảnh chân tình, mặc dù ngày ngày đêm đêm ở cùng một chỗ với linh bài của Đông Phương cô nương, tại hạ cũng vui vẻ chịu đựng.”

Vị phu nhân kia xanh mặt lại, nhóm tam cô lục bà xung quanh cũng tròn tròn mắt.

Ta phát hiện Hoa Từ Tiêu giao hoạt hơn ta nghĩ rất nhiều. Y nói như vậy, cũng giống như là muốn kéo tơ lụa che mặt của ta xuống đập vào mặt họ.

Dưới ánh nhìn chăm chú của họ, Hoa Từ Tiêu dẫn ta tới cạnh một hòm đồ thẫm đen kim tuyến bên trong chứa đầy vòng ngọc. Vừa khéo có một đôi phu phụ khác cũng muốn lấy vòng tay kia, đại nương bán châu báu vẫy vẫy tay áo: “Đi đi, đây là vòng ngọc của quý phi tiền triều, là báu vật trấn quán của chúng ta, các người đứng xa một chút, cẩn thận chạm vào hỏng rồi bồi thường không nổi.”

Hoa Từ Tiêu lại nói với đại nương kia: “Lấy cho nương tử ta thử xem.”

Đại nương đánh giá Hoa Từ Tiêu từ trên xuống dưới, dè dặt cẩn trọng lấy vòng ngọc đưa ta, rồi thấp giọng nói giá với Hoa Từ Tiêu. Có lẽ do sống quá nhiều ngày khổ cực, nghe số tiền ta thiếu chút nữa thì ném cái vòng đi. “Chỗ này của các người doanh thu tốt thật.”

“Ta mua, phiền đại nương gói kỹ vòng tay này, cả cái kia nữa.”

Hoa Từ Tiêu hào phóng như vậy, khiến đám người xung quanh sợ tới sùng sốt. Sau khi đại nương khúm núm nhận tiền vòng ngọc sau, ta nhìn bóng lưng bà ấy mà thấp giọng thở dài: “Tối hôm nay nếu bà ấy phát hiện tiền huynh đưa đều là tiền giấy, chắc là bị dọa chết.”

“Ai nói ta trả bằng tiền giấy?”

Ta hoảng sợ: “Chẳng lẽ huynh đưa bạc thật cho bà ấy?”

“Tiền âm phủ có thể đổi lấy bạc dương gian, nàng không biết sao?” Hoa Từ Tiêu đặt ngân phiếu lên bàn. “Ta dù kinh doanh chốn âm phủ, nhưng ở dương gian cũng muốn tuân thủ đạo đức phẩm hạnh.”

“Nhưng cái này rất đắt, huynh mua làm gì?”

Hoa Từ Tiêu cười khê, âm điệu cũng trở thành bình thường: “Nương tử nàng chớ quan tâm. Nàng cũng biết, sau khi Đông Phương cô nương qua đời, tâm bệnh của ta mãi không dứt. Nhìn nàng mang vòng tay này, ta sẽ cảm thấy giống như Đông Phương cô nương đeo nó vậy... Nàng không phải muốn ta vui vẻ sao, nhận lấy đi.”

Ta cảm thấy, Hoa Từ Tiêu nhất định là muốn chọc mấy vị tiểu thư phu nhân kia tức chết. Đại nương gói vòng tay đưa tới, Hoa Từ Tiêu lại tại chỗ đeo vòng ngọc lên tay ta, nắm tay ta đi ra ngoài. Đi ra khỏi cửa một lúc, trong cửa hàng châu báu yên tĩnh tới nỗi tiếng gió thổi cũng nghe rõ.

Vừa ra ngoài, y liền buông tay ta: “Mạo phạm.”

Vốn không phải là chuyện lớn, y nói vậy lại khiến ta có chút xấu hổ. Ta chấp tay cười cười với y: “Hoa công tử quả nhiên trượng nghĩa. Vì giúp ta mà tiêu pha một mạch, ngày khác ta nhất định phải mời huynh một bữa.”

“Khách khí rồi. Ta cái gì cũng không có, trừ bỏ thật nhiều thời gian và bạc. Chỉ là nhắc tay giúp mà thôi.” Hoa Từ Tiêu ngừng một chút. “Âm phủ tuy rằng náo nhiệt, nhưng cửu thành cửu quý đều là khách qua đường, uống xong canh Mạnh Bà thì cũng như người lạ. Khó có được Đông Phương cô nương với ta nhất kiến như cố (vừa gặp mà như đã quen) này sau nếu có việc gì cần giúp xin cứ nói ra, ta nhất định dùng hết sức mình, cũng coi như không uống quen biết.”

Độc đam mêo của mẹ ghê Diên cũng thấy mẹ ghê Diên tả cảm Trọng Liên nhon có thể gọt hành, thế đó là tướng khắc phu hã? Vậy thì Lâm Vũ Hoàng suýt ngóm mấy lần cũng có lý do. À nhầm, Lâm Vũ Hoàng cũng ứ phải phu, chỉ là được nhường mới có thể đè đầu người ta một lần.

QT dịch Hoa Từ Tiêu là ‘ăn mây tiêu’, lần nào tui nhìn cũng phải cố nín cười.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thanh Ti (Tam)

1/ Thăng nào nói mình là tiên thì hãy tránh xa, nó dùng pháp thuật xem đồ mình đó

2/ Muốn của gái phải mất vị giác

3/ Thất tình thì đầu thai

Nửa đêm, ta và Hoa Từ Tiêu cùng nhau lên vào quý phủ của quý Thanh Ti. Trong trạch viện lạnh lẽo buốt giá, trong bóng tối đen kịt chỉ có ngọn đèn

dầu noi đầu tường khẽ lay động, trong viện có quỹ hồn của hai nô bộc vừa chết trôi tới trôi lui. Đi thăm dò một lúc, phát hiện trên mỗi cửa chính đều thấy dán bùa đuổi quỷ.

“Cái này căn bản là vô dụng.” Ta tháo bùa đuổi quỷ xuống, xuyên tường mà đi.

Vị tiểu thư và người nhà đã rời chủ viện tới biệt viện, trong chủ viện chỉ có gia đình và nha hoàn đang thu thập chuẩn bị.

“Xem ra ở đây đúng thật có đầu mối.” Hoa Tử Tiêu quan sát bốn phía. “Chúng ta đi tiếp xem sao.”

Y một thân hồng y quỹ ảnh lay động trong bóng đêm, tóc đen như mây như mưa, ta đi sau y, đột nhiên cảm thấy quỷ và tiên cũng không khác biệt lắm, đều là thứ hư vô, đều là tay áo phiêu dật theo gió, chỉ là kẻ dương người âm, một ở âm tào địa phủ, một ở điện ngọc Quỳnh Lâu.

Đi theo y tới Họa các, y đột nhiên quay đầu nói: “Cẩn thận kéo lạc.”

Rèm lụa phía sau y phấp phới như khói, mặc dù chỉ nhìn thấy nửa mặt, khuôn mặt trong bóng tối cũng đen như mực nhìn mãi chẳng ra. Mắt đen và sâu như vậy, càng đối lập với khuôn mặt như điêu khắc từ bạch ngọc, ánh mắt nhìn sang càng mang lại cảm giác đã trải qua mấy đời. Trong lúc nhất thời, ta quên mất dưới làn da kia là một bộ xương khô, mê muội mà đi theo.

Cuối cùng, chúng ta dừng lại trước cửa một đại trạch. Trên bảng hiệu có ghi Cô gia, chắc chắn là nơi ở của quý Thanh Ti. Cửa chính và hai bên tường đá đều đã phủ đầy bùa Kim Cang, tượng Chung Quỷ, bát quái đồ và giấy niêm phong, chất đóng như tuyết đọng vậy. Mỗi lần có gió thổi qua, giấy niêm phong màu trắng cũng theo gió loạn vũ.

Ta nhíu mày: “Thế này cũng quá mức rồi.”

Hoa Tử Tiêu nói: “Phong tỏa như vậy cũng không phải là không thể vào, nhưng để phòng bắt trắc, chúng ta vẫn chờ một chút.”

Chúng ta ở trong nhà của quý Thanh Tu kia đợi tới tờ mờ sáng, ta cầm tấm bùa Kim Cang, chạy tới căn lại một gia đình đang nấu nước: “Vị đại ca này, thứ này bay ra từ quý phủ, xin hỏi chuyện gì xảy ra vậy?”

Gia đình khiêng đòn gánh đi lên phía trước, lắc đầu nói: “Ài, chỗ chúng ta vẫn có chuyện ma quái, chuyện cô gia trong viện là huyền não nhất, nghiêm trọng nhất. Gần đây gần mất tích, trên cửa chính dán nhiều niêm phong như vậy, là để ngừa thứ không sạch sẽ chạy vào. Ta thấy, vẫn nên dời đi càng sớm càng tốt.”

Gia đình đi rồi, Hoa Tử Tiêu suy tư trong chốc lát: “Đông Phương cô nương, nàng đến khách điểm bình dân đối diện chờ ta một chút. Ta đi một lát sẽ trở lại.”

“Huynh bây giờ muốn đi đâu?”

“Nghĩ biện pháp quang minh chính đại đi vào.”

Ta che mặt gọi một bình trà ở khách điểm, tạm thời nghỉ chân. Nửa canh giờ trôi qua vẫn chưa thấy bóng dáng Hoa Tử Tiêu, ngẩng đầu muốn tìm y, đã thấy một người vạm vỡ ngồi cạnh. Gã lắc lắc bình rượu trong tay, vuốt râu quai hàm nói: “Này, tiểu nương tử, một mình nàng chạy ra bên ngoài không an toàn, để đại gia bảo vệ nàng đi.”

Ta cách lựa trắng nhìn gã một cái, tiếp tục cúi đầu uống trà. Đại hán dường như chờ tới hăng hái, mùi rượu ngày càng gần: “Vậy mà không nói gì? Xấu hổ?” Nói xong liền khoác vai ta, động tay động chân vuốt xuống.

“Cút.” Ta trầm giọng nói.

Đại hán sững sốt một chút: “Nàng nói cái gì?”

Ta nâng chung trà lên, trượt tay một cái, nước trà nóng bỏng rơi xuống khó quần gã. Gã kêu lên một tiếng, che đũng quần mắng to: “Đồ xú nương nhà ngươi, dám đối với lão tử, ngày hôm nay nếu lão tử không làm ngươi...”

Gã co cả người lại, mắt đầy tơ máu nhìn ta. Cùng lúc đó, ta nhẹ nhàng xốc lên khăn lụa che mặt màu trắng, mỉm cười: “Đại gia, ngài nói cái gì, ta không nghe rõ.”

Gã muốn mở miệng kêu to, ta dùng chén trà chặn miệng gã: “Chớ có lên tiếng, cứ vậy mà biến ra ngoài.”

Đại hán rõ ràng đã tỉnh rượu hơn phân nửa, gật đầu như gã tôi, sợ chết khiếp mà cũng không dám lớn tiếng, cứ thế chạy đi.

Ta lấy gương đồng trong ngực ra soi, kỳ thực trong lòng rất bi thương. Gương mặt quý này cũng đâu có khác người bình thường quá, một đại nam nhân sao lại có thể sợ tới tè ra quần như vậy.

Đang muốn châm trà cho mình, lại bị ngón tay dài và nhỏ đè lại.

Ngồi bên cạnh ta là một cô nương xấp xỉ tuổi ta, tuy rằng gương mặt to hơn một chút, quai hàm rộng hơn một chút, thất lưng không uyển chuyển lắm, nhưng cặp mắt đẹp tới không có chỗ chê. Nàng ta cười nhạt một tiếng, đột nhiên trở nên trầm ngâm quyến rũ: “Đông Phương cô nương, quả thực là

người bản lĩnh.”

Vốn đang muốn hỏi nàng ta là ai, ta lại suy nghĩ một lúc rồi trầm giọng hỏi: “Hoa công tử?”

“Thông minh.”

Ta đột nhiên rất muốn ngắt xiu. “Huỳnh đang đeo da ai thế?”

“Đi theo ta thì nàng sẽ biết.”

...

“Ném những tờ niêm phong này đi cho ta, không được lưu lại.” Hoa Tử Tiêu chống hông chỉ vào cửa nhà của quý Thanh Ti. “Đán mấy thứ này cô gia cũng không về, ta muốn vào xem một chút.”

“Thế nhưng, thế nhưng lão gia đã phân phó...”

“Cô gia đi lâu như vậy, chắc là công công (cha chồng) lão nhân gia cũng không vui. Ta muốn vào để thắp hương, cho linh hồn ngài biết, phù hộ cô gia bình an trở về! Chuyện hôm nay cũng không được nói với lão gia! Từ nay về sau không kẻ nào được nhắc tới!”

“Vâng!”

Nhìn vị ‘tiểu thư’ rất ra dáng khoa chân múa tay với gia đình, ta thêm lần nữa hoài nghi người này chắc chắn không phải Hoa Tử Tiêu. Cho tới tận khi giấy niêm phong không còn, gia nô bị xua đi hết, y đẩy cửa đi vào, nhảy mắt với ta đang tàng hình, ta mới đi vào theo.

“Hoa công tử thật là bản lĩnh.”

“Quá khen.”

Trong đình viện hoang vu mà hỗn độn, tường đổ, bùa bát quái rải rác trên đất trên không. Hoa Tử Tiêu đẩy ra cửa bằng gỗ lim sắp xám thành tro, bắt đầu tìm tòi lục lọi trong phòng của quý Thanh Ti. Nhìn bóng dáng hoàn toàn mới của y, ta nhìn không được phải hỏi: “Huỳnh giết tiểu thư?”

Động tác lật giở giường chiếu của Hoa Tử Tiêu ngừng một lát. “Không có.”

“Nhưng da như vậy...”

“Ta tìm một người chết, về theo tiểu thư thôi.” Hoa Tử Tiêu không quay đầu lại, chỉ hơi dừng một chút. “Nhưng chúng ta phải nắm chặt thời gian, không nếu tiểu thư thật tới sẽ lộ.”

Thở dài một hơi, ta nhìn thấy mấy hộp gỗ trên giá sách, lấy xuống nói: “Mấy cái hộp trên giá bị khóa rồi.”

“Ta tới đây.”

Hoa Tử Tiêu đi tới, sờ soạng mấy cái hộp vài lần, khóa cứ thế mở ra. Chắc do nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của ta, y nói thêm: “Tiền thuật trước kia có còn một chút.”

Trong hộp có rất nhiều thư nhà, người kí tên hầu hết là Triệu đại gia phụ thân của quý Thanh Ti kia. Nhìn chữ viết và cách hành văn chắc chỉ là một thô nhân chưa đọc qua sách. Những phong thư phía trước đều là thăm hỏi ân cần thông thường, sau lại nhắc tới mình bị bệnh cũ tái phát, cả người đau nhức, muốn gặp con trai ruột một lần. Đến bức thư cuối cùng, Triệu đại gia nhắc tới cây ở quê cũ. Cây này tuổi thọ gần sáu mươi năm, lớn lên vô cùng tươi tốt, là thứ đáng tiền nhất ở quê cũ. Thân thể Triệu đại gia ngày càng xuống dốc, rất sợ đại nạn buông xuống, nhưng ông ấy không bỏ được con trai đã lâu không về, quyết định chặt cây lấy tiền bốc thuốc, như thế có thể sống thêm vài ba năm chờ con.

Nhưng đây là bức thư cuối cùng.

Khi Hoa Tử Tiêu đọc xong thư, ta nói: “Nếu cây này đã xuất hiện ở cõi âm, hẳn là đã bị chém bán đi, vì sao phụ thân gã vẫn chết?”

Hoa Tử Tiêu im lặng một lúc: “Chúng ta tới quê cũ của gã xem sao.”

Từ kinh thành về tới quê cũ của quý Thanh Ti mất mấy ngày mấy đêm, nhưng chúng ta đến từ cõi âm, đến ban đêm đã tới nơi ở cũ của gã trong một hương thôn nhỏ nhỏ. Trước nhà gã là một mảnh đất hoang, phòng ốc cũng hoang vu nhiều năm, trong tiểu viện có một cái hồ lớn, xem ra là chỗ khi trước trồng cây. Hai bên trái phải của hồ lớn có một nấm mồ xây qua loa, cỏ dại đã mọc đầy, trên tấm bảng gỗ viết tên phụ thân của quý Thanh Ti.

Vừa định đi lên dò xét một chút, một lão phụ cầm theo đồ ăn đi tới nói; “Lão Triệu chết đã nhiều năm rồi, không cần nhìn.”

Hoa Tử Tiêu nói: “Vậy câu này đi đâu rồi?”

“A, công tử cũng biết cây này? Đây là cây cát tường cha mẹ lão Triệu trồng khi lão sinh, nở hoa lúc lão thành thân, kết quả khi có con, rất có linh khí. Trước đây khi lão muốn chặt nó chúng ta đều khuyên lão đừng làm vậy, dù sao cây cát tường này cũng là cây lão Triệu, nhờ cây nhờ tận gốc, cũng chính

là chém đi vận tốt của mình cùng cây. Nhưng lão không nghe, cứ nói muốn bán cây bốc thuốc để gặp con. Vậy cũng được thôi, lúc chém cây lão đang bệnh nặng, sau đó uống thuốc cũng không khỏi, mấy ngày đã phải đi.”

“Vậy sao, con của lão không phải bề bộn ở kinh thành sao, sao lại không hỏi âm nói với lão mình chỉ đang bận thôi, mọi chuyện vẫn ổn?”

“Chúng ta đều cho rằng con lão chết rồi, đi kinh thành không có tin tức.”

...

...

Sau khi rời dương gian trở lại ngoại ô U Đô thành, Hoa Tử Tiêu đi Diêm Vương điện một chuyến, rồi mới đi cùng ta tới chỗ quý Thanh Ti. Gã vừa nhìn thấy Hoa Tử Tiêu vẫn đang đội da mới, ngạc nhiên nói: “Nương tử, nương tử! Sao nàng lại tới đây, lẽ nào nàng cũng bị hại chết?”

“Đây không phải là nương tử nguoi, là Hoa công tử cái trang thành nương tử nguoi thôi.” Ta tới gần một chút. “Cha nguoi chết thế nào, nguoi biết không?”

Quý Thanh Ti ấp úng nói: “Không biết...”

“Vậy những thứ này là gì?” Ta lấy ra thư nhà của phụ thân gã. “Ông ấy viết nhiều thư cho nguoi vậy, nguoi một bức cũng chưa từng hồi đáp?”

“Nhạc phụ luôn có chuyện cần ta hỗ trợ, ta căn bản không có thời gian.”

“Nhạc phụ nguoi quan trọng hay cha nguoi quan trọng?”

“Nghĩa dạy con rể, không phải cũng quan trọng như tình phụ tử sao?” Quý Thanh Ti lý lẽ hùng hồn. “Huống chi cha ta tìm ta cũng không có việc gì, chẳng qua chỉ là quay về thăm thú ruộng đồng thưởng thức món quê thôi. Đề đốc đại nhân, ta đã thành thân có nhà mới, không thể cứ về quê cũ được.”

“Vậy vì sao nguoi không hỏi âm, cứ tro mắt nhìn ông ấy chết bệnh.”

Quý Thanh Ti ngần ra, cao giọng nói: “Ta nên làm thế nào? Ông ấy đang trù ta, cô xem ta không chỉ bị ông ấy hại chết, bây giờ còn bị ông ấy biến thành quý cây cuốn lấy không tha, thế này đã đủ chưa? Trả thế này đã đủ món nợ rồi!”

“Cây này không phải cha nguoi.” Hoa Tử Tiêu nhìn cảnh cây sum xuê. “Nó chỉ đang bất bình thay cha nguoi thôi. Thực ra cha nguoi đã bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục.”

“Mười tám tầng địa ngục? Vì sao?”

“Người bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục là nguoi, ông ấy thay nguoi chịu hình. Nguoi bị quý cây quán nơi đây, đã là nhân rồi lắm rồi, ông ấy lại thay nguoi trong địa ngục băng sơn chịu đủ cực hình. Đúng là đủ thật.” Hoa Tử Tiêu nói với ta: “Đông Phương cô nương, chúng ta về thôi.”

Chúng ta mới đi vài bước, quý Thanh Ti hét lớn ở phía sau: “Chờ chút, chờ chút... Ta lúc nào mới có thể rời khỏi đây?”

Hoa Tử Tiêu cũng không quay đầu, đáp lại. “Chờ cây này hết giận, chắc sẽ thả nguoi đi.”

Cùng đi vào thành, ta cười khò. “Đến lúc này, gã vẫn chỉ lo chuyện của mình, căn bản không nghĩ tới cha ruột.”

“Lòng cha tại con, lòng còn ở ngoài. Người như vậy nhiều lắm.”

Ta quay đầu nhìn cái cây vẫn quán lấy quý Thanh Ti thật chặt kia, hít một hơi: “Lão Triệu chặt cây bán đi, cây chẳng hề tính toán, còn muốn báo thù. Cây vậy mà trọng tình trọng nghĩa, lòng người lại bạc như tro.”

Hoa Tử Tiêu nhìn ta, khoe mắt có nét cười, hồi lâu chỉ đơn giản nói: “Có lẽ vậy.”

“Không nên nói chuyện phiền lòng.” Ta cười nói. “Chuyện hôm nay phải đa tạ Hoa công tử. Bây giờ nếu rảnh rồi, tới chỗ nào ngồi đi.”

“Được. Phiền cô nương chờ chút, ta đi một lúc sẽ trở lại.”

Hoa Tử Tiêu mang theo bọc nhỏ đi vào một căn phòng nhỏ ở một con đường hoang phế. Ta ở ngoài cửa đợi một lúc, nhất thời hiếu kỳ, khẽ đẩy cửa liếc mắt một cái.

Nữ tử trẻ tuổi đặt mở cái túi trên bàn, lộ ra một bộ da của hồng y mỹ nhân. Hai tay nàng đặt sau gáy, khẽ lúi lên một chút, da mặt buông xuống, lộ ra cái gáy toàn xương trắng.

Ta từ từ nhắm hai mắt lại, xoay người không nhìn nữa.

Qua khoảng thời gian nửa chén trà, Hoa Tử Tiêu mở cửa ra. Tóc y vẫn như mây thả xuống sau hồng y, mắt đen lưu chuyển, mỉm cười nhìn ta: “Đông Phương cô nương, chúng ta đi thôi.”

Cái gọi là dung mạo khuynh thành cũng chỉ có thế.

Nhưng dù trong đầu hỗn loạn, lời ta khi mở miệng cũng chỉ có: “Ta chợt nhớ trong nhà có việc, hôm nay có lẽ không thể chiêu đãi Hoa công tử.”

Hoa Tử Tiêu giật mình, nói: “Thì ra là thế, trùng hợp ta cũng có chuyện muốn làm. Ngày khác lại tới cửa bái phỏng.”

Giọng ta có chút trống rỗng: “Được.”

Hoa Tử Tiêu từ trước tới nay lễ độ nho nhã, cả nụ cười cũng sơ lãnh đạm mạc, ta thường xuyên nhìn không ra y đang nghĩ gì. Lần này ta lại lên nhìn bàn tay cầm đồ của y. Y nắm rất chặt, đốt ngón tay hơi trắng bệch, nhưng trên mặt lại không có biểu tình gì, y chỉ nhàn nhạt cười nói: “Hôm nay tạm thời từ biệt.”

Theo ước định trước đó, Dương Vân buổi chiều kế tiếp sẽ tới Đình Vân các gặp ta. Ta rời giường rất sớm, giám sát mấy tiểu tư và nha hoàn quần giá quét tước sạch sẽ, tự mình xuống bếp làm cơm, còn bảo Nhan Cơ dọn cả chén đĩa.

Đang ở trong trù phòng vui tươi hơn hồ thái thái chặt chặt, tâm tình thư sướng hát điệu hát dân gian, tự dưng có một cái bóng xuất hiện bên người. Ta sợ tới thiếu chút nữa dùng dao cắt vào tay: “Đại gia, Vô Thường gia, Tổ gia gia, lần sau đừng có xuất hiện không nói tiếng nào được không!”

Tạ Tất An làm như không nghe thấy lời ta, chỉ nghiêm túc cầm lấy bàn tay đang chuẩn bị cắt khoai tây: “Nàng... vậy mà đi làm cơm.”

“Tốt xấu gì ta cũng từng thành thân, điều này rất bình thường.”

“Nàng không phải là tiểu thư suốt ngày ngồi nhà chơi đùa với châu báu ngọc ngà mua lựa bán tơ sao, sao lại làm cơm?”

“Tất An, huynh xem thường ta quá đấy.” Ta có chút vô lực bắt lấy khoai tây. “Ta rốt cuộc đã làm chuyện gì sai lầm, mới để lại ấn tượng này cho huynh?”

“Tay.”

Ta nghi ngờ nhìn y.

“Lần trước khi ta băng bó cho nàng có chú ý, nàng lớn lên có một đôi tay cái gì cũng không làm.”

Ta nhìn nhìn tay mình, rất bình thường, không đầu ngón tay nào thiếu xương. Đang không hiểu gì muốn hỏi thêm, lại nghĩ tới lời y nói.

Lẽ nào ý của y là, tay rất đẹp, nên nhìn qua giống không làm gì...?

Dĩ nhiên đây là câu hỏi không lời giải đáp, bởi vì rất nhanh đã thấy Nhan Cơ đi vấp. Hắn đi rất nhanh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nói cho ta biết, người giấu Đông Phương Mỹ đi đâu rồi, người là quý họa bì hả?”

Ta ngây ra: “Là sao?”

“Quả thực khó tin.” Tạ Tất An chép miệng một cái. “Nương tử đúng là một hiền thê tam tòng tứ đức, lớn lên như vậy thật sự không may.”

Nghe hai chữ hiền thê, chợt nhớ trước đây Dương Vân cũng nói thế với ta, nhin không được vui vẻ thái rau.

“Chắc chắc, Dương Vân hấp dẫn nàng chỗ nào, mà nàng mê hắn như vậy.” Nhan Cơ ôm đầu nhìn ta, mắt phượng híp lại.

Kỷ thực chuyện này không làm khó ta. Tình cảm con người rất phức tạp, thích hay không thích một người đều có thể mập mờ bất định rất lâu, duy chỉ có Dương Vân, lần đầu gặp đã thấy động tâm, thậm chí có chút đau lòng khó nói.

Ra khỏi trù phòng, phát hiện Dương Vân đã chờ ở sau Huyền Quan. Ta nhất quyết lôi kéo tay áo hắn tới, giúp hắn cởi áo khoác ngoài, vô cùng hăng hái tự mình mang hết đồ ăn lên, múc canh cho hắn rồi nói: “Mấy ngày nay cực khổ rồi, ăn nhiều một chút.”

“Ừ.” Dương Vân cười uống một ngụm canh.

Ta đi vòng ra phía sau giúp hắn bóp vai: “Thức ăn có hợp khẩu vị không?”

“Ừ, canh rất ngon.”

Nghe giọng người này vẫn ôn nhu như cũ, tâm không khỏi có chút vui mừng nhảy nhót. Tạ Tất An và Nhan Cơ quan sát nhất cử nhất động của ta từ đầu tới cuối, hoàn toàn choáng váng.

Ta nghĩ họ có chút ngạc nhiên, chỉ chuyên tâm vào đại nghiệp bóp vai cho phu quân, cho đến khi Nhan Cơ phun canh ra ngoài: “Đây là gì vậy, sao lại có thứ mùi này.”

“Là canh gà.” Ta tròn tròn mắt, uống một ngụm canh của Dương Vân. “Không phải rất ngon sao?”

Tạ Tất An cũng ném thử một miếng, lấy mu bàn tay lau miệng, sắc mặt trắng bệch: “Nương tử, nàng... không có vị giác à?”

“Các người nói gì thế, ta làm canh cho phu quân bao năm đâu thấy chàng nói gì, sao vào miệng hai người lại...” Ta uống một ngụm canh. “Phu quân, chàng thấy vị này thế nào?”

Dương Vân mỉm cười nói: “Ta rất thích.”

Nhan Cơ ngạc nhiên: “Dương Vương, ngài xác định vị giác mình không có vấn đề à? Đây... đây thực sự là người bình thường không thể...”

Ta vừa định cãi lại, bỗng nhiên nhớ tới có lần sau khi làm cơm cho cha, cha lâm trọng bệnh, từ nay về sau ta muốn nấu gì cha và mẹ đều dùng đủ mọi lí do từ chối ă. Lẽ nào...

“Không được, ta phải nhờ Thiếu Khanh giám định lại.” Ta đứng lên. “Thiếu Khanh đâu?”

Nhan Cơ nói: “Hắn không nói cho nàng biết hắn đi đâu?”

Tạ Tất An uống mấy ngụm trà đặc, sắc mặt mới đỡ tái nhợt: “Tiểu vương gia bị tổn thương tình cảm, nói là muốn chuyển thể đầu thai.”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Dụ dỗ (Nhất)

Cuối cùng hắn vẫn nhìn thẳng vào mắt ta, ánh mắt nghiêm túc tới nỗi ta cảm thấy mình mới là kẻ phạm tội. “Muốn trách thì trách ta. Tất cả là do ta gây nên.”

Thì ra lần trước cố nhân hắn nhớ đúng là nói ta, lúc đó cũng muốn hòa hảo với ta, không sai tí nào. Chẳng qua nguyên nhân muốn hòa hảo – nói toẹt ra thì có chút xấu hổ: đêm đó ta tùy ý ra ngoài đi dạo, hoàn toàn không có ý định giết Lãnh Dung, nhưng mà nhìn thấy ả cướp đi bảo bối Sách Nhi của ta thì lòng không thoải mái, thời tiết lại lạnh, thế là run lên mấy cái, xúc động một chút... Có lẽ Dương Vân nghe tên tiểu phản quan kia báo cáo, cho rằng ta đây chủ mưu đi giết ái phi của hắn, cho nên đành phải sử dụng hạ sách mỹ nam kế.

Ta nhìn sang Lãnh Dung, thấy ả dùng ánh mắt cảm hoài xuân thu nhìn hoàng thượng, lúc này càng thêm khẳng định, Dương Vân và Lãnh Dung là đôi uyên ương số khổ, còn ta là cái chày gõ lấy việc chia loan sẽ thứi làm kẻ sinh nhai.

Ta ho ho hai tiếng, cười đến là cứng ngắt: “Phu quân, chàng tội gì. Vì hạnh phúc hai mươi năm của lão bà của người khác mà hy sinh vĩ đại như thế. Không đáng, không đáng mà...”

“Mị Nương, Dung... Lãnh Dung không biết gì hết, nàng thậm chí còn không biết chúng ta tồn tại.” Dương Vân bước lại gần, dè dặt cẩn trọng như đang tiếp cận một mảnh thú sắp nhảy khỏi lồng. “Nàng nghe ta, theo ta về U Đô trước.”

Tâm tình ta vốn rất tốt, ai ngờ lại bị ép buộc, ngược lại khiến ta phải híp mắt phòng bị: “Đợi chút, chuyện ta muốn hỏi còn chưa xong. Huyết thống hoàng gia từ trước tới nay không thể xâm phạm, hoàng thượng từ trước tới nay quy củ tới không thể quy củ hơn, vậy mà không biết tại sao lại cưới nữ tử thanh lâu... Nói như vậy, đây đều là chuyện tốt của chàng?”

Dương Vân nghiêng đầu, coi như là chấp nhận.

“Ta luôn nghĩ rằng Thiếu Khanh bí mật biến ta từ thủy quý thành đề độc đã mạo hiểm lắm rồi, chàng so với chàng ấy còn ác hơn, ngay cả chuyện ở dương gian cũng nhúng tay vào quản. Vì Lãnh Dung, chàng dùng bao nhiêu bạc hối lộ rồi?”

Thấy Dương Vân không nói chuyện, lửa trong bụng ta càng lúc càng lớn, đầu óc cũng dường như choáng váng.

“Còn nữa, chuyện Phong Đô thái hậu hạ ý chỉ kéo dài hai mươi năm cho ả, hắn cũng là do chàng? Không biết chàng bịa ra cái gì mà lừa được cả thái hậu, việc này làm lớn ra thật không tốt. Ai, nghĩ lại mà hết hồn, chàng đúng là không xuống địa ngục Vô Gian thì không nhờ.”

Rốt cuộc, Dương Vân cũng ngẩng đầu nhìn ta: “Mị Nương, đừng nói nữa.”

“Chàng tới giờ còn muốn bảo vệ à? Nếu ta nói chuyện này với Phong Đô đại đế, chàng còn bảo vệ được à không?”

Dương Vân thần nhiên nói: “Nếu làm vậy, e rằng Thiếu Khanh cũng sẽ bị liên lụy. Mị Nương, thu tay lại đi, chuyện này có cách giải quyết, không cần làm tới ngọc nát đá tan.”

Nhớ tới mấy ngày nay hắn luôn làm theo ta, ta tức giận tới run run một hồi lâu, mới khẽ cười nói: “Dương vương, chàng đúng là trí dũng hơn người.”

Dương Văn cau mày, đỡ lấy vai ta, hít một hơi sâu: “Là ta có lỗi với nàng.”

Về mặt bình tĩnh như thế nhẫn nại như thế, khiến ta cảm thấy nếu mình mà nói thêm gì nữa thì đúng là đồ phụ xấu xa.

Ta vung tay, chạy ra khỏi hoàng cung, quay lại âm phủ.

U Đô đã vào đêm, tiền giấy cùng cánh hoa bay loạn, nhóm quý nhỏ mặc đồ tang do cha mẹ nuôi may cho vui mừng chạy nhảy, nữ họa sư cổ dài kéo váy tơ màu hồng cùng mái tóc đen dài chạy qua, quý dạ xoa ba đầu vui vẻ ăn thịt ở tửu lâu bên cạnh, còn nướng thêm vài cái... Tuy rằng người đến người đi, nhưng ta luôn có thể cảm thấy phía sau vẫn có người duy trì một đoạn khoảng cách, đã luôn đi theo ta qua mấy con phố rồi.

Đi thật nhanh về phố Hoàn Hồn, ta chạy khỏi một hàng đèn lồng vào ngõ nhỏ không người, quả nhiên thấy một bóng đen cũng đi vào. Hắn mới đi được vài bước, ta đã tiến lên chỉ tay ra ngoài: “Cách xa ta ra!”

Nhẫn nại đã tới cực hạn, hắn còn chưa kịp nói chuyện, ta đã bước lên túm lấy vạt áo hắn, cao giọng nói: “Dương Văn, ta mới là thê tử chàng cưới hồi đăng hoàng! Lãnh Dung kia là cái gì! Quan hệ của hai người là cái gì! Lúc còn sống thì lên đi, bây giờ không lên được thì đi nhìn trộm cũng tốt hơn nhìn ta hả!”

Hắn không nói gì, tay khê khằng cầm lấy tay ta.

Cảm xúc quen thuộc khiến thân thể ta khê run rẩy. Ta miễn cưỡng giật tay hắn ra: “Đừng có đụng vào ta!” Nhưng ngay sau đó, lệ nóng lại động lại nơi khóe mắt: “Ta mới là thê tử của chàng, nếu chàng không thích ta, trước kia đừng nên lấy ta...”

Hắn vẫn im lặng, ngón tay vuốt theo tóc ta, động tác từ từ cẩn thận, khê khằng lướt qua gò má. Ta ngẩn người, có chút sốt ruột nhìn lên. Nhưng trong ngõ nhỏ tối đen, chỉ có thể mơ hồ thấy hình dáng, đúng là rất giống Dương Văn. Tới tận khi khuôn mặt kia sát lại, muốn bắt đầu phòng bị cũng không kịp rồi. Mỗi lần đã dán lên môi ta.

Cảm giác tê dại dọc theo sống lưng xông lên, nhất thời đầu óc chỉ kêu vu vu, ngay cả lòng cũng rối thành một mớ. Mà hắn vốn rất ôn nhu, lại có chút vội vã nâng gương mặt ta lên, môi với môi cọ xát, rồi như chưa thỏa mãn với sự đụng chạm mềm nhẹ, đầu lưỡi dò xét đi vào. Lưng ta không tự chủ được mà run lên. Hắn dường như phát hiện ra mình dọa ta rồi, lui về, nhẹ nhàng hút lấy môi ta. Chỉ thế thôi mà tim ta đã muốn nhảy ra khỏi ngực rồi, nhưng mà chẳng bao lâu hắn lại dò xét tiến vào. Lần này hắn quyết không khoan nhượng, dù cơ thể ta run rẩy tới mức nào, hắn nhất định cùng ta môi lưỡi triền miên.

Đáng sợ là, hắn từ đầu tới cuối chỉ nâng mặt ta thôi, thân thể không có động tác gì quá mạnh, hôn càng ngày càng sâu. Hơn nữa, càng hôn lâu trong lòng lại càng thấy khổ sở. Càng về sau, trái tim đau tới cơ hồ sắp vỡ ra. Thật sự không thể nào tiếp nhận nỗi thống khổ này, ta đẩy ngực hắn, ai ngờ hắn càng bá đạo ôm chặt hơn, trực tiếp đỡ lấy gáy ta, nghiêng đầu hôn sâu hơn.

Tuy đang ở trong ngõ nhỏ tối đen, ta cũng mới chỉ xác định hắn có dáng người rất giống Dương Văn, nhưng cuối cùng cũng nhận ra người này không phải Dương Văn.

Có lẽ hiểu biết của ta với tình yêu nam nữ còn quá thấp. Lần đầu tiên ta biết lúc một nam nhân hôn môi lại có thể ôn nhu thông thả như thế, bình tĩnh hơn là thô bạo, vậy mà khiến người ta hít thở không thông.

Giống như đã trải qua bao năm tháng chờ đợi mà thấu hiểu nhẫn nại, đem toàn bộ nỗi tương tư khắp nhập tận xương.

Người như vậy, tuyệt đối không thể là Dương Văn trẻ tuổi khinh cuồng.

Đèn lồng ánh sáng chập chờn, bóng sáng di động vừa kéo chiếu lên gương mặt người kia, ta nhìn thấy đôi lông mi đen dài.

Hoa Từ Tiêu gạt tóc trên mặt ta, vẫn ôn nhu chuyên chú hôn tiếp, vừa cau mày như đang trải qua thống khổ.

Ta mờ mắt lớn hết cỡ.

Hoa Từ Tiêu... Sao có thể là y?

Đầu óc có chút tỉnh táo lại, nhân lúc y không phòng bị mà đẩy mạnh ra, đứng tại chỗ ngằm giằng co mà không biết nên làm thế nào.

Hoa Từ Tiêu dường như cũng biết làm chuyện sai lầm, đi lên phía trước: “Đông Phương cô nương, ta...”

Không đợi y nói tiếp, ta trực tiếp chạy ra khỏi ngõ nhỏ.

Bởi vì chạy quá vội, về tới nhà ta cũng chẳng phát hiện có người đang đi ra, trực tiếp đập phải ngực người ta. Người nó đỡ lấy vai ta, bình tĩnh nói: “Nương tử, mặc dù Nhan công tử đi ăn làm nàng buồn rầu muốn tìm ta kể lể, nhưng cũng phải có tuần tự. Âm khí quý quá nặng, bỗng dưng nhiệt tình như thế ta ăn không tiêu.”

Ta lau mồ hôi trên trán: “Tất An, chàng có thể thả ta ra không. Hôm nay ta gặp nhiều chuyện không hay ho lắm.”

Tạ Tất An hơi chấp tay: “Nguyện nghe cho rõ.”

“Chàng cũng biết Nhan Cơ đoạn tụ rồi đấy, đoạn tụ mà ăn vận xinh đẹp ra ngoài thì đoán xem còn có thể làm gì. Cả ngày nay ta ăn gà chung, không thoải mái chút nào, trước phải nghỉ ngơi đã.”

“Ra là thế. Nương tử là vừa đi cùng Nhan công tử về?”

“Đúng đúng, Nhan Cơ vẫn còn tiêu điều tự tại trong thế giới phồn hoa của mình, còn ta chịu không được, suốt cả đường như sắp mất mạng vậy...” Ta hắt hơi một cái.

Tạ Tất An tới gần một chút, nhưng vẫn ngừng lại ở khoảng cách thích hợp, ngửi hai cái trên tóc ta: “Mùi hương trên người hình như có chút không giống trước kia.”

“Phía trên dương khí nặng, dương khí nặng...”

Lên lầu, hồ ly lẳng lơ từ trong phòng đi ra. Hắn đang dùng tơ lụa lau lau cái đầu ướt, một đầu tóc bạc được khôi phục bình thường như lóe sáng trong đêm đen: “Nàng đi đâu giờ mới về, ta còn về trước một canh giờ.”

Đúng lúc này Tạ Tất An cũng nửa đường lên lầu, không nói tiếng nào dừng lại một chút. Lúc đi qua người ta, y quay sang cười với ta, không rõ ý tứ ra sao: “Nương tử đã mệt, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Y nhắc một câu, ta có cảm giác bị sét đánh vào đầu, làm gì còn buồn ngủ.

Huống hồ, hành động của Hoa Tử Tiêu còn phiền lòng ta hơn mấy câu nói không thể nghe lọt của Dương Vân. Một buổi tối không ngủ, ta soi gương, thiếu chút nữa cho rằng mình biến thành quỷ thân rồi quên biến lại thành người.

Mặc dù ta và ba vị phu quân chưa thực sự là phu thê, nhưng ta vẫn là nữ nhân có chồng, lời kéo không rõ với nam nhân khác cũng không tốt. Có điều, vừa quyết định bảo trì khoảng cách với Hoa Tử Tiêu, buổi sáng ta tới tây thành tuần tra thì lại gặp y trên đường.

Y dẫn theo tùy tùng, đi với một lệ quỷ ăn mặc như thương nhân tới Vân Tiêu cầm lâu. Nhớ tới bóng dáng và tình cảnh loạn thất bát tao dưới đèn lồng đêm qua, lúc y xoay người ta lập tức bỏ chạy. Nhưng mà lũ tiểu dạ xoa bên cạnh không thể lĩnh hội, gào to ở phía sau:

“Đồng Phuong đại nhân, ngài chạy đi đâu vậy?”

“Đề đốc chạy đi, không lẽ có án kiện xảy ra! Mọi người mau đuổi theo!”

“Đồng Phuong đại nhân, Đồng Phuong đại nhân, Đồng Phuong Mị đại nhân, ngài đợi chúng ta với!”

Chạy không được vài bước, cảm thấy họ mà cứ gọi vậy thì ta sẽ nổi tiếng vô cùng, trực tiếp dừng lại, tại một cửa hàng nào đó mua một xâu thịt ướp mè cay. Lũ tiểu dạ xoa lúc này mới hiểu ra, đều vô cùng kính nể nhìn ta: “Đây là món cay nhất U Đô đấy, người bình thường ăn đều cháy cả miệng, không nghĩ tới Đồng Phuong đại nhân sành sỏi ăn cay như vậy...”

“Lần trước ca ca ta ăn một tiếng, bị cay tới hôn mê bất tỉnh.”

“Âm phủ chúng ta thừa thải tiêu là tiêu, so ra, thịt gà kho ướp tiêu của dương gian chỉ là bạch trảm kê.”

Ta nhìn thoáng qua xâu thịt, lại nhìn thoáng qua Hoa Tử Tiêu vừa tạm biệt thương nhân kia rồi đi tới chỗ ta, cuối cùng từ từ nhắm mắt lại cắn một miếng thịt, vừa khóc vừa nói: “Ăn ngon quá, thật xúc động, ăn ngon quá.”

Có lẽ là vì đang bàn chuyện đứng đắn với người khác, hôm nay Hoa Tử Tiêu mặc xiêm y màu tím, tóc cũng buộc chặt lên, đeo phát quan hình thủy kỳ lân, phần tóc không được buộc vẫn vừa đen vừa dày, buông xuống hai vai như mây trời. Nói một nam nhân sắc đẹp khuynh thành có lẽ rất kỳ lạ, nhưng mỗi lần nhìn thấy y thì chỉ nghĩ được từ đó. Có điều mỗi khi nghĩ tới sắc đẹp này đều là tấm da được vẽ lên thì không nhìn được mà thấy lạnh cả người.

(Khô thân, anh chỉ vẽ lại cái mặt của anh thôi mà)

“Đồng Phuong cô nương.” Y đi tới trước mặt ta, nho nhả lễ độ trước sau như một, lại thấy có chút câu nệ hiếm thấy.

“Hoa công tử.” Ta cười tươi đáp lại, tay cầm xâu thịt cứng ngắc lại.

Dạ xoa bên cạnh và quán ven đường không có phản ứng, không hện mà cũng im lặng nhìn chằm chằm Hoa Tử Tiêu. Hoa Tử Tiêu lại không có động tĩnh gì, chỉ nhìn ta nói tiếp: “Đêm qua ta uống quá chén cho nên phạm phải sai lầm to lớn... Hôm nay sớm đã chuẩn bị tốt, muốn đến tìm Đồng Phuong cô nương chịu đòn nhận tội.”

Kỳ thực ngày hôm qua ta ngửi không ra mùi rượu trong miệng y, có lẽ quỷ người khác biệt, trong miệng không lưu vị.

Trong lòng vốn rối bời vô cùng, nhưng y lễ độ như thế khiến người ta không thể ngoa ngoắt, hơn nữa mấy hạt tiêu kia làm ta cháy cả miệng rồi, đành phải rất rộng lượng mà khoát tay: “Đừng nói như vậy, đây là việc nhỏ, chuyện cũ nên bỏ qua.”

“Cô nương dễ dàng tha thứ như vậy, Tử Tiêu tự cảm thấy mình chưa qua được ải.”

Bộ dạng khách khách khí khí, ta đúng là không thể liên hệ y bây giờ với y khi ấn đầu ta hôn sâu. Khẽ than một tiếng, ta đẩy đành tự nâng tự kính với y: “Vậy theo ý công tử thì ta nên làm thế nào mới tốt?”

“Qua mấy ngày nữa ta sẽ thiết tiệc chiêu đãi một vài vị khách, đến lúc đó muốn mời Đông Phương cô nương nể mặt tới gia phủ ngồi chút, để biểu đạt ý xin lỗi.”

Hoa Từ Tiêu nói vô cùng thành khẩn, lòng ta có quý mà lắc lắc xâu thịt trong tay: “Thật sự không cần khách khí với ta, chuyện này nói sau đi. Bây giờ phu thất đang ở nhà chờ ta, ta tốt xấu gì cũng phải về bồi.”

Hoa Từ Tiêu ngẩn người, nhìn đằng sau ta: “Phu thất? Ý cô nương là...”

Theo ta được biết, Nhan hồ ly lại trốn tới lấy tinh hoa, Thiếu Khanh công việc bận rộn không thể thoát thân, chỉ có Tạ Tất An hôm nay về nhà nghỉ ngơi, vì thế ta nói. “Là nhị phu quân của ta, Tạ Tất An. Sáng sớm ta đã hẹn trưa sẽ về nấu cơm cho chàng, chàng ấy chắc đang chờ tới không kiên nhẫn. Hoa công tử, chuyện tới quý phủ làm khách xin hẹn ngày khác thương lượng, cáo từ.”

Vừa định rời đi, ta cảm xâu thịt xoay người, lập tức thấy Hắc Bạch Vô Thường đang đi tới, trong đầu ‘ông’ lên một tiếng, trống rỗng ngay tại chỗ.

Tạ Tất An lập tức đi tới: “Nương tử, hôm nay không phải nàng phải tuần tra cả ngày sao, thế nào còn nhàn rỗi tán gẫu nơi này?”

Ta cắn xâu thịt, trầm mặc nhai nuốt, suy tính xem khi về nhà có nên mời vị tiên sinh bát tự nào đó tới xem phong thủy nhà cửa có phải không được tốt hay không. Tạ Tất An thấy ta không trả lời, nhìn Hoa Từ Tiêu: “Hoa công tử, đã lâu không gặp.”

Hoa Từ Tiêu mỉm cười nói: “Vô Thường gia, biệt lai vô dạng.” (hi vọng vẫn khỏe sau khi chia tay)

Được lắm, hai tên này còn quen biết nhau!

Ta lại cắn xâu thịt một miếng, nước mắt nóng hổi theo mũi miệng dâng lên, nháy mắt hốc mắt âm ẩm rồi.

Tạ Tất An nói: “Trước đây Hoa công tử làm việc thành gia khiến bây giờ Diêm La điện đông như trẩy hội, Diêm Vương gia nói công tử giúp ngài giải quyết phiền toái nhiều lắm, hôm nay còn bảo ta trở về tới nhà công tử cảm tạ.”

Hoa Từ Tiêu nói: “Sao dám, đây là bổn phận của ta, Diêm Vương gia chó nên khách khí. Đúng lúc ta đang nói với Đông Phương cô nương đang tán gẫu về gia yến. Đến lúc đó mấy vị có rảnh có thể cùng tới.”

Tạ Tất An hỏi: “Nương tử muốn đi sao?”

Ta âm thầm roi lệ ăn thịt, không muốn nói nữa.

Hoa Từ Tiêu rất hiểu ý người giải vây cho ta: “Vốn hôm nay ta định nói với nàng, nhưng nàng nói đã hẹn về trước nấu cơm cho ngài, cho nên đã muốn rời đi trước.”

Ban đầu Tạ Tất An không hiểu chuyện gì cả, liếc ta một cái rồi dùng cây đại tang bồng gỗ gõ vào lòng bàn tay: “Thì ra là thế, ta nhớ ra rồi. Vậy, nương tử chúng ta về trước thôi, không nên quấy rầy Hoa công tử làm việc. Hoa công tử, gia yến chúng ta sẽ tới bãi phòng.”

Tạ Tất An xoay người, dẫn theo ta trở lại bên Phạm Vô Cứu, thờ dài: “Phạm huynh, ta hôm nay mới biết, nương tử của ta không chỉ có hiền đức của thê tử, còn săn sóc tỉ mỉ vợ chồng phu vô cùng. Nhưng nương tử à, lần sau ước hẹn với ta nàng tốt nhất vẫn nên cho ta biết trước.”

Phạm Vô Cứu thờ ơ nhìn ta: “Nương tử người đang khóc.”

Tạ Tất An khẽ vỗ vai ta: “Không có gì, nàng ấy đang cảm động thôi.”

Ta ném xiên thịt vẫn còn thừa xuống đất, roi lệ nhìn Phạm Vô Cứu: “Vô Thường gia, ngài quản công tử hồ ly bảo bối của ngài một chút. Nếu không phải hôm qua hấn ném ta ở kinh thành, ta cũng đâu bị. Ai, một lời khó nói hết.”

Phạm Vô Cứu nói: “Công tử hồ ly bảo bối gì, ta và hấn không có quan hệ nào cả.”

Ta hít một hơi mạnh, lau nước mắt nơi khóe mắt: “Ý gì vậy? Không phải ngài can tâm tình nguyện làm nhiều chuyện cho hấn sao?”

Tạ Tất An nói: “Sáng nay ta cũng mới biết chuyện, đó là vì Nhan công tử làm hôn mê nữ nhân Phạm huynh yêu mến. Hấn nắm nàng làm nhược điểm, bắt Phạm huynh làm thân trâu ngựa để sai bảo một thời gian, nếu không phải nhìn trứng thư sinh nơi dương gian chỉ e tới giờ vẫn chưa bỏ qua cho Phạm huynh đâu.

Ta ngạc nhiên: “Hóa ra vậy... Vì sao hấn làm thế?”

“Hồ ly tinh đã làm việc, cô còn trông đợi hấn cho cô lý do hợp lý?” Phạm Vô Cứu dường như có chút không vui. “Ta từng hỏi hấn, hấn nói vì đang chán, thấy ta không vừa mắt.”

Chia tay Phạm Vô Cứu ngã tư đường, ta và Tạ Tất An về nhà. Trên đường ta không khỏi cảm khái: “Không ngờ từ đầu tới cuối Nhan Cơ chỉ đang lợi

dụng Phạm Vô Cứu, ta còn cho rằng Phạm Vô Cứu có bao tình cảm với hần...”

“Nương tử vì sao phải kinh ngạc như thế? So sánh với nương tử gió chiều nào theo chiều ấy, việc của Nhan công tử chỉ là tiểu tiết.” Mắt phượng của Tạ Tất An khẽ cong lên. “Tất An có tài đức gì mà được thấy mấy lần, cũng coi như may mắn ba đời.”

Chuyện tối qua chắc y cũng đoán được tám chín phần rồi. Muốn giải thích cũng không biết nói từ chỗ nào, ta dứt khoát im lặng mà nhấp nhấp vị cay xè nơi đầu lưỡi, cuối cùng cũng về tới Đình Vân các.

Đúng là hai ngày rất dài.

Kỳ thực những quan hệ này tuy rằng phức tạp, nhưng chí ít cũng khiến ta không nhớ tới Dương Vân và mấy lời hần nói.

Có điều, vẫn nghĩ trong thời gian này sẽ không gặp nhau, hai ngày sau hần lại tự mình tới cửa tìm ta.

Khói mù lượn lờ, ba nén nhang thấp lên cầu phúc cho cha chốn dương gian, Dương Vân khoanh tay đứng trước hương, trường bào màu đen khiến dáng người càng thêm cao ngất tuấn tú.

Nhìn thấy bóng lưng này, trái tim ta bỗng đau nhói. Vốn tưởng hạt tiêu âm phủ ăn từ hai ngày trước lại phát tác, nhưng càng nhìn bóng dáng hần, cảm nhác đau nhói càng thêm rõ ràng.

Mị Mị...

Mị Mị...

Trong đầu loáng thoáng tiếng gọi quen thuộc. Ta biết đó là tiếng của Dương Vân. Nhưng từ lúc ta quen hần tới nay, hần giống với Thiếu Khanh, chỉ gọi ta là “Mị Nương”. Người này chưa từng dùng giọng nói ôn nhu như thế gọi ta.

Trong suy nghĩ mơ hồ, ấn ký hình thoi giữa trán như ẩn như hiện, nụ cười thanh nhã càng khiến người ta có xúc động muốn rơi lệ.

Giữa ta và Dương Vân không có hồi ức gì gọi là phu thê tình thâm, thậm chí hần còn phản bội ta vô số lần. Thế mà lại giống như vận mệnh đã khắc vào thất hồn lục phách, hần lúc nào cũng khiến ta cảm thấy ta nên vì hần mà trả giá hết thảy, sai tới mức nào cũng nên tha thứ, bằng không ta sẽ thương tiếc cả đời.

Rõ ràng không hề có hồi ức tiếc nuối nào cả, ta lại sợ hãi hối hận hơn bất cứ ai.

Thì ra, yêu một người vô điều kiện cũng không nhất định phải có hồi ức và lý do rõ ràng.

Cuối cùng, Dương Vân xoay người lại, đôi mắt đỏ lên nhìn ta, lạnh băng mà phẫn nộ.

“Đồng Phương Mị, người giết nàng.”

Kết luận

1/Bạn editor không thích Dương Vân

2/Bạn editor thích Hoa Tử Tiêu

3/Bạn editor biết Nhan Cơ và Phạm Vô Cứu có gian tình. Hồ ly kia cứ chờ đi

4/Hoa mỹ nhân và Tạ vô thường không ai kém ai, quả là đều.

5/Haha. Mị Mị bảo tình yêu với Dương Vân là vô điều kiện, nhưng tất cả cái cảm giác phải trả giá và sợ hối hận ấy, có thực là dành cho Dương Vân không?

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Dụ dỗ (Nhị)

Thì ra, yêu một người vô điều kiện cũng không nhất định phải có hồi ức và lý do rõ ràng.

Cuối cùng hắn vẫn nhìn thẳng vào mắt ta, ánh mắt nghiêm túc tới nỗi ta cảm thấy mình mới là kẻ phạm tội. “Muốn trách thì trách ta. Tất cả là do ta gây nên.”

Thì ra lần trước cố nhân hắn nhớ đúng là nói ta, lúc đó cũng muốn hòa hảo với ta, không sai tí nào. Chẳng qua nguyên nhân muốn hòa hảo – nói toẹt ra thì có chút xấu hổ: đêm đó ta tùy ý ra ngoài đi dạo, hoàn toàn không có ý định giết Lãnh Dung, nhưng mà nhìn thấy ả cướp đi bảo bối Sách Nhi của ta thì lòng không thoải mái, thời tiết lại lạnh, thế là run lên mấy cái, xúc động một chút... Có lẽ Dương Vân nghe tên tiểu phản quan kia báo cáo, cho rằng ta đây chủ mưu đi giết ái phi của hắn, cho nên đành phải sử dụng hạ sách mỹ nam kế.

Ta nhìn sang Lãnh Dung, thấy ả dùng ánh mắt cảm hoài xuân thu nhìn hoàng thượng, lúc này càng thêm khẳng định, Dương Vân và Lãnh Dung là đôi uyên ương số khổ, còn ta là cái chày gỗ lấy việc chia loan sẽ thúy làm kế sinh nhai.

Ta ho ho hai tiếng, cười đến là cứng ngắc: “Phu quân, chàng tội gì. Vì hạnh phúc hai mươi năm của lão bà của người khác mà hy sinh vĩ đại như thế. Không đáng, không đáng mà...”

“Mị Nương, Dung... Lãnh Dung không biết gì hết, nàng thậm chí còn không biết chúng ta tồn tại.” Dương Vân bước lại gần, dè dặt cẩn trọng như đang tiếp cận một mảnh thú sắp nhảy khỏi lồng. “Nàng nghe ta, theo ta về U Đô trước.”

Tâm tình ta vốn rất tốt, ai ngờ lại bị ép buộc, ngược lại khiến ta phải híp mắt phòng bị: “Đợi chút, chuyện ta muốn hỏi còn chưa xong. Huyết thống hoàng gia từ trước tới nay không thể xâm phạm, hoàng thượng từ trước tới nay quy củ tới không thể quy củ hơn, vậy mà không biết tại sao lại cưới nữ tử thanh lâu... Nói như vậy, đây đều là chuyện tốt của chàng?”

Dương Vân nghiêng đầu, coi như là chấp nhận.

“Ta luôn nghĩ rằng Thiếu Khanh bí mật biến ta từ thủy quý thành đề đốc đã mạo hiểm lắm rồi, chàng so với chàng ấy còn ác hơn, ngay cả chuyện ở dương gian cũng nhúng tay vào quản. Vì Lãnh Dung, chàng dùng bao nhiêu bạc hối lộ rồi?”

Thấy Dương Vân không nói chuyện, lửa trong bụng ta càng lúc càng lớn, đầu óc cũng dường như choáng váng.

“Còn nữa, chuyện Phong Đô thái hậu hạ ý chỉ kéo dài hai mươi năm cho ả, hẳn cũng là do chàng? Không biết chàng bịa ra cái gì mà lừa được cả thái hậu, việc này làm lớn ra thật không tốt. Ai, nghĩ lại mà hết hồn, chàng đúng là không xuống địa ngục Vô Gian thì không nhờ.”

Rốt cuộc, Dương Vân cũng ngừng đầu nhìn ta: “Mị Nương, đừng nói nữa.”

“Chàng tới giờ còn muốn bảo vệ ả? Nếu ta nói chuyện này với Phong Đô đại đế, chàng còn bảo vệ được ả không?”

Dương Vân thân nhiên nói: “Nếu làm vậy, e rằng Thiếu Khanh cũng sẽ bị liên lụy. Mị Nương, thu tay lại đi, chuyện này có cách giải quyết, không cần làm tới ngọc nát đá tan.”

Nhớ tới mấy ngày nay hắn luôn làm theo ta, ta tức giận tới run run một hồi lâu, mới khẽ cười nói: “Đương vương, chàng đúng là trí dũng hơn người.”

Dương Vân cau mày, đỡ lấy vai ta, hít một hơi sâu: “Là ta có lỗi với nàng.”

Về mặt bình tĩnh như thế nhẫn nại như thế, khiến ta cảm thấy nếu mình mà nói thêm gì nữa thì đúng là đồ phụ xấu xa.

Ta vung tay, chạy ra khỏi hoàng cung, quay lại âm phủ.

U Đô đã vào đêm, tiền giấy cùng cánh hoa bay loạn, nhóm quý nhỏ mặc đồ tang do cha mẹ nuôi may cho vui mừng chạy nhảy, nữ họa sư cổ dài kéo váy tơ màu hồng cùng mái tóc đen dài chạy qua, quý dạ xoa ba đầu vui vẻ ăn thịt ở tù lâu bên cạnh, còn nướng thêm vài cái... Tuy rằng người đến người đi, nhưng ta luôn có thể cảm thấy phía sau vẫn có người duy trì một đoạn khoảng cách, đã luôn đi theo ta qua mấy con phố rồi.

Đi thật nhanh về phố Hoàn Hồn, ta chạy khỏi một hàng đèn lồng vào ngõ nhỏ không người, quả nhiên thấy một bóng đen cũng đi vào. Hắn mới đi được vài bước, ta đã tiến lên chi tay ra ngoài: “Cách xa ta ra!”

Nhẫn nại đã tới cực hạn, hắn còn chưa kịp nói chuyện, ta đã bước lên túm lấy vật áo hắn, cao giọng nói: “Dương Vân, ta mới là thê tử chàng cưới hỏi hoàng cung! Lãnh Dung kia là cái gì! Quan hệ của hai người là cái gì! Lúc còn sống thì lên đi, bây giờ không lên được thì đi nhìn trộm cũng tốt hơn nhìn ta hả!”

Hắn không nói gì, tay khê khằng cầm lấy tay ta.

Cảm xúc quen thuộc khiến thân thể ta khê run rẩy. Ta miễn cưỡng giật tay hắn ra: “Đừng có đụng vào ta!” Nhưng ngay sau đó, lệ nóng lại đọng lại nơi khóe mắt: “Ta mới là thê tử của chàng, nếu chàng không thích ta, trước kia đừng nên lấy ta...”

Hắn vẫn im lặng, ngón tay vuốt theo tóc ta, động tác từ từ cẩn thận, khê khằng lướt qua gò má. Ta ngẩn người, có chút sốt ruột nhìn lên. Nhưng trong ngõ nhỏ tối đen, chỉ có thể mơ hồ thấy hình dáng, đúng là rất giống Dương Vân. Tới tận khi khuôn mặt kia sát lại, muốn bắt đầu phòng bị cũng không kịp rồi. Mối hận đã dần lên môi ta.

Cảm giác tê dại dọc theo sống lưng xông lên, nhất thời đầu óc chỉ kêu vù vù, ngay cả lòng cũng rồi thành một mớ. Mà hắn vốn rất ôn nhu, lại có chút vội vã nâng gương mặt ta lên, môi với môi cọ xát, rồi như chưa thỏa mãn với sự đụng chạm mềm mại, đầu lưỡi dò xét đi vào. Lưng ta không tự chủ được mà

run lên. Hắn dường như phát hiện ra mình dọa ta rồi, lui về, nhẹ nhàng hút lấy môi ta. Chỉ thế thôi mà tim ta đã muốn nhảy ra khỏi ngực rồi, nhưng mà chẳng bao lâu hắn lại dò xét tiến vào. Lần này hắn quyết không khoan nhượng, dù cơ thể ta run rẩy tới mức nào, hắn nhất định cùng ta môi lưỡi triền miên.

Đáng sợ là, hắn từ đầu tới cuối chỉ nâng mặt ta thôi, thân thể không có động tác gì quá mạnh, hôn càng ngày càng sâu. Hôn nữa, càng hôn lâu trong lòng lại càng thấy khổ sở. Càng về sau, trái tim đau tới cơ hồ sắp vỡ ra. Thật sự không thể nào tiếp nhận nỗi thống khổ này, ta đẩy ngực hắn, ai ngờ hắn càng bá đạo ôm chặt hơn, trực tiếp đỡ lấy gáy ta, nghiêng đầu hôn sâu hơn.

Tuy đang ở trong ngõ nhỏ tối đen, ta cũng mới chỉ xác định hắn có dáng người rất giống Dương Vân, nhưng cuối cùng cũng nhận ra người này không phải Dương Vân.

Có lẽ hiểu biết của ta với tình yêu nam nữ còn quá thấp. Lần đầu tiên ta biết lúc một nam nhân hôn môi lại có thể ôn nhu thông thả như thế, bình tĩnh hơn là thô bạo, vậy mà khiến người ta hít thở không thông.

Giống như đã trải qua bao năm tháng chờ đợi mà thấu hiểu nhẫn nại, đem toàn bộ nỗi tương tư khắp nhập tận xương.

Người như vậy, tuyệt đối không thể là Dương Vân trẻ tuổi khinh cuồng.

Đèn lồng ánh sáng chập chờn, bóng sáng di động vừa khéo chiếu lên gương mặt người kia, ta nhìn thấy đôi lông mi đen dài.

Hoa Tử Tiêu gạt tóc trên mặt ta, vẫn ôn nhu chuyên chú hôn tiếp, vừa cau mày như đang trải qua thống khổ.

Ta mở mắt lớn hết cỡ.

Hoa Tử Tiêu... Sao có thể là y?

Đầu óc có chút tỉnh táo lại, nhân lúc y không phòng bị mà đẩy mạnh ra, đứng tại chỗ ngằm giằng co mà không biết nên làm thế nào.

Hoa Tử Tiêu dường như cũng biết làm chuyện sai lầm, đi lên phía trước: “Đông Phương cô nương, ta...”

Không đợi y nói tiếp, ta trực tiếp chạy ra khỏi ngõ nhỏ.

Bởi vì chạy quá vội, về tới nhà ta cũng chẳng phát hiện có người đang đi ra, trực tiếp đập phải ngực người ta. Người nó đỡ lấy vai ta, bình tĩnh nói: “Nương tử, mặc dù Nhan công tử đi ăn làm nản buồn rầu muốn tìm ta kể lể, nhưng cũng phải có tuần tự. Âm khí quý quá nặng, bỗng dưng nhiệt tình như thế ta ăn không tiêu.”

Ta lau mồ hôi trên trán: “Tất An, chàng có thể thả ta ra không. Hôm nay ta gặp nhiều chuyện không hay ho lắm.”

Tạ Tất An hơi chấp tay: “Nguyên nghe cho rõ.”

“Chàng cũng biết Nhan Cơ đoạn tụ rồi đấy, đoạn tụ mà ăn vận xinh đẹp ra ngoài thì đoán xem còn có thể làm gì. Cả ngày nay ta ăn gà chung, không thoải mái chút nào, trước phải nghỉ ngơi đã.”

“Ra là thế. Nương tử là vừa đi cùng Nhan công tử về?”

“Đúng đúng. Nhan Cơ vẫn còn tiêu điều tự tại trong thế giới phồn hoa của mình, còn ta chịu không được, suốt cả đường như sắp mất mạng vậy...” Ta hắt hơi một cái.

Tạ Tất An tới gần một chút, nhưng vẫn ngừng lại ở khoảng cách thích hợp, ngửi hai cái trên tóc ta: “Mùi hương trên người hình như có chút không giống trước kia.”

“Phía trên dương khí nặng, dương khí nặng...”

Lên lầu, hồ ly lẳng lơ từ trong phòng đi ra. Hắn đang dùng tơ lụa lau lau cái đầu ướt, một đầu tóc bạc được khôi phục bình thường như lóe sáng trong đêm đen: “Nàng đi đâu giờ mới về, ta còn về trước một canh giờ.”

Đúng lúc này Tạ Tất An cũng nửa đường lên lầu, không nói tiếng nào dừng lại một chút. Lúc đi qua người ta, y quay sang cười với ta, không rõ ý tứ ra sao: “Nương tử đã mệt, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Y nhắc một câu, ta có cảm giác bị sét đánh vào đầu, làm gì còn buồn ngủ.

Hướng hồ, hành động của Hoa Tử Tiêu còn phiền lòng ta hơn mấy câu nói không thể nghe lọt của Dương Vân. Một buổi tối không ngủ, ta soi gương, thiếu chút nữa cho rằng mình biến thành quỷ thần rồi quên biến lại thành người.

Mặc dù ta và ba vị phu quân chưa thực sự là phu thê, nhưng ta vẫn là nữ nhân có chồng, lời kéo không rõ với nam nhân khác cũng không tốt. Có điều, vừa quyết định bảo trì khoảng cách với Hoa Tử Tiêu, buổi sáng ta tới tây thành tuần tra thì lại gặp y trên đường.

Y dẫn theo tùy tùng, đi với một lệ quý ăn mặc như thương nhân tới Vân Tiêu cầm lâu. Nhớ tới bóng dáng và tình cảnh loạn thất bát tao dưới đèn lồng

đêm qua, lúc y xoay người ta lập tức bỏ chạy. Nhưng mà lũ tiểu dạ xoa bên cạnh không thể lĩnh hội, gào to ở phía sau:

“Đông Phương đại nhân, ngài chạy đi đâu vậy?”

“Đề đốc chạy đi, không lẽ có án kiện xảy ra! Mọi người mau đuổi theo!”

“Đông Phương đại nhân, Đông Phương đại nhân, Đông Phương Mị đại nhân, ngài đợi chúng ta với!”

Chạy không được vài bước, cảm thấy họ mà cứ gọi vậy thì ta sẽ nổi tiếng vô cùng, trực tiếp dừng lại, tại một cửa hàng nào đó mua một xâu thịt ướp mè cay. Lũ tiểu dạ xoa lúc này mới hiểu ra, đều vô cùng kính nể nhìn ta: “Đây là món cay nhất U Đô đấy, người bình thường ăn đều cháy cả miệng, không nghĩ tới Đông Phương đại nhân sành sỏi ăn cay như vậy...”

“Lần trước ca ca ta ăn một tiếng, bị cay tới hôn mê bất tỉnh.”

“Âm phủ chúng ta thừa thải tiêu là tiêu, so ra, thịt gà kho ướp tiêu của dương gian chỉ là bạch trâm kê.”

Ta nhìn thoáng qua xâu thịt, lại nhìn thoáng qua Hoa Tử Tiêu vừa tạm biệt thương nhân kia rồi đi tới chỗ ta, cuối cùng từ từ nhắm mắt lại cắn một miếng thịt, vừa khóc vừa nói: “Ăn ngon quá, thật xúc động, ăn ngon quá.”

Có lẽ là vì đang bàn chuyện đứng đắn với người khác, hôm nay Hoa Tử Tiêu mặc xiêm y màu tím, tóc cũng buộc chặt lên, đeo phát quan hình thủy kỳ lân, phần tóc không được buộc vẫn vừa đen vừa dày, buông xuống hai vai như mây trời. Nói một nam nhân sắc đẹp khuynh thành có lẽ rất kỳ lạ, nhưng mỗi lần nhìn thấy y thì chỉ nghĩ được từ đó. Có điều mỗi khi nghĩ tới sắc đẹp này đều là tấm da được vẽ lên thì không nhìn được mà thấy lạnh cả người.

(Khô thân, anh chỉ vẽ lại cái mặt của anh thôi mà)

“Đông Phương cô nương.” Y đi tới trước mặt ta, nho nhã lễ độ trước sau như một, lại thấy có chút câu nệ hiếm thấy.

“Hoa công tử.” Ta cười tươi đáp lại, tay cầm xâu thịt cứng ngắc lại.

Dạ xoa bên cạnh và quán ven đường không có phản ứng, không hện mà cũng im lặng nhìn chăm chăm Hoa Tử Tiêu. Hoa Tử Tiêu lại không có động tĩnh gì, chỉ nhìn ta nói tiếp: “Đêm qua ta uống quá chén cho nên phạm phải sai lầm to lớn... Hôm nay sớm đã chuẩn bị tốt, muốn đến tìm Đông Phương cô nương chịu đòn nhận tội.”

Kỳ thực ngày hôm qua ta ngủ không ra mùi rượu trong miệng y, có lẽ quý người khác biệt, trong miệng không lưu vị.

Trong lòng vốn rồi rồi vô cùng, nhưng y lễ độ như thế khiến người ta không thể ngoa ngoắt, hơn nữa mấy hạt tiêu kia làm ta cháy cả miệng rồi, đành phải rất rộng lượng mà khoát tay: “Đừng nói như vậy, đây là việc nhỏ, chuyện cũ nên bỏ qua.”

“Cô nương dễ dàng tha thứ như vậy, Tử Tiêu tự cảm thấy mình chưa qua được ải.”

Bộ dạng khách khách khí khí, ta đúng là không thể liên hệ y bây giờ với y khi ẩn đầu ta hôn sâu. Khẽ than một tiếng, ta đây đành tự nâng tự kính với y: “Vậy theo ý công tử thì ta nên làm thế nào mới tốt?”

“Qua mấy ngày nữa ta sẽ thiết tiệc chiêu đãi một vài vị khách, đến lúc đó muốn mời Đông Phương cô nương nể mặt tới gia phủ ngồi chút, để biểu đạt ý xin lỗi.”

Hoa Tử Tiêu nói vô cùng thành khẩn, lòng ta có quý mà lắc lắc xâu thịt trong tay: “Thật sự không cần khách khí với ta, chuyện này nói sau đi. Bây giờ phu thất đang ở nhà chờ ta, ta tốt xấu gì cũng phải về bồi.”

Hoa Tử Tiêu ngẩn người, nhìn đằng sau ta: “Phu thất? Ý cô nương là...”

Theo ta được biết, Nhan hồ ly lại trốn tới lấy tinh hoa, Thiếu Khanh công việc bận rộn không thể thoát thân, chỉ có Tạ Tất An hôm nay về nhà nghỉ ngơi, vì thế ta nói: “Là nhị phu quân của ta, Tạ Tất An. Sáng sớm ta đã hẹn trưa sẽ về nấu cơm cho chàng, chàng ấy chắc đang chờ tới không kiên nhẫn. Hoa công tử, chuyện tới quý phủ làm khách xin hẹn ngày khác thương lượng, cáo từ.”

Vừa định rời đi, ta cầm xâu thịt xoay người, lập tức thấy Hắc Bạch Vô Thường đang đi tới, trong đầu ‘ông’ lên một tiếng, trống rỗng ngay tại chỗ.

Tạ Tất An lập tức đi tới: “Nương tử, hôm nay không phải nàng phải tuần tra cả ngày sao, thế nào còn nhàn rỗi tán gẫu nơi này?”

Ta cắn xâu thịt, trầm mặc nhai nuốt, suy tính xem khi về nhà có nên mời vị tiên sinh bát tự nào đó tới xem phong thủy nhà cửa có phải không được tốt hay không. Tạ Tất An thấy ta không trả lời, nhìn Hoa Tử Tiêu: “Hoa công tử, đã lâu không gặp.”

Hoa Tử Tiêu mỉm cười nói: “Vô Thường gia, biệt lai vô dạng.” (hi vọng vẫn khỏe sau khi chia tay)

Được lắm, hai tên này còn quen biết nhau!

Ta lại cắn xâu thịt một miếng, nước mắt nóng hổi theo mũi miệng dâng lên, nháy mắt hốc mắt âm ẩm rồi.

Tạ Tất An nói: “Trước đây Hoa công tử làm việc thành gia khiến bây giờ Diêm La điện đông như trẩy hội, Diêm Vương gia nói công tử giúp ngài giải quyết phiền toái nhiều lắm, hôm nay còn bảo ta trở về tới nhà công tử cảm tạ.”

Hoa Tử Tiêu nói: “Sao dám, đây là bổn phận của ta, Diêm Vương gia chó nên khách khí. Đúng lúc ta đang nói với Đông Phương cô nương đang tán gẫu về gia yến. Đến lúc đó mấy vị có rảnh có thể cùng tới.”

Tạ Tất An hỏi: “Nương tử muốn đi sao?”

Ta âm thầm roi lệ ăn thịt, không muốn nói nữa.

Hoa Tử Tiêu rất hiểu ý người giải vây cho ta: “Vốn hôm nay ta định nói với nàng, nhưng nàng nói đã hẹn về trước nấu cơm cho ngài, cho nên đã muốn rời đi trước.”

Ban đầu Tạ Tất An không hiểu chuyện gì cả, liếc ta một cái rồi dùng cây đại tang bồng gỗ gõ vào lòng bàn tay: “Thì ra là thế, ta nhớ ra rồi. Vậy, nương tử chúng ta về trước thôi, không nên quấy rầy Hoa công tử làm việc. Hoa công tử, gia yến chúng ta sẽ tới bãi phòng.”

Tạ Tất An xoay người, dẫn theo ta trở lại bên Phạm Vô Cứu, thờ dài: “Phạm huynh, ta hôm nay mới biết, nương tử của ta không chỉ có hiền đức của thê tử, còn sẵn sóc tỉ mỉ trọng phụ vô cùng. Nhưng nương tử à, lần sau ước hẹn với ta nàng tốt nhất vẫn nên cho ta biết trước.”

Phạm Vô Cứu thờ ơ nhìn ta: “Nương tử người đang khóc.”

Tạ Tất An khẽ vỗ vai ta: “Không có gì, nàng ấy đang cảm động thôi.”

Ta ném xiên thịt vẫn còn thừa xuống đất, roi lệ nhìn Phạm Vô Cứu: “Vô Thường gia, ngài quán công tử hồ ly bảo bối của ngài một chút. Nếu không phải hôm qua hấn ném ta ở kinh thành, ta cũng đâu bị.. Ai, một lời khó nói hết.”

Phạm Vô Cứu nói: “Công tử hồ ly bảo bối gì, ta và hấn không có quan hệ nào cả.”

Ta hít một hơi mạnh, lau nước mắt nơi khóe mắt: “Ý gì vậy? Không phải ngài can tâm tình nguyện làm nhiều chuyện cho hấn sao?”

Tạ Tất An nói: “Sáng nay ta cũng mới biết chuyện, đó là vì Nhan công tử làm hôn mê nữ nhân Phạm huynh yêu mến. Hấn nắm nàng làm nhược điểm, bắt Phạm huynh làm thân trâu ngựa để sai bảo một thời gian, nếu không phải nhìn trúng thư sinh nơi dương gian chỉ e tới giờ vẫn chưa bỏ qua cho Phạm huynh đâu.

Ta ngạc nhiên: “Hóa ra vậy... Vì sao hấn làm thế?”

“Hồ ly tinh đã làm việc, cô còn trông đợi hấn cho cô lý do hợp lý?” Phạm Vô Cứu dường như có chút không vui. “Ta từng hỏi hấn, hấn nói vì đang chán, thấy ta không vừa mắt.”

Chia tay Phạm Vô Cứu ngã tư đường, ta và Tạ Tất An về nhà. Trên đường ta không khỏi cảm khái: “Không ngờ từ đầu tới cuối Nhan Cơ chỉ đang lợi dụng Phạm Vô Cứu, ta còn cho rằng Phạm Vô Cứu có bao tình cảm với hấn...”

“Nương tử vì sao phải kinh ngạc như thế? So sánh với nương tử gió chiều nào theo chiều ấy, việc của Nhan công tử chỉ là tiểu tiết.” Mắt phượng của Tạ Tất An khẽ cong lên. “Tất An có tài đức gì mà được thấy mấy lần, cũng coi như may mắn ba đời.”

Chuyện tối qua chắc y cũng đoán được tám chín phần rồi. Muốn giải thích cũng không biết nói từ chỗ nào, ta dứt khoát im lặng mà nhấp nhấp vị cay xè nơi đầu lưỡi, cuối cùng cũng về tới Đình Vân các.

Đúng là hai ngày rất dài.

Kỳ thực những quan hệ này tuy rằng phức tạp, nhưng chỉ ít cũng khiến ta không nhớ tới Dương Vân và mấy lời hấn nói.

Có điều, vẫn nghĩ trong thời gian này sẽ không gặp nhau, hai ngày sau hấn lại tự mình tới cửa tìm ta.

Khói mù lượn lờ, ba nén nhang thấp lên cầu phúc cho cha chốn dương gian, Dương Vân khoanh tay đứng trước hương, trường bào màu đen khiến dáng người càng thêm cao ngất tuấn tú.

Nhìn thấy bóng lưng này, trái tim ta bỗng đau nhói. Vốn tưởng hạt tiêu âm phủ ăn từ hai ngày trước lại phát tác, nhưng càng nhìn bóng dáng hấn, cảm nhắc đau nhói càng thêm rõ ràng.

Mị Mị...

Mị Mị...

Trong đầu loáng thoáng tiếng gọi quen thuộc. Ta biết đó là tiếng của Dương Vân. Nhưng từ lúc ta quen hấn tới nay, hấn giống với Thiệu Khanh, chỉ gọi ta là “Mị Nương”. Người này chưa từng dùng giọng nói ôn nhu như thế gọi ta.

Trong suy nghĩ mơ hồ, ấn ký hình thoi giữa trán như ẩn như hiện, nụ cười thanh nhã càng khiến người ta có xúc động muốn roi lệ.

Giữa ta và Dương Vân không có hồi ức gì gọi là phu thê tình thâm, thậm chí hấn còn phản bội ta vô số lần. Thế mà lại giống như vận mệnh đã khắc vào thất hồn lục phách, hấn lúc nào cũng khiến ta cảm thấy ta nên vì hấn mà trả giá hết thảy, sai tới mức nào cũng nên tha thứ, bằng không ta sẽ thương tiếc cả đời.

Rõ ràng không hề có hồi ức tiếc nuối nào cả, ta lại sợ hãi hối hận hơn bất cứ ai.

Thì ra, yêu một người vô điều kiện cũng không nhất định phải có hồi ức và lý do rõ ràng.

Cuối cùng, Dương Vân xoay người lại, đôi mắt đỏ lên nhìn ta, lạnh băng mà phẫn nộ.

“Đông Phương Mị, người giết nàng.”

Kết luận

1/Bạn editor không thích Dương Vân

2/Bạn editor thích Hoa Tử Tiêu

3/Bạn editor biết Nhan Cơ và Phạm Vô Cấu có gian tình. Hồ ly kia cứ chờ đi

4/Hoa mỹ nhân và Tạ vô thường không ai kém ai, quả là đều.

5/Haha. Mị Mị bảo tình yêu với Dương Vân là vô điều kiện, nhưng tất cả cái cảm giác phải trả giá và sợ hối hận ấy, có thực là dành cho Dương Vân không?

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hoa yến (nhất)

Đột nhiên bị chỉ trích khiến ta nhất thời choáng váng. Đang nghĩ xem nên trả lời thế nào, ai ngờ Dương Vân đã đề thêm một câu:

“Ta không thể giết người. Tự người kết thúc đi.”

Hóa ra là chết đi thành quỷ cũng có thể chết thêm lần nữa. Có lẽ hấn nói không rõ ràng, ta im lặng một lúc mới hỏi câu hỏi trọng điểm: “Kết thúc thế nào?”

Dương Vân nhìn ta, ánh mắt kiên định không dời, không trả lời. Giành cơ suốt một khắc, bỗng có một thanh âm vang lên từ góc tường: “Đông Phương tiểu thư, ta mới chết không được mấy canh giờ cũng biết quỷ có thể nhảy Nại Hà tự sát, tiểu thư chết lâu vậy mà còn không biết? Ha ha, lạ thật đấy.”

Vừa nghe giọng nói này, da đầu ta run lên. Lúc này mới thấy một nữ tử áo trắng đứng ở góc tường.

À tên Diệu Nhiễm, là ti nữ từ thanh lâu theo Lãnh Dung vào cung, không có sức uy hiếp như Lãnh Dung, nhưng khó đối phó hơn Lãnh Dung. Cho tới giờ thì chưa làm chuyện gì xấu, nhưng có một cái lưỡi ba tấc hư hỏng người thường không sánh nổi. Thanh lâu là chốn lăm người nhiều miệng, chỉ cần nói về ta thì ả sẽ xin một chân, lấy thái độ bình tĩnh xa cách phê phán ta từ đầu tới chân, nhân tiện cũng nhắc tới chuyện Thiếu Khanh Dương Vân... Tóm lại, tin đồn ta ở kinh thành mang danh khắc phu mệnh tiện truyền rộng thế không thể không kể tới công hiến của ả.

Ta nhìn thoáng qua Diệu Nhiễm, lại nhìn Dương Vân: “Ý chàng là ta giết cô ta?”

“Đừng giả vờ nữa.” Mắt Dương Vân híp lại. “Người khác đều nói người giết Lãnh Dung.”

“Người khác” gì chứ, chỉ có loại mỹ nhân bại hoại đứng góc tường kia thôi. Về mặt ả ta vẫn mang theo ý cười, nhưng trong mắt ánh lên vẻ bất bình căm giận.

Ta nghĩ kỹ, nói: “Ta không giết Lãnh Dung, hai ngày nay ta đều tuần tra khắp U Đô.”

Dương Vân nhìn ta rất lâu, trong mắt tràn đầy vẻ không tin: “Đông Phương Mị, ta quá thất vọng về người.”

Dứt lời, hấn phất tay áo bỏ đi. Diệu Nhiễm ngoan ngoãn theo sau, trước khi đi còn im lặng quăng ta một ánh nhìn phẫn hận khó đề nén.

Kỳ thực hận thù của ả với ta cũng chẳng bắt nguồn từ sùng bái Lãnh Dung hay yêu quý Dương Vân, mà vì một bộ y phục bằng lụa. Năm đó vì Dương Vân nói một câu ‘Nàng mặc thanh y rất đẹp’, ta thực sự biến bản thân thành trúc thanh xà. Đi dạo với Dương Vân nơi đường phố nhộn nhịp một vòng,

nhận được bao ánh nhìn chăm chăm kì lạ, từ đó ta chẳng dám mặc thanh y nữa. Không nghĩ tới Dương Vân bảo ta trang điểm xinh đẹp không chỉ kích thích Lãnh Dung, còn đắc tội Diệu Nhiễm. Nghe đâu trước đây Diệu Nhiễm luôn hướng về ta, thấy ta mặc thanh y lập tức làm theo một bộ. Xiêm y may khéo léo tinh tế, ngay cả hoa văn chim chóc trên người, hoa văn trên trâm cài cũng giống như đóc. Ai biết vừa mặc vào thân, có người rồi tới mức nói ả bất chước bữa bọn không biết xấu hổ. Diệu Nhiễm dù sao cũng có cái mặt mỹ nhân, tính cách cũng khá lớn, bình bình thân thân nói: “Xiêm y mặc là cho người nhìn, ta và thiên kim thừa tướng thân phận khác nhau, mặc vào cũng tự có phong thái khác nhau. Hoan nghênh các vị quan nhân phu nhân phê bình thảo luận.” ả nói thế thì người nói xấu ả lại có chút tự xấu hổ.

Nhưng mà từ ngày đó, ả cùng với hai hoa khôi kia lên lên kế hoạch, đi khắp nơi chăm chỉ hủy hoại thanh danh của ta. Chỉ là lúc ấy ta đời sống thuận lợi hôn nhân viên mãn, còn được danh môn vọng tộc bảo bọc, ảnh hưởng của ả bé tí tẹo. ả chờ đợi nhiều năm, rốt cuộc đợi đến lúc nhà ta sụp đổ, đợi tới lúc ta cũng lưu lạc thanh lâu giống ả... Bỏ đá xuống giếng xong thì mừng tới công thất lung.

Việc này trước khi ta chết có một khoảng thời gian mới biết được. Cảm xúc ngổn ngang, nhưng ai mà dư hơi lãng phí thời gian trên người ả chứ, cho nên ta luôn tránh không đụng tới ả, không nghĩ hận này kéo dài tới vậy, còn đuổi giết tới tận âm phủ.

Y chang dự đoán, dù loại khúc mắc khi còn sống giữa ta và Thiếu Khanh với Dương Vân, khắc phu mệnh, vì muốn đoạt tình mà gươm dao giết tình địch ném tới mười tám tầng địa ngục lan tràn rất nhanh ở U Đô. Chẳng qua vì quý không kiêng kị việc khắc phu giết người như ở dương gian, mấy lời đồn trên phố này lan tràn cũng chẳng mất gì.

Đáng suy nghĩ hơn, nguyên nhân thực sự Dương Vân không muốn Lãnh Dung giết cũng là sợ ả ta rơi vào mười tám tầng địa ngục. Lãnh Dung xuất thân thanh lâu, mới chết không lâu đã bị đưa xuống bên dưới tiêu dao. Dương Vân lại là quý đế thanh liêm trong sáng như gương, lúc đầu không muốn đi cửa sau cứu người cho nên giữ ả trên dương gian, thà rằng nhìn ả vui vẻ với lão hoàng đế cũng không muốn ả chịu tội. Nhưng mà tình yêu này người thường đâu thể so, ngày kế tiếp đã thấy hần buồn đi bán lại tìm cách cứu Lãnh Dung ra khỏi hỏa ngục.

Ta cũng chẳng hiểu kỳ làm thế nào Lãnh Dung có thể thoát khỏi mười tám tầng địa ngục trong mấy ngày, cũng chẳng quan tâm tại sao được Phong Đồ thái hậu che chở mà nằng ta vẫn chết. Nói ta máu lạnh với ân nhân đệ đệ cũng được, biết ả xuống dưới rồi thì việc đầu tiên ta làm là đi dương gian tìm Sách Nhi, biết được đệ ấy được Tả thừa tướng nhận nuôi. Lúc ta tới nó còn ngủ, cái đầu nhỏ nhủ rúc trong chăn mềm che mắt nửa bên mặt, chỉ lộ ra hai đôi mắt rất dài đang nhắm. Đệ ấy ngủ thật yên tĩnh, lông mày tinh tế giãn ra, thế nên kể cả khi ta hóa thân thành người đắp chăn cho cũng không phiệt. Ta ngồi bên giường vỗ về trán đệ ấy tới bình minh, mấy canh giờ cũng không thấy trở mình, chắc đệ ấy mệt quá rồi.

Trời hửng sáng, người ngoài cửa cũng nhiều thêm. Sách nhi cuối cùng đã tỉnh, ta vội vã ẩn hình đứng một bên. Đệ ấy dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ tựa vào đầu giường, nhìn bóng người dày đặc như tranh qua lại ngoài cửa sổ, ngồi lâu như phát ngốc. Không lâu sau, nhũ mẫu của Uyển Nhi con gái nhỏ nhà tả thừa tướng mở cửa vào, nói nhỏ như sợ người khác nghe thấy: “Sách Nhi sao dậy sớm vậy?”

Sách Nhi dùng đôi mắt đen láy nhìn nhũ mẫu: “Hình như con mơ thấy tỷ tỷ...”

Nhũ mẫu xoa đầu đệ ấy, dùng giọng nói ôn nhu như mẹ: “Có khi tỷ tỷ thực sự tới gặp con, tỷ tỷ con ở dưới đó nhất định mỗi ngày đều nhớ con, phù hộ con bình an.”

“Con muốn chờ tỷ ấy quay lại.”

“Sao?”

“Nếu tỷ ấy có thể tới tìm con thì nhất định không rời đi, con cảm thấy tỷ ấy sẽ về.”

“Hài tử ngốc, nhũ mẫu nói vậy con cũng tin? Tỷ tỷ con đã mất lâu như vậy, khi còn sống cô ấy là một tỷ tỷ tốt, nhất định sẽ nhanh được đầu thai. Không chừng bây giờ đã đầu thai thành một tiểu muội muội, con đâu thể mong cô ấy chờ mãi ở bên dưới.”

“Vậy người nói xem liệu Uyển Nhi có phải do tỷ tỷ chuyển thể hay không?”

Ánh mắt của Sách Nhi rất nghiêm túc, có lẽ vì thế mà hốc mắt nhũ mẫu cũng đỏ lên, không dám nhìn thẳng đệ ấy: “Có lẽ. Cho nên từ nay về sau nếu con đối xử tốt với Uyển Nhi, Uyển Nhi cũng sẽ đối xử tốt với con.”

“Nếu cô bé thực sự là chuyển thể của tỷ tỷ, con nhất định sẽ đối xử tốt.”

Lúc này bên ngoài có người gọi nhũ mẫu, nhũ mẫu ứng tiếng chạy vội ra ngoài. Mặt trời dần dần cao lên, ngoài buổi tối ra ta không thể ở dương gian quá lâu, tầm mắt cũng dần mờ đi.

“Sách Nhi ngốc, đệ cho rằng tỷ tỷ sẽ bỏ đệ lại một mình sao. Trước khi đệ trưởng thành, tỷ tỷ tuyệt đối không rời đi, sẽ luôn ở cạnh đệ...”

Dĩ nhiên đệ ấy không nghe được lời ta.

Trời đã sáng. Quý tản đi.

Không bao lâu sau, trong tầm mắt ta lại hiện lên dòng Vong Xuyên xa xa, cầu Nại Hà đơn độc uống hồn sông.

...

Mấy ngày sau là tới hôm gia yến của Hoa Tử Tiêu. Nghe xong danh sách khách mời của y, ta nhận ra y và cha già có cùng một thói quen, đó là thích nói

chuyện đại sự thành chuyện băng quơ — cả Phong Đồ đại đế cũng tự mình tới cửa dự tiệc mà y dám nói là ‘Gia yến chỉ mời một vài khách nhân’. Vốn ta cũng không muốn tới nha y giúp vui, nhưng nghe đầu Lãnh Dung đã được Dương Văn cứu ra từ mười tám tầng địa ngục, ả ta, Diệu Nhiễm và Dương Văn đều tham gia gia yến của Hoa Từ Tiêu, ta thấy mình cũng nên đi một chuyến, ít nhất nếu có chuyện gì thì cũng có thể ứng phó tại chỗ.

Thiếu Khanh biết ta và Tất An cùng nhau dự gia yến lần này, liên tục kêu gào bên tai ta mấy tối, cuối cùng ta phải vừa dỗ vừa lừa mới bình tĩnh lại, lúc chúng ta rời đi còn chừn ra vẻ mặt u oán. Còn Nhan Cơ sao, yêu tinh không tuân thủ đạo làm chồng ấy đang ở dương gian, làm Nhan lang ở cạnh Thẩm công tử bảo bối của hắn.

Đi thuyền dọc Vong Xuyên, qua rừng trúc xanh tươi ẩm ướt, trước cửa Hoa phủ người đến người đi, đông như trẩy hội. Lúc đông người thì cái gì cũng xảy ra nhanh, vừa vòng qua bình phong tùng xanh ở sảnh chính, ta đụng ngay Hoa Từ Tiêu, còn có tiểu nữ nhân Diệu Nhiễm đang đứng cười cạnh y. Hoa Từ Tiêu đang nói chuyện với một vị khách, nét cười nhàn nhạt thường trực trên mặt, Diệu Nhiễm bên cạnh thì thoảng tiếp chuyện y vài câu, ánh mắt chưa từng rời mặt y.

Hai người kia quen nhau khi nào thế nhỉ? Ta không hiểu nổi, đi theo Tà Tất An tới trước mặt họ.

“Vô Thường gia, Đông Phương cô nương, hoan nghênh.” Hoa Từ Tiêu chỉ tay vào phòng trong. “Mời vào trong ngồi.”

Hoa Từ Tiêu và Tà Tất An đang hàn huyên, Diệu Nhiễm chợt quay sang chỗ ta cười nhạt: “Đông Phương muội muội, nhanh thế đã gặp lại rồi.”

Hoa Từ Tiêu nói: “Hai vị quen nhau sao?”

“Thì ra Hoa công tử cũng biết Đông Phương muội muội? Huynh biết không, muội muội này của ta là một người rất thông minh, năng và quý để bây giờ đang...”

Kỷ thực ta và Diệu Nhiễm cùng tuổi, ả gọi ta ‘muội muội’ là tính theo thời gian ở thanh lâu. Ta đang kêu khổ trong lòng, ả hẳn là đang kỳ càn kê lại đòi ta cho Hoa Từ Tiêu nghe, ai ngờ ả lại đòi giọng, đòi mất hạnh nhìn ra phía sau chúng ta: “À, Lãnh tỷ tỷ và Dương tướng quân, đúng là vừa nói Tào Tháo là Tào Tháo tới.”

Da đầu ta run lên, thật sự không muốn gặp họ chút nào, tình cảnh tệ hết mức có thể. Cấn răng nghĩ lại, nếu ta không tới, tình hình có khi còn tệ hơn, liền quay đầu mỉm cười.

Lãnh Dung nhú mày nhìn ta, mặt như quan tài. Dương Văn cũng lạnh như băng, ánh mắt không dừng trên người ta được bao lâu thì quay sang Hoa Từ Tiêu. “Hoa công tử, chúc mừng đại thành quý điện.”

“Đa tạ.” Hoa Từ Tiêu làm như không nhận ra bầu không khí xấu hổ. “Mời nhị vị vào trong.”

Ta đang muốn đi thẳng vào cho xong, Diệu Nhiễm lại để vào một câu: “Đợi chút, Đông Phương muội muội sao nhanh vào vậy? Chúng ta còn chưa kịp ôn chuyện mà.”

Ta nghiêng nửa mặt, lạnh nhạt lên tiếng: “Ôn chuyện cùng Lãnh cô nương ta còn hiểu được, nhưng Diệu Nhiễm cô nương, ta và cô nương đã gặp nhau một lần rồi, còn gì để ôn.”

“Muội muội, tốt xấu gì hôm nay cũng là gia yến của Hoa công tử, muội nói thế chẳng phải là không nề mặt Hoa công tử sao?”

“Mặt mũi Hoa công tử có quan hệ gì tới cô nương?”

“Muội muội, thái độ như thế thật có chút quá đáng. Ở âm phủ này khách nhân được Hoa công tử mời cũng không có nhiều, tốt xấu gì tỷ tỷ cũng là một trong số đó.” ả nắm lấy tay Lãnh Dung. “Huống chi, ta và Lãnh tỷ tỷ là tỷ muội tốt.”

Lúc ả nói chuyện giọng nói có chút phát run, lời thì dứt khoát nhưng rõ là chả hiểu mình đang nói gì. Ta không hiểu tại sao ả phải khấn trương, nhưng biết ta mà trả lời thì địch ý của ả lại tăng, bởi thế có chút hối hận hôm nay đã tới dự tiệc.

Diệu Nhiễm mở to mắt, cười duyên nói: “Lãnh tỷ tỷ và Dương tướng quân quả nhiên như hình với bóng. Nhưng nghe đâu quan hệ giữa Đông Phương muội muội và tướng quân cũng không tệ?”

Cái loại xiếc nhảm chán này đúng là xem không nổi mà. Ta kéo Tà Tất An chuẩn bị rời đi. Nhưng rất nhanh, giọng nói phẫn nộ của Lãnh Dung đã vang lên sau người:

“Đông Phương Mị, người quả thực không thích Dương Văn?”

Ta quay đầu nhìn ả, chẳng hiểu ả đang nói gì nữa.

Khách nhân như mây trong Hoa phủ cũng dừng bước, đồng loạt nhìn sang chúng ta.

“Trước đó vài ngày ta mắc bệnh nặng, lúc đó ta không phải không nghĩ tới kết thúc của bản thân, đến âm phủ đoàn tụ cùng chàng. Nhưng vì người, người mới là thê tử chàng, ta không muốn tới âm phủ để các người khóc chịu, cũng không muốn chen chân vào chuyện hai người.” ả càng nói càng giận, giọng cũng cao vút lên. “Nhưng người lại ra tay giết ta! Rốt cuộc người muốn thế nào mới chịu tha cho ta?”

Ta có chút không nhịn được cười. “Người xác định đang nói với ta đó hả? Ta mấy trăm năm không gặp người rồi.”

“Chẳng lẽ tôi đó người mặc quần đỏ tôi đâm ta là giả? Lãnh Dung ta đúng là sai lầm quá nhiều, nhưng cũng không đến tội chết!”

Tình cảnh càng ngày càng thái quá. Nếu là trước kia, ta nhất định sẽ hỏi Dương Vân ‘Ngay cả chàng cũng tin chuyện ma quỷ?’ nhưng mà bây giờ thấy đáng về thờ ơ của hắn, ta bỗng thấy vô cùng mệt mỏi: “Ta nếu vì hắn mà hận người, vì sao phải giết người rồi để hai người đoàn tụ dưới âm phủ?”

Lãnh Dung còn chưa đáp lời, Dương Vân đột nhiên mở miệng: “Vị người biết nàng sẽ xuống mười tám tầng địa ngục, đương nhiên người hi vọng nàng trọn đời không thể siêu sinh.”

Ta si ngốc vì Dương Vân bao năm, nếu nói có thời khắc nào sự ngu xuẩn đó kết thúc thì hẳn là lúc này.

Ta im lặng lúc lâu mới nói: “Nếu đúng là cảm thấy ta giết ả, thì cứ theo đúng luật lấy húng cứ mà vỗ lên công đường quỷ điện. Ở chỗ này mồm mép giễu chột cùng với nữ nhân của mình hãm hại ta, còn đòi làm nam nhân.”

Dương Vân nói: “Nếu thực có luật thì người sẽ không nhận được kết quả gì tốt đẹp. Ta niệm tình chúng ta làm phu thê nhiều năm sẽ không so đo, nhưng mong người có chừng có mực.”

Ta dở khóc dở cười: “Tùy các người.”

Lúc này, Tạ Tất An đột nhiên nói: “Xin hỏi Dương Vương, Dung quý phi qua đời ngày nào?”

“Mùng chín giờ mao canh ba.” Dương Vân đáp rất nhanh, nghe Tất An gọi ‘Dung quý phi’ thì mặt rất không đẹp.

“Ra thế. Ngày đó nương tử trong phòng ta nghỉ tạm, ai rảnh đi giết Dung quý phi? E là Dung quý phi bệnh nặng nhìn nhầm, nên rửa mắt nhìn lại đáng đáp nương tử ta rồi hãy kết luận.”

“Vô Thường gia, ta biết Đông Phương Mị e là còn rõ hơn ngài nhiều.” Lãnh Dung lạnh lùng nói. “Ngay cả Bạch Vô Thường cũng bắt công như thế, âm phủ này thật thối nát rồi.”

“Đâu dám đâu dám, đạo cao một thước ma cao một trượng, tại hạ vẫn có chút kém Dương Vương. Chỉ là mong Dương Vương và Dung quý phi nói chuyện biết kiềm chế, nói qua nhanh e lưu lại chuyện.”

Dương Vân nhìn chúng ta một lát, than nhẹ một tiếng: “Thôi, nếu không phải chuyện này xảy ra với Dung nhi, ta đây căn bản không so đo với các người. Ta cũng chưa từng trông mong các người sẽ thừa nhận.”

Rõ ràng Dương Vân nghe không thấu lời ai ngoài Lãnh Dung. Khiến ta khó hiểu lại là phản ứng của Hoa Tử Tiêu. Lúc lơ đãng nhìn qua y, chỉ thấy y tùy tiện nhìn thoáng qua Tạ Tất An. Nhưng cái thoáng nhìn băng quơ nhẹ nhàng này lại khiến cả người ta rét run da gà nổi lộp bộp, trong nháy mắt khiến ta nhớ tới vô số yêu quỷ dạ sử và lệ quỷ âm lãnh. Nhưng cái thoáng nhìn này quá nhanh, ta còn chưa thấy rõ y đã mỉm cười:

“Được rồi, hôm nay xem như nể mặt ta, mọi người dĩ hòa vi quý, không nên cãi nhau. Mời vào ngồi trong đi.”

Mấy người kia nhò thế cũng yên lặng chút ít, đi vào.

Lá trúc ngoài cửa sổ giấy khê đóng đưa, hành lang gấp khúc như trắng rằm, Hoa Tử Tiêu hơi cúi người, tóc dài như nước buông xuống. Y lấy quạt chỉ vào hậu viên: “Đông Phương cô nương, mời.”

...

Mấy lời của Tạ Tất An tạm thời che miệng Dương Vân và Lãnh Dung, nhưng ánh mắt người khác nhìn ta hẳn là vẫn nghi y bao che khuyết điểm tìm lý do. Mà hiển nhiên Lãnh Dung đã chịu khổ không ít trong biển lửa luyện ngục, từ lúc uống trà tới khi vào phòng tiệc dùng bữa ả chưa bao giờ ngừng ho khan. Dương Vân cả buổi tối cũng không nói nhiều, chỉ bung trà rót nước ôn nhu sẵn sốc.

Cái loại băng son mỹ nhân này một khi trở nên nhu nhược thì còn khiến người đau lòng hơn mỹ nhân yếu đuối Tây Thi. Không chỉ có Dương Vân, ngay cả vài vị khách mời cũng không nhịn được tỏ vẻ thông cảm. Thậm chí còn ném ta mấy cái nhìn lãnh đạm chỉ trích.

Nhân lúc Hoa Tử Tiêu đi tiếp Phong Đô đại đế, một tướng quý mắt xanh răng dài ngồi xuống cạnh ta. “Đông Phương đề đốc, ngài có tới ba trọng phu sao còn muốn tranh Dương Vương với người khác? Quý đề tốt tới vậy sao?”

Loại ba hoa Diệu Nhiễm kia, không châm ngôn ly gián thì cả người khó ở! Ta nghe đầu quý thân của ả là quý treo cổ, đúng là xứng danh!

Nhưng dù trong lòng ta mắng bao nhiêu lần ả cũng đều thờ ơ đánh bên người Hoa Tử Tiêu cười tới run rẩy cả người, giống như hoàn toàn không biết mình thuận miệng tuôn ra mấy câu đã biến người ta thành người xấu.

Cứ nghĩ tới ngày mai mấy cái tin loạn thất bát tao này sẽ lan khắp U Đô, ta vô cùng phiền, đập cái chén trà mới uống một nửa xuống bàn cái ‘cạch’: “Có thể không nói tới họ được không? Ta không liên quan gì tới họ!”

Lúc này Lãnh Dung che miệng kéo váy đi tới bên cạnh ta, khẽ ho khan vài tiếng: “Đông Phương Mị, nếu người thật sự thích Dương Vân, vậy cứ ở cùng

chàng. Ta cũng không muốn mỗi ngày lấy lệ rửa mặt. Ta đi.”

“Không!”

Dương Vân đứng bật dậy từ chỗ ngũ phượng quý đế, sai bước đi tới. Chúng ta đã sớm thành tiêu điểm của khách mời, mắt hắt lại dường như chỉ chứa nổi Lãnh Dung. Hắn nắm tay ả, buộc ả quay lại nhìn:

“Lãnh Dung, rốt cuộc nàng coi ta là gì, là lễ vật có thể tùy tiện tặng cho người khác?”

Lãnh Dung cố thoát khỏi hắn, nhưng bị hắn nắm rất chặt. Hốc mắt ả đỏ lên, cào mu bàn tay hắn: “Buông ta ra! Nếu đã dây dưa không rõ với nàng ta thì đừng cần ta! Ta đã sớm bảo chàng, ta chỉ nhận tình cảm một với một mà thôi!”

Ả quyết đoán vô tình, khiến ta thoáng chốc nhớ lại mình đã từng sáng khoái đồng ý để Dương Vân nạp thiếp vì đại cục.

“Ta và Đông Phương Mỹ sớm không còn liên quan, vì nàng ta còn làm chuyện có lỗi với cô ta, vì nàng ta thậm chí có thể xuống địa ngục Vô Gian vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Dương Vân nắm lấy tay ả ta, mắt nheo lại: “Nàng muốn rời đi, được, nàng đi. Từ nay về sau, nàng đi một bước, ta đuổi mười bước.”

Lúc này ánh mắt nhìn về phía ta từ trách cứ đã thành thông cảm, dường như mọi chuyện bị ỏi ta làm đều vì tình cả, dù sao hai người đó yêu nhau như thế, ta chỉ làm nền.

Tâm đã chết có vẻ không đau. Ta hắt hơi, ngồi xuống ghế rót trà cho Tất An: “Tất An, nghe nói Hoa công tử giàu tới phú khả địch quốc, có thể mua được hơn nửa U Đô, huynh nói là thật hay giả?”

Tất An không khỏi cười nói: “Nàng chuyển đề tài quá miễn cưỡng đấy.”

“Là thay đổi rất nhanh.” Hình như phản ứng của ta khiến Diệu Nhiễm vô cùng không vừa mắt, lúc nói chuyện cũng nghiêng răng nghiêng lời, mặt cũng vặn vẹo. “Mắt thấy không nắm được Dương Vương, liền chuyển sang Hoa công tử. Còn không nhìn lại xem bản thân là ai bị phụ quân bỏ, chỉ có tiểu binh tiểu tốt nguyện ý lấy người. Thực đáng buồn, vì che giấu đầu khổ mà liên tục lấy ba trượng phu... Ôi, ta nghe đâu trong đó có một tên đoạn tụ?”

Ả vừa nói xong, có một vài người không rõ tình huống còn mỉm cười.

Cùng lúc đó, một đám người hộ tống Hoa Tử Tiêu và một nam tử trung niên có râu quai nón đi vào. Người có râu quai nón áo choàng nửa đen nửa đỏ, đầu đội đế quan, khí chất không giận mà uy, hẳn là Phong Đô đại đế. Họ vừa vào cửa mọi người đã vái lạy ông ta.

“Bình thân hết đi.” Tâm trạng Phong Đô đại đế có vẻ rất tốt, ngồi xuống ghế ở tận cùng bên trong. “Chư vị, các người đừng thấy Hoa Tử Tiêu thường ngày ôn hòa, nhưng trời sinh tính bướng. Vị trí Đông Phương quý đế không phải vẫn thiếu sao, ta bảo y suy nghĩ, các người đoán xem y nói gì? ‘Đòi người qua trong giây lát sớm chiều, cho nên phạm nhân mới nghiện làm quan. Hoa Tử Tiêu còn trường thọ hơn rùa, vẫn nên thành thành thật thật ở nhà vẽ tranh.’”

Mọi người cùng mỉm cười theo Phong Đô đại đế.

Phong Đô đại đế nói: “Tử Tiêu, người ta đều gọi người là quý trong chỉ quý, nói người nhìn không thấy đoán không ra. Nói coi, quý đế không muốn làm vậy người muốn làm gì?”

Hoa Tử Tiêu ngồi xuống, bảo nhạc sư tấu nhạc, an bài mười hai thị nữ đi rót rượu, không nhanh không chậm gõ quạt vào lòng bàn tay: “Nói thế thì Tử Tiêu quả có việc muốn làm.”

Phong Đô đại đế cười nói: “Nói.”

Vỡ kịch thâm tình của Dương Vân và Lãnh Dung diễn nửa thì phải bỏ, liền có chút xấu hổ.

Kỳ thực nhìn qua các quý đế, Dương Vân tuyệt đối là một mỹ công tử anh tuấn tuyệt. Ta tới giờ vẫn chưa quên dáng vẻ hắn lúc trước khi gả cho hắn. Khoảnh khắc gió nhẹ nhắc khăn voan, tình thâm mây nhạt, người tựa ngọc trời tựa nước, quân tử âm thầm giữa hoàng kim áo hồng.

Chỉ là giờ khắc này, so với Hoa Tử Tiêu, vị phiên phiên quân tử cũng càng ảm đạm.

Hoa Tử Tiêu nói: “Ta không muốn vị trí của Đông Phương đại nhân, mà muốn trở thành hiền tể của ngài ấy.

Ta sùng sốt. Rất nhiều người cũng giống ta phản ứng không kịp.

Hoa Tử Tiêu bình thân nhìn sang ta, lại tiếp tục nói với Phong Đô đại đế: “Ta vừa gặp đã thương Đông Phương cô nương, hôn sự với nàng xin được đại đế làm chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hoa Yên (Nhị)

Cả Dương Vân và Lãnh Dung đều thoáng kinh ngạc.

Nếu Hoa Từ Tiêu muốn thành thân với một nữ tử thì nàng kia sao còn đi giành tình nhân với nữ nhân của Dương Vân?

Ta không biết nhiều về Hoa Từ Tiêu, thời gian ở âm phủ cũng không lâu, nhưng cũng nhận không được mà nghĩ vậy. Hiển nhiên, ai nảy ở đây đều mang cảm xúc tương tự. Cho nên chúng quý đều không thể che giấu nỗi kinh ngạc.

Phong Đô đại đế vuốt râu, phát hiện phản ứng của mọi người cũng không tỏ thái độ: “Con gái của lão ma bài Đông Phương, cũng có lý. Cô nương đó có ở đây không?”

Tạ Tất An tặng ta một nụ cười rất không có ý tốt, hắt cằm về phía họ. Ta chỉ có thể nhìn xuống hành lễ với đại đế: “Tham kiến bệ hạ.”

Phong Đô đại đế nhìn tôi, thân hình hơi nghiêng về phía trước, nói với Hoa Từ Tiêu: “Nha đầu này đúng là quốc sắc thiên hương, khó trách khiến người mê mẩn tới vậy.”

Hoa Từ Tiêu mỉm cười, không trả lời.

Phong Đô đại đế lại nói: “Đông Phương cô nương thấy hôn sự này thế nào.”

Ta theo bản năng nhìn qua Dương Vân. Hấn và Lãnh Dung lại đang nhìn ta. Có thể đoán nếu bây giờ ta trả lời ‘Ta cũng có ý với Hoa công tử, mong đại đế làm chủ’, vô kích hai kẻ đồng mệnh uyên ương này sẽ mất đi mấy phần kinh thiên động địa, cũng đáp trả lại ác ý của Diệu Nhiễm. Nhưng hôn sự là chuyện lớn, không phải trò đùa, ta ở U Đô cũng chỉ vì đội Sách Nhi trưởng thành, thà thanh liêm sớm rời đi còn hơn lưu lại nợ đào hoa. Người khác muốn đồn đại thì chỉ cần cười cho qua là được.

Ta nói: “Đa tạ Hoa công tử ưu ái, Hoa công tử là long phượng trong quý, tuần tú lịch lãm, thành thân với ta thực có chút uổng phí. Huống chi ở nhà đã có ba vị phụ quân hầu hạ không nổi, Hoa công tử đến nhất định sẽ chịu ủy khuất. Cho nên, ý tốt của công tử, tâm ta lĩnh.”

Vốn nghĩ nói thế thì Diệu Nhiễm vốn công kích ta không ngừng sẽ yên tĩnh lại, ai ngờ ánh mắt ả nhìn ta còn phức tạp hơn.

Phong Đô đại đế vuốt râu chậm lại, nhìn ta với Hoa Từ Tiêu, cười mập mờ: “Lăng có ý, thiếp vô tình, Từ Tiêu, người xem xem việc này nên làm sao cho phải.”

Phong Đô đại đế là quý giới chí tôn, ta luôn cho rằng ông ta mang hình tượng uy nghiêm lãnh khốc kiêu cách, ai ngờ tính tình lại thế này. Cơ mà giọng điệu này... khiến ta có dự cảm không rõ.

Hoa Từ Tiêu cười nói: “Một khi đã như vậy, ta sẽ không miễn cưỡng. Nhưng tâm ý của ta với Đông Phương cô nương có thiên địa làm chứng, nếu cô nương có ý quay đầu, Từ Tiêu tùy thời chờ đợi tin vui.”

“Nghe xem nghe xem, Từ Tiêu à Từ Tiêu, người đứng là quân tử. Song cô nương lại không thích quân tử.” Phong Đô đại đế khẽ than một tiếng, đảo mắt nhìn ta, “Đông Phương cô nương, trăm và lão ma bài bạc cũng coi như giao tình mấy đời, nhìn hấn từ đại thiếu gia nhà thư hương thế gia biến thành lão già nợ nần hồngбет ba lượng đều không có đời trước, lại biến thành con gà trong đĩa nơi hoàng cung đời này.... Trăm thật thấy có lỗi với lão. Con gái lão mà trăm không chăm sóc chu đáo, về tình về lý đều có chút không ổn.”

“Ta ơn bệ hạ ưu ái.” Ta nghĩ nát óc không biết trọng điểm đại đế muốn nói là gì.

Phong Đô đại đế nói: “Người đã không muốn gả cho Hoa Từ Tiêu, trăm về sẽ thương lượng với thái hậu, cho người danh phận trong hậu cung. Người sớm giải tán ba vị phụ quân trong nhà đi, đến bên người trăm mà hưởng phúc.”

Hiện trường ngay như gà gổ.

Một trận cuồng phong thổi tới. Ta tỏ vẻ bình tĩnh, thực tế tất tần tật những từ sóng to gió lớn đều không thể miêu tả chân động trong lòng ta.

Trực giác ta quá đúng, Phong Đô đại đế già mà không đáng kính, xen vào chuyện người trẻ tuổi làm cái gì!

Hoa Từ Tiêu cũng có chút hoảng hốt: “Bệ hạ...”

Phong Đô đại đế phát tay với ý: “Người không hiểu nổi giao tình của trăm với Đông Phương đâu, con gái lão trăm nhất định phải chăm sóc ‘cẩn thận’. Đông Phương nha đầu, người quyết định đi, làm phi tử của trăm hay làm Hoa phu nhân.”

Hoa Từ Tiêu nhìn ta, mặc dù giống như bị Phong Đô đại đế cản trở, đôi mắt đen sâu lại ẩn chứa ý cười.

Ta biết rồi.

Tên Hoa Tử Tiêu này không chỉ có khuôn mặt đệ nhất U Đô, ôn nhuận hiếu lễ, còn giỏi bày Hồng Môn Yến. Hôn sự này sớm là đỉnh đóng vào gỗ rồi, y với Phong Đô đại đế một mặt trắng một mặt đen, cho ta bậc thêm đi xuống, từ cường thù hào đoạt biến thành lương duyên trời ban.

Phong Đô đại đế ngắm nghía tràng hạt trong tay, bí hiểm vuốt râu: “Đông Phương nha đầu, ngươi thấy thế nào?”

“Tiểu nữ...” Ta hít một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn sang Hoa Tử Tiêu: “Hoa công tử cũng không tệ.”

Chung quanh im lặng, Phong Đô đại đế vừa lòng gật đầu: “Việc này định thế đi. Ba ngày sau cử hành hôn lễ.”

Ông ta vừa dứt lời, tiếng đĩa rơi chén vỡ vang lên, Diệu Nhi cúi đầu, vẻ mặt không cam lòng xen lẫn phẫn hận rồi lao ra khỏi yến hội. Dương Vân và Lãnh Dung vẫn đứng ở chỗ cũ, có lẽ vì sự tình biến hóa còn khó hiểu hơn tâm hồn thiếu nữ. Bọn họ khó khăn lắm mới hồi phục trở lại, còn chưa kịp làm gì, Hoa Tử Tiêu đã nhân tiện nói: “Bệ hạ, Tử Tiêu còn có một thỉnh cầu.”

Phong Đô đại đế giả bộ không kiên nhẫn: “Lại có chuyện gì nữa.”

“Tử Tiêu thấy Dương vương và Lãnh cô nương cũng là một đôi có tình, trước kia bệ hạ không phải có ý an bài cho Dương vương đi tu tiên sao, không bằng để họ đi cùng.”

Phong Đô đại đế nhìn Dương Vân và Lãnh Dung, trầm tư một lát, nói: “Ý hay. Chuẩn.”

...

...

Sau khi tiệc tối kết thúc, có một số khách mời đã rời đi, Hoa Tử Tiêu dẫn theo một vài khách mời vào phòng trong ngắm tranh. Ta và Tạ Tất An xuyên qua hành lang gấp khúc để đi ra hậu viện gặp Phạm Vô Cứu, Tất An bỗng nhiên lên tiếng: “Hoa Tử Tiêu đúng là một nhân vật.”

Ta nói: “Sao nói vậy?”

“Cầu một hôn sự chỉ mất thời gian một nén nhang, Dương vương và Lãnh Dung còn cứ thế bị y tiến bước. Tiên quý bất dung, Dương vương đi tiên giới thì dù quan cao tới đâu cũng không thể như cá gặp nước giống quý giới được, huống chi vừa rồi ta còn nghe cách vách nói vốn chỉ định cho hắn làm tán tiên. Hoa Tử Tiêu nhìn qua ôn ôn nhu nhu khách khách khí khí, nhưng người không vừa mắt y sẽ không có được kết cục tốt đẹp.”

“Có phải làm quý quá lâu thì sẽ trở nên âm trầm không? Ta đã đồng ý hôn sự này huynh còn dọa ta, hình như không ổn lắm.”

“Nương tử lo nhiều rồi. Nàng cũng thành thân với ta, Thiếu Khanh và Nhan công tử đẩy thôi, ngày vẫn qua ngày đó thôi. Xem tính Hoa Tử Tiêu chắc y sẽ không ép nàng động phòng đầu, nhưng có lẽ sẽ dùng cách mà nàng không tưởng tượng nổi. Đó là chuyện Khương thái công câu cá thôi.”

**Khương thái công câu cá chờ thời cơ là chuyện để chỉ việc hoặc người chờ thời cơ, kiên nhẫn mưu trí để làm việc lớn.*

Không khí xấu hổ mấy ngày nay mà y nói ra quá mức thoải mái, ta lại có chút không tự nhiên: “Ta tự có chừng mực.”

Theo lý ta đã thành thân với họ, cũng nên làm nốt một chút nghĩa vụ của thê tử. Nhưng mà, thời cơ không có, mặc dù ở dưới cùng một mái hiên, quan hệ phu thê của chúng ta không hề có chút hoa đào hương phấn gì hết, ngược lại còn chính trực vô cùng. Tất An và ta một mực duy trì khoảng cách nhất định, Thiếu Khanh chỉ được cái miệng lợi hại nhưng không dám hành động, cái tên hồ ly lăng lợ đoạn tụ kia thì không cần phải nói...

Ta thầm nghĩ bản thân mình quả nhiên có số vừa nghĩ Tào Tháo Tào Tháo tới, hồ ly lăng lợ và Hắc Vô Thường đang ở hậu viện ngắm trăng. Có điều sắc mặt cả hai chẳng ai dễ coi cả, nhất là Nhan Cơ, cả đầu bạc trắng rực rỡ dưới trăng càng khiến da hắc có vẻ tái nhợt, đôi mắt nhìn Hắc Vô Thường vừa sáng vừa nguy hiểm, giống như một con hồ ly đang thực sự nổi giận:

“Ta không coi mê hồn chú thì thế nào, có bản lĩnh thì ngươi tới mà giết ta.”

Phạm Vô Cứu cũng nổi giận, một thân hắc y khiến hắn như hóa thành tu la dưới trăng: “Nhan Cơ, ngươi đừng quá đáng quá! Đã không còn chuyện cần ta làm thì sao còn chưa chịu buông tha nàng? Ngươi còn có đạo đức quy củ không?”

“Nói đạo đức giảng quy củ với hồ ly? Ha ha ha ha...” Nhan Cơ ôm bụng bật cười, lông tơ trên đuôi trắng rung rung trong gió, “Ta không tha cho ả thì sao nào, không cho ngươi vui vẻ thì sao nào?”

Vốn Phạm Vô Cứu nổi nóng tới nơi rồi, nhưng mắt chợt híp lại như có điều suy nghĩ: “Ra thế, ngươi muốn độc chiếm ta.”

Nhan Cơ hơi sững sốt, lớn tiếng nói: “Thúi lắm!”

Phạm Vô Cứu giống như bắt được điểm yếu của đối phương, tiến lên một bước, khóe miệng cũng nhếch lên: “Nói muốn nô dịch ta, nhìn ta không vừa mắt chỉ là giả đúng không. Ta suýt thì quên ngươi đoạn tụ.”

“Ngươi...”

Tay Nhan Cơ run rẩy, đột nhiên giương tay đánh lên mặt Phạm Vô Cứu!

Nhưng động tác Phạm Vô Cứu nhanh vô cùng, bàn tay cầm xiềng xích nhanh chóng bắt được cổ tay Nhan Cơ, nắm chặt chế trụ: “Lấy nàng uy hiếp ta, ở chung với ta thật lâu, ngươi nghĩ cứ thế là như ý sao? Ta chưa phải chưa thấy qua đoạn tỵ, nhưng vô si như ngươi thì thật hiếm thấy. Thích nam tử không có nghĩa là ngươi phải biến thành nữ, tự cho bản thân rất đẹp, lại không biết một nam tử đứng trước một nam nhân khác lắc lắc mông đi lại ghê tởm cỡ nào. Nói cho ngươi biết, cho dù trên thế gian này không còn nữ tử, ta độc thân cả đời cũng không liếc mắt tới ngươi một lần.”

Nhan Cơ hiển nhiên bị mấy lời này làm cho tổn thương, hốc mắt đỏ lên: “Ngươi... Ngươi nói thêm một chữ ta sẽ ném ả xuống Nại Hà!”

“Ngươi ném đi. Ném rồi ta trực tiếp đánh vào ổ hồ ly của ngươi, lột da đem chôn cùng nàng!”

Phạm Vô Cứu đẩy Nhan Cơ ra, hấn mắt thẳng bằng lập tức ngã xuống trước mặt ta. Ta vội đỡ lấy Nhan Cơ, hấn thấy ta và Tạ Tất An đều ở đó, nước mắt vẫn còn đọng trong mắt, nhưng vẫn cố che lại cổ tay bị xiềng xích đánh thương, hung tợn hét lên với Phạm Vô Cứu: “Ngươi cứ đợi đấy!”

Hắn xoay người chạy, nhanh như chớp.

Tạ Tất An nhìn hướng hắn rời đi, nói với Phạm Vô Cứu: “Phạm huynh, hình như huynh quá lời rồi. Cứu vĩ hồ không phân biệt nam nữ hay đoạn tỵ đâu, đi lại đều là cái đáng đó.”

“Bạch Vô Thường độc miệng cũng nói ta quá lời, xem ra ta đúng thật là quá lời.” Quả nhiên Phạm Vô Cứu còn tức giận.

Hiếm khi thấy Tạ Tất An nhe răng, ta nói: “Ta cũng cảm thấy Nhan Cơ chỉ đang ham chơi, không có ác ý, ngài nói hắn như vậy, trong lòng hẳn đương nhiên sẽ rất khó chịu. Huống chi y cũng đâu phải tự cho mình là đẹp, hắn vốn sinh ra đã đẹp rồi.”

Phạm Vô Cứu nói: “Đẹp có lợi gì? Tính cách thật khiến người ghét. Cô cho là ai đẹp mắt thì cũng ôn nhu như nước giếng Hoa công tử?”

Hiếm thấy Hắc Vô Thường miệng vàng lời ngọc mở miệng nói nhiều như vậy, thế nhưng mở miệng ra lại khiến cả ta và Tạ Tất An đều câm miệng.

...

Hoa Tử Tiêu và Phong Đô đại đế làm việc thật nhanh, hôm sau Dương Vân và Lãnh Dung đã nhập luân hồi chuẩn bị ngày đầu thai.

Lãnh Dung ở âm phủ không có công lao, không thể cứ thế tiến lên thiên giới, Phong Đô đại đế liền vì họ mà an bài cho chuyển thế đầu thai thành phu thê, tích lũy công đức tới tuổi già thì tu thành tiên. Cho nên, họ vẫn phải trải qua trình tự uống canh qua cầu nhìn đá tam sinh. Tốt xấu gì ta và họ cũng là người quen cũ, mới sáng tinh mơ đã kéo Thiếu Khanh tiễn họ qua cầu.

Dương Vân đứng ở đầu cầu Nại Hà, một thân áo choàng đen, ấn ký màu tím giữa trán càng khiến đôi mắt thêm sâu, thêm đẹp. Thấy ta đi tới, hắn khề thờ dài: “Mị Nương, ta biết ta có lỗi với nàng rất nhiều, nhưng sau này trong vòng luân hồi này, chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa. Ân oán trước kia... cứ xóa hết đi.”

“Được.” Ta bình thản nhìn hắn và Lãnh Dung, “Chúc hai người trọn đời ân ái.”

Dương Vân cười cười, trong mắt Lãnh Dung lại có nước mắt “Đông Phương Mị, cảm ơn ngươi. Thật sự cảm ơn ngươi.”

Ta biết nàng thật lòng yêu Dương Vân, Dương Vân cũng thật lòng chờ đợi nàng.

Nhìn họ uống xong canh Mạnh Bà, ta nghĩ quá khứ hoang đường này cuối cùng cũng tìm được điểm kết rồi. Dương Vân vỗ vai Thiếu Khanh: “Chăm sóc Mị Nương cho tốt, càng phải cẩn thận phu quân mới của nàng, y rất khó đối phó.”

Thiếu Khanh run rẩy: “Phu quân mới?”

“Mị Nương, Thiếu Khanh, chúng ta tạm biệt tại đây.”

Dương Vân nắm tay Lãnh Dung đi qua cầu Nại Hà, Thiếu Khanh vẫn xoắn xuýt chuyện phu quân mới, hỏi đi hỏi lại. Ta tạm thời lấy cớ nhìn hai người kia đi rồi nói cũng không có tác dụng, cho tới khi họ ở bên kia cầu nhìn chuyện kiếp trước kiếp này trên đá tam sinh, Dương Vân chợt quay đầu, khuôn mặt trắng bệch nhìn ta: “Không, không phải như vậy...”

Hắn bỗng buông tay Lãnh Dung ra, đi về phía ta —

“Thanh Mị, Thanh Mị! Ta là Vân Tiêu!”

Nhưng chân còn chưa bước tới cầu Nại Hà, người đã bị quỷ sai ngăn lại. Dương Vân giãy dụa muốn thoát ra, nhưng hết bị kéo rồi lòi, ném ngã trên đất. Hắn vùng dậy, bất chấp đi tới chỗ ta, lại bị quỷ sai tóm lại. Rốt cuộc hắn cũng ngừng chống cự, vừa bị quỷ sai kéo đi, vừa gào khóc:

“Tất cả đều là lỗi của ta! Nếu nàng còn nhớ tới ta, nhất định phải tới tìm ta! Ta sẽ chờ nàng, dù bao nhiêu năm ta cũng sẽ —”

Nhưng lời còn chưa dứt, người đã bị ném vào luân hồi.

Lãnh Dung và Thiếu Khanh thấy cảnh này đều trợn tròn mắt. Ta đương nhiên cũng trợn tròn mắt: “Chàng ấy... đang nói gì thế, nói với chúng ta à?”

Lãnh Dung cũng phát hiện có chỗ không đúng, nhưng canh đã uống cầu cũng đã qua, chỉ có thể theo ý quý sai đi vào luân hồi.

Đến khi phía bên kia cầu yên tĩnh trở lại, ta mới quay đầu hỏi Thiếu Khanh: “Rốt cuộc có chuyện gì thế?”

Hiển nhiên Thiếu Khanh không có hứng thú với Dương Vân: “Phu quân mới của nàng là sao hả?”

Thiếu Khanh rất bất mãn, nhưng không thể ngăn cản hôn sự Hoa Tử Tiêu định ra, giống như thiên hoàng lão tử cũng không có cách khiến người đã uống canh nhìn đá tam sinh lại lần nữa bước trên cầu Nại Hà.

Kỷ hạn ba ngày vừa hết, kiệu đỏ bên Hoa phủ cũng được nâng tới. Thiếu Khanh một khóc hai nháo ba thất cổ bốn đầu thai rớt cuộc cũng bình tĩnh chút ít, cùng hai phu quân nhìn ta ngồi vào kiệu, về mặt thì như thiên hạ sắp tận thế.

Có lẽ do đêm trước suy nghĩ quá nhiều, ngồi trong kiệu bị lắc qua lắc lại ta liền ngủ gật. Sau đó ta nằm mơ, một giấc mộng thật dài mà thật ngắn.

Trong mộng có đèn màu rực rỡ, cầu khói lượn lờ. Tại nơi mây nhạt trời thấp trắng sáng, một tiên nhân áo choàng trắng đang vẽ tranh, bút pháp thần kì họa ra một bức tranh thủy mặc dài mấy nơi tiên giới. Người đó tóc đen như nước, da trắng như ngọc, giữa trán là tiên ấn màu tím, dáng vẻ thần nhiên ung dung, mờ ảo trong rừng đào ngàn dặm.

Ta đi qua chỗ người đó, nói lời gì đó không thể nghe rõ, y ngẩng đầu nhìn ta, thoáng ngạc nhiên rồi khẽ cười: “Lâu Đông Nguyệt, đài Hiên Viên có một vị Văn Tiêu tiên nhân, nhưng không phải đại tiên, cũng lắm chỉ là một tán tiên.”

Trong cơn nửa tỉnh nửa mộng, ta mơ màng cảm thấy người nọ là chốn quen biết cũ, cũng xa xôi như chuyện thờ khai thiên lập địa, giống như không còn quan hệ với mình. Rõ ràng là một người không thể nhớ nổi mặt mũi, không hình dung nổi ngũ quan, nhưng lại nhớ rõ ánh mắt và nụ cười ung dung bình thản.

Đời ta chưa từng gặp tiên, nhưng ta có thể vỗ ngực đảm bảo người nọ là đáng vẽ tiên nhân trong lòng mình.

Kiếp ngừng gió thổi, không khí lạnh lẽo ủa vào, lúc này ta mới ý thức mình có một giấc mộng thật quái dị. Có lẽ mấy lời nói bậy của Dương Vân bên kia cầu quá khắc sâu trong ta, nhưng mơ thấy hắn biến thành tiên thì thật vô văn.

Ta được người đỡ vào lễ đường. Mũ phượng hạt châu lung lay thoáng động, cảnh tượng trước mắt thoáng như ngày xưa.

Trong Hoa phủ chật ních quý khách, Hoa Tử Tiêu mặc hi bào đỏ thẫm đứng trong lễ đường, quay đầu nhìn ta.

Hình thức thế này đã làm quá nhiều rồi, lần này trừ việc địa điểm khác người càng nhiều, bái cao đường thì là Phong Đô đại đế thì cũng không có gì khác trước đây. Ta còn có chút rét run, thầm nghĩ nhanh nhanh mà kết thúc cái hôn lễ bị đại đế ép làm này, về sớm để trấn an con tim thủy tinh của Thiếu Khanh.

Nhưng lúc phu thê giao bái, dù cách rèm châu ta vẫn thấy ánh mắt Hoa Tử Tiêu không thể hiện cảm xúc. Nhưng thế giằng co này chỉ kéo dài một chốc đã bị Phong Đô đại đế xen ngang: “Mau uống chén rượu giao bôi rồi động phòng, trước mặt nhiều người còn mất qua mảy lại thì còn ra thể thống gì.”

Hoa Tử Tiêu nhin không được cười khẽ thành tiếng, cùng ta uống rượu giao bôi, giữa bao tiếng reo hò đưa ta vào tân phòng.

Mây khói mộng cũ, nền phượng bình phong, nến đỏ lay động nơi tân phòng. Hoa Tử Tiêu đỡ ta ngồi lên giường, đích thân đi rót rượu.

Ta một mồi tựa vào đầu giường, hoàn toàn không có vẻ xấu hổ dè dặt của lần đầu xuất giá: “Hoa công tử, hôn lễ này làm quá long trọng rồi, huynh muốn đùa cũng quá rồi.”

Hoa Tử Tiêu tháo trăm năm cười, bụng rượu tới trước mặt ta: “Đây đâu phải đang đùa.”

“Thế sao, chẳng lẽ huynh thực sự muốn thành thân với ta?” Dứt lời, ta cầm chén rượu y đưa, một hơi cạn sạch.

“Không có thật hay giả, chúng ta đã thành thân.” Hoa Tử Tiêu cũng uống cùng ta.

Ba chén rượu giao bôi đã xong, ta đắc ý vô cùng chìa ra ba ngón tay. “Huynh cũng biết, lần trước ta cưới luôn ba người đó. Huynh xem, giờ ta lại lấy huynh... huynh là đệ nhất mỹ nhân U Đô đó, ta thực không muốn làm người ghen ghét đâu.

“Nàng đâu ười ta.” Hoa Tử Tiêu dùng cán vàng đẩy ngón tay ta, hất cầm ra hướng cửa sổ: “Đây là nhà ta, nàng và ta thành thân chỗ này, đương nhiên là nàng gả cho ta.”

“Thật không, nhưng mà... huynh chỉ xếp thứ tư thôi. Ta không hiểu nổi nữa, ta có tới ba vị phu quân rồi đấy, sao huynh còn muốn náo nhiệt nữa... Giai nhân U Đô, cũng đâu hiếm thấy lắm đâu.”

Im lặng một lát, trong mắt Hoa Tử Tiêu cũng có vài phần men say, y lấy cán vàng đẩy rèm châu trên mũ phượng ra, vén từ từ lên, nhìn ta hồi lâu: “Đông Phương cô nương.”

“...Sao chứ...” Ta có chút không được tự nhiên.

Khóe miệng y vẫn còn nét cười nhàn nhạt, cả người hướng tới chỗ ta. Ta lập tức lui về sau. Y lại tiến lên. Cứ thế ta bị ép tới không còn đường lui, cả người căng thẳng dò hỏi: “Sao?”

Hoa Từ Tiêu có vẻ tâm tình rất tốt, nghiêng đầu mỉm cười, cười tới mắt cũng cong lại: “Không phải lần đầu thành thân, sao khản trương tới thế?”

Y nói thế ta lại càng khản trương: “Không phải lần đầu thành thân, nhưng là lần đầu thành thân với huynh mà...”

Hoa Từ Tiêu có vẻ như say thật, không quá kín đáo như mọi ngày, cả nụ cười cũng dễ thấy hơn một chút, ôm lấy eo ta: “Vẫn thích nói mấy lời ngốc nghếch.” Đôi môi y bỗng phủ lên môi ta.

Ta sợ tới mức tim sắp nhảy ra ngoài, theo bản năng muốn chạy. Đáng tiếc tử lượng không tốt, chỉ có thể phản kháng tượng trưng cho có, cứ thế mềm oặt ngã vào lòng y. Môi y dán lên môi ta, giọng nói mơ hồ không rõ, nhưng nghe rất ôn nhu: “Không phải sợ, chúng ta từ từ sẽ tới, có được không?”

Ta tuyệt đối là đã say tới không biết trời trăng, thờ dờn đập liên tục, cuối cùng suy yếu vô lực thốt lên: “Được...”

Sau đó, mặc cho tay y chậm rãi từ sau lưng vòng lên phía trước, đụng tới rất nhiều chỗ ngay cả mấu thân ta cũng chưa đụng tới, ta chỉ khiếp sợ ôm chặt cổ y, hoàn toàn không nghĩ tới tiếp theo y muốn làm gì...

...

...

Một đêm trầm trầm mê mê trôi qua, ta mơ thấy rất nhiều giấc mộng cổ quái kinh ngạc. Lúc tỉnh lại, tay theo bản năng vén màn muốn đứng dậy thay quần áo đi tuần tra, nhưng lại đụng phải vách tường. Ta hơi sững sốt một chút, lúc này mới ý thức được có một cánh tay khoắc bên hông mình, dưới cổ mình cũng đang đặt một cánh tay khác, độ ấm nóng chấy phía sau làm ta cho rằng mình hoàn hồn trở lại dương gian mất rồi. Ta quay đầu, gương mặt phóng đại của Hoa Từ Tiêu gần trong gang tấc, tóc dài của cả hai như mây, quấn quýt trên gối.

Ta khẽ cử động thân mình, nhất thời sinh ra ảo giác máu cả người đều vọt tới dưới chân — dưới chân, ta và y đều không mặc gì, cả quần cũng không!!

Hoa Từ Tiêu ngủ rất thính, rất nhanh đã mở mắt, mắt lim dim nhìn ta, mơ mơ màng màng ôm ta lại gần: “Mị Mị...” Híp mắt hôn ta một cái, vùi đầu cọ cọ nơi cổ ta, cứ như là lẽ đương nhiên.

Tích tắc tiếp theo, cả người y cứng đờ, ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt có chút ngáy ngẩn. Ta và y nhìn nhau, cũng há hốc mồm.

Y không dám cựa cánh tay đang bị cổ ta gối lên, cúi đầu nói: “Đông Phương cô nương, chúng ta...”

Đầu ta sớm đã rỗng tuếch, chỉ túm chăn kéo lên che mặt, túm luôn chăn trên người y, thoát cái xoay người lấy chăn bọc thân lại, giọng buồn thiu: “Đứng lên mặc đồ đã.”

“Xin lỗi, hôm qua ta uống nhiều quá.”

“Không sao. Mặc y phục xong rồi ra ngoài đi.”

Ta cũng không biết mình buồn vì cái gì.

Hôn sự này tổ chức long trọng, chúng quý U Đô đều biết hai ta thành thân, chuyện mây mưa giữa phu thê cũng là bình thường, nhưng sao ta cứ có cảm giác sự trong sạch của bản thân bị quăng đi quá mức tùy tiện thế nhỉ?

Tiếng mặc y phục lao xao một lát mới ngừng lại. Chăn dưới thân như bị kéo mạnh một cái, ta quay đầu thấy Hoa Từ Tiêu đang nhìn máu đỏ trên giường. Ta lập tức dùng chăn che nó lại: “Nguyệt sự của ta tới.”

“Đông Phương cô nương, quý không có sinh dục, không có nguyệt sự.”

“Ta, ta có.”

Hoa Từ Tiêu nhìn ta không nói.

Lúc này ta xúc động tới mức muốn đào một cái động trên giường rồi nhảy vào. Trong nhà có tới ba vị phụ quân mà còn chưa hành sự, Hoa Từ Tiêu nhất định thấy việc này vô cùng tức cười. Ta đang nhìn chăm chăm vách tường tự giận mình, hơi thờ quen thuộc kia lại lần nữa bao phủ phía sau. Một bàn tay chui vào ổ chăn nắm lấy tay ta, người phía sau ôn nhu lên tiếng: “Nương tử, trước khi nàng chuyển thế, ta sẽ phạt trách.”

Thế này là thế nào?

Hai ngày trước ta và Hoa Từ Tiêu vẫn còn có qua có lại khách khách khí khí, nháy mắt đã thành tình cảnh này rồi. Càng kỳ quái là, y gọi ‘nương tử’ vô cùng thuận miệng, giống hệt như đã gọi tới ngàn vạn lần.

Ta không biết lý do Hoa Tử Tiêu thành thân với mình, nhưng ta cũng biết qua y có một vị thế từ ngày nhớ đêm mong. Giờ y nói muốn phụ trách, hoàn toàn chỉ là ý trên mặt chữ mà thôi. Có lẽ vì thế mà ta có chút không cam lòng. Vốn ta nghĩ lần đầu tiên phải cùng với Thiếu Khanh, vì dù Thiếu Khanh không phải người ta yêu nhất, nhưng vĩnh viễn không thương hại ta. Không được cũng phải cùng Vô Thường gia, dù sao cũng ở chung mấy ngày, ta cũng coi như biết y chút chút. Nhưng mà lại cùng Hoa Tử Tiêu... Y là một quý họa bì, ta thế mà ngủ cả tối với một bộ da, còn để y dính lên người ta...

Nghĩ tới đây thôi ta đã không nhịn được rùng mình.

"Ta muốn về nhà trước." Ta đẩy y ra, mặc y phục ôn hòa rồi xuống giường.

Ai biết vừa mới xuống đất, hai chân đã không còn là của mình, lập tức gục xuống. Hoa Tử Tiêu lập tức xuống giường, bế ngang ta lên đặt lại chỗ cũ, trong đáy mắt là ý cười không giấu được: "Nghỉ ngơi tốt rồi về. Nàng như thế sao có thể đi được."

Ký ức đêm trước mờ nhạt mà khắc sâu vô cùng, máu ta dồn hết lên mặt. Thật không muốn nhớ lại nữa, ta hoàn toàn vui đầu vào trong chăn, hối hận tới xanh ruột.

Hoa Tử Tiêu nói: "Giờ còn khó chịu phải không, ta ra chuẩn bị bữa sáng cho nàng, nàng nghỉ ngơi một lát."

Y ra ngoài rồi ta vẫn vui mặt trong chăn, cho dù không thể hô hấp cũng không muốn nhìn thấy tân phòng hỗn loạn này.

Trước đó Tất An nói với ta, nếu thành thân với Hoa Tử Tiêu, y nhất định không miễn cưỡng ta, nhưng có thể có cách khác buộc ta vào khuôn khổ. Nhưng nghĩ lại tới quạ, y làm cái gì? Gì cũng không làm!

Chúng ta cứ thế thuận lý thành chương xong hết rồi...

Khiến người không thoải mái nhất là, sau đêm đó ta nghỉ ngơi ở nhà y hai ngày. Trong hai ngày này, thái độ của y với ta cũng không khác trước khi thành thân mấy, trừ xưng hô 'Đông Phương cô nương' chuyển thành 'nương tử' ra, chuyện khác hình như càng thêm khách sáo, ngay cả ăn cơm cũng không ngồi cùng ta. Tựa như đêm động phong hoa chúc da thịt gần kề kia chỉ là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Liên Chi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đã ba ngày kể từ đêm hoa chúc, tức là đã ba ngày ta cùng tên họa bì đáng xẻo ngàn lần kia làm chuyện hoang đường, cũng là ngày thứ ba chúng ta chia phòng ở riêng, cuối cùng ta cũng chịu hết nổi, tính tẩu xác về ồ. Nhưng vừa nghĩ chuyện phải đối mặt với thứ cay nghiệt, ngang ngạnh, còn cả dặt dẹo ở nhà, lại nghĩ đến tân hôn đã quá ba ngày, việc để càng lâu càng mờ ám, ta một tí dũng khí cũng không có.

Mãi đến khi bóng đỏ thành màn trên khung giấy, song cửa phía nam lộ tia sáng nhàn nhạt.

Ta phủ thêm ngoại y, xuyên qua bình phong nơi hành lang gấp khúc, đi tới hậu viện Hoa phủ.

Nơi này hoa cũng như hồn, vốn đã không có lấy một tia sinh mệnh, hoặc từ lâu đã kết liễu mệnh số, bởi vậy trong viện luôn là cánh hoa phiêu đảng, đem nhân mục hóa đỏ. Trong viện kê một tràng án, giấy Tuyên Thành để kín chữ theo mép án là xuống, bút lông tựa sáo trúc nâng giữa không trung. Hoa Tử Tiêu đứng trước bàn, để một bên ống áo, để lộ một đoạn cánh tay thon dài, cầm bút đề chữ họa tranh trên giấy Tuyên. Giấy thuần trắng, mực đen đặc, duy có cánh hoa rơi hỗn loạn, đòi cùng thơ họa tranh sắc khoe hương. Cánh hoa tị với bức họa, lại không tị với kẻ tác họa, Hoa Tử Tiêu khoe miệng hàm tiếu, ngón tay gầy mảnh gạt cánh hoa sang một bên. Ngay đúng khi chấm mực chuẩn bị tiếp tục hạ bút, hần như phát giác, ngừng đầu về phía ta: "Dậy sớm như vậy?"

Một màn này khiến ta nhớ lại lần đầu cùng hắn gặp mặt, lần đầu nhìn thấy cảnh hần họa bì. Hai lần quý mị dọa người như thế, một màn này dù có bình thường, nhìn điểm đến mấy vẫn khiến trong lòng có phần dè chừng. Huống hồ cứ là tranh hần vẽ, mười thì có tám chín phần đều là vẽ thế tử. Đây càng khiến bước chân ta thêm phần lưỡng lự.

Hoa Tử Tiêu hướng ta vẫy tay: "Lại đây, giúp ta xem bức họa này."

Này, ta giống như quên cả bước đi thế nào cũng quên sạch, hồi lâu mới ngơ ngẩn tiến lại cạnh hắn.

Không ngờ hần lại vẽ một cây hoa đỏ trong nội viện. Cảnh non trước mắt đậm xen, ngàn lá một màu đỏ thắm. Dưới ngòi bút của hần, cảnh lá dường như càng thêm rõ nét, tựa như mũi xích tiễn đâm tỏa vượn dài, hoa rơi lại càng thêm sống động như thật, nhìn qua còn tưởng rằng chúng thực sự đang lay động.

Ta nhất thời ngẩn tranh đến xuất thần, không để ý Hoa Tử Tiêu đã bước tới bên cạnh ta, thanh âm bên tai vang lên: "Nương tử, nàng xem xem tranh này

còn chỗ nào cần sửa."

Có lẽ vì dễ nhìn bức họa, nơi hấn đứng đã gần lại càng gần sát. Trong viện yên tĩnh như thể nghe được cả tiếng gió thổi qua, hấn vừa nói, thanh âm vẫn như cũ nhàn nhạt trấn tĩnh, giống như mặt hồ yên lặng. Nhưng là hồ sâu gặp đến ta, cũng thành Một ngọn sóng động, ngàn đầu sóng chao.

Người gọi, người từng gọi ta là nương tử có rất nhiều, Hoa Tử Tiêu không phải người đầu tiên, nhưng lại là tự nhiên, thuận khẩu nhất. Thanh âm của hấn còn dễ say hơn thứ rượu Bách niên lão nương, chỉ một câu nói ấy, dù sáng sớm tinh thần tỉnh táo, cứ tự nhiên trôi theo lỗ tai ta, cả nửa người thậm chí đầu ngón tay cũng lập tức tê dại.

Ta ưỡn lưng khoa trương: "Tranh này đẹp lắm, nhưng quá không chân thực."

"Xin chỉ điểm."

Kỳ thực ta thấy tranh đã đẹp lắm, đại khái là tăng bốc quá cũng ngại, nên chẳng đành thuận mồm bịa chuyện." Cảnh trong tranh so với ngoài thực còn đẹp hơn, này tự nhiên là thiếu chân thực."

Không ngờ ta vừa nói thế, Hoa Tử Tiêu bỗng trầm mặc. Ta thấy họa từ miệng mà ra bèn tức tốc cảnh tỉnh lại - Lời này là, chẳng phải có điểm ám chỉ chuyện hấn họa bì sao?

Ta phản ứng cấp tốc, cực nhanh liếc sang cái cây nọ, vừa chỉ vào cành cây trong bức tranh: "Huynh xem, cái cây thật này rõ ràng nhìn dài hơn, huynh lại vẽ bức tranh còn chùn chu hơn cả thơ ngũ ngôn, thế là không thực."

"Ta xem lại." Hoa Tử Tiêu lại đến gần thêm, thật sự chuyên tâm nghiên cứu bức họa kia.

Ta âm thầm lau mồ hôi lạnh trong lòng, nhưng vô ý quay đầu liếc qua hấn, tâm lại nhảy loạn dựng lên - Hoa Tử Tiêu cúi đầu nhìn bức tranh, gò má cách ta không đến một thước.

Mất hoa loạn, trăm hoa đỏ thắm. Hoa đỏ vốn vô cùng điểm lệ, nhưng so với kẻ họa lên nó, lại chỉ như lá xanh phụ họa. Ngắm lại lời vừa nói, trong đầu bỗng hiện lên bốn chữ quý dị: Mạo phạm mỹ nhân.

Hoa Tử Tiêu chầm mực, thêm vài nét bút lên chỗ ta chỉ. Quả nhiên, tranh tuy vẫn đẹp nhưng nhờ mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của ta thành ra kém sang một bậc. Ta háng giọng, có chút xấu hổ: "Hấn là không nên sửa lại, ta không hiểu gì về tranh, nói lung tung."

Hoa Tử Tiêu vẫn vẽ, không ngừng đầu nhưng cười thành tiếng: "Lời nương tử là để nghe theo, hiểu tranh hay không cũng không trọng yếu."

Này, là chuyện ta văt óc mãi cũng không thông. Hấn rõ ràng cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, mỗi câu mỗi động lại luôn luôn nhắc nhở ta, chúng ta đã làm ra chuyện không dám gặp người - không, sao lại gọi là chuyện không dám gặp người, chúng ta chẳng qua là làm chuyện giữa vợ chồng, chuyện quá sức chính đáng. Đừng nói là đã làm, giờ ta có đòi làm lại lần nữa, hấn cũng không có lí gì bần cãi. Thế nhưng, nghĩ thế nào ta cũng muốn đào mồ tự chôn mình xuống.

Đông Phương Mị à Đông Phương Mị, nhìn mỹ nhân Tử Tiêu người ta, sạch sẽ áo mũ chỉnh tề, người không chỉ mạo phạm mỹ nhân, còn dám tư tưởng ép mỹ nhân cùng người làm thứ chuyện không thể ra ngoài ánh sáng! Người đứng là đã vô sỉ còn bì ổi!

Hoa Tử Tiêu đã đổi lại tờ giấy Tuyên mới, đem bút đưa cho ta: "Nương tử cũng thử xem."

Ta dờ dẫm nhận bút, thần thờ nhìn quá trang giấy, bắt đầu oán hận Trời cao đã bắt ta chết sớm, thế mà còn đểch cho ta cảm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông. Hoa Tử Tiêu duỗi tay ý mời ta vẽ tranh, ta khom người nâng bút, nhưng vẫn mặt dờ ra nhìn giấy.

"Vạn sự khởi đầu nan, cứ mạnh dạn vẽ, rất nhanh sẽ quen tay." Hoa Tử Tiêu cầm tay ta, nhẹ nhàng vẽ một nét trên giấy.

Ngón tay hấn tuy dài, tay cũng to, nắm gọn cả tay ta bên trong. Cùng đó, thứ cảm giác mê muội kia lại phản nghịch bùng lên, từ đầu ngón tay ta thẳng tắp tê dại phân nửa người bên phải, dậy lên ong ong xông thẳng lên màng nhĩ. Hấn không nói gì, kiên nhẫn tỉ mỉ mà nắm tay ta một nét lại một nét vẽ, âm thanh trầm tĩnh như ánh trăng trong đầm nước sâu, lại không hề hay trái tim ta đập loạn kích lồng ngực bắt đầu nhức nhối.

"Tay phải chặn lên bức tranh." Đột ngột tay trái hấn cũng nắm lấy tay trái ta, đặt lên một bên trang giấy, rồi rất nhanh cúi đầu nhìn ta, "Sao lại run tay, lạnh sao?"

Ta rút cục triệt để sụp đổ, đẩy tay hấn lui sang một bên: "Qua đây vốn là để nói với huynh một tiếng, ta phải về nhà."

"Về nhà?" Hoa Tử Tiêu ngờ ngạc chốc lát, lập tức cười nói, "Nương tử, ta vừa sai người đến Đình Vân các dọn đồ của nàng, về sau đây sẽ là nhà nàng."

Ta kinh ngạc: "Cái gì.. Sao huynh không nói với ta trước?"

"Chuyện ấy còn cần nói sao, nàng gả đến phủ nhà ta, làm thê tử của ta, tất nhiên sẽ ở tại đây."

"Nói nhảm, nhà ta còn có ba tướng công."

Hoa Tử Tiêu như không hiểu: "Chẳng phải vẫn không làm chuyện vợ chồng sao."

"Kể cả chưa làm chuyện vợ chồng, cũng vẫn là phu thê. Ta không thể mặc kệ mà bỏ bọn hán lại, nếu huynh nguyện ý, có thể theo ta về, nhưng ta trăm triệu lần không có khả năng ở lại chỗ này của huynh."

Hoa Từ Tiêu không nhanh không chậm đem bút lông đặt trên nghiên mực, thoáng dừng lại: "Muốn ta chuyển đến với nàng nơi nào cũng được, có điều nàng đem ba kẻ trong nhà kia xử lý xong đi."

"Huynh.. có ý gì?!"

"Chúng ta vẫn là nên đem chuyện ra nói rõ ràng, miễn cho sau này thêm chuyện không hay." Hắn dừng lại chốc lát, đảo mắt, một lần nữa nhìn về phía ta, "Ta không chung thê tử với người nào khác, cũng sẽ không cùng mấy kẻ nguỵ phu quân của nàng sống dưới một mái hiên. Nhưng dù ta ở nơi nào, nàng cùng bọn hán cũng không thể tiếp tục dính dáng không rõ."

Ta có chút dở khóc dở cười: "Rõ ràng là huynh và Phong Đô đại đế thông đồng làm bậy không trâu bắt chó đi cày, nói thì hay giống như ta ép buộc huynh thành thân. Những lời này sao huynh không sớm nói ta rõ ràng?"

"Ban đầu ta nghĩ nàng với bọn họ từng làm chuyện vợ chồng, vốn là nếu viết hủ thư nhanh như vậy, sau khi bọn hán rời đi lại ở bên ngoài đàm tiếu thị phi, ảnh hưởng đến danh dự nàng, tốt nhất trước hết đến chỗ ta đợi sự tình lắng xuống. Nhưng nàng và bọn hán là thanh bạch, vậy cũng không cần thiết quay lại chôn tập nham đó. Giờ đệ đệ nàng tuổi còn nhỏ, nói khác, cách khi nàng đầu thai còn vài ít năm, trước lúc đó, ta có thể chiếu cố nàng tốt."

"Ba phu quân của ta đều có thể chiếu cố ta."

Hoa Từ Tiêu vẻ mặt cứng nhắc: "Bọn hán sẽ làm ra chuyện không tốt với nàng."

"Chuyện không tốt?" Ta ngờ vực, "Chuyện gì không tốt?"

Hoa Từ Tiêu nhìn ta không nói.

Ta lại hiểu, bật cười: "Hoa công tử, huynh đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử."

Hoa Từ Tiêu khẽ nghiêng mặt, trong mắt có chút hối hận: "Xin lỗi, đêm hôm đó ta uống quá nhiều rồi, nhất thời kích động..." Hắn như thể không biết phải nói thế nào, im lặng chốc lát lại nói, "Nhưng ta đã nói sẽ phụ trách nàng, nếu sau này nàng không muốn, ta cũng sẽ không lại gặp nàng nữa."

Vốn không hề biết cho đến khi nghe hắn nói lời này, nhất là lời xin lỗi kia, ta tức đến toạc phế. Ta hít một hơi, trên mặt cười đầy giả dối: "Phải không, đây cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm, dù sao U đô này thông lệ đa phu đa thê. Huynh cũng nói, vạn sự khởi đầu nan, huynh tuy tình cờ nhưng để bắt đầu cũng không tệ, sau này ta và ba phu quân làm chuyện mây mưa cũng thuận tiện nhiều lắm."

Hoa Từ Tiêu gạt mình hơi chuyển mắt, sắc mặt có chút trắng bệch. Hắn mở miệng, lại không thể thốt ra một từ.

"Giờ cũng không còn sớm, cáo từ."

Ta bỏ hắn ra sau quay đầu bước đi. Nhưng đến cùng âm ức trong ngực vẫn không thể nào biểu đạt.

* * *

"Hoa công tử lần này, đúng là mặc sóng gió khởi, ung dung buông cần." Tạ Tất An lật lật Hoàng lịch (lịch thời tiết), mày kiếm khẽ nâng, "Thành thân được mấy ngày, xem bộ dáng là biết 'sự' đã thành."

Nhan Cơ đi tới, thân mật khoác vai ta: "Lại đây, nói nhỏ ta nghe, Hoa Từ Tiêu đúng là rất 'được' đúng không, người 'ham chiến' như thế mãi giờ mới về."

Thang Thiệu Khanh lại thái độ khác thường, không khóc cũng không nháo, chỉ là ngồi trong góc lẳng lặng đọc Vương Hữu Thừa tập. Mà người kích động nhất trong phòng, từ khi ta vào cửa mắt cũng không chớp nhìn ta chăm chăm, còn ai khác ngoài lão cha. Ta nuốt nước miếng một cái, cảm giác thiếu an toàn như con rùa đen thò cổ khỏi mai mà đi tới: "Cha, cha về rồi à."

"Người còn mặt mũi trở về à!"

Mặt lão cha xanh xanh đen đen.

Ta nghĩ chuyện tình không đơn giản chỉ là vì ta gả cho Hoa Từ Tiêu, nguyên nhân chủ yếu nhất, vẫn là ta trên đường trở về thì nghe được trong thành có lời đồn đại - Đông Phương đại nhân đuổi theo thê tử đầu thai làm gả, cuối cùng không chỉ không được chết già mà còn bị thê tử đem đến cho đi cả và dựng làm quả mìn. Di cả và dựng không biết nhìn gả thần mào gả mạng điểm lành, thẳng tay đem cả lão cha lẫn hoàng cầm ném vô một nồi nấu canh đường thần tẩm bổ.

Nói cách khác, kiếp này của lão cha mới đầu thai vào một kê thai, rốt cục quay về thành một nồi canh gà bỏ thai.

Để đền bù cho lần đầu thai thất bại này của cha, Diêm La vương đã đổi lại đoạn kiếp gà này trên mệnh sổ, lại để ông quay về vẫn còn nguyên vẹn hình dạng Đông Phương Mạc.

Tất nhiên, chuyện này nếu ông không nói, ta sống chết không dám mở mồm hỏi một chữ, bằng không chết thảm nhất là ta: "..Nữ nhi biết sai rồi."

"Biết sai thật không, vi phụ hỏi người, người biết mình sai ở đâu không!"

"Con đáng nhẽ không nên thành thân với Hoa Tử Tiêu..." Ta cúi đầu nhỏ giọng, "Nhưng mà cha à, ta cũng bị ép bắt đắc dĩ, cha không biết lúc đó là hấn cùng Phong Đô đại đế còn lấy danh nghĩa cha.."

Lão cha không kiên nhẫn phát tay một cái: "Đủ rồi đủ rồi, những chuyện này vi phụ đều biết! Hai hôm trước vi phụ vừa trở về, tiểu vương gia đã nhai lại cả trăm lần!"

Lão cha nói đến đây, mà Thiếu Khanh ngay cả trông mắt cũng chưa đảo một cái, vẫn chăm chăm vào tập thơ trong tay.

Về mặt lão cha sầu khổ: "Mị Mị à, con có biết vì sao vi phụ vẫn luôn phản đối Hoa Tử Tiêu không?"

"Bởi vì hấn.. sẽ không chơi mặt chược."

"Xùy xùy, không phải tại chuyện ấy. Ta với Hoa Tử Tiêu người này căn bản là không có khúc mắc gì. Ngược lại ta còn thấy hấn tri thư đạt lễ, nói chuyện nhã nhặn, lớn lên cũng tuân thủ lễ sự, nhưng hấn có hai cái vấn đề trí mạng, con cũng chết rồi mà vẫn chẳng thay đổi gì cả." Lão cha chỉ biết lắc đầu, "Thứ nhất, con không phát hiện trên người hấn âm khí đặc biệt nặng sao?"

Ta dè chừng nói: "Quý.. không phải âm khí đều rất nặng sao."

"Nói vậy, con xem ba phu quân của con có loại âm khí như hấn không?"

"Này đúng là không có."

Tất An kỳ thực âm khí nặng hơn nhiều quý bình thường, nhưng quả thực không thể so được với Hoa Tử Tiêu. Thiếu Khanh nhìn qua không khác gì người sống. Về phần Nhan Cơ là kiểu yêu khí pha mùi lẳng lơ.

"Dừng chân tại địa phủ càng lâu, lại thêm thời gian dài không lên phía trên đời, sẽ ngày càng hóa âm quý. Ngay cả Phong Đô đại đế cũng phải lên nhân gian hấp thụ dương khí, thần tiên hấp thụ tiên khí sẽ được cảm hóa, nhưng là Hoa Tử Tiêu, hấn trước nay chưa từng ở tại dương gian một ngày con hiểu không?"

Cha thở dài một tiếng, phiền não ôm đầu nhìn ta tiếp tục nói: "Mị Mị, hấn là do Ngọc Hoàng đại đế tự tay chỉ đích danh đẩy xuống làm quý suốt đời nơi địa ngục, trọn đời không thể siêu sinh, dù là Phong Đô đại đế cũng đừng nghĩ đến chuyện thay đổi vận số của hấn. Nếu con thực sự động cảm tình với hấn thì sẽ thế nào cơ chứ? Con phải biết rằng, ở âm gian, nếu đã đến thời điểm mà không chịu đi chuyển thể đầu thai cũng sẽ bị đánh xuống địa ngục vô gian giống như hấn. Đừng nói đến chuyện sau này không còn cơ hội chuyển thể, để con vào địa ngục vô gian chịu mấy trăm năm trừng phạt, con chắc chắn không chịu nổi. Vi phụ có từng vào đó xem qua, thứ quý như bản ghê tởm nhất khắp thiên hạ toàn bộ tụ tập ở đó!

Ta lắc đầu tái mặt: "Không, Không thể nào."

Nhìn ta cương quyết, lão cha chỉ biết thở dài, nét mặt cũng dịu bớt: "Còn có điểm thứ hai, trước đây Hoa Tử Tiêu từng có một người thê tử con biết không."

Trong đầu lập tức nghĩ đến nơi địa ngục vô gian hấn từng nói, ta vẫn còn chưa tỉnh hồn: "Có nghe qua."

"Hấn vẫn luôn yêu thê tử đến mức không còn thuốc chữa, chuyện này con quý nào cũng biết."

Ta có phần lưỡng lự: "Đã như vậy, sao hấn còn muốn thành thân với con?"

"Nữ nhân tự đưa đến cửa, có nam nhân nào lại từ chối." Ta vừa định biện giải, cha đã xua tay, "Mị Mị, con đừng vội cãi lời vi phụ. Hấn sống một mình mấy nghìn năm, mỗi ngày nhìn tranh nhớ người hấn đã trống rỗng đến cùng cực. Tuy con cái gì cũng chưa làm, nhưng ba lần bảy lượt lại tìm đến gặp hấn, dù con không có ý kia, hấn cũng sẽ đa tưởng. May là con cũng không để hấn đụng chạm gì, cái này chúng ta đều yên tâm lắm đấy."

Nói đến đây, Nhan Cơ và Thiếu Khanh đều quay đầu ánh mắt kỳ quái.

Tất An nhanh trí nhất, đã hiểu ra lão cha đang âm thầm mỉa mai, trong lòng biết rõ cười cười, cũng không nói toạc: "Đã như vậy, chuyện này cũng dễ giải quyết rồi."

Nhan cơ bán tín bán nghi: "Sao lại chưa có gì, thật hay giả đấy.."

"Mị nương, đó là thật sao?" Thiếu Khanh ngu ngơ, lập tức vút quyền thi tập chạy đến trước mặt ta, nhìn không nổi chớp lấy tay ta, "Nàng, nàng và hấn cái gì cũng chưa làm đúng không?"

"Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi!" Lão cha vẻ chán nản phát tay, "Ngay trước mặt trưởng bối, ra thể thống gì nữa!"

Lúc này Thiếu Khanh mới ngượng ngừng thả tay, vẻ mặt thỏa mãn vui vẻ bám vai ta: "Ta vui lắm."

Lão cha hắng giọng: "Được rồi, Mị Mị, dù sao chuyện này là Phong Đô đại đế làm chủ, con và Hoa Tử Tiêu công khai tách riêng cũng không tiện. Làm chuyện gì cũng không cần thiết nói lại với hân, trước sống thế nào, sau sống thế nấy. Qua một đoạn thời gian hân cũng tự hiểu."

Sau đấy, lão cha lại hùng hùng hổ hổ chuẩn bị đi đầu thai lần hai.

Ta nghĩ, mỗi một chữ cha nói đều đúng tận xương tủy, nên cũng an phận sống qua một tháng này.

Một tháng sau, cuối cùng lão cha cũng gạ gẫm được Diêm la vương đầu thai vào thai của em gái tân khoa trạng nguyên, ngày dự sinh là lúc uống canh qua cầu. Lão cha mang tin này đến Đình Vân các gặp ta, mặt mày phấn khởi bước vào phòng, nhưng vừa mở mồm lại thành: "Ôi trời ơi, Mị Mị, sao con gây thành thế này, con định dọa chết vì phụ ả."

Lúc này ta mới thu lại hồn thả ngoài cửa sổ, sờ sờ mặt: ".. Làm, làm gì đến nỗi."

Cha hít một hơi thật dài, ngồi xuống cạnh ta, vỗ vỗ vai ta: "Xem ra không có một kết thúc thì chưa phải là biện pháp. Con đi gặp Hoa Tử Tiêu, đem chuyện một lần nói rõ hết đi."

"Vâng."

Ta sai người gửi một lá thư cho Hoa Tử Tiêu, sau lại chọn lúc chiều muộn đến cửa bãi phòng.

Hậu viện Hoa phủ vẫn là hoa đỏ rợp cây, cảnh đẹp một phương, lại thêm ánh tịch dương ảm đạm nhuộm lên điểm lệ thê lương. Nhưng làm ta khó hiểu là, dù ta đã sai đem thư báo cho hân, cảnh đầu tiên đập vào mắt lại là bộ xương khô ngồi cạnh hành lang hoa.

Trên người hân khoác hồng y, xương xẩu lóm chồm dưới lớp vải gấm hoa, chợt có cảm giác cứng nhắc.

Như thế, dù nghe thấy tiếng ta bước chân, hân cũng chỉ khẽ xoay khớp cổ, vẫn lẳng lặng ngồi ở chỗ cũ, mắt nhìn sân viện ngập hoa. Lần này ta đã không còn sợ hãi như trước, bước nhẹ tới bên cạnh hân: "Cái bộ dạng này cũng đem ra gặp người, đạo đài khách cơ bản cũng không biết sao?"

Xương khô không có động tĩnh, thanh âm quen thuộc trầm thấp lại vang lên: "Đây mới là hình dáng thật của ta, thứ bình thường khoác lên cũng chỉ là lớp vỏ da. Nàng đến tìm ta vì chuyện gì?"

Ta thoáng nhìn sang ngón tay xương xẩu hân xuôi bên người, nhẹ giọng nói: "Ta..". Ta nói không được.

Hoa Tử Tiêu đợi một lúc không có hồi đáp, liền đứng dậy, hai hốc mắt trống rỗng nhìn ta, khớp sọ cổ vặn ra tiếng kèn kẹt, giọng nói cũng thành u oán thê lương: "Muốn nói gì, cuối cùng có muốn cùng ta ở cùng một chỗ không? Nàng xem, thực ra họa bi cũng đâu có dọa người đến thế, ở cùng một chỗ với dạng người như ta..."

Hân lần lượt động dậy ngón tay xương xẩu, đem hai tay đặt lên bả vai ta, thanh âm âm trầm dọa người: "Nương tử, tối nay theo ta về phòng ngủ cùng trải qua đêm đẹp được không?"

Nhìn sương sọ trắng hếu, đã đủ khiếp hết hồn vía, nước mắt trào đầy khóe mi, nhưng trong lòng ta biết rõ không phải chỉ vì sợ.

Hân cố ý mà.

"Sao, thấy sợ sao." Hoa Tử Tiêu cười lạnh, "Thấy sợ thì xin mời đi đi."

Hân buông hai tay, quay lưng lại. Một hồi, hân chỉ ngón tay xương xẩu vào đại môn, cao giọng cả giận: "Cuốn đi!"

* * *

Sắc trời dần tối, ánh trăng lạnh lẽo trong như nước.

Trước Hoa Phủ, trên vong xuyên, quỳ ảnh thê lương, bóng đăng chông chất. Bờ bên kia U đô, nước chảy liền thành mạch, ngập mắt phồn hoa thê lương.

Vừa chập tối, đám tân hôn vừa tới địa phủ nháo nháo nhác nhác choáng cả mắt. Một cô nương phương hồn đang qua sông nhìn thấy ta bèn lướt nhẹ bay tới, thịt trên một tay thối rữa lộ cả xương, trông mắt máu đỏ: "Vị muội muội này, cô cũng đang đợi người sao?"

Đứng trước dòng sông này ngăn người cả canh giờ, chân đã tê rần, vẫn chẳng rõ tại sao mình lại ở đây làm gì. Thế nên ta thành thật đáp: "Ta không biết."

Nữ quý che miệng nhỏ giọng nhỏ giọng cười rộ lên: "Không biết.. ha ha, ta xuống dưới này cũng ngót nghét ngàn năm, nghe nhiều nhất là hai chữ này. Đa số người sống hết một đời xuống đây, trừ một lố số mệnh bị đánh lung tung, cái gì cũng không mò ra được."

"Sao cô chờ ở đây lâu như vậy, không muốn đầu thai tiếp sao?"

"Ta cũng đang đợi người."

Ta nghĩ một chút hỏi: "Người thương?"

"Là phu quân."

"Nếu là phu quân thì sao lại đợi tận ngàn năm? Chẳng lẽ hắn không phải con người?"

"Muội muội thật tinh ý." Nữ quý ôm cánh tay trợ xương cười, "Hắn kiếp trước được phong hầu vạn lý, đáng tiếc mệnh bạc, thân thể suy nhược, chưa đến ba mươi đã đi. Sau khi hắn chết ta cũng cắt cổ tay đi theo hắn, quỷ bắt đắc dĩ tự sát cũng phải xuống mười tám tầng địa ngục cải chính lại mới được lên tầng trên., hơn nữa còn không thể ngay lập tức đầu thai. Đến khi ta trở lại, hắn đã chuyển thế, lưu lại cho ta một phong thư, nói rằng hắn lần này đích thực là tiền đồ như gấm. Đợi hắn trên ấy lập công, tích đức, cũng gần đến khi ta đầu thai, đến lúc đó hai ta có thể cùng tìm đến Diêm la vương xin một thai phụ thể, cùng nhau qua cầu nại hà."

Xem ra lại là tuồng nàng si tâm và chàng phụ bạc. Ta cân nhắc nên tiếp chuyện như thế nào.

Nữ quý tức khắc nhìn thấu ý nghĩ của ta: "Không phải như cô nghĩ đâu. Bởi vì hắn quả thực đạt được đại nghiệp, thậm chí kinh động đến tiên giới nên liền đem hân chiêu vào tịch."

Ta sững sốt: "Hắn thành tiên?! Thành tiên, vậy khó chừng nào mới quay lại được, sao cô còn định.."

"Không, hắn chưa từng quên ta. Chỉ là bây giờ tiên cách chưa đủ để đem ta lên ấy, hắn cũng đang đợi."

"Nhưng trên trời một ngày, dưới đất một năm. Chờ đến khi hắn lần lộn lên được, có lẽ cô cũng hóa bãi bể nương dâu rồi." Ta thờ dãi một tiếng, "Ài, đúng là làm khó người yêu nhau thiên hạ này."

"Đúng vậy, nhân tình tựa như trang giấy mỏng, thế sự như bàn cờ. Nếu không phải để thấy được người bên bờ kia, ta có lẽ đã sớm đầu thai, cũng đợi không được hôm nay." Nàng đưa tay chỉ Hoa phủ.

"Hoa mỹ nhân thực sự là bông kỳ hoa nhất chốn âm tào địa phủ. Hắn trước kia tiên cách cao hơn phu quân ta không biết bao nhiêu, sau lại vì ái thể mà nên kết cục này. Đáng buồn nhất là, Thiên đế đem ký ức của thể tử hân tẩy sạch, dù có chết vạn lần, nhìn vạn lần trên đá Tam sinh*, nàng ấy cũng không thể nhớ được Hoa công tử. Từ khi Hoa công tử vị đầy xuống địa ngục vô gian, nàng ấy cũng đã qua mấy trăm kiếp luân hồi, số lần hai người họ gặp nhau tính ra không đếm đủ mười đầu ngón tay."

(Nhìn trên đá Tam sinh để xem được kiếp trước)

"Tại sao? Không phải nàng ấy đã tiến nhập luân hồi ư, sao lại dừng chân ở cõi âm được chứ."

"Cô thật khờ, có bao nhiêu con quỷ sẽ lưu lại ở âm gian này chứ? Phàm nhân đa số đều là nhanh đến sớm đi. Khi nàng ta chuyển thế, hắn cùng lắm chỉ có thể đứng ở chân cầu nhìn nàng ta rồi đi, nào có cơ hội nói chuyện."

Ta không tự chủ nhíu mày thật sâu.

Người đi như đèn tắt, hân cố chấp như vậy, sao lại khiến lòng người vô cùng thổn thức.

Lúc sau bên bờ sông mưa phùn đã lất phất, nữ quý không chịu nổi nước mưa hủy hoại, rời đi trước.

Bỗng chợt nhận ra, có lẽ ta tới bên Hoa Tử Tiêu hay Hoa Tử Tiêu tới bên ta, chẳng qua cũng chỉ là khách qua đường với nhau. Mệnh số hân đúng là có nhiều bất hạnh, cũng là cùng ta không có nửa điểm quan hệ.

Men theo dòng nước chảy, vừa khéo nhìn thấy một con thuyền trúc đậu bên bờ, ta đội mưa nhỏ bước nhanh tới, quyết định đi tới hạ lưu vong xuyên, trả bạc cho thuyền phu, liền chui nhanh vào khoang nhỏ trên thuyền.

Thuyền phu thả thuyền, thuyền nhẹ dong đưa, lặng lẽ trôi qua màn sương mờ giữa sông.

Một lúc sau, tiếng sáo từ đuôi thuyền vọng đến, du dương mà réo rắt, cũng là giai điệu ta cực kỳ quen thuộc. Tiếp đó ta nghe thấy giọng một thiếu niên ở đầu thuyền vang lên: "Cảm tạ thuyền gia, ta đã đưa đủ để công tử đi trước rồi."

"Đây là lần đầu tiên ta thấy công tử nhà cậu gần như vậy, quả là quý trung long phượng. Người đẹp tiếng sáo cũng hay, đúng là thiên hạ này cái gì tốt hân cũng chiếm hết."

"Đó là tất nhiên, công tử nhà ta ở cõi âm là quý trung long phượng, ở tiên giới là tiên trung long phượng, ở nhà.. Ài, vẫn là chưa có cách nào để thành nhân trong long phượng." Đây đúng là giọng của Ý Sinh, "Thuyền gia, ta vào trong đây, ngài vát vớ rồi."

Tiếng bước chân ngày càng gần.

Ta có phần tỉnh táo lại, lập tức đứng dậy lao xuống đuôi thuyền, xóc lên màn trúc.

Đứng ở đuôi thuyền có một người thổi sáo, hồng y như chu sa, tóc đen như nòng mực, quả nhiên là Hoa Tử Tiêu. Trên lan can bên cạnh hân đặt chiếc ô giấy dầu, một mình hân quay mặt về phía sông, lặng lặng thổi giai điệu tựa như đã sớm quen thuộc. Ta nhìn bóng lưng hân, nhất thời không biết nên tiến hay lùi. Mãi đến khi Ý Sinh phía sau lớn tiếng nói: "Đông Phương cô nương? Trùng hợp như vậy, cô cũng lên thuyền sao?"

Ta giật mình thót tim, nhỏ giọng đáp: "Đúng, đúng, không nghĩ trùng hợp vậy."

Cùng lúc đó, Hoa Từ Tiêu cũng khẽ quay đầu kinh ngạc.

Ý Sinh đem ấm trên bàn pha trà, nhìn ta đầy nghiêm túc: "Ồi, ta nói không biết cô có gì không hài lòng với công tử nhà ta, cứ nói thẳng với hắn, đừng biến đi mất chứ. Cô xem cô vừa biến mất, công tử đều bị cô làm cho thổ huyết." Hắn dừng lại một chút, "Là ho ra máu thật ý, không phải máu giả đâu."

Hoa Từ Tiêu có chút cứng đờ nắm chặt cây sáo: "Ý Sinh, đừng nói nhảm"

"Vậy..Không nói thì thôi, ta đi nói với thuyền gia." Ý Sinh mếu máo, cầm ấm trà đi về đầu thuyền.

Vì vậy ở đây chỉ còn lại ta và Hoa Từ Tiêu hai mặt nhìn nhau.

Mưa phùn từng hạt, ánh đèn âm u như cô huỳnh, mặt nước gợn sóng, ánh trăng mờ ảo, nhà lầu âm đạm hai bờ sông. Khuôn mặt Hoa Từ Tiêu, hàng mi đã vương sương.

Ta cắn răng, bước khỏi khoang thuyền tiến lại cạnh hắn.

"Đúng là oan gia gặp gỡ, huynh mới đuổi ta đi, lại gặp phải ta ở đây."

Hắn thu sáo ngọc, chống cây dù giấy, che trên đầu ta, ánh mắt lại không đặt ở ta: "Hôm nay là ta thất lễ, xin lỗi."

"Kỳ thực hôm nay dù huynh không cần ta, ta cũng sẽ đi."

Lúc này hắn mới nhìn về phía ta, bình tĩnh nói: "Vậy sao, vậy nàng tới đây làm gì?"

"Đến nói từ biệt."

"Đặc biệt đến đây để nói rằng nàng không định gặp ta nữa? Hà tất làm chuyện thừa." Dưới tán ô nhỏ như vậy, hắn ngưng mắt nhìn ta, đôi mắt sâu thẳm như hồ nước, ánh mắt lại hờ hững, giống như một con người khác.

"Nói vậy, huynh cũng thấy tạm biệt là không cần thiết đúng không?"

Đội nửa ngày không có câu hỏi đáp của hắn, ta thở ra một hơi, cố gắng dùng giọng điệu thoải mái nhất: "Phải thôi, ngay từ đầu huynh chỉ nghĩ đến chuyện phải phụ trách, ta không tới tìm huynh, huynh chẳng lại được thờ phào, đúng là ta suy nghĩ nhiều rồi."

Hoa Từ Tiêu trầm giọng nói: "Ta không vô liêm sỉ như nàng đang nghĩ."

"Ta nói sai ở đâu sao? Thật mệt cho huynh, trong đầu toàn là thù từ mình, vẫn phải chịu phụ trách kẻ khác."

Hoa Từ Tiêu lại lẳng lặng nhìn ta, roi vào trầm mặc.

Thấy hắn im lặng, trong lòng ta càng buồn bực, cố nhin một bụng hỏa khí nói: "Giờ ta nói cho huynh biết, ta căn bản không quan tâm chuyện huynh phụ trách hay không, vậy nên sau này chúng ta cũng không cần thiết phải gặp mặt nữa."

Hoa Từ Tiêu lạnh lùng nói: "Đông Phương Mỹ, ta và nàng đã thành thân. Mặc kệ sau này nàng định ra sao, khi ta nói ra những lời ấy, ta chỉ có nàng là thế tử của ta."

"Đó cũng chỉ là thù từ trên danh nghĩa, thù từ trong lòng huynh, chẳng phải vẫn luôn là người huynh đã về đến trăm vạn lần kia sao?"

Hoa Từ Tiêu hơi ngẩn người, thanh âm cũng lạnh xuống: "Ba vị phu quân của nàng trong lòng nghĩ đến ai cũng chưa chắc đã là nàng, nàng quản ta nghĩ đến ai làm gì?"

"Thế nhưng bọn hắn chưa từng ép ta chỉ được theo ai làm gì, còn huynh lại muốn ta phải như vậy."

"Như lời nàng nói, có phải nếu ta chỉ nghĩ đến nàng, nàng cũng sẽ chỉ của một mình ta?"

Ta sùng sốt.

Trải qua cả tháng này chịu dần vật vì nguyên cớ bắt mình, ta len lén nghĩ nếu chỉ cùng Hoa Từ Tiêu sống chung, bỗng khản trương đến mức ngón tay có chút run run --- Nếu thực sự cùng hắn giống như phu thê như vậy... Ta suy nghĩ vớ vẩn gì đây chứ, tình cảm một người nói dối là dối sao. Giống như lão cha nói, Hoa Từ Tiêu chỉ là tại địa phủ chờ đợi quá lâu quá tịch mịch, hắn cần một người bầu bạn, thế nên chuyện lừa gạt cũng sẵn lòng.

Ta cố sức lắc đầu, muốn dập tắt những huyền tưởng phi thực tế: "Ta đã sớm nói với huynh, ba phu quân ta đều không bỏ xuống được, hoặc huynh thành thật cùng bọn hắn hòa bình sống chung, đồng thời ta cũng để mặc huynh nhưng nhớ kiều thù. Hoặc chúng ta phân tán, đơn giản vậy thôi."

Nói đến đoạn sau, ta thiếu chút nữa tự vả mặt mình - ta vừa nói vớ vẩn gì đây chứ! Lần này đến không phải chỉ để từ biệt thôi sao, đây là chủ ý tệ hại gì

chứ!

Ngay lập tức ta bỏ sung: "Đương nhiên, người kia của huynh nhất định là không muốn, thế nên ta cũng đến từ biệt thôi. Ta đi đây."

Đúng là có ngày chết vì ngu, ném xuống những lời này ta quay đầu chạy gấp. Ai biết, giọng hần không lớn không nhỏ truyền tới: "Được, ta đáp ứng nàng."

Mưa gió phàn phật đầu thuyền. Ta như trúng tà xoay người, ngo ngác nhìn hần: "Đáp ứng gì cơ? Đáp ứng chuyện không gặp ta nữa á?"

"Không." Hoa Tử Tiêu khẽ nhủ mi, tựa như có chút khó mở miệng: ".. Chuyện kia."

Ta mở miệng, nhưng sững sờ không nói nên lời. Đây, đây là ý gì? Từ nay về sau ta có thể làm gì với hần tùy ý, hơn nữa cũng không phải nói tạm biệt với ba bảo bối ở nhà?

Ta phẩy phẩy tay: "Chậm đã, có chuyện ta phải nói rõ ràng với huynh."

"Nàng nói đi."

"Giờ ta lưu lại U đô, là bởi vì đệ đệ ta còn chưa lớn, chờ khi hần thành niên, ta không còn gánh nặng, vẫn là sẽ sớm đầu thai. Huynh đừng hi vọng ta sẽ một mực ở đây bồi dưỡng đợi kiều thê."

"Ta biết." Hoa Tử Tiêu nhàn nhạt nói: "Tôi nay ta để người dọn đồ, nàng ở nhà đợi ta."

*** **

Lão cha cầm điều thuốc, hít một hơi thật dài, rồi lại chậm chậm thở ra, chỉ vào Hoa tử Tiêu bên cạnh ta, ra vẻ thấu hết hồng trần: "Con vẫn là dẫn kẻ này về sao."

Cảm nhận được nhãn đạo từ Thiếu Khanh, Tất An còn cả Hồ ly lảng lờ xoàn xoạt bay tới, ta nhất thời gai hết sống lưng.

"Khụ, cha à, dù sao đã thành thân rồi, cũng không nên nhắc tới cái gì sinh ly tử biệt nữa. Con đã nói mọi chuyện với hần nhất thanh nhị sở, chúng ta đều là người cảm lên được thì cũng buông xuôi được." Ta lấy cùi chỏ thúc Hoa Tử Tiêu, "Có phải vậy đúng không?"

Hoa Tử Tiêu nhả nhặn lễ phép mỉm cười nói với lão cha: "Trước khi nương tử chuyển thế, con sẽ chiếu cố tốt nàng."

Mặt lão cha nhăn lại thành một đoàn, lại hít một hơi thật dài, thảo mai cố giả bộ sắc khó: "Được lắm, được lắm. Máy người trẻ tuổi các ngươi thích làm gì thì làm."

"Cảm ơn cha thành toàn!" Ta cười khanh khách đến gúp cha xoa vai, "Đúng là cha tốt với con nhất."

Cha một tay cầm điều thuốc, mắt liếc ngang ta: "Nhìn con tươi tỉnh như thế. Thực sự thích tiểu tử này à?"

Nghe thấy câu ấy, ta ngần ra, lại nhìn sang Hoa Tử Tiêu. Hần không có phản ứng gì mạnh, nhưng ta lại mất tự nhiên, miễn cưỡng cười đáp: "Không thích thì sao con lại đem hần về phục dịch cho cha chứ. Tuy hần không biết chơi mặt chược, nhưng tài hoa xuất chúng là không nghi ngờ, sau này rảnh rồi để hần làm thơ, vẽ tranh, giải sầu cũng hợp lý."

"Được rồi được rồi Được rồi được rồi, vì phụ sắp phải đầu thai đi tìm mẹ con, không có phúc hưởng đâu." Cha đứng dậy, "Con lại đây với vi phụ, vi phụ có thứ này muốn để con xem"

Vừa lúc ta cũng đang không có mặt mũi nào nhìn ba tên kia, vỗ vỗ vai Hoa Tử Tiêu, nhanh như chớp theo lão cha vào phòng.

Cha đem một cái gương để lên bàn, rồi lại vẫy tay bảo ta lại gần, tay áo lướt nhẹ trên mặt gương một cái, trên gương bùng lên tia sáng chói mắt. Ta hiểu kỳ lại gần nhìn, lại bị cảnh tượng bên trong dọa đến mức phải lấy tay bịt miệng, một tiếng cũng không dám hé.

"Vi phụ không muốn làm con kinh hãi, nhưng con đã nhìn thấy rõ ràng nơi kia. Nếu con thực sự vì tên Hoa Tử Tiêu kia mà lưu lại âm gian quá lâu, vậy đó sẽ là kết cục."

Nơi mà cha chỉ vào, là một địa ngục biến lửa. Trong huyết trì lớn ngổn đầy những thi thể thối rữa bị xiềng xích vây hãm. Ta đang ghê tởm phát ói, lại chợt để ý.. những thứ này thì ra không phải thi thể mà là những con quỷ bị đẩy vào chôn địa ngục này. Chúng một kẻ nối tiếp lại một kẻ, như xâu thịt bị ngục tốt kéo đến bên bờ, để ném vào huyết trì. Lúc bị kéo lên, toàn thân đều là màu đỏ mầu lột da, cơ thể gần như đã rữa nát, huyết nhục lẫn lộn đến mức quỷ cũng không thể nhận ra nổi, để lại ao nước dơ bẩn lênh phênh trông mắt và nội tạng.

"Đây.. là địa ngục Vô gian sao?" Buồn nôn đến mức ta không thể nói cả câu trọn vẹn.

"Đúng vậy." Cha chỉ vào một con quỷ bị bắt đi, "Hoa Tử Tiêu biết rõ nơi đó là cái dạng gì, nhưng hần vẫn đi xuống. Con biết vì sao không?"

Ta nhắm mắt lại, không tiếp tục nhìn những cảnh tượng buồn nôn ấy: "Cha, con hiểu ý cha, con sẽ không để hần cản lại việc đầu thai. Cha cứ yên tâm"

"Con đã hiểu chuyện như vậy, vậy là tốt rồi."

Dù không thể xem tiếp nổi, trong lòng ta đã sớm có một khái niệm, địa ngục Vô gian là nơi quá khủng khiếp. Nhưng nghe rằng Hoa Tử Tiêu tự nguyện đến nơi này chịu đầy đọa, ta liền cảm trong lòng đầy hoảng hốt, thậm chí cả nguyên nhân chân chính cũng không muốn nghĩ đến.

Tùy hân đi. Dù sao cũng chỉ do ở gần thành ra lây náo nhiệt, đợi đến lúc ta và Thiếu Khanh có dịp viên phòng, thế nào hân cũng sắp lại cho coi.

(really ~?! Mị Mị cứ ảo tưởng đi. Đoạn này là Mị Mị cảm thấy đau lòng vì Tiêu Tiêu chịu khổ, nhưng Mị Mị cứ cố chấp coi là do ở gần nên bị ảnh hưởng tâm lý thôi, chứ hông phải do Mị Mị quan tâm Tiêu Tiêu, tương tự như thế nếu Mị Mị vui về viên phòng thì Tiêu Tiêu cũng sẽ mon men hóng nhiệt thôi)

Nhưng mọi chuyện lại phát triển hoàn toàn ngoài dự liệu của ta. Đến khi ta ra ngoài, Hoa Tử Tiêu cũng không bị ba tên kia cô lập như ta nghĩ, ngược lại còn hòa hợp vui vẻ. Nhất là Thiếu Khanh, có vẻ vô cùng thích hân, lúc ta đi đến, hân cầm bình khí thượng cổ Hoa Tử Tiêu tặng, dính lấy vai ta, tay khư khư: "Mị nương, chi cần nằng không cùng Hoa công tử viên phòng, ta đồng ý để nằng đem hân về nhà chúng ta!"

Tất An gạt nắp chén trà, ôn hòa cười: "Tiểu vương gia bình thường lắm công nhiều việc quá, lại đăng trí quên mất mình đã nói gì rồi sao, đúng là làm người ta lo lắng đấy."

"Bạch lăm mồm, người thì có quyền gì nói ở đây?"

"Ngươi nhắc lại cái tên đấy lần nữa thử xem."

"Bạch lăm mồm Bạch lăm mồm Bạch lăm mồm"

"Ai, các ngươi đủ quá rồi đấy." Nhan Cơ xoa xoa lỗ tai, trên tay mâm mề quạt kim phiến và ấm trà ngọc Hoa Tử Tiêu đưa đến, đảo một đôi câu hồn mị nhân nhìn chăm chăm Hoa Tử Tiêu, "Mỹ nhân Tử Tiêu, quả là danh bất hư truyền."

Mà Hoa Tử Tiêu chẳng qua chỉ phân phó hạ nhân đem bàn cờ linh lung tặng Tạ Tất An, cả mặt Tạ Tất An đầy thỏa mãn.

Nhìn một màn hài hòa như thế, cảm ta muốn rớt xuống đất.

Mấy ngày sau, ta bắt đầu hoài nghi tại sao mình lại muốn cho Hoa Tử Tiêu vào nhà. Hân thi thoảng sẽ quay về Hoa phủ, phần lớn thời gian đều ở ngoài mở hàng bán dạo, từ củi dầu dấm gạo đến gấm lụa vải vóc đến đồ ngọc, đồ cổ không gì không có, về nhà xong cũng cùng mọi người ăn cơm, cùng ba phu quân khác làm tốt quan hệ rồi lại một mình về phòng nghỉ ngơi. Nếu ta một mình đến tìm hân, hân cũng không đến tìm ta.

Kỳ thực ta và ba phu quân ngày trước cũng trôi qua như thế, nên mọi người cũng quen dần nhanh chóng. Nhưng không hiểu sao, chuyện này phát sinh trên người Hoa Tử Tiêu, ta lại có chút chịu không nổi.

Sáng ngày thứ tám, rốt cuộc hân cũng có một ngày nghỉ rảnh rồi, vừa vận mấy ngày nay mưa vẫn đang lác đác, ta liền tranh thủ làm biếng xin nghỉ ngơi nhà, vì vậy trong nhà chỉ còn lại hai chúng ta.

Trời chưa sáng ta đã dậy, đi lòng vòng khắp các phòng ngọc gác hai canh giờ, phát ra không ít tiếng lục cục, Hoa Tử Tiêu ăn sáng xong, liền nói với ta phải về Hoa phủ một chuyến, lý do chỗ này ồn quá hân chịu không nổi, muốn về nhà thả lỏng chút.

Ta cười cười: "Vừa vận ta cũng không có việc gì làm, ta đi cùng huynh."

"Ừ"

Kết quả là, cả dọc đường đi chúng ta đều không nói câu nào.

Sau khi về Hoa phủ, hân cũng chỉ quay vào thư phòng, chấm mực đề thơ trên giấy. Ta có chút buồn bực, không phải hân trống trải cần người bồi sao, thế nào lại có tâm tình nhả hứng đề thơ?

Viết một hồi, hân bỗng nhiên để bút xuống, ngẩng đầu nhìn ta ngồi một bên: "Nàng còn chưa dùng bữa sáng đúng không, ta đưa nàng đi ăn nhé?"

"Không cần."

Hân thoáng cười nhàn nhạt, lại nhắc bút tiếp tục viết chữ trên sô. Ta im lặng một lát, thấy hân cũng không định nói chuyện với ta, đành mắt mặt mở lời: "Huynh vẫn chờ kiểu thê của huynh đúng không?"

Động tác chấm mực của Hoa Tử Tiêu có chút khựng lại, nhìn ta một cái, lại cúi đầu tiếp tục chấm bút: "Chúng ta bị trời phạt, chia lìa vĩnh viễn. Ngàn năm qua, số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, ta tất nhiên sẽ không đợi nàng ấy nữa."

"Nếu huynh kiên nhẫn đợi, là đợi được nàng ấy đấy."

"Có lẽ vậy."

(các bạn trẻ lại xàm le rồi)

Hoa Từ Tiêu vẫn đậm phong khinh không hiểu sao lại khiến ta có phần bức bối. Ta nhìn chăm chăm đợi hấn bạo phát. Hấn vẫn không nhìn ta mà nói: "Trong lòng nương tử không thoải mái, cứ việc nói thẳng ra."

"Ta thì có gì không thoải mái. Chẳng qua cảm thấy chúng ta như vậy thật lãng phí thời gian."

"Ta không hiểu ý nàng. Không phải nàng cũng chung đụng như vậy với mấy phu quân của nàng sao." Hấn bỗng đặt bút xuống, nhướn mày nhìn ta cười cười, "Chẳng nhẽ, nàng muốn cùng ta trải qua đêm nữa sao?"

Mưa phùn hơi lạnh, gió lùa khắp tay áo, khuôn mặt như họa ấy quả thực diễm lệ khó lời diễn tả. Không tưởng tượng được hấn lại nói ra những lời ấy. Mặt ta đỏ bừng, bật dậy muốn chạy, cổ tay lại bị hấn giữ lại, cường ngạnh kéo về. Ta hoảng hốt nhìn hấn, có chút bất mãn muốn tránh, nhưng hấn dùng lực mười phần, ta không thể động đậy, buồn bực nói: "Buông tay."

Hấn không những không buông, còn cúi đầu hôn ta một cái. Ta vội vàng quay đầu né tránh, hấn lại nghiêng đầu theo lại hôn tiếp lần thứ hai. Sau đó, mặc cho ta nổi đóa thế nào, hấn vẫn cố chấp giữ đầu ta hôn ta. Duỗi tay đập loạn xạ trên người hấn, hấn cũng không phản ứng.

Hành vi lưu manh này mãi đến khi ta tức nở mới dừng lại, Hoa Từ Tiêu dần dần buông lỏng, đưa tay chống tại hai bên người ta: "Xin lỗi nàng."

Mặt ta hoe đỏ, giọng khàn khàn: "Thê tử trước của chàng đúng là ngu ngốc, được chàng chờ đợi như vậy mà vẫn không cảm động. Nếu ta là nàng chắc chắn sẽ cảm động muốn chết, dù có bị dày xuống địa ngục Vô gian cả trăm lần cũng nguyện ý."

Hoa Từ Tiêu cúi đầu nhìn, trong mắt đầy dịu dàng: "Nàng nghĩ như vậy, ta thực sự hạnh phúc.. Thực sự tiếc, người ta đợi không phải nàng."

Trái tim như bị tàn khốc móc ra, rồi lại hưng hăng đâm đập. Ta cố nén nước mắt cuộn trào, cười gượng: "Huynh nghĩ nhiều rồi, ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi. Không có chuyện ta vì huynh mà lưu lại địa phủ, bao giờ đầu thai vẫn sẽ đầu thai thôi. Ta không chỉ phải đầu thai, kiếp trước ta còn chưa hưởng hết tề nhân chi phúc đâu, có huynh hay không cũng giống nhau thôi. Huynh cứ ở cái chỗ đồ nát này của huynh, ôm ấp mỹ nhân của huynh mà về đến chết luôn đi!"

"Ta biết rồi." Hoa Từ Tiêu lau đi nước mắt nơi khóe mắt ta, cho ta một nụ cười thư tâm. "Những chuyện này không phải chúng ta đã nói hết từ đầu rồi sao. Chờ đệ đệ nàng lớn lên, nàng sẽ chuyên tâm chuyện nhập luân hồi. Đến lúc đó ta tìm cho nàng một thai tốt để đầu thai. Khoảng thời gian này chúng ta sống cùng nhau thật tốt, được không?"

Ta ngược mắt nhìn hấn hồi lâu, thỉnh thoảng đẩy hấn ra: "Mưa tạnh rồi, ta vào trong viện."

"Mị Mị."

Nghe cách gọi ấy, ta kinh ngạc dừng bước, quay đầu lại nhìn hấn.

Mưa tạnh, gió thổi qua hành lang, hương hoa tẩy tã hồng lâu.

Khung giấy khẽ rung nhẹ, lóp lóp hoa bay ngập sân viện. Hoa Từ Tiêu đứng trước song cửa, trên mặt vẫn mang nụ cười khẽ có chút ưu thương.

Kế tiếp, hết thấy đều chậm lại như hoàn toàn tĩnh lặng.

Hấn đi đến bên ta, duỗi tay cùng ta đan tay mười ngón, từ từ nắm chặt tay ta. Rồi lại cúi đầu, đôi môi nhẹ nhàng đặt trên môi ta. Rõ ràng nụ hôn rất khẽ, nhưng ta lại nghe thấy từng nhịp thở của hấn thật nặng nề. Hấn tách khỏi môi ta, để trán chạm lên trán ta, nhắm hai mắt, thở hắt hắt kéo dài kiểm chế. Cuối cùng, hấn chậm rãi buông tay ta: "Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thi tiên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sở dĩ nói là quân tử xem thế cờ không nhắc nước, câu này nói không sai tí nào.

Từ khi Hoa Từ Tiêu vào cửa, nháo ầm ĩ nhất là Thiếu Khanh, trông mặt đầy mập mờ là Nhan Cơ, chỉ có Tất An vẫn hờ hững thản nhiên. Cứ tưởng hấn không hứng thú với chuyện xấu của người khác, ai ngờ một buổi sáng sớm, ta ngáp ngáp ngáp dài từ trong phòng đi ra, hấn lại thần thần bí bí nói một câu: "Nương tử, xuân đến thì hoa lựu phải nở, cuối thu lúa chín thì phải gặt, nàng nói có phải không."

Ta nghĩ trong bốn vị phu quân, hiểu rõ nhất hấn là Thiếu Khanh và Hồ ly lăng lợ, trong đầu có mỗi một sợi gân, mỗi người một khúc ruột thẳng đuột. Khó hiểu nhất là Hoa Mỹ nhân và Vô Thường gia, mỗi câu chỉ nói một nửa, nói một câu uốn lười một trăm tám mươi lần.

Ta nhìn hấn một cái, buộc lòng khô miệng đáp: "Tất An, chúng ta người ngay thẳng không nói chuyện mập mờ."

"Mất thấy mùa xuân sắp tới, chúng ta làm quỹ dù không chắc đợi được gì, nhưng đã gieo một mầm." Tất An đã sớm áo mũ chỉnh tề, lại cầm cây đại tang trên tay giậm một cái, "Sợ là hoa này cũng không dễ mà nở được."

Ta lại tiếp tục ngoan ngoãn gật đầu, đến khi hấn tạm biệt, chuẩn bị rẽ xuống cầu thang, mới thỉnh linh sét bỏ ngang đầu thông suốt, không phải hấn nói về ta và Hoa Từ Tiêu chứ?!

"Chậm đã chậm đã." Ta vòng qua trước mặt cản đường hấn, "Chúng ta vẫn nên nói rõ chút. Sao chàng lại đoán ra nhiều thế được?"

"Với người từng thành thân, chuyện này còn sai được sao."

Nhìn Tất An bình thản ung dung, ta nhìn không được vắn vẹo cổ: "Chuyện này cũng không phải nói xong là xong, chàng coi như cái gì cũng không biết đi."

Tất An cười nói: "Đợi lâu sinh loạn, chuyện vợ chồng vẫn nên tận hưởng lạc thú trước mắt, bằng không sau này nhạt dần, nàng và Hoa công tử chỉ sợ cũng thành giống như ta và nàng thôi, như vậy nàng bằng lòng không?"

Lời này đúng là thêm dầu vào lửa, làm ta không biết nên mở lời về chuyện của ta và Hoa Từ Tiêu, hay chuyện của ta và hấn. Ta lại vắn vẹo cổ, cổ sức phóng khoáng vỗ vai hấn: "Tất An, giữa chúng ta đã bao giờ nhạt, người ta tin tưởng nhất trong nhà này chỉ có chàng đó."

"Vậy nàng có đối xử với ta tốt nhất không?"

"Tất nhiên rồi."

Tạ Tất An như có điều suy nghĩ gật nhẹ đầu, đôi mắt hẹp dài đối diện mắt ta: "Hoa công tử đối xử với nàng như thế nào, ta sẽ đối xử với nàng như vậy, được không?"

Ta ngần ra, tay vỗ vai hấn cũng ngừng lại, chẳng biết đặt ở đâu: "Tục, tục ngữ nói, một khách không cần hai chủ tiếp, loại chuyện phiền toái này, một lần là đủ rồi, chàng nói có đúng không?!"

"Cũng không thể nói thế được." Tất An ý cười càng đậm, cầm cây đại tang kéo gần lại trong ngực, cúi đầu khẽ nói bên tai ta: "U ô có mấy tên quỹ nhàn rồi đặt cho nàng một cái tên, không biết nương tử có nghe qua chưa."

Ta đương nhiên nghe qua.

Từ lần trước đám hồ bằng cầu hữu kia đến nhà làm khách, danh hào "Đông Phương thiên kỵ" đã vang danh tứ hải.

Từ này là để khen ta có số mệnh hoa đào, hưởng hết tề nhân chi phúc, nhà có vô số lang quân. Tuy họ Đông Phương tên Thiên Kỵ nghe có chút không ăn khớp, nhưng nghe thế nào cũng quá mập mờ. Mà Hoa Từ Tiêu vừa vào cửa nhà ta mấy ngày này, "Đông Phương thiên kỵ" trực tiếp đổi thành "Đông Phương tứ kỵ" luôn, thế này nghe mình bạch hơn ít nhiều không?

"Truyện trà dư tửu hậu, đừng đề tâm, đừng đề tâm."

Ta lờ mờ lùi lại một bước, vừa vắn đối diện khuôn mặt Tạ Tất An trong gang tấc. Sóng mũi hấn cao thẳng, thực sự tuấn tú, giọng nói tuy nhẹ, lại làm người ta tê cứng: "Nếu bên ngoài đã đồn thế, nương tử để cái tên này hữu danh vô thực, chẳng phải là thiệt thòi sao?"

Ta giật mình suýt ngã dập mông.

"Tất An, chàng không nhanh đi làm đi, mặt trời phía Đông lên cao rồi đấy, chuyện này để sau chúng ta lại bàn, để sau đi..."

Vội vả đẩy Tất An đi, ai ngờ quay đầu lại thấy Thiếu Khanh phụng phịu. Hàng mi thanh tú nhú lại một đoàn, rất không vui nhìn ta: "Sáng sớm đã cùng Bạch lăm mồm chim chuột, ta khó chịu."

Ta vừa vỗ về hấn, vừa kéo hấn xuống lầu: "Cái này, cũng chỉ là nói chuyện phiếm vài câu thôi, Thiếu Khanh, chàng cũng nhanh đi Chuyển Luân điện đi."

"Đừng hòng đuổi ta." Thiếu Khanh làm ta cả bầu trời cảm xúc: "Cho ta hôn một cái ta mới đi."

"Đừng làm rộn, ở đây còn có ngựa xe đi lại, chàng còn là..."

Nói còn chưa dứt lời, hấn đã hôn một cái rõ mạnh trên mặt ta, rồi xoay người chuồn mất.

Ta còn chưa kịp phát hỏa, chỉ kịp lau mặt chuẩn bị đi làm, nhưng vừa quay đầu, thế nào lại gặp Nhan Cơ và Hoa Từ Tiêu đối diện đi tới.

Ta day day trán, không đợi bọn hấn nói trước cướp lời: "Chuyện không giống như hai người thấy đâu."

Nhan Cơ liếc sang phòng của Tất An sau người ta.

"Hôm qua lật thẻ bài của tiểu vương gia hừm? Ta còn tưởng chỉ có ta là lãnh cung vạn năm, hóa ra.." Nhan Cơ vẻ mặt ưu thương ôm tay, vừa ưu thương liếc sang Hoa Từ Tiêu: "Không ngờ, không ngờ Hoa công tử mới đến đã thất sủng."

Hồ ly này đúng là chỉ sợ thiên hạ chưa loạn! Nhìn sang Hoa Từ Tiêu, hắn không phản ứng gì, nhưng ta lại bất mãn: "Hồ ly lẳng lơ, người thích chơi gì thì chơi, đừng ở đây lắc lư!"

"Áy, nương tử, cô hung dữ quá đấy." Nhan Cơ làm bộ sợ hãi, lại bắt chước giọng Hoa Từ Tiêu: "Mạo phạm Đông Phương cô nương, tại hạ có lỗi."

Ta dờ mếu dờ cười: "Nói xong chưa."

"Hãy còn. Tại hạ có chuyện muốn thỉnh cầu, trước mắt chuẩn bị một chút, phiền Đông Phương cô nương chờ cho." Nhan Cơ hào hoa phong nhã nói xong, lại một bộ dong đưa quay về phòng.

Hắn vừa đi, ta lập tức đến cạnh Hoa Từ Tiêu: "Chuyện ấy, không phải như hai người thấy."

Hoa Từ Tiêu cười nhàn nhạt: "Nàng vừa mới nói qua."

Vốn là muốn nói "Ta chỉ muốn giải thích với một mình chàng", hắn lại mở lời: "Nương tử, ba vị đều là phu quân hữu danh hữu thực của nàng. Nàng và bọn hắn có cái gì, cũng là chuyện đương nhiên, không cần giải thích với ta."

Như tạt vào mặt ta chậu nước lạnh. Ý trong lời hắn nói, không khác lắm hắn căn bản sẽ chẳng để ý.

Hóa ra Nhan Cơ đến tìm ta, là muốn ta làm bóng đèn nhìn hắn và tiểu tình nhân trên dương gian ôm ấp. Vốn ta muốn đi cùng với Hoa Từ Tiêu, nhưng nhìn dáng vẻ thiếu nhiệt độ của hắn, trong lòng có chút ủy khuất. Ta cùng Nhan Cơ đến dương gian.

Dương gian đang độ đầu xuân, đúng là một màn cảnh đẹp nhân gian.

Xuân hàn se lạnh, gió thổi liễu rung, Hồng lâu san sát, hoa lê điểm lệ, hoa đào phiêu phiêu, làm rạo rức cả kinh thành. Thảm công tử một thân bạch y, hoa đào thắm ba cũng đem về lên quạt. Hắn cầm quạt hoa đào, đứng dưới cơn mưa hoa đội cổ nhân tương phùng.

Tiếng bước chân Nhan Cơ tới gần, hắn bỗng quay đầu lại.

"Nhan lang, đã lâu không gặp." Sau khi hắn khỏi bệnh, đứng đầu trong danh sách khoa cử, tất khác với phong thái khi xưa: "Gần đây có tốt không?"

Nhan Cơ cười áo lông, biến lại tóc đen, yêu khí đã hóa thành công tử kinh thành trang nhã. Hắn lễ độ khách sáo đáp lại mấy câu, rồi nói luôn vào điểm chính: "Phụ mẫu ta muốn năm nay ta cưới thê tử."

Thảm công tử nao nao: "Huynh trả lời như thế nào?"

"Ta đem chuyện giữa chúng ta nói cho họ biết." Đối mặt với ánh nhìn khẩn thiết của Thảm công tử, Nhan Cơ dứt khoát nhắm mắt: "Bọn họ cũng không phải người không nhìn rõ, nhưng dù sao đồng tính luyến ái còn phải nhìn ánh mắt người ngoài."

Thảm công tử thận trọng hỏi: "Vậy nên..?"

"Vậy nên bọn họ cho chúng ta một đề khó. Nếu huynh thi đỗ trạng nguyên, ba năm, ta ở đây chờ huynh."

Thảm công tử cả kinh: "Sao bọn họ lại hà khắc như vậy? Ta tất nhiên muốn thi đỗ trạng nguyên, nhưng được hay không là theo Thánh thượng, không theo ta."

"Ta đã thương lượng với họ, còn cái vãi, mẹ ta tức quá sinh bệnh suýt tạ thế.. vậy nên, đây là giới hạn cuối cùng rồi."

Nghe đến đây ta nhin không nổi phi nhỏ Hồ ly lẳng lơ, mẹ nó con hồ ly ngàn năm, không chỉ hình dạng giống thú vật, nhân hình còn ẻo lả hơn cả em gái Thảm công tử. Đem mấy lời nói không biết ngượng xạo ra thành như vậy, Hồ ly lẳng lơ đúng là bản lĩnh.

Thảm công tử là người đọc sách, cũng tường tận lý lẽ, trầm mặc một hồi lại mở miệng: "Ba năm này, chúng ta có thể lên hẹn gặp nhau không?"

"Không thể, Cả nhà ta đều chuyển đi nơi khác, ta bị quản thúc, không thể trở lại kinh thành."

"Nhan lang, một lần từ biệt này là ba năm" Thảm công tử lại im lặng hồi lâu, cuối cùng ngẩng mặt nhìn hắn chấp tay: "Vạn dặm xa xôi cách trở, xin quân đừng quên đoạn tình này. Sau ba năm, hẹn gặp dưới gốc đào kinh thành."

*** **

Nói từ biệt với Thảm công tử xong, Nhan Cơ ẩn thân, hóa nguyên hình rồi trở lại bên cạnh ra: "Xong rồi, trở về thôi."

Ta tò mò hỏi: "Người để hắn chờ ba năm làm gì? Ta không hiểu."

Nhan Cơ thờ ơ: "Người thường ta chơi đùa chỉ có chết, Thẩm công tử này may mắn, bản thiếu gia đại tử đại bi, lần này lưu cho hần một mạng."

Ta chợt nhớ ra một chuyện: Bất luận là người với yêu, hay người với quý, đều không thể cùng một chỗ lâu dài. Yêu phải hút tinh khí, quý phải nhuộm âm khí, trừ khi chạm vào đối phương cái nào, bằng không con người sớm muộn cũng bị đùa chết. Đây là một trong những lý do quý địa phủ không thể lộ diện.

"Vậy tại sao ngươi lại để hần chờ, không gặp hần nữa là được mà?"

Nhan Cơ vui vẻ khoát khoát tay: "Đời người, nhân tình so với thu quang còn mỏng hơn, chỉ cần hần để tên bảng vàng, dù chỉ là một thám hoa, chẳng đến một năm lẫn lộn quan trường cũng ôm núi vàng núi bạc kiêu thế trong ngực, chưa đến ba năm, quên ta cũng chỉ là ngày một ngày hai. Còn nếu hần không đỗ Trạng nguyên, tự nhiên cũng buông tha ta."

Chuyện này cũng không sai. Tùng xanh chưa phai sắc, Hồ ly lại động tâm. May rằng Yêu tuy nặng tình, nhưng không yếu ớt như con người, quay lại địa phủ hần vẫn vui vẻ bay nhảy.

Chỉ là nhìn một màn hần diễn kịch, lại một hồi hậu viện Đình Vân các, nhìn Hoa Từ Tiêu đang đọc sách trong lương đình phía xa xa, trong lòng ta đầy tư vị, rõ ràng là tình cảnh chỉ thể nhìn không thể chạm, Nhan Cơ cũng đã đau dài không bằng đau ngắn buông tha, Hoa Từ Tiêu vừa vặn, đã từng trải qua mỗi nhân duyên tuyệt vọng, nhưng vẫn không ngại chết nhảy vào.

Trong chuyện thị phi này, ta tuyệt đối đứng về phía Hồ ly lăng lo.

Nhân sinh vô thường, mưu tính cũng chỉ vì hạnh phúc. Vô Thường gia nói quả đúng, vì sao gọi là Đông Phương tứ kỳ? Ta bị người hất cả chậu bồn lớn như vậy, dù chưa có tự thử nghiệm, cũng phải hưởng thọ ở phương diện tinh thần.

Nghĩ Tào Tháo Tào Tháo đến, Tất An đã đổi thường y, đang cầm một đồng hồ sổ sách, gọi hạ nhân đem rất nhiều hoa vào sân viện. Ta lập tức đi sang hóng nhiệt: "Tất An, những hoa này là chàng mua sao?"

"Tiểu vương gia mua. Hôm nay hần có việc gấp, nhờ Nhan Cơ giúp, Nhan Cơ lại lên trên chơi, ta đành phải làm." Hần một bên sai hạ nhân mang hoa trồng xuống đất, một bên lơ đãng quét mắt sang ta: "Tiểu vương gia nói nàng thích mạn đà la. Đúng là người nào thích hoa này."

Ta hơi ngần người. Hần lại nói: "Ờ ra thì diễm lệ, nhưng tính lại tương khắc."

"Muốn chàng khen ta một lời tốt, đúng là so với lên trời còn khó hơn."

Tất An không nhìn thẳng ta nói: "Hoa này xem như chọn đúng. Mạn đà la sống rất dễ ở địa phủ, ít héo tàn."

"Rất hợp ý ta."

Ta đứng lại bên hần ngắm hoa, tận lực không để bản thân nhìn sang người ở lương đình trước mặt, nhưng trong lòng lại chán ghét, mong đợi hần ngừng đầu lên nhìn ta.

Tạ Tất An nhìn thoáng qua Hoa Từ Tiêu xa xa, lại nhìn ta, bỗng giống như hiểu ý đi tới, tay khoác nhẹ lên vai ta, tay khác lại nghịch nghịch cánh hoa: "Nương tử, nàng xem khóm hoa này nở có đẹp không?"

Vai ta run lên như bị sét đánh: "Rất, rất đẹp.."

Lúc này, Hoa Từ Tiêu lật trang sách, vừa ngừng đầu nhìn sang, dừng một khắc lại cúi đầu nhìn sách của hần. Khóe mắt Tạ Tất An dần lộ ra tiểu ý, ngắt một bông hoa, động tác thông thả mà thân mật cài lên vành tai ta: "Ta cài cho nàng."

Nhưng Hoa Từ Tiêu căn bản không nâng mắt nhìn chúng ta lần nữa, chỉ chuyên chú đọc sách. Ta có chút nhụt chí đẩy tay Tất An, nhẹ giọng nói: "Không cần diễn. Hần sẽ không để ý."

"Quý ngàn năm quả nhiên khó đối phó." Tất An hắng giọng, cao giọng nói, "Nương tử, tối ta chờ nàng trong phòng."

Hoa Từ Tiêu vẫn không ngừng đầu.

Tất An vỗ vỗ vai ta: "Tối nàng đến phòng ta, ta ngủ trên mặt đất."

Đêm này ta thực sự ngu ngơ làm theo lời hần, tắm rửa xong đi sang phòng hần. Tất An đã dọn sẵn chăn đệm dưới đất từ lâu, ký xong hết đám sổ sách chuẩn bị nằm xuống. Ta lui đến trên giường, có chút không yên lòng: "Ngày mai ta muốn lên dương gian xem Sách nhi, nên hần nghĩ gì cũng không quan trọng."

"Đúng là giấu đầu hở đuôi." Tất An khóe miệng cười cười lạnh, nằm xuống.

Nhìn bóng lưng dài rộng và tóc dài xõa bên gối, ta không nhịn được cười nói: "Tất An, ta nghĩ chàng đúng là người thông minh nhất ta từng gặp, chuyện gì cũng không gạt được ánh mắt chàng."

Tất An ừm một tiếng, cũng không đáp lại. Nhớ đến hần có nói hần đã từng thành thân, vậy nên mới nhìn thấu hết mọi chuyện. Ta lại nói: "Chàng và tiền

thê tại sao lại phân khai?"

Một khắc ấy, ta thấy bóng lưng hần cứng lại, nhưng rất nhanh buông lỏng: "Chuyện vừa dài vừa chán, nàng sẽ không thấy hứng thú đâu."

*** **

Sáng sớm hôm sau, ta và Tất An cùng nhau ra khỏi phòng. Thiếu Khanh là một con ong mật nhỏ, sớm hôm đã chăm chỉ vo ve đi làm công vụ. Ngồi trong phòng khách dùng cơm chỉ có Nhan Cơ và Hoa Tử Tiêu. Nhan Cơ vốn đang nhai bánh bao, nhìn thấy chúng ta đi đến, thiếu chút nữa nghẹn bánh bao trong cổ họng.

"Khụ, khụ khụ...khụ khụ khụ.." Nhan Cơ cố vỗ ngực, tay run run chỉ sang chúng ta, "Đồng Phuong Mị, người, người, đáng vẻ tốt nhì, mấy hôm nay người cũng có gan thật đấy, đầu tiên là đem Hoa Công Tử về làm.., rồi lại đến Tiêu vương gia, giờ còn sang cả Vô Thường gia.."

Hoa Tử Tiêu nhìn chúng ta cười nhạt, tiếp tục uống cháo. Nhan Cơ đứng phắt dậy, che ngực lui về sau: "Người, cảm người có ý đồ với ta, ta không để nữ nhân chạm vào đâu!"

Hần chồm lên, đem bánh bao nhét vào mồm, chạy biến khỏi nhà.

Tạ Tất An hắng giọng, cầm tay ta tự nhiên: "Ta xuống phòng bếp một chút."

Ta ngồi xuống bên cạnh Hoa Tử Tiêu, tay cầm chén đũa gượng gạo. Nhưng còn chưa múc cháo, Hoa Tử Tiêu đã đặt bát và thìa xuống, nhìn ta cười nói: "Nương tử, hai người ăn trước, ta còn việc phải ra ngoài."

Hần lau miệng, cất chén đũa, cầm bạc rồi đứng dậy. Nhìn hần đứng lên, ta như nghe thấy tiếng tim đập trầm xuống. Đến khi hần ra khỏi cửa, trong đầu ta chỉ còn trống rỗng, dù là tiếng chim hót, gió lượn, nước chảy đều bỏ ngoài tai.. Trên thế gian này còn có kẻ ngu hơn ta sao?

Người ta căn bản chẳng quan tâm, ta còn như một đũa đầu gỗ xông đến, gọi với theo: "Tử Tiêu, chàng đột đã."

Ý Sinh đang đứng cạnh xe ngựa chờ.

Quý đồ về hôn nhai giai nhân người khoác gấm thêu, bước nhẹ như mây, đèn hoa như mộng. Trong đám người chen chúc, Hoa Tử Tiêu quay đầu nhìn ta, trong mắt nhưng không có cảnh phố phường nhộn nhịp, chỉ bình thản như nước, không một gợn sóng: "Sao vậy?"

Kỳ thực, rất muốn xông đến nằng té tát hần một trận, chỉ trich hần không quan tâm ta và người khác có chuyện gì. Có lẽ sẽ khóc thật lớn trước mặt hần, để hần quên đi thê tử vô tâm kia mà đến bên ta. Nhưng trong đầu ta vẫn còn thanh tỉnh, hiểu rõ dù ta có làm chuyện gì, thái độ hần cũng sẽ chẳng thay đổi là bao.

Ta nghĩ thật lâu, vẫn là cười nhẹ nói: "Hôm nay ta không có việc gì, nhưng Nhan Cơ có chuyện phải về yêu giới, Thiếu Khanh ra khỏi nhà, Tất An cũng bận đến khá muộn. Nếu chàng không bận nhiều việc, về sớm một chút. Ta ở nhà nấu cơm chờ chàng"

"Ừ."

Hoa Tử Tiêu thuận miệng đáp, rồi cùng Ý Sinh lên xe ngựa.

Ta tự biết mình không thạo chuyện bếp núc, nhưng vẫn nhờ Tất An giúp chỉ điểm, bị hần chanh chua ác độc định đem ta ném xuống mười tám tầng địa ngục. Cuối cùng cũng có thành quả, ta để hần đi làm việc, còn mình thì bận bịu.

Cứ thế, từ hừng sáng đến khi trời tối đen, nến đã tắt, ta vẫn thùy chung không chò được người muốn chờ.

Sau đó Tất An trở về, vừa vào cửa đã hít thấy mùi hương: "Ta nhất định là đang nằm mơ. Nương tử, mùi thơm này.. Thức ăn này đúng là nàng làm sao?"

Ta không đáp, chỉ tiếp tục ngồi ở chỗ cũ.

Tất An đi đến: "Tối như vậy, sao nàng không châm đèn?"

Nghe thấy hần định châm đèn, ta vội vã nói: "Đừng, đừng châm đèn."

Thế nhưng đã, hần châm đèn sáng lên, liếc mắt nhìn thấy ta ngồi bên góc tường, trong mắt không giấu nổi kinh ngạc. Ta vội vàng xoay đầu, lấy tay che mắt. Tất An đi thẳng tới trước mặt ta ngồi xuống, ngang ngạnh giằng tay ta, nhìn ta chòng chọc rồi thở dài: "Hôm nay Phạm huynh câu về mấy hồn quỷ treo cô, mắt sung vù lệ đầy mặt, chạy mất một kẻ, ta tìm bắt một ngày một đêm không thấy, hóa ra là chạy đến đây trốn."

Ta ngáy cả khóc cũng không khóc không nổi nữa.

*** **

Mai là ngày ta định kỳ đi xem Sách nhĩ.

Y phục xong xuôi ra khỏi phòng, từ trên lầu lại thấy một cửa sổ đang mở. Song cửa đỏ thắm, rèm hoa trên nền xanh. Đỏ thắm và xanh ngọc phối với

nhau thật khác biệt, một làn gió khẽ đưa, người phía sau rèm ngồi trước thư án cúi đầu lật danh thiếp, dáng vẻ như ẩn như hiện tựa như thần tiên hạ phàm. Nhưng một thoáng nhìn hần này, ta hận không thể thêm dừng khí mà đi xuống, đem toàn bộ âm ức trong bụng tối qua xả trên người hần. Hôm qua cũng may Tất An tương đối tỉnh táo, châm đèn khuyên ta mau đi ăn lấp dạ, bằng không sáng này oán khí của ta chắc chắn đủ đánh gục hết phân nửa nữ quý U đồ.

Từ khi Hồ ly lẳng lơ và thư sinh ca ca trắng trẻo nhà hần định lời thề hẹn, chân cũng không đặt đến nhân gian nửa bước, vì vậy lần này vào kinh thành chỉ có một mình ta.

Đau đớn thay, cái người ta gọi là nhà đột gặp đêm mưa, chính là khi ta thấy tình cảnh của Sách nhi. Hơn nữa, mưa này không chỉ là mưa thường, mà là bão tố: Trong phủ Thừa tướng, Sách nhi ôm vật trên giường, khuôn mặt nhỏ trắng như giấy, thiên kim Thừa tướng - Uyển nhi nắm tay nó khóc, vài ba gia nô đứng bên hầu hạ, một quý tộc câu hồn đứng bên giường đợi.

"Sai gia, xin hỏi chuyện gì đang xảy ra vậy?" Ta vội vã đi tới hỏi.

"Nha, tiểu quý này đại nạn đã đến, ta đến câu hồn nó." Hần vừa nói, một bên cầm xích sắt tiến lại gần, hướng về phía hồn phách đã hơi nổi lên của Sách nhi.

"Đợi đã." Ta đứng chắn trước hần, "Chuyện này có nhầm lẫn gì không, lần trước ta và phán quan lật sổ sinh tử, nó thọ đến tám mươi tuổi, tại sao bây giờ lại."

Câu hồn quý khoát tay, dáng vẻ mắt kiên nhẫn: "Sổ sinh đâu phải lúc nào cũng đúng, tùy thời là sửa, tùy thời là đổi được. Tiểu quý này cả nhà đã sớm chết hết, ngươi lưu nó lại nhân gian cũng tội, không bằng để nó sớm đoàn tụ với người thân."

Dừng lại vài giây, hồn Sách nhi đã bị câu ra hơn nửa, câu hồn quý cũng đã rục rịch. Ta vội kéo tay hần: "Sai gia, hồn này không thể câu."

Câu hồn quý nhìn thoáng qua tay ta, lại đảo mắt nhìn mặt ta: "Đông Phương đại nhân, ngài đang gây khó dễ cho ta sao? Ta cũng chỉ là kẻ hầu lệnh, sau giờ này mà không câu được, sai thời khắc, ta xuống phía dưới sẽ chết rất thảm."

Hần định vùng thoát khỏi tay ta, nhưng ta dùng sức bóp làm hần không thể nhúc nhích. Câu hồn quý vốn là kẻ kỳ tài trong đám quý, lực đạo mạnh vô cùng, thoát cái đã giẫy khỏi ta, rồi sải chân bước một bước, trông dây xích vào cổ Sách nhi. Sách nhi khó mà phân biệt nổi còn trong xác hay đã hóa hồn quý, còn bị hần trông vào cổ như vậy, hai người đều cau mày háng giọng.

Uyển nhi nắm ngón tay trắng bệch của nó, không ngừng lay: "Đông Phương ca ca, Đông Phương ca ca, huynh sao vậy?"

Ta sợ đến hết hồn, lập tức hóa thành quý dạ xoa xông vào giữa bọn hần, một chương nặng nề đẩy bật câu hồn quý.

"Sai gia, thứ cho ta mạo phạm."

Hồn Sách nhi trở lại thân thể. Câu hồn quý lao đảo về sau vài bước, không vững ngã xuống đất.

"Đông Phương Mị, ngươi vốn là Đề đốc quý môn quan, vì tình riêng mà trái luật, ngươi, ngươi, quay về sẽ có kết cục tốt chờ sẵn! Ngươi chờ xem, ta sẽ báo lại với bên dưới!"

Câu hồn quý đứng dậy, hóa thành khói xanh quay về.

Hồn Sách nhi đã trở lại thân thể, nhưng người vẫn mê man bất tỉnh. Ta đi qua đi lại bên đầu giường, căn bản không biết nên quay về tìm người giúp, hay nên ở lại nhìn đệ đệ, để ngăn Câu hồn quý khác lên bắt nó.

Mây đen phủ khắp hơn nửa bầu trời để đô, đen kìn kịt. Cuối cùng cũng có đại phu đến xem bệnh, bắt mạch cho Sách nhi rồi lắc lắc đầu quay đi. Lát sau, Thừa tướng cũng hỏi phủ, tự mình hỏi đại phu bệnh tình của nó, đại phu khuyên ông nên chuẩn bị tang ma chay. Uyển nhi nghe được tình hình mẹ, nhưng cũng biết đại khái bọn họ đang nói chuyện điếm xấu, không ngừng ôm chân phụ thân khóc lớn, xin ông chữa khỏi cho Đông Phương ca ca.

Có lẽ đại phu nói không sai, nhưng ta biết, nếu không có quý sai câu hồn, người không thể cứ thế chết. Ta kiên định thủ tại một chỗ, gặp người giết người gặp phạt giết phạt. Vốn đã chuẩn bị sống mái với đám quý câu hồn, không ngờ đến quy trình tuần tự cũng không xong, kẻ trở lại đúng là đầu lĩnh của quý sai.

Lại một màn khói xanh giăng lên, Hắc Bạch Vô thường hiện ra giữa gian phòng, gian phòng vốn rất rộng bỗng giống như chật chội vô cùng. Ta và bọn hần đối mặt nhìn nhau chốc lát, Tà Tất An đã đầu lên tiếng: "Nghe nói kẻ phạm quy trên đây là nương tử, ban đầu ta còn không tin. Nương tử, nàng chơi đùa đủ chưa?"

Thấy Tất An ta có phần bớt căng thẳng, nhưng vẫn không rời bên giường nửa bước: "Đó là đệ đệ ta, trước đó vài ngày tra sổ sinh tử, nó vốn không phải chết sớm."

Phạm Vô Cứu đáp: "Chúng ta vừa tra lại, sổ sinh tử đã bị sửa, ba ngày trước."

Ta giật mình hỏi: "Ai sửa? Vì sao lại sửa?"

"Ai sửa không quan trọng, quan trọng là nếu đã sửa, tức là phía trên đã có an bài. Phiền tẩu tử nhường đường, hồn này nhất định phải câu, nếu không

chúng ta đều không gánh được."

Phạm Vô Cửu cảm xích sắt muốn tiến lại gần, ta giang hai tay, cả người chấn trước giường, trên người phát lạnh: "Người không được đến đây, ta sẽ không để người động vào nó." Vừa nhìn sang Tạ Tất An, "Tất An, chàng giúp ta đi."

Tạ Tất An đáp: "Nương tử, ta và Phạm huynh từ trước đến nay hành sự công tư phân minh, việc này không thể thương lượng, nàng phải chấp nhận thôi."

Ta cắn răng nhìn về phía bọn hắn.

Tạ Tất An thấy ta bất động, lại nói: "Tiểu đệ sống làm một cô nhi, ở chốn nhà cao cửa rộng khó tránh bị người ta khi dễ, để hấn xuống âm gian đoàn tụ cùng nàng có gì không tốt."

Ta vẫn nhìn hấn chằm chằm không động đậy.

Chuyện này sao ta có thể chưa nghĩ qua. Nhưng sách nhi từ nhỏ đã ngưỡng mộ Dương Văn, nó từng nói, sau này muốn làm đại tướng quân. Lúc chọn đồ vật đoán tương lai, thằng bé còn cầm một thanh đại mã đao, từ lúc biết đi đã hoạt bát như con hồ con, ở thư đường đọc sách cũng luôn xuất sắc... Nam nhi chí tại bốn phương, một đứa trẻ năng văn năng võ như vậy, sao lại nỡ để nó cứ vậy mà.. Tạ Tất An đại khái niệm tình vợ chồng, đứng yên tại chỗ bất động. Phạm Vô Cửu lại tiến lên một bước.

Ta vội hét lên: "Vô Thường gia, lưu chút nhân tình, sau này còn phải nhìn mặt. Hôm nay ngươi buông tha đệ đệ ta, sau này Đông Phương Mị ta nhất định nước sôi lửa bỏng cũng báo đáp ân cứu mạng."

"Hành sự công bình, thứ cho ta vô năng."

Phạm Vô Cửu không hề dễ đối phó như tiểu quý Câu hồn, dây xích đen ngòm quấn lên trông vào cổ Sách nhi, sinh hồn của Sách nhi bị hấn kéo thẳng ra hơn nửa. Đệ đệ trên giường lập tức thổ một búng máu, mặt nhỏ trắng bệch, giường mây đan nhuộm đỏ.

Ta lập tức nhào đến, cắn lên tay Phạm Vô Cửu.

Phạm Vô Cửu kêu lên đau đớn, thiếu chút nữa buông lỏng tay cầm dây xích. Ta thừa cơ càng ra sức cắn, màu đỏ tươi của máu như màn sương đêm, nhàn nhạt thấm đẫm tay áo đen của hắn. Ta trừng mắt, ngoan độc nhìn hắn, gắng gượng khiến cả người run run, đau nhức đến mức răng suýt buông lỏng.

Cả khuôn mặt Phạm Vô Cửu đau đến nhăn nhu, nhưng hắn vẫn không buông sợi xiềng xích.

Tạ Tất An phía sau hấn nhưng chỉ nhìn chúng ta kinh ngạc, tựa như tiến thoái lưỡng nan.

Hồn Sách nhi say ngủ đã thoát ra hơn nửa.

Một khi sinh hồn mở mắt, tức là người sẽ chết. Đến lúc đấy, dù Hắc Bạch Vô thường có đem hồn đẩy vào xác, cũng không thay đổi được nữa.

Ta rốt cục không còn lựa chọn nào khác, hiện thân trong làn sương mù giữa hòn giả thạch, thuận tay lôi theo Hắc Vô thường, Uyển nhi, vú em và mấy đứa nha hoàn sợ hãi nhìn chúng ta, không dám nhúc nhích.

"Tẩu tử, ngươi __" Phạm Vô Cửu tay có hơi buông lỏng, nhưng vẫn không thả.

Ta thừa cơ đẩy tay hắn, đâm đầu thúc mạnh vào ngực hắn.

Hắc Vô thường kể từ nhậm chức đến nay, đại khái chưa từng nghĩ tới chính mình nghìn cân chưa khuỷu gối tung hoành ngang dọc khắp cõi âm, một ngày kia ở dương gian lại ngã chổng chơ vì một cú thúc đầu của Mẫu dạ xoa.

Mắt thấy quý tốt bùa tới đỡ Phạm Vô Cửu, ta lau vết máu trên răng nanh, phát lộ như loài dã thú trừng mắt Tạ Tất An: "Vào đây, chàng cũng vào đây xem"

Tạ Tất An lúc này mới từ kinh ngạc lấy lại tinh thần, nhìn ta thở dài: "Nương tử, chuyện này không nhỏ. Nàng đừng vội tiếp tục, ta rất nhanh sẽ trở lại."

Hắn và đám quý tốt đưa Phạm Vô Cửu trọng thương về âm gian.

Đang định ẩn thân rồi đi, lại nghe phía sau tiếng nam hài trong trêu: "Tỷ.."

Cả người ta chột cứng ngắc.

"Tỷ tỷ.. Là tỷ sao?" Nó lại tiếp tục gọi.

Ta xoay người, không dám tin nhìn nó.

Sách nhi nằm ở đầu giường, trên ngực còn có vết máu chưa khô, nhưng hiển nhiên tinh thần so với ban nãy đã khá hơn nhiều. Mặt mũi nó giống ta và mẫu thân, mặt trái xoan, mắt to, ốm bệnh nên nhìn càng thôn phệ, không còn là cục thịt viên năm nào. Sách nhi trải qua mấy năm, cũng nên trưởng thành... Ta chậm chậm bước lại gần nó, nha hoàn bà vú xung quanh đều khiếp sợ lui về phía sau, chỉ duy có Uyển nhi vẫn ngồi bên cạnh, mở to hai mắt

nhìn ta.

Đến khi ta bước đến trước mặt nó, đã biến trở về nhân hình nguyên dạng.

"Sách nhi, tỷ tỷ,,," Ta ngừng lại, vốn muốn nói gì đó, một giọt nước mắt lại rơi xuống gò má nó, "Tỷ tỷ rất nhớ đệ."

Nó cũng bật khóc, tay bắt giắc nắm chặt tóc dài của ta, nhưng vẫn chỉ khóc mãi, không nói ra một chữ.

"Tỷ tỷ."

Gọi ta không phải Sách nhi, mà là Uyển nhi bên cạnh: "Tỷ là tỷ tỷ của Đông Phương ca ca sao?"

"Đúng vậy."

"Tỷ là.. tiên nhân, hay quý vậy?"

Ta nén lệ cười cười: "Ngươi nói xem?"

"Bây giờ tỷ là tiên nhân, nhưng vừa nãy..." Con bé dừng lại, không dám nói tiếp.

"Chuyện đó không quan trọng." Ta xoa đầu Sách nhi, "Sau này ta không còn cơ hội bởi Đông Phương ca ca nữa. Vậy nên, Uyển nhi ngươi có muốn thay ta chiếu cố nó, sau này nó cũng bảo vệ tốt ngươi, vậy có được không?"

Uyển nhi cố sức gật đầu: "Vâng!"

"Đừng mà!" Sách nhi khóc lớn giữ tay ta, "Tỷ, tỷ đừng bỏ đệ! Sách nhi sống một mình rất cô độc, muốn ở cạnh tỷ tỷ.. tỷ, đệ xin tỷ, đừng."

Ta cố nén nước mắt chực trào, chậm rãi cầm tay nó gạt ra, nhỏ giọng: "Đệ phải khỏe mạnh mà sống, trở thành nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, hiểu không?"

*** **

Mấy ngày nay địa phủ coi như thái bình, Nghiệt chương đài không một bóng u hồn.

Ánh trăng tỏa khắp nam lâu, rêu phủ trên đá, ao nước lấp lánh hàn quang. Ta làm một u hồn trôi tới trôi lui trên âm tế tri, phiêu đảng đã hai mươi chín ngày, người nhà mới được thấy mặt.

Xa xa đi tới một bóng người máu trắng.

Mặt nước sóng gợn ánh trên khuôn mặt trắng nhợt của Tạ Tất An, nhìn trang phục ấy hẳn mới đi làm công sự xong. Hắn nhìn ta, nói câu đầu tiên lại là: "Lần trước ở phủ Thừa tướng, nàng đúng là dọa sợ ta và Phạm huynh. Ta trước nay chưa từng gặp nữ nhân nào hung dữ đến thế, đúng là danh phủ kỳ thực Mẫu dạ xoa."

Ta đoán bộ dạng lúc này tóc tai bù xù cũng chẳng kém là bao, nên chỉ nhìn hắn cười cười, không mở miệng. Tạ Tất An ngẩng đầu nhìn ta, nói: "Diêm Vương gia để người đi xóa sạch trí nhớ của bọn họ, những kẻ thấy nàng và Phạm huynh ngày đó đều không nhớ nổi chuyện đã phát sinh."

"Ừ."

"May cho nàng có một lão cha bản lĩnh, không cần phải xuống địa ngục Vô gian một chuyến, nhưng nàng vẫn phải ở chỗ này đủ hai mươi ngày, sau đó mới được quay lại U đồ."

"Ừ."

"Về phần đệ đệ nàng, nàng không cần phải lo lắng nữa. Hoa công tử đã đến nói thẳng với Phong Đô đại đế về chuyện này, bảo toàn mạng cho nó. Hơn nữa, Hoa công tử còn nhờ một tiên nhân bạn cũ báo mộng cho Hoàng đế, để hắn chiếu cố tốt Đông Phương Sách, hiện tại đệ đệ nàng đã được đón vào cung."

Ta cố sức gật đầu: "Ừ."

"Nhưng là, trong vòng mười năm nàng không thể lên dương gian nhìn đệ đệ."

"... Mười năm?"

"Trong vòng mười năm nàng không thể đầu thai, cũng không thể lại nhậm chức ở quan phủ, đây là hình phạt nhẹ nhất."

"... Ừ."

Tạ Tất An nhìn ta chăm chú một hồi, đột nhiên quay đầu nhìn đi nơi khác: "Một lát nữa Tiểu vương gia và Nhan Cơ sẽ đến thăm nàng, hai mươi ngày nữa

ta trở lại đón nàng về."

Đề lại những lời ấy hần liền rời đi.

Thực ra ta còn muốn hỏi những chuyện khác, nghĩ thật lâu, nhưng vẫn không gọi hần lại.

Bốn mươi chín ngày đã hết, cuối cùng ta cũng được trở về Đình Vân các.

Thiếu Khanh là người đến thăm ta nhiều nhất, nhưng đến khi ta trở lại, hần vẫn là người kích động nhất. Ta còn chưa kịp nói chuyện với lão cha, hần đã nhào tới thương cho ta một cái ôm nồng nhiệt, gồm cả nước mắt cảm động chui lên má ta: "Phu nhân, cuối cùng nàng cũng trở về!"

"May mà con cũng sớm trở về, vì phụ còn kịp đầu thai để đi tìm mẹ con." Lão cha trực tiếp đẩy Thiếu Khanh, vỗ vỗ vai ta. "Sinh tử có mệnh, con tội gì cưỡng cầu. Con ý, quá chiều Sách nhi. Thiếu chút nữa thì tự hại chết mình luôn."

"Cha ngài đúng là cha ruột không đấy?" Ta về mặt khinh bỉ.

Lão cha có chút bị ta nói cứng họng, Nhan Cơ lại ở một bên nghịch nghịch đuôi tóc bạc: "Nương tử đúng là lương tâm nuốt trọn than đen, nhạc phụ nói như vậy, không phải là đang thiên vị người sao."

Lão cha phụng phịu: "Ta không vui vì xú nha đầu này thiếu người ta quá nhiều nhân tình, đừng có léo mép!"

Nhan Cơ không sồn lắc lắc cổ: "Nàng còn có thể thiếu nhân tình của ai chắc?"

"Tất nhiên là Hoa công tử rồi, lần này nhờ Hoa công tử hỗ trợ rất nhiều, không nhờ thế thì bây giờ con đã bị vắt thành tóp mỡ rồi!" Lão cha gồng sức quát vào mặt ta, vừa chỉ vào Hoa Tử Tiêu ở góc tường. "Còn không mau đi cảm tạ!"

Từ lúc đặt chân vào phòng ta chưa từng liếc sang Hoa Tử Tiêu. Hần từ đầu vẫn ngồi trên mặt đá lạnh một bóng lưng trầm mặc đọc thơ. Rồi lại đem thơ trích ra chép lên tập thiếp, chuyên chú như vậy, như thể trong phòng dường như chỉ có mình hần. Mãi đến khi lão cha nhắc đến, hần mới lên tiếng ngắt đầu, nhìn chúng ta nhả nhận cười: "Phu thê vốn là đồng tâm, chút chuyện nhỏ này cũng nói, quá khách khí rồi."

"Vây tốt, có chuyện riêng tư gì để mấy người trẻ các người tự bảo nhau, vì phụ sẽ không nhúng tay vào." Cha vỗ vỗ lưng ta, hai cái vỗ xuống làm ta nghĩ thế nào cũng thấy uể oải.

Hoa Tử Tiêu đúng thật là một kẻ lạ thường, sau khi mọi người cùng hần nói chuyện, hần cũng không đi bán thiếp hoa nữa, có chăng chúng ta có nói xấu hần với người ngoài, hần cũng chỉ mỉm cười nhìn chúng ta. Mãi đến khi lão cha đem ba phụ quân khác căn nhắc đủ kiểu một hồi, rồi lại lúi đi chơi mát chược, hần mới sửa soạn xong những thứ trên tay: "Nương tử, bao giờ nàng rảnh qua phòng ta một lát, có thứ ta muốn đưa nàng."

Ta vội xuống trừ phòng pha một chung trà, dùng nước mưa đọng trên Vọng Hương đài từ năm ngoái. Rồi lại về phòng nghiền phấn son, thoa lên mặt, lấy trâm cài lên tóc, rồi mới xuống lầu gỗ của phòng Hoa Tử Tiêu.

"Mời vào."

Nghe tiếng đẩy cửa, Hoa Tử Tiêu buông cây bút xuống tràng án.

"Không có gì, chàng bận rộn, không cần quản ta." Ta đem chung trà đặt bên cạnh hần.

Hương trà phảng phất, Hoa Tử Tiêu lại nâng bút, hít nhẹ một hơi: "Trà Lục An này rất có ý vị."

Quả nhiên giống hệt lời Tất An nói, quý ngàn năm thật khó đối phó, vị nhạt như vậy cũng đoán được ra. Hần nâng vạt tay áo, đề thơ hoàn chỉnh trên thiếp hoa, rồi đặt sang một bên.

"Thiếp hoa này là một mình chàng làm sao?"

"Ừ." Hoa Tử Tiêu khiêm tốn dịch người, "Nương tử có nhã hứng đề bút không?"

Ta nhìn thiếp hoa trên tràng án, có sắc xanh lá mạ, yên chi, ngiêm hoa, đào hồng, hoa văn có hàn mai, bách điệp hồng, kim linh, lật ngọc, tất cả đều mới lạ.

Sương giăng khắp viện, hoa lê rơi trên tràng án, gió thổi mảnh hoa. Trọng đầu như thoáng vụt qua ý thơ, nhưng nhìn Hoa Tử Tiêu, ta cầm bút, viết xuống lại là câu thơ của Lý Thương Ẩn: "Thu âm bất tán sương phi vân, lưu đắc khô hà thính vũ thanh."

Dịch thơ: Bóng thu râm mát không tan, sương bay hết,

Chỉ còn lại sen tàn khô nghe tiếng mưa.

Hoa Tử Tiêu đứng sát bên người ta cúi đầu đọc câu thơ, rồi nói: "Nương tử chữ tốt."

"So với Hoa công tử, sợ chẳng khác lấy ngói so với ngọc."

Nghe ta gọi hần như thế, Hoa Tử Tiêu cũng chẳng phản ứng gì lớn. Ta vì hần đậm mặt mà sầu não, nhưng đảo mắt lại giận chính mình kém cỏi, rõ ràng muốn giữ khoảng cách, nhưng lại mong chờ hần phản ứng, thực sự ngay cả bản thân mình cũng thật chán ghét.

Ta háng giọng: "Ta châm cho Hoa công tử chén trà trước."

Lúc ta xoay người châm trà, hần từ bên song cửa đi tới bưng một đĩa ngọc hình lá sen, bên trong là cành đào.

"Nương tử, đây là thứ ta muốn đưa nàng. Hôm qua ta xem hoa đào trong viện đều đã nở, biết hôm nay nàng sẽ về nên chiết một ít cho nàng." Hần nâng cành hoa, ngắt xuống một nụ, "Ta cài cho nàng được không?"

"...Ừ." Đầu ta cúi rất thấp, mắt nảy lên thật khó nhìn.

Hần gỡ cây trâm của ta xuống đặt lên nghiên mực, thay ta nhẹ nhàng cài lên đóa hoa đào, giúp ta búi tóc, rồi cười: "Thật đẹp."

Ta ngẩng đầu nhìn hần, nét mặt trong làn xương sườn như ảo mộng. Ta không nhìn được, cảm một phong thiếp hoa, viết xuống mấy dòng thơ vừa thoáng trong đầu. Quá trình ấy tóc ta tuột xuống, Hoa Tử Tiêu xích lại gần, vén tóc ra ra sau, rồi theo mỗi nét chữ ta viết thì thầm "Tình nếu tựa sương khói cỏ hoa, hà lại sợ gió mùa xuân qua.. Câu thơ này của nương tử không tệ, ta cũng hiểu một câu."

Câu gốc là: Tình nhược tự mặc yên thanh hoa, hựu hà úy khoảnh khắc xuân hoa. Câu này đại khái là: tình là thứ tất phải đến nên xin đừng trốn tránh, Mị Mị đang muốn bày tỏ tình cảm.

Rồi nâng bút, đề xuống trên thiếp hoa: Ai nói tuyết lạnh vô tình, một năm một lòng si cuồng đại.

Thùy đạo hần tuyết thái vô tình, nhất niên nhất quy tối si tâm

Đúng là ông nói gà bà nói vịt!

Đúng là tên hồn chương không hiểu phong tình, hần căn bản chả hiểu tí ý tứ của ta!

có Mị Mị ngu thì có>

Ta nghĩ sao cũng không ra, Hoa Tử Tiêu đặt bút xuống lại nói một câu sát phong cảnh: "Nương tử, lần này ta đã cố hết sức, nhưng Phong Đô đại đế nói nếu nàng không hiện thân còn được, nhưng đã hiện thân, mười năm âm ngục làm sao cũng không thể miễn."

"Vậy à." Hoàn toàn vô lực đáp.

"Mười năm âm gian. Nàng có nghĩ muốn làm gì không?"

"Chưa nghĩ ra. Chúc Đề đốc của ta cũng đánh mất, sau này chắc phải nghĩ cách gì, lẫn lộn kiếm tiền mười năm này."

"Mười năm dài như vậy, chẳng nhẽ cứ nói lẫn lộn là lộn luôn." Hoa Tử Tiêu cười nhẹ, " Chuyện trong nhà có muốn xử lý thỏa đáng không."

"Thiếu Khanh hần sẽ sớm đầu thai, Nhan Cơ qua mấy ngày nữa chắc cũng sẽ quay về ổ hồ ly của hần. Có lẽ trong mười năm này sẽ ở cạnh Tất An dài dài, dù sao hần cũng có công việc ở quan phủ." Ta nhìn chăm chú thiếp hoa, ngừng một lát lại mở miệng, "Về phần Hoa công tử, vẫn là xin chàng tự quyết."

Hoa Tử Tiêu mở miệng, cũng giống như ta nhìn về phía thiếp hoa, ở bên tai ta cúi đầu: "Ta hãy là thích thơ của nương tử. Tình nếu tựa sương khói cỏ hoa, hà sợ gió mùa xuân qua. Thật không sai."

Lúc này hần đem thơ đọc ra tràn trệ như vậy, giống như bụng dạ đều bị mở xé ra trước mắt. Chóp mũi ta có chút cay cay, chuyển mắt cố không để nước mắt rơi xuống: "Tiếc rằng xuân hoa hữu tình tùy lưu thủy, lưu thủy vô tình luyến lạc hoa."

Hoa rơi hữu ý mặc theo dòng nước, nước chảy vô tình cuốn hoa trôi. Chỉ tình cảnh người hữu tình, người vô ý

"Xuân hoa tùy lưu thủy.. "Hoa Tử Tiêu đứng rất gần ta nhàn nhạt nhắc lại, "Nhất tùy* là mười năm sao."

"Nhất tùy" hiểu là một lần theo, một lòng theo, bạn Tiêu Tiêu chỉ thích cắt nghĩa câu thôi 。

Ta cúi gằm đầu, không muốn nghe hần nói tiếp, không muốn lại thêm một lần bị hần lạnh lùng đẩy ra. Nhưng lần thứ hai ngẩng đầu, vừa vận đốn mặt hần cúi đầu, ta thấy hoảng sợ, chưa kịp thối lui, môi đã bị hần ngậm.

"Chàng.. chàng đây là...: Ta hơi thở hỗn loạn, thực sự kinh động.

"Ta không quản." Hần dán trên cần cổ ta mơ hồ nói rất khẽ, "Mị Mị, cái gì ta cũng không xen vào.."

Cái hôn như cơn mưa rào ngày hạ xối xả, dày đặc thuận thế đi xuống.. Sau đó, nghiên mực bút giấy trên bàn đều bị ướt xuống, mực bắn trên rèm xanh, rơi xuống vạt váy trên đất. Hần trút xiêm y ta, rồi ôm ta lên bàn. Cho tới giờ ta chưa từng thấy bộ dáng hần không thể kiềm chế như vậy, mở hôi

thấm hai bên ngực, trên nền thiếp hoa, từng mảng tiền điểm nở khai.

Trên ấy có một phong thiếp đã dán kín, là Hoa Tử Tiêu dán lại tám chữ hắc viết: Một tấm si tâm, mười năm say mộng.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bích yên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm xuân ngắn, mộng sâu đoạn.

Ngắm nhìn bốn phía, đỉnh hương ngoài cửa sổ nở điểm lệ, thủy đăng như sương, phòng vẫn là gian phòng ấy, giường vẫn là chiếc giường ấy, chén trà trên khay động lại vẫn là thứ cặn trà xanh Lục An kia, vừa vịn bên người sớm đã không một bóng dáng. Những lọ tráp trên bàn gọn ghẽ như có trật tự. Điểm bất đồng duy nhất, là cánh hoa theo song cửa bay bay phủ khắp mặt bàn.

Trong người có chút không thoải mái, nhưng ta vẫn khoác xiêm ý đứng dậy, một mình xuống gian phụ, chuẩn bị dùng bữa. Vừa đến cửa đã thấy Tạ Tất An và Thang Thiếu Khanh ngồi bên bàn dùng cơm, liếc sang kẻ ngồi bên cạnh đang húp cháo, là Hoa Tử Tiêu đã sớm xiêm áo chỉnh tề.

Mắt thấy ta bước đến, Hoa Tử Tiêu nhìn ta thoáng ngạc nhiên, rồi lại nhìn vào cháo trong bát, muốn nói điều gì rồi lại thôi, quay sang nói với hai người kia: "Ta về phòng trước."

"Ừ." Thiếu Khanh húp miếng cháo to, thuận miệng đáp.

Tạ Tất An liếc mắt nhìn ta, vừa cười vừa vớt thìa múc cháo: "Hoa công tử, huynh làm vậy không đúng nha. Nương tử vừa đến huynh đã muốn đi, có thất lễ quá không? Hơn nữa, ta biết một mình huynh ăn hết hai chén, nhưng nàng mới thức dậy, có phải huynh nên múc cho nàng một chén trước?"

Hoa Tử Tiêu lúc này mới buông chén cháo trong tay, ngồi lại bên bàn. Ta ngồi xuống cạnh hắn, trong đầu toàn hồi ức đêm xuân tối qua, cơm cũng ăn đến thất thần. Hoa Tử Tiêu vẫn cúi đầu ăn, không nhiều lời. Hắn tuy tính tình ôn nhuận như ngọc, nhưng vẫn rất ít khi câu nệ như thế. Đôi mắt hẹp dài của Tạ Tất An cứ nhìn chúng ta quết tới quết lui, làm ta có chút khản trương. Cả bữa ăn lặng yên không một tiếng động, chỉ có một âm thanh duy nhất, là giọng Thiếu Khanh chê ông chê eo. Nếu ánh mắt có thể biến thành mũi dao, thì mắt Tạ Tất An đã thành quần phong loạn kiếm.

Sau khi dùng bữa, Thiếu Khanh trước sau như một chạy sang cọt cọt người ta vài cái mới chịu đi.

Tạ Tất An đứng dậy, cũng chuẩn bị đi làm công sự.

"Lừa mình dối người không có ổn." Hắn gõ cây đại tang xuống bàn tay, khoe miệng cười có một tia ý vị sâu xa: "Không có ổn."

Nếu chỉ còn lại ta và Hoa Tử Tiêu, bầu không khí nhất định trở nên ngột ngạt. Nhưng hắn (HTT) chỉ chỉ vào chén không của ta, nhẹ nhàng hỏi: "Nương tử, ta múc thêm cho nàng một chén nhé?"

"Ừm, vâng." Ta đưa chén cho hắn.

Hắn đi múc cháo, rồi quay lại ngồi xuống cạnh ta: "Đợi nàng ăn xong, ta cũng ra ngoài có việc."

Nghe hắn nói, trong lòng ta như lộp bộp một tiếng, nhớ lại lần đó bị bỏ lại chờ hắn suốt một ngày. Nhưng vẫn là không nói nhiều, chỉ cười gật đầu, ăn nhanh cháo trong bát rồi đứng dậy tiễn hắn xuất môn.

"Phòng ta không khóa cửa, nếu buồn chán, có thể vào phòng ta đọc sách, vẽ tranh hoặc đánh đàn." Hắn cũng đứng lên đi theo, "Mị Mị, không cần tiễn ta, ta sẽ sớm về thôi."

"Vâng."

Tâm tình như khá lên chút ít, nhưng hắn đi rồi, trong lòng vẫn một khoảng trống không lạc lõng.

Sai phò hạ nhân làm việc lật vật, ta bước đến phòng hắn, đọc sách cả canh giờ, đem đàn tranh của hắn đặt lên bàn, đưa hai tay chạm xuống.

Bên ngoài khung cửa một mảng cấm tú đào hồng, hoa rơi phủ xuống dây đàn. Một tay ta gảy lên khúc đàn trong mộng đã sớm quen thuộc, nhưng nhớ vẫn chưa đủ, có vài nhịp vấp, vang lên những tiếng rất khê. Ngừng một lát, lại tiếp tục thử gảy âm khác, bỗng nhiên, một bàn tay nam tử trẻ tuổi cũng đặt lên đàn.

Ta lại càng hoảng hốt, ngừng đầu vừa vịn đôi mắt ánh mắt của Hoa Tử Tiêu.

"Sao.. Chàng mới vừa đi mà?"

"Bởi vì rất nhớ Mị Mị, nên mới quay lại sớm." Hắn đối với ta, vẫn như cũ tương kính như tân. Nhưng mỗi chữ cũng làm lòng ta loạn như tâm ma.

"Đem khúc nhạc này đàn xong thôi."

Ta gật đầu, theo đầu ngón tay hắn ưu nhã chuyển động, chậm rãi khơi dậy tiếng đàn.

Tiếng đàn khe khẽ, vạn khoảng tựa thủy. Tình nồng ý đượm, trời cao mây xanh. Một tay hắn cầm tay ta đặt trên phím đàn. Tận đến khi kết thúc, bàn tay gầy đàn của hắn vẫn đặt trên tay ta, cánh tay thu lại, vòng tay qua eo ôm ta, kéo cả người ta chôn chặt trong lồng ngực hắn.

Song cửa đỏ như khung tranh vuông vức, đem cả vườn đào ngập sắc xuân chụp lên. Ta thăm thẳm: "Từ Tiêu."

"Ừ." Chẳng biết có phải ôm quá dùng sức, hắn tựa hồ không muốn nhiều lời.

Mà ta cũng nói không ra những lời động trong lòng.

Chỉ là cảm thấy hoa rơi sao vô tận thê lương, lòng càng không muốn chìm đắm vào hắn thêm nữa.

Bởi vì cho đến thời khắc này, ta mới hoảng hốt nhận ra, cảnh tượng huyết tinh ghê tởm nơi địa ngục Vô gian ấy, cũng không còn kinh hãi đến thế. Mà loại ý nghĩ này, mới là thứ đáng sợ nhất.

*** **

Buổi tối, đi ngang qua phòng của Tạ Tất An. Biết hắn luôn ngủ rất sớm, ta cố ý thả nhẹ bước chân. Nhưng còn chưa đi qua cửa phòng, đã nghe thấy tiếng hét bên trong truyền đến.

Ta vội đẩy cửa, tiến vào xem chuyện gì đang xảy ra. Đầu gối chân trước vừa đặt vào đại môn, Tất An đã nhanh như gió bật dậy, lục lọi khắp quanh giường, với tay cầm cây đại tang ở đầu giường, ôm trong ngực, cẩn thận như ôm một đứa trẻ, hơi cong lưng, khẽ run. Hắn tâm trạng không ổn định, thậm chí không để ý ta đã ở trong phòng. Mãi đến khi ta bước lại gần, vỗ vai hắn, hắn mới ngẩng đầu, hốt hoảng nhìn ta.

"Tất An.. chàng, chàng ổn chứ?" Ta khẽ hỏi.

Tất An ngây ra trong chốc lát, rồi lại khôi phục đáng vẻ điềm nhiên như cũ: "Không sao, chỉ là một cơn ác mộng."

Hắn vừa tỉnh mộng, thở hắt một hơi, lại đem cây đại tang đặt lên đầu giường, ho nhẹ hai tiếng, chẳng may lung tung: "Ta thấy nàng và Hoa công tử quần quít như cá nước, ấy thế cứ vài ngày lại phải tách xa. Đã thế thế này nàng còn ở đây tung tăng, không nhớ hắn à?"

Những lời an ủi vốn định nói đều bị hắn cứng rắn chặn lại.

"Chàng không có chuyện gì là tốt rồi, ta về nghỉ trước."

"Nương tử."

Nghe hắn gọi với, ta ngừng lại. Hắn lại nói: "Từng có nhân sĩ hiến cho Sở Trang vương một cây danh cầm, gọi là Nhiêu Lương. Từ khi có Nhiêu Lương, hắn chẳng màng việc triều chính, đem quốc gia đại sự vứt sau gáy. May có phi tử Phan Cơ khuyên can, kể đến vua Kiệt mê muội sắc đẹp của Muội Hỉ làm nước mất nhà tan. Sở Trang vương mới như tỉnh mộng, sai người hủy cầm."

Nói đến đó, hắn nâng mắt nhìn ta: "Sở Trang vương và Nhiêu Lương, nàng chọn gì?"

Ta cười đáp: "Vấn đề này hỏi lạ ghê, dù để ai chọn cũng sẽ chọn Sở Trang vương chứ?"

Tất An chỉ cười nhạt: "Nói có lí."

Nghe hắn nói một tràng mê sảng, ta vẫn nghĩ hắn có tâm sự. Mãi đến nửa canh giờ sau, Nhan Cơ phát hiện hắn phát bệnh ngã trước cửa, đem chúng ta náo loạn hết cả lên, ta mới biết, hắn luống cuống như vậy bởi đầu đã sớm nóng như lửa.

Đã đầu một hồi mới biết, hóa ra quý cũng có thể bị sốt. Bọn hạ nhân vội vã đi bốc thuốc cho Tất An, ta, Nhan Cơ, Thiếu Khanh còn có Từ Tiêu bên cạnh trông coi.

Ta vắt khăn, đắp lên trán Tất An. Hắn lại thỉnh thoảng nắm chặt cổ tay ta, làm ta sợ hết hồn.

"Bích Yên, Bích Yên." Hắn thống khổ rên rỉ, mày nhíu chặt lại thành chữ Xuyên sâu, "Bích Yên, Bích Yên.."

Chắc ta hồ đồ rồi, đảo mắt nhìn Nhan Cơ và Hoa Từ Tiêu phía sau Nhan Cơ và Thiếu Khanh lắc đầu không biết, Hoa Từ Tiêu chỉ trầm mặc nhìn chúng ta.

Mất việc là ta, bọn hán còn công việc bận rộn. Vì vậy, ta đem bọn hán đuổi hết ra ngoài, chỉ mình ở lại chiếu cố Tất An. Tất An mê man ngủ cả ngày, hai chữ Bích Yên đã gọi đến cả trăm lần. Nhưng ngoại trừ nó, hán chưa từng nói thêm câu gì khác.

Chạng vạng tối, hán mới hạ nhiệt một chút, chìm sâu vào giấc ngủ. Ta đi nhắc đầu bếp chuẩn bị bữa ăn, một đường hỏi bọn nha hoàn có biết Bích Yên là gì không, tất cả đều lắc đầu đáp không. Tận đến khi ta hỏi đến đầu bếp, lão gia đình Hoa phủ sang đây phụ việc mới lên tiếng: "Đồng Phương cô nương, vấn đề này ngài đừng hỏi nữa, sẽ không có ai trả lời."

Ta lập tức quay đầu chất vấn: "Vì sao?"

"Lời này ta không dám nói, nhưng nếu ngài thực sự muốn biết, cứ mỗi đầu tháng và ngày mười lăm hàng tháng sáng sớm ở sau cửa Bắc U đô, sẽ có một xe ngựa khắc gỗ từ đàn treo mảnh xanh dừng lại chốc lát, lái buôn chắc chắn không biết ngài đã từ quan, ngài có thể dùng thân phận Đề đốc kiểm tra xe hàng của hán, quá nửa có thể hỏi được manh mối."

Đúng dịp ba ngày sau là mười lăm, qua ba ngày ta chăm sóc, bệnh của Tất An cũng đỡ tám phần mười. Ta liền theo như gia đình kia nói, thay y phục Đề đốc, đến phía sau cửa Bắc. Quả nhiên, sáng sớm trước cổng lẻ tẻ vài tên quý đang ngồi, sớm hôm đã có chiếc xe ngựa bọc mảnh dừng lại. Tên lái buôn xuống xe, đổi lệnh bài với tên quý đứng trước cổng, mấy tên quý từ trên xe dời cái rương đem vào thành.

Lúc này ta mới đi ra, quét dẹp đường: "Mới sáng sớm các người ở đây lén lút bàn chuyện gì?"

Mấy tên quý sợ phát run, cái rương rơi ụp trên mặt đất. Tên lái buôn khiếp hồn khiếp vía, thứ trong rương rơi ra mà vẫn không nhớ phải đỡ một tay. Ta nhìn lướt qua thứ trong rương. Chỉ là vài cuộn lụa lăng la xanh bích cuốn kỹ, nhìn qua đúng là chất tốt, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng khi tên lái buôn phát hiện ánh mắt ta rơi trên cuộn lăng la, sắc mặt hán tái nhợt, tựa như những thứ kia chẳng khác gì độc dược cấm.

Xem ra chỗ lăng la này hán đang ẩn giấu trò gian trá gì đó, ta tiến tới, ngồi khom xuống, vén nó lên. Vốn chỉ định nhìn xem thứ gì bí bên trong là gì, nhưng tên lái buôn lại kinh sợ đến mức quý sụp xuống: "Đề đốc đại nhân, đừng mà, thứ này, thứ lăng la này không phải định bán vào U đô đâu, chỉ là, tiểu, tiểu nhân tình cờ đi ngang qua đây, ngài muốn thì cứ cầm lấy hết cũng được."

Thì ra vấn đề là ở chỗ lụa lăng la này. Tay ta ngừng lại: "Người đem thứ này vận chuyển đến U đô vì mục đích gì? Khai hết thực ra!"

"Ôi, Đề đốc đại nhân, ngài cũng là một cô nương, nên biết nữ quý U đô so với các cô nương nơi khác thích chưng diện hơn rất nhiều, vàng bạc châu báu, lăng la tơ lụa, càng là đồ hiếm lạ các nàng lại càng muốn. Bích yên la lại là thứ giấu bán tốt nhất âm gian, thế mà tự dưng bị cấm, người ta phải đi tìm, đi cướp để đoạt được đó.."

Bích yên la?

Lẽ nào Bích Yên mà Tất An vẫn gọi trong mộng là thứ đồ bỏ này sao?

Ta khoát tay chặn lời hán: "Chuyện bích yên la bị cấm ta biết, ta cũng không hỏi người cái này. Ta hỏi người là tại sao nó bị cấm."

Tên lái buôn ngơ một lát, đại khái hiểu được ta mới nhậm chức, lập tức tâm tình ổn định chút nhiều: "Nếu tiểu nhân nói ra, Đề đốc đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân một đường sống được không?"

"Nếu người nói ra, thì còn cơ hội sống, còn nếu người không nói, nói sao thì, chết là chắc!"

Trò dọa nạt của ta vẫn còn chỗ dùng được, tên lái buôn sợ phát run: "Ta nói, ta nói! Phong Đô đại đế tự tay hạ lệnh cấm buôn bán bích yên la trong U đô, nghe đồn là mỹ nhân Từ Tiêu đề xuất thế, cũng không biết có đúng hay không..."

Thì ra, tên lái buôn này thuộc hộ chuyên bán bích yên la, mỗi tháng cố định hai lần, tuần lậu bích yên la vào cho những nhà quan to chức lớn trong U đô. Những tên quý đứng trước cổng cũng đều là gia đình ở các nhà quyền quý.

Yên la là loại lăng la lưu truyền từ dương gian đến âm gian. Màu tươi sáng lại mềm mại, nhìn từ xa, như làn khói nhẹ, nên được gọi như vậy. (Yên: khói)

Làn váy như sương, vừa thực vừa ảo, đúng là hợp với thâm mỹ quý chốn âm gian, thế nên yên la ở U đô cực kì được ưa chuộng. Thu hương, bàn kim, hồng tinh, nga hoàng, úc lam, nghệ thường toàn là những màu quá tầm thường, không thể bì được với màu xanh lá tùng.

Kỳ thực, yên la xanh lá tùng mới là thứ lụa yên la có từ sớm nhất. Cái tên này còn có chút chủ ý.

Vì Ứng Vật từng tả một bài thơ về mỹ nhân: "Thượng hữu nhan như ngọc, cao tình thế vô trù. Khinh cư hàm bích yên, yếu điệu tự vân phù."

Trên dung nhan tựa ngọc, thịnh tình khó đếm đong.

Bước chân đưa làn khói, yếu điệu tựa vầng mây.

Bích yên la, kỳ danh xuất phát từ câu "Khinh cư hàm bích yên, yếu điệu tự vân phù". Nhưng không phải chỉ nói đến thứ lụa lăng la không hiểu sao bị cấm ấy, mà còn có hai chữ "Bích yên" phía sau.

Nhiều năm trước, khi hai người Phạm, Tạ còn sống, từ nhỏ đã kết nghĩa kim lan, huynh đệ tương thân. Nhưng trong một cơn thủy triều bão tố, Phạm Vô Cửu chết đuối dưới cầu Nam Thai. Tạ Tất An và hán từng cùng nhau hẹn ước, nay thấy hán rời đi, đau xót không nguôi, cũng thất cổ dưới chân cầu.

Diêm la vương cảm động bởi tình nghĩa của bọn hần, cho bọn hần làm Hắc Bạch Vô thường, cũng để bọn hần làm âm soái câu hồn.

Tạ Tất An khi còn sống từng hứa hôn, đối tượng là thanh mai trúc mã kém hần hai tuổi. Biết tin Tạ Tất An tự sát. Trúc mã cô nương cũng không nghĩ ngợi gì đi theo hần luôn. Hai người gặp lại ở âm gian, cũng theo lẽ tự nhiên, hoàn thành hi sự tại âm gian, thành mối lương duyên người người hãm mộ.

Từ khi sinh ra đến khi chết, Vô thường phu nhân luôn hợp màu xanh, nhất là màu trời xanh bích mông lung tựa tiên nữ.

Bởi vậy, mỗi lần Vô thường gia lên dương gian làm công sự, sẽ luôn mua cho nàng vài cuộn Bích yên la. Những nữ quý U đô thấy nàng mặc lụa la này đẹp, cũng sai người tìm mua Bích yên la, về lâu về dài, Bích yên la cũng được bán tới âm gian.

Chỉ có điều, tên của Vô thường phu nhân này là Đại Duệ, cũng không phải cái tên Bích Yên trong miệng "đại gia" gọi sau này.

Bích Yên là một nàng khác, là á hồ ly tinh ác độc phá hỏng Tạ Tất An và Đại Duệ.

Đại Duệ tựa làn khói, cười như sương sớm. Tay áo bay bay, thanh đạm trang nhã, phảng phất như Hoa tiên tử nơi cửu trùng lạc phàm trần. Mà Bích Yên dù tên Yên *, nhưng lại như ráng chiều, màu đỏ tươi nồng đậm, điểm lệ vô song, như thứ phấn son nung chẳng chảy.

Lần đầu tiên Vô thường gia nhìn thấy nàng, nàng đang ngồi trong khách sạn mình phủ ở Hối Hồn phố, cùng một đám quý ăn mày mặt đối mặt, uống nước trà máu tanh tươi. Nàng cầm trên tay một cái cân, đang định đặt thỏi vàng nhìn thì nhỏ nhưng nặng trĩu lên, động tác lão luyện gạt quả cân, liếc mắt nhìn Tạ Tất An như không có gì đang xảy ra. Mùi phấn son nồng đậm, đứng cách mười bước cũng ngửi thấy.

Nếu không phải tự tay câu hồn muội muội nàng, Tạ Tất An tuyệt đối không đoán ra nàng vừa mới chết không bao lâu.

Nàng vốn tên Tất Yên, sinh tiền sinh ra trong gia đình thư hương, là một danh môn thiên kim tiêu chuẩn. Đáng tiếc sau đó phụ thân phạm vào tội hành văn, liên lụy cửu tộc, lúc đó toàn bộ Dương châu chỉ cần họ Tất đều bị mang đi chém đầu. Mẫu thân để nàng và muội muội trốn vào chuồng chó thoát đi, từ nay về sau đổi tên thành Bích Yên, sống lưu lạc qua ngày. Hai nàng khuê nữ lớn lên duyên dáng yêu kiều, chưa từng chịu khổ bao giờ, gặp đủ chật vật. Cuối cùng, một lần muội muội nàng bị bọn côn đồ khinh bạc, nàng đứng ra cứu muội muội, bản thân thì bị làm nhục sau lại bị đâm một nhát.

Người thường đều nghĩ gặp phải thứ chuyện ấy, không chết vì bị đâm cũng nên chết vì nhục nhã. Nhưng Bích Yên không chết, còn dọn đến kinh thành, trở thành đoá danh hoa đệ nhất kinh đô, trong vài năm dựa dẫm được kẻ có quyền thế, trèo cao dần lên, tung hoành quan trường lẫn thương trường, kiếm vào vô số ngân lượng.

Vẫn nói hồng nhan bạc mệnh, không nghĩ tới đoá tục hoa này cũng chẳng sống lâu. Hai mươi bảy tuổi, bệnh cũ của Bích Yên tái phát, chết.

Nghiệt lúc sinh tiền của nàng quá sâu, vừa đến cõi âm đã bị tống vào mười tám tầng địa ngục khoái hoạt tám năm. Sau khi ra ngoài, nàng mới biết muội muội vốn được gả cho một tốt, kết quả mắc bệnh thương hàn, cũng từ trần. Sau khi tới địa phủ, số mệnh lại phi thường rệp mật, bị gửi hồn vào thai súc sinh.

Bích Yên đi hỏi thăm, kẻ hạ lệnh câu hồn muội muội nàng là đầu lĩnh câu hồn, Bạch Vô thường.

Có điều, Bích Yên và ta không giống nhau, tình máu mủ đối với nàng mà nói, nhạt như nước. Dù là dương gian hay âm gian, nàng đều trải qua quá nhiều khổ ải, nghĩ cũng đã thông. Vậy nên khi có kẻ tìm nàng trao đổi, muốn nàng trả thù Bạch Vô thường, nàng hoàn toàn thái sơn bất động mà đẩy giá lên gấp mấy lần.

Kẻ kia trả tiền rất sáng khoái, Bích Yên mang về một bộ da người mới. Chiều theo Vô Thường phu nhân Đại Duệ mà vẽ, thần thái lẫn vẻ ngoài giống hệt, dễ dàng giả mạo. Vì vậy, một lệ quý bệnh chết cứ thế trở thành họa bì, nhân lúc Đại Duệ đến tiệm cầm đồ, lên vào phòng Vô thường gia, bỏ lên giường, thừa lúc trời vắng tối, tắt đèn.

Khi Đại Duệ về nhà, vừa vận nhìn thấy một màn này, không nói hai lời đến thẳng trước quý môn quan, uống canh Mạnh bà, qua cầu Nại hà, nhìn xuống Tam Sinh thạch, đem Vô Thường gia quên sạch không còn một mảnh, sống lại tiêu dao ung dung.

Bích Yên hoàn thành nhiệm vụ, tiếp tục gom góp tiền. Núi xanh vẫn đó, dâu sọ thiếu củi đốt. Một khi gom góp được tiền, hỏi lộ phán quan Diêm la, mua một cái thai tốt chuyển thế.

Đầu gối, Bạch Vô Thường tự mình làm chuyện bất nghĩa với thê tử, lại tìm đến cửa nhà nàng. Hần uống say không còn biết gì, mắt đỏ lên: "Ta chỉ làm việc theo lẽ công bằng, sinh tử do trời, muội muội ngươi mệnh không tốt, đầu thai vào thai súc sinh, ngược lại thành tội của ta? Tốt lắm, ngươi mất muội muội, ta cũng mất thê tử."

Hiển nhiên, hần không biết gì về giao dịch kia. Bích Yên hít một hơi: "Nhìn ngươi cũng đáng thương. Như vậy đi, trước khi Vô thường phu nhân quay lại, ta làm thê tử ngươi, chăm lo ngươi sinh hoạt, coi như bồi thường ngươi."

Bạch Vô Thường tất nhiên không nguyện ý để tâm nàng ta. Nhưng nàng thật sự tự ý dời đến nhà hần, mỗi ngày nấu cơm giặt giũ cho hần, thu xếp nhà cửa, làm một thê tử dịu dàng hiền huệ. Dù mới chỉ gặp nàng một ngày, đều phải biết nàng tuyệt đối không phải người hiền lành lương thiện. Bạch Vô Thường là Âm soái, không tiện ra tay. Đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại, đây tuyệt đối là khuôn vàng thước ngọc.

Sau đó, mỗi kiếp Đại Duệ vẫn chưa từng xuống Quý môn quan, luôn luôn lướt thoáng qua cầu Nại hà rồi đi chuyển thế. Tạ Tất An chỉ là quan nhỏ, nếu bên trên ý tứ để nàng đầu thai, hần cũng không có cách nào đưa được nàng vào Quý môn quan. May mắn mỗi kiếp đều là một thai tốt, hần kiên nhẫn đợi chờ vô số thập niên.

Vô Thường gia tính tình cũng vô thường, cách trả thù người ta cũng vô thường. Mấy thập niên gần đây, mặt ngoài hắn cùng Bích Yên ân ái, nhưng hảo hữu của hắn đều biết, tính tình hắn ngày càng cổ quái, miệng ngày càng độc, cả người rét lạnh như khối băng.

Chuyện về sau, càng làm người ta nghĩ không ra.

Trăm năm trôi qua, không vì duyên cớ gì, Tạ Tất An viết một phong thư hưu thê cho Bích Yên, lí do là Đại Duệ sắp trở lại âm gian. Kỳ thực đó chỉ là cái cớ, cách lúc nàng ấy chân chính trở về, còn có một đoạn thời gian thật lâu.

Bích Yên nhận thư hưu thê, cùng hắn hảo tụ hảo tán, kịp lúc đem ngân lượng hồi lộ nộp lên, đến cầu Nại hà đứng chờ đầu thai.

Vì sao Tạ Tất An nói dối, đến giờ vẫn là một câu đố.

Vì sao Bích Yên rơi xuống Nại hà, đến giờ vẫn là một bí mật.

Có nghe đồn rằng, nàng đứng ở bên cầu đến xuất thần, ngày đó tuyết rơi, đường trơn, quý đầu thai thì đông, có người đụng phải, nàng không cẩn thận nên rơi xuống sông. Cũng có người nói thành cầu Nại hà vốn rất cao, dù có trượt chân cũng không thể rơi xuống, trừ khi nàng đứng trên thành cầu, hoặc với hơn nửa người ra.

Bất luận vì sao, nước sông Nại hà chảy xiết, quý có lợi hại đến đâu rơi xuống cũng chịu hồi phi yên diệt. Tạ Tất An nghe tin lập tức chạy tìm người, nhưng không tìm lại được Bích Yên, chỉ vớt được nửa đoạn xương đùi, còn có cốt nhục rửa nát, chỉ còn một mảnh Bích yên la nổi trên mặt nước.

"Chuyện chính là vậy đó." Tên lái buôn răng run cầm cập nhìn ta, "Chuyện này ngai ngàn vạn lần không thể để người khác biết được là ta nói. Xin ngài để cho tiểu nhân một con ngựa, cả xe lưa này ta xin tặng ngài."

Ta căn bản không nghe thấy hắn nói gì, thầm nghĩ đến cây gậy đại tang của Vô Thường gia vừa dài vừa cứng, trắng hếu, bên ngoài quấn một đoạn lụa xanh, thỉnh thoảng lạnh gáy.

Thấy ta không trả lời, tên lái buôn đến đường cùng, đành mặt: "Đề đốc đại nhân, ta nghĩ thấu rồi. Sau này đợi ta cũng như Bích Yên bị nuốt trọn dưới dòng Nại hà, ngài thả cho ta nén nhang trước linh vị cũng tốt rồi."

Ta không nhẫn nại phát tay: "Được rồi, được rồi, ta sẽ không nhắc đến nguoi, nguoi bán xong đám lưa này, ta báo lại nó màu đỏ."

Nghe hết chuyện ngắn của Tất An, cảm thấy như có tảng đá chèn trước ngực. Trở lại, nhìn hắn vẫn ngồi trong sảnh đường, cầm bút gạch gạch viết viết sổ sách, so với lúc trước không khác là bao. Vẫn nói bệnh tới thì nhanh mà đi thì khó, nhưng điểm ấy khó mà thấy trên người Tất An. Hắn không chỉ sắc mặt hồng hào, nhìn ta bước vào, còn nâng mắt, xia xói ta vài câu. Huống chi chuyện cũ của hắn cùng ta không có nửa phần quan hệ, nếu ta tự dưng ra an ủi thì đúng là chà có thể thống gì.

Cuối cùng cũng chỉ phản phó bọn nha hoàn chuẩn bị nước tắm, sau đó đi nghỉ.

Dưới màn hoa, đêm mưa chợt ngoi. Ta thoải mái ngâm mình trong phòng tắm, bỗng nghe tiếng gõ cửa khách khí. Tủng nha hoàn đem nước nóng đến, nên đồng ý để nàng đi vào. Không nghĩ tới nha hoàn xách nước nóng vào, phía sau nàng lại có thêm một Hoa Từ Tiêu. Cái này thực sự là, làm tiểu tâm tình cả hôm nay của ta nhất thời tan thành mây khói, toàn bộ kẹp đuôi rút cổ, núp dưới thùng gỗ không nhúc nhích: "Từ Tiêu, chẳng đến làm gì?"

Nha hoàn đứng một bên, hai mắt lộ vẻ hâm mộ: "Hoa công tử và tiểu thư đúng là phu thê tình thâm."

Ta xấu hổ đến mức muốn chết đuối trong thùng tắm.

Một lát lâu sau, nha hoàn mới đi, ta hoàn toàn biến thành khối đá tảng, Hoa Từ Tiêu vẫn như cũ không phát giác, ở bên phục vụ ta đến chu đáo, bảo ta tắm sạch thì nói hắn biết. Ta kéo dài đến nửa canh giờ, nước cũng sắp lạnh, mới nhịn không được nói nhỏ: "Ta muốn ra ngoài."

Vốn là ám chỉ hắn mau rời đi, hắn lại giang khăn tắm, ý bảo ta đứng dậy.

"Này, này không hay đâu." Ta vui trong nước càng sâu.

Hoa Từ Tiêu cười khê: "Nương tử, nàng như thế nào ta cũng thấy hết rồi, sao giờ vẫn khách sáo."

Nhưng mà, ta biết lưỡng lự càng lâu càng khó xử. Dứt khoát đã làm thì làm cho xong, nhắm mắt, hai tay che che giấu giấu, run lấy bầy đứng lên. Hắn không hề chán chừ, dùng khăn bọc ta bên trong, ôm cả người ta bế ra ngoài, ngồi bên ghế. Hắn thất đại như ý cho ta, dùng khăn theo chân nhỏ, lau từ đầu ngón chân.

Đêm khuya đốt hương, mộng vờn song cửa, hàng mi dày của hắn ánh trùm trong ánh nến vàng kim, dưới ánh quang, gương mặt tĩnh mịch mà rõ nét. Nhịn không được lén nhìn hắn, ánh mắt không tự chủ chuyển qua đôi môi hắn. Hắn vẫn thủy chung nghiêm túc mặc y phục cho ta, không loạn tay đụng chạm, bộ dáng chính trực như thế, ngược lại làm trong lòng ta nảy sinh mấy ý nghĩ xấu xa.

Ta hôn một cái trên mặt hắn. Hắn nảy mắt, quay đầu nhìn ta. Rốt cuộc ta không nhịn nổi, tiến tới hôn lên bờ môi hắn. Cái hôn nhẹ như lông ngỗng ấy không biết lấy dũng khí từ đâu, theo khí lực cả người rút đi. Hắn phản ứng lại cực nhanh, lập tức hôn triền miên đáp lại.

Mặc cho xiêm y rơi xuống, thể xác cũng như tâm hồn, nóng lên như lửa đốt. Hoa Tử Tiêu tay nâng mái tóc ẩm ướt của ta, nước ngấm trên xiêm y hần. Hơi thở hần dồn dập, nhưng giọng nói vẫn ôn nhả: "Ta biết vợ chồng nên cử án tề mi", thời thời khắc khắc nhớ kỹ, vừa rồi quá lỗ mãng, nương tử cũng không dễ chịu mỗi ngày cùng ta như vậy..."

(Cừ án tề mi: tôn trọng lẫn nhau.)

"Làm chuyện lỗ mãng..." Nửa câu đầu nói xong, ta biết rõ, máu tử cổ đã vọt hết lên mặt, gương mặt nóng hổi, nhưng vẫn kiên trì tiếp tục nhỏ giọng: "Nếu là cùng chàng, không có gì không thích hợp."

Hoa Tử Tiêu sừng sốt, giữa chúng ta không một ai lên tiếng.

Cũng may đêm đã khuya, ngoài cửa viện sâu vắng vẻ, tiếng mưa rơi lãnh đăng, tự nhiên cũng ngăn nhàn nhàn xuất bộ.

Phúc chốc, hai mắt hần chuyển dịu dàng.

"Mị Mị, trước nay ta luôn biết thương hương tiếc ngọc." Hần bên tai ta khẽ nói, tay vốn đặt trên nút đai như ý, thuận thế kéo xuống.

Ban đầu ta còn nghĩ, Hoa Tử Tiêu đúng là tiên nhân, rất hiểu đạo quân tử, lấy tình tu thân, lấy kiệm dưỡn đức. Ta và hần rõ ràng đã thành thân, nhắc đến chuyện ấy mà hần vẫn như cũ nho nhã lễ độ, dường như hơi xúc phạm ta. Nhưng quá gần nửa đêm, hần ôm ta từ phòng tắm về phòng ngủ, ta mới ý thức được, hần đúng là mồm nói đạo đức, trong bụng thì nham hiểm! Nói bao nhiêu lời vô nghĩa êm tai, chính là để ta cam tâm tình nguyện để hần không bằng cảm thú làm. Hôn nữa, làm ra dạng ấy rồi, hần còn ra vẻ tử tế nói: "Thực xin lỗi, là ta quá thô lỗ."

Nhìn xem, cái kẻ trong bụng có cả đầm mực kia sống đến là tự tại, thô tục, hạ lưu, ô uế, không ra thể thống gì, không có liêm sỉ, một chữ "thô lỗ" sơ sai liền xong.

Sau đấy, hần cùng ta đề chữ đêm xuân, ngắm hoa thưởng nguyệt __ ai lại có tâm tư đi ngắm mặt trăng tròn như cái bánh chữ? Trước phải cứu gân cốt của ta đã... Đúng là, ta đối với hần hiểu biết vẫn còn nông cạn. Hần đề bút xong, cũng không gục luôn ngủ, mà nửa đề trên người ta, ngón tay quần quít lộn tóc của ta, hôn lên xương quai xanh.

Ta bỗng tỉnh ngộ, hần bày trò nho nhã như vậy nửa ngày, hóa ra là để ta nghỉ ngơi thêm chốc lát.

Dù ta có là thần tiên, cũng không chịu nổi lần qua lần lại như thế. Trong cơn nửa tỉnh nửa mê, ta như nhìn thấy Hoa Tử Tiêu, hay là Dương Vân, đến cùng thì đó là ai, ta cũng không phân biệt nổi. Chỉ nhớ mang máng, chính mình nhìn thấy trên tiên sơn mây mù, sương khói trùng trùng, một toán tiên nhân tóc bạc từ gác Ngọc Vũ lầu hạ xuống, kẻ không nhiễm khói lửa trần gian nhất, lại để một đầu tóc đen.

Bích ngọc hoa nở mãi linh sơn, mỏng như sương, làm tôn thêm tiên án hình thoi màu tía giữa trán hần. Hần trên lầu phượng gác sơn nhìn xa xa về phía ta, mở miệng, thanh âm vang bên tai: "Kỷ hạn mười năm hết, nàng cứ yên tâm đi đầu thai. Ta sẽ chờ nàng, dù trời cao không như ý nguyện, nàng có quên ta cũng không sao. Không biết đợi đến bao lâu, nhưng ta vẫn sẽ đợi." Hần thờ dài, "Thế sự mấy khi lường toàn? Chỉ cảm kẻ cuồng si mong mà chẳng tới."

Đáng tiếc ta ngủ quá sâu, làm sao cũng không dậy nổi. Đến cuối cùng, cũng không biết rốt cuộc là thực hay ảo.

Đêm tân hôn say mê, vẽ tranh cũng động tình, hoàn cảnh cũng chỉ là cái cớ, còn có phần cưỡng ép. Đêm nay qua đi, ta và Tử Tiêu ở trên giường đủ hai ngày hai đêm, từ đầu đến cuối mây mưa ngồn ngàng, quần áo xốc xếch, cuối cùng cũng ngừng.

Đầu giường treo màn trắng đề tranh chữ thủy mặc, quân tử phong lưu nằm trên giường, nhưng toàn làm chuyện chẳng "cao quý" gì. Có câu nói: "Môi rượu thơm, tay hần vệt, an giấc ngủ bên vạt người." mười hai chữ ngắn ngủi, nói lên cả nam nữ tình ý. Cái gọi là quần quít đậm sâu, thì ra chẳng phải chỉ mỗi trong thời khắc mây mưa hoan lạc.

("Tứ hương thân, trang ấn tí, ức cộng nhân nhân thủy."

Đoạn này đúng là hack não vì bài Canh lậu tử của Triệu Trường Khanh này chưa được dịch nên phải mò tiếng Trung rất đau khổ, thơ cổ nhiều nghĩa tó phải tra cả phân phân tích thơ ra dịch". Bài thơ này nói về tương tư đôi lứa khi li biệt. Miêu tả người con gái khi tiễn người yêu, uống ly rượu thề, hương rượu đọng trên môi nàng. Cắt máu để thề với người yêu, vết sẹo lưu trên cánh tay. Vì vậy khi người lang quân đi xa, nhớ về nàng yêu kiều lại thủy chung tình nghĩa, lòng an tâm say ngủ.)

Hoa Tử Tiêu nâng bầu rượu, nhấp một ngụm, xích lại móm rượu vào miệng ta, hần vén tóc đen của ta, từ sau người lưu lại trên lưng ta từng vết đỏ, chưa từng khăng khít như vậy với một ai, dù trong say ngủ, cũng phải khoắc chân trên người hần. Ban đêm trời trở lạnh, run cả người, dựa vào hần như lẽ tự nhiên. Hai người tóc dài như mây, xiêm y nửa tuột, toàn bộ quần tại một chỗ. Da thịt khẽ chạm, hần sẽ duỗi thẳng tay, đem ta kéo vào ngực, ôm ấp tiếp tục say giấc.. Cái gọi là gần mực thì đen, quá nửa là chỉ loại người hèn kém như ta. Trải qua hai đêm này, ta không những không cảm thấy xấu hổ, còn có chút không muốn rời xa Tử Tiêu. Cũng may Tử Tiêu tính tình điềm đạm, ban ngày cũng không vượt phép, chỉ đêm đến lại cùng ta chung giường.

Yêu đương hồng việc, cái này cũng không phải nói dối. Có lẽ những ngày này một lòng quần quít bên Tử Tiêu, trong mắt ta, mọi người mọi chuyện khác đều không có gì thay đổi, nên cũng chưa từng lưu tâm.

Thời gian như trôi đưa, rằm tháng bảy đã đến. Âm dương hai chốn hỗn loạn, giết người đoạt hồn ở cõi dương, nhảy sông treo cầu ở cõi âm, thất hồn lục phách bay đầy trời. Loại chuyện này, cũng dần thành thói quen. Thế nhưng, nghe thấy tên quý hồ to, Vô Thường gia nhảy Nại hà, ta thật lâu mới phục hồi tinh thần. Vốn nghĩ Vô Thường gia này là nói Phạm Vô Cấu, bởi hần trước nay dờ dờ ương ương, tự xưng nhảy sông tìm vui nghe cũng hợp lý. Nhưng khi ta theo toán lớn quý ra khỏi U đồ, nghe bên ngoài mồm năm miệng mười, gọi Thất gia, Thất gia, trong lòng chợt trầm xuống.

Đại ta chạy đến bên cầu Nại hà, nơi ấy Hắc Vô Thường đang quỳ trên mặt đất khóc đau đớn. Một đám quý tốt quan phủ đi thuyền ra sông, vớt những mảnh vải trên mặt nước. Trên sông không có lấy nửa bóng dáng Tất An, nhưng lại trôi nổi chiếc mũ của hắn. Cây đại tang không nhìn thấy, tuyết y Bạch Vô Thường luôn mặc lại cùng Bích yên la quần tại một chỗ, theo dòng nước đỏ ngầu dập dềnh.

Ba ngày từ khi Tất An chết, âm gian không một động tĩnh, dương gian lại nổi một trận tuyết lông ngỗng lớn. Bách tính trong kinh thành đồn nhau có oan tình, nên lại lần nữa nhốn nháo đến mức trên dưới không yên. Quý dưới âm gian lại đều biết, cái chết của Vô Thường gia không phải oan án. Khi đó trên cầu, quý cũ quý mới không một ai không nói hấn tự mình nhảy vào, không có người ép hại.

Phạm Vô Cứu đau như cắt ruột, không còn tâm tình làm việc, Diêm la vương điều Hắc Bạch Vô Thường tạm chức, đồng thời thông báo cho Phong Đô đại đế, đắp bia công trạng cho Tất An, chuyện này tạm lắng xuống.

Trong nhà, đại gia cũng rầu rĩ một hồi, xử lý hậu sự của Tất An. Khi ta thu dọn di vật trong phòng hắn, thấy dưới nghiêng mực lộ ra trang giấy, bình thường Tất An dùng kiểu chữ Thảo, nét chữ có vài phần cuồng loạn. Đề khoản ghi mới viết gần đây, nét chữ càng ngông cuồng hữu lực, không còn cân trờ: "Thượng hữu nhan như ngọc, cao tình thế vô trù. Khinh cư hàm bích yên, yểu diệu tự văn phù."

Mấy ngày sau, ta và Từ Tiêu cũng không nói chuyện nhiều. Một tối nửa đêm, tự dưng khóc nức nở một hồi, không rõ là vì sao nữa. Từ Tiêu đại khái biết ta khổ sở trong lòng, chỉ lặng lẽ ôm ta, đến tận hừng đông.

Lại qua một đoạn thời gian, thai của muội muội trạng nguyên mà cha chiếm cũng sắp sinh, ông suy tính chuẩn bị đầu thai. Ta và Từ Tiêu tiễn cha đến cầu, Từ Tiêu đứng phía sau. Cha nâng chén, ta phát tay chặn lời, giục ông uống canh mạnh bà.

"Vi phụ trừ thói xấu lớn ham cờ bạc, còn có hai thói xấu nhỏ, một là cô hủ, hai là đa nghi nặng." Cha đưa mắt nhìn Hoa Từ Tiêu phía sau ta, híп mắt, "Mặc kệ Hoa Từ Tiêu biểu hiện ra sao, vi phụ thấy rồi có ngày hắn cũng thấy chán thôi. Con nói xem đường đường một đại nam nhân, vẻ tâm da còn đẹp hơn cả cô nương, kiểu này thế nào tâm hồn cũng vận vẹo."

Ta lắc lắc tay cha, cố gắng giải vây cho Từ Tiêu: "Cha, cha cứ nghĩ chàng tiêu cực thế. Đầu phải cha không biết, Từ Tiêu vốn lớn lên là cái dạng này, bộ da hiện tại cũng chỉ vẽ theo dáng vẻ chàng khi ở tiền giới thôi. Quan trọng là chàng đối xử với con rất tốt, thế là đủ rồi. Lần này cha an tâm đi tìm nương, đừng để lỡ mất lại đuổi không kịp."

"Nhìn con xem, lấy chồng như bát nước hắt đi. Có trượng phu không cần cha nữa à?"

"Con đâu dám" Ta thở lười.

"Cũng tốt, cũng tốt. Nhìn con hiện tại vui vẻ như vậy, vi phụ cũng yên tâm đi lâu." Cha vỗ vai ta, lại khẽ thở dài.

Thực ra, trong lòng cha càng rõ so với ta, lần từ biệt này, sau này ở luân hồi, chúng ta sẽ biến thành người dung. Tình cha con giữa chúng ta, dừng lại ở đây. Có điều cha trước nay không phải kẻ thương xuân tiếc thu, vỗ vỗ vai ta, dặn dò vài câu, uống canh, xoay người qua cầu. Không một lời từ biệt, không một cái ngoảnh đầu.

Hoa Từ Tiêu nhẹ nhàng nắm tay ta, có vài phần an ủi tâm tình. Trong lòng ta có chút dầy vò, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn hắn cười: "Tuy nói thế này hơi ích kỉ, nhưng đến phút này, ta lại mong cha đầu thai sai, đảo mắt bị đem nấu canh rồi quay lại."

"Đời người tan hợp tựa phù vân, nếu có duyên, ắt sẽ gặp lại." Hoa Từ Tiêu đem tay ta nắm càng chặt, thanh âm cũng càng thêm dịu dàng, "Mị Mị, không cần miễn cưỡng."

Ta gật đầu, lại phát hiện hắn vừa ôm ta, quý trên dưới cầu đều tròn trịa nhìn chằm chằm. Mặt già nua thoảng cái không có chỗ giấu, vừa định đẩy hắn ra, lại nghe thấy một giọng nói lảng lơ ẻo là bay đến: "Nhìn các người một đôi tình thương mến thương, đúng là không sống phí khắc nào nhỉ, ngày rộng tháng dài, ra đến cửa cũng ôm ấp áp áp."

Ta và Hoa Từ Tiêu quay đầu. Quả nhiên, người tới là Nhan Cơ, phía sau là Thiếu Khanh. Nhan Cơ hiếm khi không che giấu đám đuôi của hắn, chín cái đuôi trắng như cây phát trần đong đưa. Làm người nhìn chúng ta tự nhiên càng nhiều. Hoa Từ Tiêu lại vẫn nhã nhặn, nhìn bọn hắn cười: "Nhan công tử, Thang vương gia, sao hai người lại tới?"

"Đến tiễn nhạc phụ, kết quả lại không đến kịp. Ài, xem ra lại đi về thôi, ta cũng không muốn ngắm các người tình nồng ý mật." Nhan Cơ giơ ngón tay chỉ Thiếu Khanh, "Có điều, tiểu Vương gia có chuyện muốn nói với các người đây."

Ta nói: "Thiếu Khanh, chuyện gì vậy?"

Thiếu Khanh quét mắt nhìn ta, quét mắt nhìn Hoa Từ Tiêu, cuối cùng đem ánh mắt chuyển lại trên người ta: "Phu nhân, ta cũng sắp phải đầu thai."

"Gì cơ?" Ta còn tưởng chính mình nghe lầm.

"Ta có thể nói chuyện riêng với nàng không?" Thiếu Khanh nói, ánh mắt lại nhìn Hoa Từ Tiêu.

"Nhan công tử, trong quý môn quan có bán bánh bao vùng, đó là món nướng từ thích ăn. Chúng ta đi mua cho nàng hai cân." Hoa Từ Tiêu rất tự giác, kéo Nhan Cơ đi.

Xuôi dòng vong xuyên thuyền như lá, dáng kiêu trong nước mông lung. Thiếu Khanh nhìn bọn hán đi xa, đôi mắt trong suốt nhìn sang: "Thực ra, nàng và Hoa Tử Tiêu đêm thành thân, đã động phòng, đúng không?"

Thiếu Khanh trước nay luôn vào thẳng vấn đề, nhưng bộ dạng nghiêm túc như thế, đã lâu rồi không thấy.

Ta hơi sững sốt, thành thật gật đầu: "Xin lỗi, ta nói dối."

Thiếu Khanh khề thờ dài, cười khổ nói: "Ta vẫn luôn giả ngu, tại sao không thể ngừng ảo tưởng, tại sao không thể ngừng tự lừa mình dối người?"

"Thiếu Khanh.." Ta ngập ngừng, đem những lời vô nghĩa đều nuốt xuống, "Vậy nên, lần này chàng muốn đi đâu thai, không phải vì giận đối?"

"Ừ."

"Cũng tốt. Ta biết chàng không phải rất thích ở côi âm gian này, tính tình của chàng cũng không hợp lưu lại ở đây. Đầu thai chuyển kiếp vào thai tốt, tiếp tục mệnh Vương gia của chàng, cũng không gì tốt hơn."

"Nàng muốn ta đi như vậy, là vì muốn tốt cho ta sao?"

"Ta tất nhiên không muốn chàng rời đi."

Câu phía sau ấy ta không nói ra. Nếu đổi lại là Hoa Tử Tiêu hay Tạ Tất An, bọn hán nhất định sẽ không đồng ý, đến điểm dừng thì dừng. Nhưng Thiếu Khanh không phải người như thế, hán quá thẳng thắn: "Nhưng ở lại, cũng là lãng phí thời gian của ta phải không? Bởi nàng sẽ không bao giờ để Hoa Tử Tiêu đứng ngoài nữa."

Ta thờ dài, rốt cuộc cam chịu.

"Mị nương, quen nàng càng lâu, ta càng không thể nhìn thấu nàng. Nàng coi trọng ở hán điểm nào nhất?" Hán dừng một chút, "Nếu nói trước đây nàng thích Dương Vân, là bởi vì hán cứu nàng, là vì hán anh hùng khí khái, ta còn hiểu được. Còn Hoa Tử Tiêu, hán ngoài trừ vẻ ngoài đẹp đẽ, còn có cái gì?"

Ta lắc đầu: "Chàng nhầm rồi. Lớp da ấy cũng chỉ là thứ hán vẽ lên."

"Đúng vậy, hán là quý Họa bì từ địa ngục Vô gian, không thể cùng nàng chuyển thế, không thể cho nàng cả đời hạnh phúc. Ta nói khó nghe, nàng và hán thậm chí không thể sinh nhi dưỡng dục. Nàng tự nguyện vì hán vĩnh viễn lưu lại nơi âm tào địa phủ không thấy mặt trời này, cùng hán trọn đời không siêu sinh sao?"

"Đi một bước tính một bước. Thiếu Khanh, đừng hỏi nhiều nữa."

"Đúng vậy, là ta lắm miệng. Ta vốn dĩ không nên hỏi nhiều." Ánh mắt Thiếu Khanh lóe lên nhìn dòng vong xuyên, "Nàng biết ta là người thích hợp với nàng nhất, cũng là người có khả năng đem đến cho nàng hạnh phúc nhất. Nhưng nàng lại chọn một con đường mù mịt. Chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể chúc nàng hạnh phúc."

Đáy lòng ta thờ dài một tiếng, ngay cả lời "đa tạ" giản đơn cũng không nói nên lời: "Bao giờ chàng đi đâu thai?"

"Đêm nay, giờ Tý canh ba."

Ta giật mình: "Nhanh vậy sao?"

"Đúng, nhưng lần này không phải làm Vương gia, là Thái tử." Thiếu Khanh nở nụ cười, nhưng nhìn hán lại không có loại đặc ý như lời nói.

"Nhất chàng nhé, thai tốt như vậy cũng đầu thai vào được." Ta cũng cười, khẽ vỗ vai hán, "Tôi ta đến tiễn chàng."

"Khỏi, ta không thích cảnh chia ly. Nàng mà đến, vậy nhất định phải cùng ta đầu thai, làm thái tử phi. Tôi cùng ta ăn một bữa chia tay, dành nhiều thời gian ở bên phu quân chân chính của nàng thôi." Hán giữ chặt vai ta, tựa như lúc trước, "Đi thôi, chúng ta về nhà trước."

Một hồi cơm canh vô vị, bầu không khí cũng bình bình đạm đạm, sau đó Nhan Cơ và Thiếu Khanh vẫn trước sau như một, tự trở về phòng. Nhan Cơ nói cả nhà cũng đi hết rồi, hán không có hứng thú ở đây làm nền cho ta và Hoa Tử Tiêu, định dọn ra ngoài ở. Vậy nên cả buổi tối, ta đều nghe thấy tiếng hán sai sử gia nhân thu dọn đồ đạc, thi thoảng còn chen tiếng cãi nhau với Thiếu Khanh.

Giờ Tý, đêm khuya dần tĩnh lặng.

Ta nghe tiếng Thiếu Khanh không kiên nhẫn đuổi Nhan Cơ về, sau đó là tiếng đóng cửa vang.

Tất An không còn, Cha đầu thai, Thiếu Khanh qua cầu, Nhan Cơ cũng sắp dọn đi. Vốn một nhà náo nhiệt, một đêm người đi nhà trống. Ta vùi cả người trong ngực Hoa Tử Tiêu, ôm hán thật chặt.

"Tử Tiêu." Giọng ta hơi khàn khàn, "Giờ ta chỉ có mình chàng."

Hán nhẹ vỗ về lưng ta: "Ta biết. Nàng từ cái gì cũng có, trở thành chỉ còn mình ta."

Nghe hắn nói, vành mắt ta có chút ẩm ướt.

Ngón tay hắn dọc sống lưng ta, lướt trên gò má, trong bóng đêm, tình tế mon trón từng đường nét trên khuôn mặt ta: "Nhưng với ta lại là may mắn, từ không có gì cả, giờ đã có nàng."

Lệ trong hốc mắt trào lăn.

Lựa chọn như thế, tuy sẽ tịch mịch, nhưng sẽ không hối hận. Ta không biết mình có thể kiên trì đến đâu, nhưng hiện tại, dù vẫn là quý, nhưng cũng phải cùng hắn làm quý phu thê thật dài thật lâu.

Về phần chuyện của mười năm sau, mười năm sau rồi hãy nói.

Ngoài song cửa khói mây bàng lãng, hoa rụng hương tàn.

Khoảng khắc ấy, ta chợt nhớ tới cha ở trên cầu, nói câu cuối cùng với ta: "Còn nhớ rõ ban đầu vì phụ an bài cho con ba phu quân, để con rút thẻ không, thực ra là ý tứ của Tạ công tử." Còn có vài lời nữa, cha chưa nói hết, ta lại thoáng có phần minh bạch.

Lần rời đi này của Tất An, thật ra cũng hợp với danh hào của hắn: Đòi người ngăn ngại, thế sự vô thường. Vòng một vòng lẫn, đại khái chính hắn cũng sẽ không đoán được, kết quả, hắn sẽ giống như Bích Yên, đều tại dòng Nại hà này hóa thành mây khói.

Bích Yên, Bích Yên, bước chân nhẹ tựa khói, yếu đuối tựa vàng mây.

Chỉ là đến cùng, không biết trong lòng Vô Thường gia, "yếu đuối" là chỉ người thích thứ lựa Bích Yên kia, hay nữ quý tên Bích Yên nọ.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Qua cầu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thạch Thiên Cơ có câu: "Đòi người là thứ phù du nhất, đào mất tóc xanh đã trắng đầu." Lời này đã đủ khái quát thế giới phàm nhân nhỏ bé.

Năm tháng trôi qua, dù thế giới bên trên có biến ảo khôn lường, thế giới phía dưới vẫn không đổi một tấc. Sách nhi đã đến tuổi vỡ giọng, mở mồm như con vịt quàng quạc, đường nét vẫn còn non nớt, nhưng đã có chút bóng dáng tiểu sinh tuần tú. Uyển nhi cũng đã đến kỳ nở hoa, đứng giữa đám đông nổi bật. Đáng tiếc, hồi đó hai đứa cảm tình tốt như vậy, giờ thì thường xuyên âm ỉ không nói, lắm khi cãi nhau mặt đỏ tía tai, không nhìn nhau vừa mắt.

Còn Thẩm công tử có cái hẹn ba năm với Nhan Cơ, khổ cực học hành, nỗ lực phấn đấu, cuối cùng năm thứ ba được đề tên bảng vàng, Hoàng thượng bổ nhiệm làm Trạng Nguyên, khoác áo gấm đỏ. Hàn lâm phủ ban thưởng nhất phẩm ngự yển, văn nhân thi sĩ tiêu sái phong lưu, nhưng tiệc tàn, trong lòng Thẩm công tử chỉ tâm niệm gốc đào xum xuê nơi kinh thành kia.

Một bầu rượu quế dưới trăng, chiết một cành đào. Thẩm công tử lòng mang thấp thỏm, chờ đợi cổ nhân tương phùng

Nhưng cuối cùng, rượu cạn, hoa tàn, vẫn chẳng chờ được người muốn đợi.

Ta nói với Nhan cơ, người đứng là có mắt như mù, Thẩm công tử nặng tình như vậy, người lại làm chuyện bất nghĩa. Nhan Cơ khoát khoát tay, nói rằng đợi ba năm nữa, cô xem lại hắn xem.

Sau đó, Thẩm công tử như hấn dự liệu, cá chép vượt vũ môn, danh lợi thuận buồm xuôi gió. Hắn dời đến kinh thành được hai năm thì đưa người nhà lên theo, gồm cả muội muội năm tuổi. Mà lý kỳ là, muội muội này xinh như hoa như ngọc, một chữ bẽ đôi cũng không biết, nhưng hề là bài bạc, đồ xúc xắc hay mạt chược, chọi gà gì nàng đều tinh thông.

(Lão cha lên sân)

Một ngày nọ Đại Tư Mã đem tiểu nhi từ sang nhà Thẩm công tử làm khách, nhân trò chuyện hăng say cùng Thẩm công tử, liền nhi từ vào hậu viện chơi. Tiểu công tử Tư Mã lớn hơn Thẩm tiểu thư vài tuổi, ngày thường khẩu kinh năng động, tính tình cũng táo bạo, một hồi làm các huynh đệ tỷ muội trong hậu viện sợ không dám nói câu nào. Chỉ có Thẩm tiểu thư gan lớn, cầm một đôi dế cho hắn xem, nói người chọn một con đấu với ta, để ai thắng thì người đó thắng, người thua làm trâu làm ngựa cho người thắng mười năm. Tiểu công tử Tư Mã thấy đối phương chỉ là một tiểu cô nương, không do dự đồng ý, chọn con dế lớn hơn.

Kết quả là, Võ Trạng Nguyên tương lai chạy chân trời góc bể cũng không thoát khỏi Ngũ Chi sơn của Thẩm tiểu thư, đòi này bị cầm tù đủ mười năm.

Thẩm tiểu thư trời sinh băng khiết thông minh, đại ca nàng đồ đầu băng nhưng lại như cục đá tảng.

Hoàng Thượng nhìn hần càng ngày càng thuận mắt, không lâu bèn cho hần là Phò mã. Nhưng Thẩm công tử cãi Thánh chỉ, thà chết không theo, kiên trì nói mình đã có hôn ước. Vì lí do ấy, Hoàng Thượng tuy không tiện phát tác nhưng không còn sủng ái hần nữa. Chưa đến hai năm, hần bị hạ liền bốn cấp, còn bị đày khỏi kinh thành đến vùng nhiễm ôn dịch trấn an bách tính. Thẩm công tử vốn mấy năm nay u u sầu sầu, thân thể không được tốt, chuyến đi này, chẳng ngác nhiên cũng bị dính phải ôn dịch, chưa đến một tháng đã sắp quy tiên.

Thẩm công tử là Trọng Nguyên lang, mấy đám nhân vật như này đều là Vô Thường gia tự mình câu hồn. Một lần Phạm Vô Cứu và Hoa Tử Tiêu nói chuyện phiếm, có nhắc tới vị Trọng Nguyên lang họ Thẩm sắp gần đất xa trời, xuống âm phủ trình sổ thọ. Nghe được tin ấy ta vội vả sai người đi tìm Nhan Cơ. Lúc đó Nhan Cơ vừa vận đang ở bụi cỏ gặm xương cốt cùng bọn trai bao tỷ bà tính. Mấy năm nay hần cứ thế chưa đặt chân vào kinh thành nửa bước, vừa nghe được tin, lại chạy như bay tới dương gian.

Trong lòng ta vẫn rất lo lắng hần, nhưng vì bị cảm tức, chỉ có thể ở âm gian đợi tin. Nhưng chờ hơn mười ngày, chỉ có tên quý tử tốt nghe ngóng được, trên dương gian có một vị Trọng Nguyên lang vốn là phải chết, nhưng mấy hôm nay không chỉ bệnh khỏi qua được một kiếp, mà còn sắp cưới công chúa, làm Phò mã, số này không phải tốt bình thường đâu.

Ta lập tức đi tìm Hắc Vô Thường, muốn hỏi hần tình hình của Nhan Cơ. Nhưng khi đến Vô Thường phủ lại thấy một cô nương cũng đến cửa bãi phóng. Hai người đều đứng đợi Phạm Vô Cứu, mấy hồi đã bắt chuyện.

"Ta tới để tạ ơn." Nữ tử cười nhàn nhạt, "Mấy năm trước ta bị trúng mê hồn chú của hồ ly tinh, mãi đến mười ngày trước mới giải được. Tỷ muội tốt của ta kể mấy năm nay Vô Thường gia vẫn luôn bảo vệ ta, làm mọi việc theo ý của tên hồ ly kia nên mới lưu lại cho ta được một mạng, vậy nên mới muốn tự mình đến đây nói cảm tạ."

"Ra là thế."

Ta gật đầu, trong ngực lại đầy lo lắng. Đây chính là cô nương mà Nhan Cơ dùng để uy hiếp Phạm Vô Cứu. Mê hồn chú của hần chỉ có hần mới có khả năng giải. Nửa tháng trước Thẩm công tử suýt nữa quy thiên, theo lý thuyết hần không thể có thời gian trở về giải chú rồi lại biến đi được.

Mê hồn chú mất đi hiệu lực, chẳng lẽ là vì.. Đúng lúc tâm hoảng ý loạn, Phạm Vô Cứu tự mình ra đón khách.

Nữ tử cười càng đậm, mỉa hoặc lòng người: "Vô Thường gia, nhờ phúc của huynh, mê hồn thuật trên người ta đã được giải rồi."

"Vậy sao, thế là tốt rồi." Phạm Vô Cứu hiếm khi để lộ nét mặt dịu dàng, nhưng rất nhanh lại chuyển sang ta bên này, nhàn nhạt nói: "Đông Phương cô nương, cô đi theo ta vào đây, ta có việc muốn nói với cô."

"Tốt thôi." Ta gật đầu.

Phạm Vô Cứu lại quay sang nàng kia nói: "Hôm nay ta có chút việc, hôm khác sẽ đến thăm nàng." Rồi đưa ta vào phủ.

Vốn dĩ, ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận tin dữ, từ đại môn đến tiền viện, tâm tình cực kỳ kém. Nhưng khi tiến vào sảnh chính, thứ đầu tiên đập vào mắt lại là cục lông trắng vàng vàng trên ghế, phía sau còn có mấy cái đuôi vàng ngoe nguẩy.

Ta lao tới, ngồi thụp xuống nhìn con cừu vĩ hồ trước mắt: "Nhan.. Nhan Cơ?"

Cừu vĩ hồ liếc mắt nhìn ta, đuôi người, rồi lại lười biếng cuộn lại thành cục ngủ.

Kỳ thực không chắc mười phần con thú này có phải Nhan Cơ không. Trong ấn tượng, nguyên thân yêu hồ của Nhan Cơ to hơn thứ này rất nhiều, con thú trước mắt như một con hồ ly mới sinh.

"Đây là Nhan Cơ sao?" Ta quay đầu nhìn Phạm Vô Cứu.

"Đúng thế. Hần đem nội đan trăm năm cho người ta, vậy nên không chỉ bị biến về nguyên hình mà còn thu nhỏ đi rất nhiều, đoán chừng mấy trăm năm nữa cũng chưa hóa thành hình người được." Phạm Vô Cứu lại gần, cũng ngồi thụp xuống trước hần, dùng ngón tay chọc chọc bụng tiểu hồ ly. Lông cả người tiểu hồ ly dựng đứng, đỏ mắt trừng hần, nhưng chỉ có thể gào ngoào, đúng là ủy khuất.

"Nhan công tử, cái này gọi là ác giả ác báo. Sau này bớt làm chuyện xấu, nghe không?" Phạm Vô Cứu chọc bụng hần.

Hồ ly lảng lơ rớt cuộc bùng nổ, nhảy dựng lên, vồ lên người Phạm Vô Cứu, vừa gặm vừa cắn tay hần. Có điều sức sát thương như con muỗi, cắn nửa ngày, Phạm Vô Cứu cũng chẳng phản ứng gì. Hần chỉ có thể mất hứng trở về ghế, vênh mông nhỏ, đuôi nhỏ về phía chúng ta.

Từ đó, Phạm Vô Cứu liền nhận nuôi con tiểu hồ ly, thi thoảng ta sẽ qua chơi đùa con thú nhỏ. Thời gian còn lại ở nhà trồng hoa, vẽ tranh, chờ Hoa Tử Tiêu về, cùng hần làm đôi phu thê bình thường ấm áp.

Cứ như vậy ngày qua ngày, thời gian thấm thoát, chín năm chớp mắt trôi qua.

Trong chín năm này, Sách nhi cuối cùng cũng trưởng thành, tuổi trẻ đã được đề tên bảng vàng, làm Võ Thám hoa, nhận lệnh Thánh thượng bình định phản tặc, yên ổn biên cương. Năm kế Thánh thượng băng hà, Thái tử chín tuổi lên ngôi cừu ngừ, quân lâm thiên hạ. Sách nhi trở lại triều đình phò trợ tiểu Thiên tử bình trị thiên hạ. Sau đó Thái hoàng thái hậu đề Uyển nhi gả cho nó, thành một đoạn giai thoại trai tài gái sắc.

Trong khi ấy ở một bên, Thẩm tiểu thư bám tiểu công tử Tư Mã đằng đằng chín năm chưa buông, chưa tròn mười tuổi đã ân cần dạy bảo, bắt đối phương phải phục tùng mình. Tiểu công tử Tư Mã rất bất đắc dĩ với nàng, kiên quyết không nghe theo, nhưng xui thay phu thê Đại Tư Mã rất thích tiểu nha đầu này, liền đem hai đứa dính ước, cũng không uống tiểu cô nương năm đó thịt nát xương tan không sợ, biến thành canh gà cũng không oán.

Đông qua xuân tới, còn thêm một ngày mưa tầm tã.

Mưa phùn se lạnh, gió tung tay áo. Phía bên bờ chẳng biết từ bao giờ đã đắp lên một gian nhà trúc nhỏ, trước nhà cây lá xum xuê. Lá rụng rợp Nại hà, ngược nhìn bờ sông, vẩn dậm một mảng trắng xóa. Thuyền từ xa tiến lại, bóng thuyền đè bóng cây, chậm rãi tiến vào bờ.

Vài tên tùy tùng xuống thuyền, công tử áo đỏ che ô, nâng vạt áo bước xuống. Ta thoát cái thu ô, bước đến chui dưới tán ô của hắn. Hoa Tử Tiêu ngỡ ngàng, lập tức nở nụ cười: "Mị Mị, sao nàng cũng ở đây?"

Ta kéo tay hắn, ngẩng đầu nhìn về phía hắn: "Ta tới đón chàng."

Hoa Tử Tiêu xoay người xua đám tùy tùng và Ý Sinh, cùng ta thả bước chậm rãi bên bờ sông: "Nương tử hôm nay có vẻ khác lạ, chẳng hay có gì cần chỉ giáo?"

Ta nhin không được trừng hắn: "Không cần khách sáo với ta, nhớ chàng đấy."

Ý cười trên mặt Hoa Tử Tiêu càng đậm. Hắn vỗ vỗ tay ta khoác trên tay hắn, dịu dàng nói: "Thực ra lúc này ở trên thuyền, ta cũng đang nhớ Mị Mị."

"Thật không." Ta giả bộ lơ đãng nhìn sang nơi khác, nhưng thực ra không giấu nổi ý cười trên mặt. Ta cười một lúc lâu mới quay đầu, nghiêm túc nhìn sang hắn: "Tử Tiêu, có chuyện ta phải nhắc chàng một chút."

"Ừ."

"Chàng không biết thật hay giả vờ thế?"

Hoa Tử Tiêu ra vẻ mờ mịt trầm tư một lát: "Ta không biết."

"Qua năm là hết kỳ hạn mười năm, Sách nhi đã trưởng thành, kỳ hạn đầu thai của ta cũng sắp đến."

Thực sự đề tài này chẳng hề dễ mở miệng. Chín năm qua, ta và Tử Tiêu chưa ai từng nhắc đến chuyện này. Dù thời gian sắp hết, đến giờ hắn vẫn chưa mở miệng với ta. Có lẽ vậy nên khi ta nói ra những lời ấy, nụ cười trên miệng hắn dần tắt ngấm, giọng nói cũng trầm xuống: "Yên tâm, ta chưa quên."

Ta nhướn mi, hiểu kỳ nói: "Vậy chàng cũng biết cả thời gian ta đầu thai đúng không?"

"Vẫn chưa rõ lắm, dù sao đó cũng là chuyện một năm sau nữa." Hoa Tử Tiêu rừ mi, đốt ngón tay cầm cán dù trắng bạch, "Đến khi đó ta sẽ an bài cho nàng, nàng không phải phiền lòng gì cả. Trước khi đó, chúng ta vẫn như cũ, được không?"

Ta ngừng nghĩ, nghiêng đầu nhìn hắn: "Nhưng giờ ta lại muốn đi đầu thai luôn cơ, làm sao đây? Dù sao Sách nhi cũng trưởng thành rồi."

Hoa Tử Tiêu không phản ứng gì lớn, chỉ nhàn nhạt đáp: "Thời gian chưa đến, nàng chưa đi được."

"Không chịu đâu." Ta cầm tay hắn, giả nai lắc lắc: "Tử Tiêu, Tử Tiêu, chàng thân thông quảng đại như thế, nhất định có cách cho ta đầu thai sớm mà, đúng không?"

Cuối cùng Hoa Tử Tiêu cũng dừng bước, quay người nhìn ta, lạnh nhạt đáp: "Chín năm nàng còn đợi được, đợi thêm một năm có gì khó sao."

Ta híp mắt, giận dỗi đáp: "Không đợi nổi."

Hắn lẳng lặng nhìn ta chăm chú, sắc mặt tái nhợt, hé môi một lát mới thốt ra một chữ: "Tốt thôi."

"Nè, chàng đúng là nhẫn tâm." Ta tui thân thờ hất, ai oán nhìn hắn, "Đêm qua còn da thịt mặn nồng, giờ ta sắp đi, chàng còn chẳng muốn giữ.. Có phải chàng muốn ta biến đi sớm một chút, để đi tìm hoa vẫn liễu phải không?"

Môi hắn cũng phát trắng bạch.

"Chín năm này, mỗi ngày ta chỉ hận không thể bẻ nửa thời gian thành hai. Mỗi ngày không dám ngủ, bởi vì qua một ngày, nàng sẽ ở bên ta ít thêm một ngày. Giờ nàng muốn đầu thai sớm, còn nói ta nhẫn tâm. Nàng có tâm không vậy?"

"Đầu thai sớm thì sao?" Ta chớp mắt, thái độ ngang ngạnh bất chấp, trong ngực lại chật vật.

Ánh mắt Hoa Tử Tiêu lạnh lẽo, lạnh giọng nói: "Đầu thai chuyển thế, nàng hiểu mình nói gì không? Đừng nói nàng sống hết một kiếp rồi lại quay về tìm ta đoàn tụ. Sau này chuyển thế, chúng ta sẽ là người xa lạ, vĩnh viễn xa lạ."

Giọng hắn hồ hững, nhưng ta lại thiếu chút nữa phát khóc.

Ta lắc đầu, cố quên lời hấn nói, ngẩng đầu đáp: "Vậy nên, ta mới vừa quyết định. Hết mười năm này sẽ xuống địa ngục Vô Gian."

(Tức là Mị Mị cam chịu hình phạt cho tội không đầu thai đúng hạn.)

Hoa Từ Tiêu ngây ngô,

".. Sao cơ?"

"Ta không biết mình sẽ ở lại nơi đó bao lâu, nhưng nhất định sẽ có ngày được thoát. Nhưng hiện tại cứ nên nói trước, chàng phải đáp ứng ta hai chuyện. Thứ nhất, khi ta ở trong địa ngục Vô Gian, không cho phép chàng tìm nữ nhân khác, phải đợi ta. Thứ hai, không cho phép chàng phản đối, nếu như hiện tại muốn thuyết phục vì tốt cho ta, để ta đi đầu thai, vậy thì để ta đi ngay bây giờ. Rõ chưa?"

Hoa Từ Tiêu im lặng nghe hết, hàng mi khe rung, ánh mắt nhìn ta như có tia nước lóe lên. Cuối cùng, hấn nói một câu: "Ta đi cùng nàng."

Vốn dĩ, chuyện mà ta và hấn nhắc đến là thứ kinh khủng và ghê rợn biết bao. Lột da đẽo xương, như ác mộng tái hiện, đôi bên biến thành xác rửa trong Huyết Trì, vậy nhưng, không có nửa điểm hối hận.

Chỉ cảm thấy hết thảy mọi chuyện trước mắt so với dĩ vãng càng đẹp hơn, hoa như cầm tú, người tựa gió xuân.

*** **

Lại rất nhanh, một năm nữa qua đi.

Bị đẩy xuống địa ngục Vô Gian không phải chuyện nhỏ, nếu chỉ là vi phạm pháp lệnh, sẽ bị đưa xuống mười tám tầng địa ngục, thả dầu nướng lửa một hồi lại được quay về. Nhìn chung, khắp lục giới vẫn chưa có kẻ yêu, quỷ, thần, ma nào tự nguyện xin được đòi hỏi kiếp kiếp không siêu sinh cả. Thế nên, ta đặc biệt chuẩn bị đầy đủ khẩu cung, định đến gặp Diêm La vương báo cáo, tiện trần tình với Phong Đô đại đế luôn.

Từ khi cha đầu thai, Diêm La vương so với trước càng lao đầu vào công việc. Đại môn quý lớn quý bé xếp hàng chờ, hấn vẫn thân nhiên xử lý công vụ. Mất thấy Hắc Vô Thường cùng đám quỷ sai đi ngang qua khúc rẽ, ta chờ đã phát chán, bèn cao hứng định bước đến chào hỏi. Không ngờ còn chưa tiến lại gần, chợt nghe hai tên câu hồn trào phúng nói: "Lúc này người có thấy không, Đông Phương Mị thực sự định đi xuống địa ngục Vô Gian đấy, nghe nói là định xuống đó cùng phu quân nàng ta."

"Không phải nàng ta ở lại âm gian vì đệ đệ à, thế mà Hoa Từ Tiêu sửa lại thọ mệnh của đệ đệ, nàng ta mà cứ đơn giản tha thứ thôi sao? Đúng là đàn bà gả chồng theo chồng, gả chó theo chó."

"Đâu, chuyện đấy căn bản là nàng ta không biết. Hay cho một kẻ ngu ngơ, bị người ta bán còn giúp đếm tiền."

"Nếu thế thật, vậy thì cũng chẳng trách nàng ta. Trong mắt nàng, không, trong mắt đa số quỷ, Hoa Từ Tiêu luôn là một chính nhân quân tử mà. Chẳng qua ngấm lại thì, hấn ở cõi âm lâu như vậy, làm sao mà có thể là chính nhân quân tử được. Người xem, từ khi Đông Phương Mị xuống đây, hấn giết bao nhiêu người luôn. Bắt đầu từ Lãnh Dung, rồi cả Diệu gì gì nữa.."

"Chết cũng không tha, thậm chí là Thang vương gia, si tình như thế, thai phụ thể tam thể cùng Đông Phương Mị cũng chọn ra rồi, cuối cùng lại bị hấn ép cho đi đầu thai. Giờ ta lạ thấy nghi ngại, chuyện Nhan công tử biến về súc sinh, cái chết của Bạch Vô Thường cùng hấn có.."

Lúc này, giọng Phạm Vô Cứu vang lên: "Hai người ở đây nói nhảm gì thế, đi làm việc nhanh."

Nghe đến đó, máu trong não như lập tức tuôn xối, trong ngực như có ngum khí không thể thở ra. Ta vịn cột hành lang, mắt quáng hoa, gần như đứng không nổi nữa.

Qua một chung trà, Diêm Vương gia mới sai người báo ta vào điện. Ta lắc đầu, cố gắng giữ tỉnh táo, bước vào theo. Diêm Vương gia quả nhiên là bị lão cha đùn đẩy quá nhiều việc, nhìn thấy ta lập tức nở nụ cười: "Con gió nào đưa Đông Phương thiên kim đến đây vậy, cha cô bây giờ đúng là sống thư thái ghê."

"Ta.. Mười năm kỳ hạn sắp hết, ngày đầu thai cũng sắp đến. Ta vẫn không yên lòng gia đệ, muốn tìm Diêm Vương gia xem sổ sinh tử của Đông Phương Sách."

"Ra thế. Chờ đấy, đi tìm cho cô đấy."

Động tác lão thần tốc, tựa như sợ ta sẽ nhắc đến người nào đó. Không tới lâu sau, trang ghi Đông Phương Sách trên sổ sinh tử được mở ra, quý tốt cung kính dâng hai tay.

Sổ ghi đã cũ, nhưng quả nhiên có dấu vết sửa chữa.

Ta lẩm bẩm: "Kỳ quái, Từ Tiêu nói với ta, mười năm này hấn đã sửa ngày chết của Sách nhi đến hai lần cơ mà, sao ở đây chỉ thấy một?"

"Hai lần? Hấn chỉ tìm ta sửa đúng một lần, hay là do Phong Đô đại đế.. " Diêm La vương nói đến phân nửa, thấy sắc mặt ta, bỗng chốc ngưng bật, sắc mặt cũng thay đổi, "Đông Phương Mị, chuyện này, chuyện này mình cô biết là đủ, ngàn vạn lần đừng búp xếp nha.."

Không đợi lão nói hết, ta lao khỏi Diêm La điện.

Buổi tối, Hoa Từ Tiêu trở về. Ta giúp hắn cởi áo khoác, rồi lại bung trà hầu nước, giúp hắn bóp vai: "Ngày giỗ Tất An năm nay, chàng và ta cùng đi thắp nén nhang cho hắn nhé."

Hoa Từ Tiêu nhấp ngụm trà, cũng không quay đầu: "Tốt thôi."

Ta ngồi bên người hắn, khẽ mân mê lọn tóc đen lác: "Mọi năm chúng ta vẫn đi đó thôi, chàng không thắc mắc tại sao năm nay tự dưng ta lại hỏi sao?"

"Vậy là vì sao?"

"Bởi vì trước đây chưa từng để ý nhìn nét mặt chàng khi thắp nhang. Giờ ta lại rất muốn biết một chuyện.." Tay ta ngừng lại, "Cái chết của Tất An, không cùng chàng liên quan chứ?"

Hoa Từ Tiêu gạn nắp chung trà, nở nụ cười: "Nàng suy nghĩ nhiều rồi."

Ta cũng cười: "Ta ngay cả địa ngục Vô Gian còn không sợ, càng không biết sợ Nại hà. Nếu chàng gạt ta, biết chân tướng rồi, không chừng ta sẽ khổ sở cùng đường, làm ra chuyện giống Tất An đó."

Lúc này hắn mới đặt chén trà xuống, lảng lảng nhìn ta: "Nàng muốn nói gì?"

Ta nghe thấy giọng mình lạnh xuống: "Nói cho ta biết, cái chết của Tất An có liên quan gì đến chàng không?"

Hoa Từ Tiêu không nói lời nào.

"Trả lời ta."

Ta nghe giọng mình run run, nhưng mặc cho có đợi bao lâu, hắn vẫn hệt như pho tượng đắp, đẹp đẽ nhưng cũng vô tình.

"Chàng nói đi."

Ta gắng tay hắn, bỗng chốc cảm giác cả người dọc sống lưng đến trong lòng đều lạnh thấu: "Vì sao chàng phải sửa thọ mệnh của Sách nhỉ? Chàng biết.. biết rằng nếu làm như vậy, ta vĩnh viễn cũng không tha thứ cho chàng, đúng không?"

Hoa Từ Tiêu giống như chết lặng, ngoại trừ tĩnh lặng nhìn ta, không nói câu nào.

"Còn cả Thiếu Khanh, Nhan Cơ, bọn hắn đều do chàng làm hại, có đúng không?"

Đèn lồng đỏ khẽ lay, khiến buồng sườn hắn nét tựa bức tranh nồng mực. Mảnh thêu sau lưng Hoa Từ Tiêu cũng đung đưa, ám màu xanh lên lư đồng. Thế nhưng, mãi đến khi tiếng cô hồn hát ngoài song cửa dậy lên điệu trống, làm toàn bộ cánh hồng hoa trong sân viện rụng rơi, hắn cuối cùng mới mở miệng: "Nàng đã quyết định lưu lại, ta sẽ không để nàng đi."

Ta mất thật lâu mới hiểu ý trong lời hắn nói. Hôn nữa, càng ngẫm nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, càng thấy đối lập với bộ dáng không màng thế sự thường ngày của hắn, cảm giác lạnh lẽo trong lòng như trào tuôn thấu xương: ".. Chàng còn định hại chết bao nhiêu người nữa?"

"Để nàng ở lại, bao nhiêu cũng có thể." Hắn không chút do dự đáp.

Chung gỏi mười năm, ta biết rất nhiều chuyện của hắn. Thí dụ như tài học uyên bác, âm luật tinh thông, chuộng đốt nhang hương, yêu phẩm trà đạo, tửu lượng tốt nhưng không ham, sau viện trồng nhiều loài hoa thơm có dại, cũng thích đắp bồn cảnh Mãn Thanh, khẩu vị rất nhạt, ăn uống không cầu kì, nhưng phẩm trà lại rất kĩ, để tâm vào lớp son bàn trà, ấm trà đồ khảm hoa khắc chữ thảo, rất thích trà Lục An xanh, bút phát điều luyện, chữ có nét giống Vương Hy Chi, tự thành một thể, một nữ quý U đô theo tranh chữ của hắn mà thêu lên gấm, làm đám quý quan lại phú quý tranh nhau lùng kiếm, nổi danh là "Tiêu tứ", da hắn là màu trắng ngà, mũi cao cao, một thân trường sam đỏ, tiêu sái phong lưu, chẳng ai bì kịp. Chỉ là, vẫn chưa từng nghĩ tới, làm vợ mười năm, ta lại chưa từng hiểu được con người này.

Trong mắt ta, Hoa Từ Tiêu vẫn là một công tử tựa tiên nhân, hắn ôn hòa tao nhã, không màng thế sự, sở dĩ phải làm quý, là bởi phạm phải lỗi sai lớn nhất thiên giới.

"Ta đi trước."

Ta không khỏi sợ run người, lui về sau hai bước muốn chạy khỏi nơi này. Nhưng còn chưa đi được mấy bước, cửa lớn đã bị một đạo sáng đỏ sậm chặn lại. Ta ngăn người, vừa định chất vấn, hắn đã đem ta ôm ngang lên, đi về phòng ngủ. Ta đẩy tay hắn, hốt hoảng nói: "Chàng làm gì.. Thả ra, ta muốn ra ngoài!"

Bước chân hắn càng nhanh hơn, nhưng không đáp lại ta.

"Chuyện đã đến nước này, chàng còn muốn ta phải làm sao nữa? Ta chỉ định ra ngoài giải sầu, rất nhanh sẽ trở về."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng đã có chút loạn. Mười năm sắp hết, ta lại vừa xin Diêm La vương để xuống địa ngục Vô Gian, nếu không kịp thời hủy bỏ, ta sẽ thật sự vĩnh viễn cùng người này ở lại chốn âm tào địa phủ. Mắt thấy phòng ngủ của chúng ta càng gần, ta chưa từng bao giờ như giây phút này, nghĩ đến nó như quý môn quan, âm u đen kịt, sâu không thấy đáy. Loại sợ hãi ấy cùng sự lạnh lẽo của phản bội, gây khắc xua tán mọi tình nồng ý được, tẩy sạch mọi mơ hồ.

Ta nắm cổ áo hắn, khẩn cầu nói: "Để ta ra ngoài đi. Tới bây giờ ta cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với chàng, chàng lấy cái gì ép ta đến nước này? Nhìn lại tình cảm phu thê nhiều năm như vậy, thả cho ta một con đường sống, để ta đi đầu thai."

Một khắc ấy, ta rõ ràng cảm nhận được tay Hoa Tử Tiêu khẽ run. Nhưng mặt hắn vẫn như cũ tĩnh lặng như mặt hồ, không một rung động. Hắn nghiêng vai đẩy cửa, ôm ta vào phòng, ném lên giường. Ta vừa vật vả ngồi dậy, hắn đã hóa thành một luồng khói xanh, rời khỏi phòng ngủ. Sau đó, hắn đẩy cửa sổ, một cái đầu lâu mỹ lệ hiện lên qua song cửa, dưới tán mai đỏ nhìn ta cười ưu thương: "Nếu bây giờ nàng rời đi, ta sợ sẽ không sống nổi nữa. Dù nàng hận ta, ta cũng phải ép nàng ở lại. Xin lỗi."

Đến lúc hoàng hôn, kẻ hầu theo lệnh hắn để ta dùng bữa, ta một mực không đụng. Sau đó hắn mang đồ ăn vào, tự mình dứt ta, ta đem cả mâm chén bát toàn bộ đập vỡ. Hắn im lặng không lên tiếng rời đi. Trời xẩm tối, hắn trở về thoát y phục của ta, muốn cùng ta hoan ái, so với thường ngày ân cần hơn biết bao. Nhưng ta chẳng để tâm, dù hắn có lấy lòng đến đâu, vẫn ôm tay núp trong góc tường im lặng. Hắn ngồi bên đầu giường chừng nửa canh giờ, đột nhiên cúi người ngậm vành tai ta, như sóng trào vỡ đê, không màng tới ta phản kháng, vặn ta lại, chân hắn tách hai đầu gối ta, nửa cưỡng ép bắt ta vào khuôn khổ. Hắn dường như chẳng hề say sưa trong đó, ngoại trừ tiếng thở dốc khe khẽ, phần lớn thời gian đều ở bên tai ta lẩm bẩm "Xin lỗi", "Ta yêu nàng." Chuyện qua đi, ta cố nén nước mắt, dùng sức đánh hắn, hung hăng ngoạm cắn trên người hắn, cả đêm không chợp mắt.

Ta không hỏi hắn bao lâu sẽ thả ta tự do. Bởi trong lòng đã rõ, cánh cửa kia đến bây giờ cũng chưa từng khóa. Chỉ cần ta nguyện ý, lúc nào cũng có thể bước ra khỏi cửa nhà này, tùy thời có thể xa rời hắn. Nhưng tin tưởng và tình nghĩa phu thê nhiều năm qua, từ lâu đã biến thành xiềng xích vô hình, đem trái tim hoàn toàn khóa lại.

Cuối cùng, chính mắt nhìn mặt trời mọc rồi lặn, ta tính ngày đầu thai đã đến, sáng sớm liền lao khỏi phòng ngủ, như ngựa xổng cương chạy về Hối Hôn phố, lao đến Diêm Vương điện. Diêm La gia đang chăm mực sửa sổ sinh tử, vừa thấy ta tay run một cái, một giọt mực to như đồng xu rơi xuống mặt giấy: "Đông Phương thiên kị, ấy nhầm, thiên kim, lại là trận gió nào..."

"Ta muốn đầu thai!" Ta chưa từng bao giờ vào toạ vấn đề như vậy.

Diêm La vương sừng sốt một khắc, quay đầu bắt lặc nhìn Đầu Trâu, rồi lại nhìn Mặt Ngựa, nuốt nước miếng một cái: "Đại tiểu thư của ta ơi, cô và Tử Tiêu đầu giường cái cuối giường hoa, hôm qua còn định cùng nhau vào sinh ra tử, nay lại muốn vĩnh viễn không bao giờ gặp gỡ, hơi bị khó chiều quá đấy. Nhưng mà đầu thai không phải chuyện nhỏ đâu, nếu cô qua cầu rồi lại hỏi hận thì ta đúng là hết cách, dù sao lục đạo luân hồi cũng không phải Diêm La điện, mặc cho cô làm loạn. Một khi đầu thai, hai người sẽ gần như vĩnh viễn bỏ qua nhau, cô cứ suy nghĩ kỹ trước đi, nghĩ xong thì nói với ta."

Lão nhìn cả người ta đờ đẫn, cuối cùng hít một hơi đứng lên: "Mà thôi, ta hiểu cô, hôm nay là ngày cuối cùng, nếu cô không đầu thai, thì cũng phải ở lại địa phủ cùng Tử Tiêu chịu khổ. Lại đây, ta đưa cô ra ngoài một chút, nói chuyện, gặp một người, cô nghĩ cẩn thận rồi quyết định."

Lão dẫn theo ba tùy tùng, đưa ta rời khỏi Diêm La điện, tản bộ trên con phố U đồ tiêu điều xơ xác: "Cô và Tử Tiêu ân ái như thế, hẳn biết hẳn không nhiễm khói bụi trần gian, con người rất trọng tình nghĩa."

"Ừm."

"Ngày trước khi hắn còn là tiên nhân, từng có một thê tử mỹ mạo như hoa tên Thanh Mị, cô đã từng nghe đến chưa?"

Thanh Mị, cái tên này nghe quen thuộc dị thường, nhưng ta lắc đầu xoa trán mãi vẫn không nhớ được đã nghe qua ở đâu, nên chỉ đành đáp: "Ta có nghe qua hẳn có một tiền thê luôn tâm tâm niệm niệm"

"Đó chính là Thanh Mị. Bởi từ khi ta quen biết hắn, hắn chưa từng tục huyền, cô là người duy nhất."

Nghe những lời ấy lòng ta vừa rung động vừa chua xót, ta nhìn áng mây xa xa không đáp thêm. Diêm La vương nói: "Khi đó phu thê bọn hắn ở tiền giới phạm tội, bị giáng xuống, Tử Tiêu cứu Thanh Mị, chính mình lại phải vào địa ngục Vô Gian. Thanh Mị tiến vào luân hồi không ngừng đầu thai, vĩnh viễn không thể cùng hắn bên nhau. Khi đó Cửu Thiên Huyền Nữ cảm động trước tâm si tình của Tử Tiêu, cầu tình với Thiên Đế cho hắn ít nhất được ở lúc Thanh Mị nhập luân hồi, được nhìn thê tử. Thiên Đế nói rằng tiết lộ mệnh số là tuyệt đối cấm, nhưng đồng ý để cho Thanh Mị mỗi kiếp trong tên mang một chữ "Mị", như vậy coi như là cho Tử Tiêu một gọi nhắc."

Nghe hắn nói càng nhiều, tim đập càng nhanh. Trong đầu có một suy đoán, nhưng nhiều năm qua vẫn luôn muốn nói mà chưa thể mở miệng. Giờ phút này, ta mở miệng, gần như muốn đem hết tất cả nói ra, nhưng Diêm La vương lại thờ dãi một tiếng nói: "Ta biết cô định nói gì. Chỉ tiếc cô cùng Thanh Mị ấy, xác thực không phải cùng một người. Thanh Mị mấy kiếp này đầu thai không dám nói là tốt, kiếp trước là con chim diều trên vách đá, kiếp này mới vừa này sinh ở cạnh ngôi miếu hoang, qua vài năm nữa sẽ thành một góc ngõ đông thôi."

Như một tảng đá nặng chèn lên lồng ngực, hồi lâu ta không nói lên được một lời. Không lâu sau, chúng ta đi đến Quý Môn quan, tiếng Vong xuyên chói róc rách, bờ bên kia có một căn phòng trúc dựng cạnh bãi sông, xung quanh cỏ lau bao phủ, mở song cửa buồng cần là có thể câu cá. Ta nhìn phòng trúc đến thất thần, nhỏ giọng nói: "Tử Tiêu biết ta không phải nàng ấy, đúng không?"

"Ban đầu hắn đã từng nghĩ cô là Thanh Mị, nhưng sau rồi ta cũng không rõ lắm. Cô vẫn phải tự hỏi hắn thôi."

Ta căng đầu nghĩ lại, xác định hẳn từng nói cho ta biết, ta không phải thê tử của hắn. Nhưng câu hỏi ngu ngốc như vậy, ta sẽ không bao giờ hỏi lại. Diêm

La vương nói cho ta chuyện này, cũng chỉ muốn để ta tiếp nhận sự thực, đó là dù cho ta có nguyện ý ở lại vì Từ Tiêu hay không, trong lòng hán cũng luôn có một Thanh Mị. Dù cho ta và hán có bao nhiêu ân ái, mối nhân duyên này bắt đầu, cũng bởi vì Thanh Mị. Lãnh Dung dù xuất thân từ thanh lâu, cũng có được một tấm chân tình chỉ nguyện có nhau duy nhất. Ở bên Dương Vân ta đã không biết tiến bộ, làm người thứ hai cam chịu không than. Dương Vân là người ta ngưỡng mộ từ nhỏ không nói, nhưng Từ Tiêu.. Ta thực sự đã cho đi rất nhiều ở hán.

Nghĩ tới ấy, ta nhắm mắt, lặng lặng đợi cơn đau nhức trong ngực vui khuất.

Diêm La vương ở bên tai ta thấp giọng: "Đông Phương thiên kim, nếu cô chưa nghĩ ra thì, thử nhìn ra phía xa kia một chút. Cô nhìn phía bên kia sông xem."

Ta mở mắt, chán chường đáp: "Nơi đó chẳng có gì cả, chỉ có một gian phòng trúc cô quạnh."

Diêm La vương cười đến âm hiểm, tay hướng về phía gian phòng trúc búng một cái, song cửa bị ngọn gió bật tung, hiện ra một tấm áo bào trắng treo bên trong. Ta kinh ngạc há miệng, tức khắc nhận ra đó là y phục mà người kia thích nhất, vô thức tiến thêm một bước.

"Con người không thể không biết ăn, tiên cũng có thể nếm được mùi vị." Ngón tay Diêm La vương vừa chuyển động, chỉ sang một hướng khác.

Ta theo động tác của lão nhìn lại, thấy trên cầu một đám nam nữ si tình, u hồn mê lương, còn có Thang Thiệu Khanh đang tựa bên thành cầu nhìn ta.

Diêm La vương nói: "Tiểu tử này từ quan mười năm, vẫn luôn ở bên bờ sông bên kia, mỗi ngày cô đi qua đây, dù có mãi nhìn Từ Tiêu, cũng có thể nhìn thấy hán. Hôm nay là ngày cuối cùng mà hán chờ cô, mặc kệ cô có định qua cầu hay không, tốt xấu gì cũng nên tiễn hán một đoạn."

Ta chạy như bay lên cầu Nại hà, nhưng đứng trước mặt Thiệu Khanh lại ngừng chân. Hán chấp tay với ta, mỉm cười: "Phu nhân, biệt lai vô dạng."

Ta bất động nhìn hán thật lâu, cuối cùng chỉ cười nhẹ: "Tiểu vương gia lâu son gác tía như chàng, thế mà lại ở căn nhà tranh ấy được lâu như vậy, oán khí này sợ còn lớn hơn quỹ cả cõi âm cộng lại."

Thiệu Khanh có lẽ trăm lần cũng không ngờ ta lại nói như vậy, nhất thời ngơ ngẩn, rồi lại cúi đầu bật cười.

Ta và Thiệu Khanh cùng đến Diêm La điện một lượt, ký xuống trên khế ước đầu thai, lấy vân tay, rồi cùng nhau trở lại cầu Nại hà. Đến giờ ta mới biết Thang Vương Gia quả nhiên là số hưởng phúc, dù có ở trong phòng trúc, cũng chưa từng quên trước kia từng nói muốn cùng ta làm phu thê tam thế, đã sớm an bài thai ba đời từ lâu.

Trời hừng sáng, mưa phùn rơi nặng hạt. Nữ quý treo cổ tóc dài cầm đèn tú cầu, trôi nổi trong U đồ; tên tham quan bị chặt đôi cứ bước một bước là trượt thành hai nửa; gian phòng nhỏ phía xa xa, có con quỷ mực nát đang khoắc lên tấm da mỹ nhân, dựa gương trang điểm; quý không đầu cầm đèn mò khắp sông cái đầu không biết bắt cần ném đi đâu; tân nương chết oan ôm hài tử thối rữa trong lòng khóc suốt mướt, khăn voan đỏ thấm che mặt, chân đi hải thoa hoa; kẻ lái đò đội mũ nón, vật tay người khác ăn như gặm chân gà.. Nơi âm gian sâu thẳm này sắp bắt đầu một ngày mới, ta theo Thiệu Khanh lên cầu Nại hà, quay đầu nhìn đám quần ma loạn cũ, nghe tiếng quỷ khóc mê lương, cuối cùng lại ở bên bờ Vong xuyên nhìn thấy bóng dáng màu đỏ quen thuộc.

Phảng phất như nước chảy dưới lòng sâu, gột đi mùi hương âm u nồng đậm.

Hoa Từ Tiêu chống tán ô, hồng bào như lửa, tóc dài tựa nước son, đôi mắt dưới bóng tán ô sâu thẳm dị thường. Bất luận ra sao những tân hồn mới chết cũng không đoán được, một công tử mỹ mạo như họa, thế nhưng lại là kẻ họa bì đáng ghê sợ nhất chốn âm tào địa phủ. Chỉ cần hán tới gần, đến cả những ác quỷ cũng tự nhiên xa tránh. Hán đứng yên một chỗ, chỉ có mưa phùn, cỏ lau theo gió thổi dập chòn. Nước mưa hắt trên vai hán, trên tóc đen dài như lụa. Ánh mắt hán nhìn ta, giống như mười năm qua.

Ta hít sâu một hơi, nắm tay Thiệu Khanh, trầm mặc quay người.

Nếu kiếp sau còn cơ hội, ta mong vĩnh viễn sẽ không nhớ tới chuyện đã phát sinh ở đời này, để ta cứ ngây ngốc chẳng hay chẳng rằng, để cho chính ta một cơ hội, để chàng lại gạt ta một lần.

Nhưng Từ Tiêu, duyên phận kiếp này của ta và chàng, đến đây chấm dứt.

Trăm năm cõi âm chỉ tựa một ngày, nước Vong xuyên cuộn cuộn chảy, hồng hoa mở ra lối hoàng tuyền.

Phía trước cầu Nại hà là đường đi đến kiếp sau, đảo mắt không thấy điểm kết. Trước khi uống canh Mạnh Bà, ta đã từng nghĩ, phải quay lại đầu cầu kia, nhìn lại bóng dáng dưới cầu ấy lần cuối, nhưng cuối cùng vẫn không làm.

Ta và Thiệu Khanh uống canh, cuối cùng qua cầu.

Trên đá Tam Sinh, ta nhìn thấy kiếp trước.

Cảnh tượng hỗn loạn, trong đó một màn trắng lạnh như sương mù dày đặc, mờ ra tất cả ký ức. Tiếng đàn bên cầu đá, bóng trắng khuyết dưới lòng sông, còn cả bóng dáng nhân hình của Vô Thường gia mất dần lẹ, thiếu đi âm khí khi lần đầu gặp mặt, thêm vài phần anh khí, gọi một tiếng, là cái tên một đời ấy của ta.

Mãi đến khi đã mấy kiếp qua đi, ta mới biết, sau khi ta rời khỏi, Hoa Từ Tiêu vẫn giống như trước, căn bản không từng định gặp lại thê tử của hán. Chỉ

là ở nơi cội âm sâu thẳm nhất, bên bờ Vọng xuyên, đèn lồng u ám treo hồng lâu. Đàn tranh cổ đặt bên song cửa, nhưng không một người tấu. Bộ xương trắng hếu cầm bút lông, dựa thành cửa ngói, đơn độc về tấm da hồng y mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà - Thiên Lai Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.